УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

ГОСПОДАР И СЛУГА

СПЕЦИАЛЕН ОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

Господар и слуга

младежки окултен клас

XV година

(1935 - 1936)

Том I

първо издание

Шумен 1998

Автентичността на стенографските записки е запазена

Дънов, Петър Константинов
Господар и слуга
младежки окултен клас
XV година
(1935 - 1936)
Том I
Първо издание
компютърен набор: Стефанка Атанасова
коректор: Христина Иванова
предпечатна подготовка: Петьо Цанов
Координатор за отпечатване на
неиздаденото Слово: Вергилий Кръстев
© Издателство "УРАНИЯ"
Издателство "АСК-93"
ISBN 954-9589-12-9

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Паша Теодорова (1888 - 1972), Савка Керемедчиева (1901-1945), Елена Андреева (1899-1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд.

Всяко Божие Слово е опитано. Той е щит за тези, които уповават на Него.

Не притуряй на Неговите думи, за да те не обличи и се покажеш лъжец.

Прит. 30; 5; 6

ГОСПОДАР И СЛУГА

"Отче наш"

Ще прочета втори стих от трета глава от Посланието към галатяном.

Пишете върху темата: "Зависимите условия на човешката сила".

От какво зависи човешката сила? /"Условността на човешката сила или условията на човешката сила"./ - Тъй както е изказано:"зависимите условия", като че условията зависят от човешката сила. Кои условия зависят от човешката сила? Зависимите условия на човешката сила или които обуславят човешката сила? То едновременно се подразбира, че условията зависят и силата зависи, защото туй, което обуславя нещата, само се обуславя. Например, един човек обуславя един параход да плава. Направи го, и човек като влезе в парахода, и той се обуславя, той вече не [е]* свободен, както на сушата. И той се ограничава. Мисълта е: кои са ония условия, които обуславят човешката сила. Или: при какви условия човешката сила се ограничава. От какво зависи силата на един оратор? "Силен човекът, - казва, - той говори". От какво зависи неговата сила? - От неговата реч. Ако говори хубаво и ако знае как да ги поставя [думите], ако знае как да ги кове, - ораторът няма да ги кове изведнъж - ораторът забива гвоздеи, набива ги, чука ги. От какво зависи силата на един списател? Казват: "Перо има, знае как да го напише". Единият е силен в говора, другият е силен в писането. От какво зависи силата на един борец? - От неговите мускули, да знае как да манипулира със своите мускули, в даден случай да знае как да съсредоточава силата в ръцете, в краката, навсякъде. Пластичен е той. И най-после, в какво седи силата на вярващия? На онзи, който вярва? - Вярващият не трябва да бъде страхлив. После, вярващият не трябва да бъде

* [е] - думите в квадратни скоби се използват при реконструкция смисъла на текста

човек, който се колебае или отлага, туря ту едното, ту другото. Силата на вярващия зависи от неговата мисъл, от онова, което мисли. Той вярва в онова, което мисли; вярва в онова, което чувствува и вярва в онова, което прави. Три неща: да вярва в своята мисъл, да вярва в своите чувства и да вярва в своите постъпки. Не трябва да е раздвоен. В какво седи силата на един певец? - В гласа му. В какво седи силата на един музикант - пианист? - В ръцете, да знае как да ги управлява. Силата се различава. Ако сравнявате силата на тия, най-различна сила има. Един е силен в словото, не може да бъде силен по мускули. Ораторът не може да бъде пехливанин. Някой път ораторът може да бъде пехливанин. Един анекдот има. В Америка, преди 50-60 години, американците в едно село обичали да кръщават своите проповедници. Всеки нов проповедник ще го кръстят ще го бият. Най-после всички проповедници се отказали, не могат да идат там; който иде - ще го бият на общо основание. Най-после се решава един и казва: "Аз ще ида". Всички други отказали. Той предлага услугите си да иде. Той отива, но 12 души го чакат на пътя, да го кръстят. Той слиза от коня. Като се запретва, боксира се с 12-те души, набива ги хубаво, навързва ги и ги подкарва пред себе си. Така навързани ги вкарва в селото. Пък те се оплакват и казват: "Пратете ни един проповедник, не един стражар". Но оттам насетне престанали да бият проповедниците. Значи той ги отучил. Един млад проповедник може да се бие. Навързва ги, докарва ги в селото, държи една проповед и главатарят на тия се обърнал. Оттам насетне всички престанали да бият проповедниците. Значи и да проповядва човек знае, и да бие знае. Бие се той, нищо повече. Някой ще пита: "Дали е право, дали е по волята Божия?" - Чудна работа! Нима да те бият е по волята Божия, а да биеш не е? Щом си слаб, не е по волята Божия да биеш, понеже, ако биеш, ще те бият повече. Щом си слаб, не бий, понеже ще те бият повече, значи, не е по волята Божия.

Казвам: Сега ще пренесете - в живота има условия, дето някъде човек [не] може да се самозащищава. Защото, ако рече да се самозащищава, ще пострада повече. Или

пък другояче казано: Ако тебе те свържат с дебело въже, ти се мъчиш да го скъсаш. Трябва да [из]мислиш някой начин друг, понеже да го скъсаш не можеш. Сега, човек трябва да бъде предвидлив, да знае като отиде някъде, дали ще го бият или не. Трябва да предчувствува работите. Едно сравнение: една котка не може да бие една птица. Птицата, ако рече да се бори, подигне се нагоре, започне да маневрира. Ако птицата е в същото положение като котката - да се бори със своите сили - тя ще падне, но тя се бори със своя ум, с крилата си. Тогава котката ще дойде да се самозащищава. По някой път и вие не можете да приложите. Казвате: "Човек да не го е страх." Как ще започне да не го е страх? Представи си, че тебе те е страх от змия. Виждаш змия, трепериш. Всички хора са наплашени от змиите. Но за да се престрашиш, пипай най-първо не жива змия, но умряла. Като видиш някъде умряла змия, се* трябва да я попипаш - да свикнеш, да прекараш ръцете си. Защо змията е студена? Страх те е от мечка - [когато] мечкари дойдат [и ги] срещнеш, като държи мечкарят мечката, ти попипай мечката по гърба. [В]се ще се окуражиш малко. Но вързани мечки, не невързани да пипаш. Природата почти същите методи употребява. Когато иска да направи хората смели, тя най-първо ще прати една мъчнотия малка да пипнеш. После прати второ, трето мече, четвърто, най-после дойде голяма мецана, голямо страдание. Казваш: "Бива, бива, но това вече е много". Не че страданието е много голямо, но треперенето, страхът е повече от страданието. Веднъж, при един професор, който пушил с лула, влизат двама души апаши да го оберат. Той си снема лулата и я насочва към тях. И двамата мислят, че е револвер. Подкарва ги той в участъка и там те виждат, че е лула. Щом влизат, казва: "Горе ръцете, ще стрелям". Неговата смелост и присъствие на духа го спасява[т]. Закарва ги в участъка и там те виждат, че ги сплашил с една лула. На колко души от вас ще им дойде на ум да се защищават със своята лула? Ти ще кажеш: "С лула не става тази работа, трябва някое оръжие". Смел е човекът, изведнъж

*се - вместо все

взема лулата и лулата става магическо средство; той им внушава, че е някакво оръжие. Значи, най-слабата мисъл в ръцете на един умен човек в някои случаи може да му помогне. Сега, децата ги е страх от змии, мишки, жаби, от какво ли не ги е страх. Всеки човек го е страх от нещо. И най-учените ги е страх. Учените хора от какво се страхуват? Ораторите ги е страх, музикантите ги е страх, певците ги е страх. Всички хора имат една страна, която ги спъва. Ораторът, например, се бои да говори в един салон неотоплен. Студено е. Певецът, и той се бои да пее в такъв салон.

Сега, трябва да изучавате силата на човешката реч. Аз говоря за речта като нещо разумно. Речта - ония форми, които се създават от самата мисъл, формите, които се създават от самите чувства; туй съдържание вътре в думите, после, в постъпките на човека или в начина за изказване на постъпката. В една дума как ще изкажеш, в една дума какво съдържание, каква сила ще вложиш, ще внесеш. Даже у животните, някои кучета, които са толкова лоши, има известни думи, ако му кажеш то веднага се спре, като че ли иска да разбере. Има такива думи, те са еднорични, с един слог; има и двусложни думи. Някой път в селата ги употребяват. Като кажат на някое куче, веднага спира да лае. Често жени има, като кажат на някое лошо куче, за да не ги ухапе: "Ху, не те е срам", като му кажат това, кучето като че слуша, даде ухо. "Ху, - казва, - не те е срам". Та казвам сега: Кое е това, което въздействува на кучето?

Например, кажете ми една силна дума. Според вас коя е силна дума? Коя дума може да произведе известен ефект? Например, в един театър, ако кажете думата "Любов!", какво ще произведе? Ще кажат: "Този е смахнат". Ще се позасмеят малко. Ако кажете "Пожар!" - в този театър всички ще бъдат на страх. Всичко, каквото има горе, ще наскочи. Ако е концерт, ще престане. Питам, в дадения случай защо действува така тази дума? Сега, защо [за] туй мощното в света, за Любовта всички плачат, а в един театър не обръщат внимание? [А] думата "пожар", в дадения случай произвежда ефект. И на учени, и на религиозни,

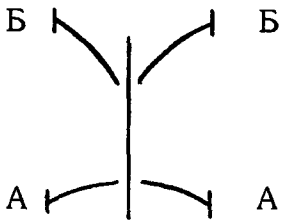

какъвто и да е, тази дума произвежда впечатление. Сега, аз ви давам този пример: "Тук има пожар!" Приблизително, то е едно съвпадение. Това /А и Б/ са опасни положения. Тук, например, [в думата] е ударението. Тези вълни, които излизат, имат някъде удари. Тези удари претъпяват хората. Ти, като кажеш една дума, която като удари, произведе един тъп удар, [така] че намалява чувствителността на човека. В думата "пожар", [чрез] Ж-то и А-то: увеличава се знанието, силата на разбирането, затуй тази дума е силна. "П о Ж А Р" */натърти на ЖАР/*. Не само тази [дума] е силна.Каква друга дума в български[я] език имате за "пожар"? Казвате: "огън". Във всяка къща има огън. Ако кажете "огън", какво ще кажат хората? Или да кажем, че [на] някои хора кажете "земетресение". Но в дадения случай "пожар" е по-силна дума, въздействува на съзнанието. Туй сега е практичното приложение. Сега, някой път в живота стават постоянни възбуди, така че не може да утихнат. Каква дума трябва да туриш, която има сила и която да внася едно малко уравновесяване. Каква дума да ти кажат, или ти сам да кажеш на себе си. Ако има кой да ти я каже, е много добре, ако няма - ти сам да си я кажеш. Каква дума трябва да кажеш, че да утихнеш? - "Ще стана силен. Ще дойде един ден, когато аз ще стана силен".

Да допуснем, че ти си един ученик, или в гимназията, или в университета - студент. Излизаш на дъската, професорът ти даде една мъчна задача, не можеш да я решиш. Казва ти: "Ти си слаб, не знаеш нищо". Ти се обезсърчиш. Трябва да тълкуваш. Той ти каже: "Ти си бездарник". Професорът не е прав. "Ти не знаеш нищо", ако ти каже професорът, той е прав, но да ти каже, че си бездарник, той не е употребил думата на място. Може да ти каже, че не учиш - право е това. Но ако ти каже, че си бездарник, професорът е крив. Тогава, ако съм бездарник, безпредметно е учението. Но ако каже, че не учиш, че си

ленив, то е друго. Ако ти каже, че си бездарник, той не разбира философията. Не знае защо не учиш, не си ученолюбив. Учил си много работи по един предмет, но това, което те пита, не знаеш. Казваш: "Много хубаво знаех предмета, но ме бутна там, дето не знаех". Че като не си го знаел, ще те бутне там дето [не] знаеш. Като дават един предмет да се учи, ще знаеш всичките точки, ще знаеш всичко, не трябва да бъдеш силен само на известни места, но всичко трябва да знаеш. Не трябва професорът в нищо да те изненадва по този предмет. Та, често хората се изненадват в това, което не знаят. Не че не могат да го научат. Някой път хората правят погрешки като онзи търновски адвокат, който тръгнал от Търново за Севлиево, по работа. Имало едно място по пътя, дето ставали обири. Като пътувал този търновски адвокат, хващат го разбойниците на това място и го набиват хубаво, Намерили два кобура и казват: "Защо ти са тези кобури?" - "За зор заман". - "Ами от този зор заман има ли по-голям?" Те го били по единствената причина, че не намерили пари у него, и че носил кобури за зор заман. Той казва: "Друг път, като пътувам от Търново за Севлиево, ще нося най-малко 200 лева". - Защо? - "За да не ме бият". Ти като носиш кобури за зор заман, не ги дръж, извади ги, не да забравиш кобурите, когато те бият. Ти ще обмислиш, може ли да ги извадиш. Щом носиш оръжие, щом уповаваш на него, опитай силата му, нищо повече! Трябва да имате установени неща.

Казвате: "Човек трябва да се бори". Какво подразбирате като казвате, че човек трябва да се бори в живота? По кой начин да се бори? Дан Колов като хване един човек от сто и един килограма, взема го, дига го и го хвърля. Ти сто килограма не можеш да дигнеш. Един слуга как ще се бори в живота, една слугиня как ще се бори, един ученик, един студент в университета как ще се бори? Професорът е пехливанин, всякога може да те гътне. Какво ще правиш ти? Вие как сте се борили със своите професори? Как сте се борили в живота, в университета? - /"Учехме"./ - Там сте били хитри. Студентите са много хитри. Например, професорът е от женски пол. Той е малко красив. Погледнат

женския професор, той стане мекичък. Ако е мъжки професор, женските студенти като погледнат професора някак си, току той изведнъж се промени. Той намислил нещо, но като погледне, събуди се в съзнанието нещо възвишено, благородно, професорът стане разположен. Аз казвам теоретически. Донякъде е хубаво това, защо не? Дойде един студент да се учи, казва: "Ако ме скъсаш!" Не туй, ще туриш един мекичък поглед, ще се повлияе професорът. Някой казва, че човек не може да влияе. Но да влияе няма нищо. Нали борба е това? Ама да знаеш как да погледнеш. Друго може да имаш: като погледнеш, професорът стане по-лош. Не една бела. Или в даден случай, при големи мъчнотии, погледнеш мъчнотията така, че да не се плашиш. От една мъчнотия не се плаши! Страхът естествено изниква в човека. Има един страх неестествен в човека. Всеки сам си го създава. Този страх не е на мястото си. Има страх, който развива въображението. Сега, ти минаваш през една гора, мислиш, че те гони мечка. Хрумва ти на ума да се качиш на едно дърво. Или мислиш, че разбойници те гонят, хукваш да бягаш. Някакъв страх имаш. Този страх играе важна роля в природата. Страхът като дойде, човек започва да мисли. Хубаво [нещо] е някой път страхът. То е една сила, която дава тласък. Но някой път не е на мястото си. Отиваш да държиш изпит, казваш: "Страх ме е да не ме скъсат". Още не са те скъсали, а ти си въобразяваш, че са те скъсали. Певец си, ходиш да пееш някъде, страх те е, че няма да можеш да пееш. Или, дадат ти някаква тема да развиеш, казваш: "Няма да мога да я развия". Ти създаваш един вътрешен страх. Много мъчно е човек да се справи с едно състояние, което сам си създава. И ако вие изучавате човешката природа, ще видите, че вие сами си създавате своите нещастия.

Ти като си станал сутринта, почесал си се. Студент си, приготвил си материята да държиш изпит, но засърбяло те тук, дето е центърът на страха, ти като се почешеш, събудиш този страх. Там, дето те сърби, не го бутай. Щом се почешеш, ще дойде едно състояние, ще кажеш:

"Отде дойде този дявол, днес ли намери да дойде?" Ти си се почесал на мястото, дето е страхът - ще събудиш този страх. Ти като отиваш да държиш изпит, не го викай да те изпрати, остави го да спи. Ти трябва на друго място да се почешеш. Някой отива някъде, почесва се зад ушите, той [центърът] се раздразни, веднага станеш неразположен. По някой път малките пипвания някъде произвеждат точно обратни резултати. Често ако се наблюдавате, ще видите, че нещастията произтичат от пипането. Затуй във възпитанието трябва да се обърне внимание на това. Аз като се бутнах, дето е страхът, усещах вече напрежението на страха; сега като се бутам на това място, го ограничавам. Сега искат да възпитават човека. Да възпитаваш човека е лесна работа, но когато знаеш. Но когато не знаеш, по-мъчна работа от нея няма. Като стане човек, най-първо да не бута главата си. Не зная как вие ставате сутрин от леглото си. Наблюдавайте, направете поне за две седмици наблюдения как ставате и си отбележете. Ще забележиш как ставаш и ще забележиш при това ставане, как минава денят.Но ще видите, когато ви се случи - при вашето ставане - отбележете го, и забележете, как ще мине денят. Някой път ставаш, почешеш се, някой път не се почешеш. Някой път почесването докарва нещо добро, някой път има точно обратни резултати. Някой път се почешеш, докарва нещо на място, някой път се почешеш - не върви работата.

Сега, например, певци има, които искат пеят. Той се спъва: Певецът, като дойде, възбуди се желание, амбиция, изпъчи си главата, не може да тури гръбначния стълб перпендикулярно, изскочи му коремът навън, подвие се гръбначният стълб, подвие се брадата - не върви. Той трябва да вземе едно перпендикулярно положение. Гърлото трябва да бъде съвсем свободно. Да не се стеснява, като излиза, свободен да бъде. Той не знае, като излезе как да застане и после, как да си постави езика - мъжецът горе затрепери и после започни да фъфли. Казва: "Късмет нямам". Ти като излезеш, най-първо тури си ръцете в джобовете, надолу гледай към земята, не гледай публиката. Те мислят какво иска. После погледне нагоре, озадачи ги малко,

после погледне напред, пак надолу, после надясно, наляво, надолу. Те виждат, че този човек е учен, той иска да ги изследва. Ще вземе малко лека поза. Не започвай изведнъж, да ги стреснеш. Някой цигулар като започне, дръпне лъка рязко, нагоре, надолу. Хубаво е това, знае как да го направи. Онзи, който иска като него да направи, ама не знае - не върви. Да ви приведа един анекдот. Анекдотът не е от музикалния свят, но е от света на любовта. Някой млад момък се оженил за една млада мома. Понеже виждал, че е малко сприхава, искал да ѝ даде едно педагогическо правило, да го не дразни. Още на първата вечер, когато си лягат, минава една котка. Той хваща котката и я раздира. Тя се уплашва и казва: "Олеле, тъй ще ме одере. Аз го мислех за добър, пък той какъв бил". Уплашила се. Живели те десет години добре. Оженил се един негов приятел, не може да живее със своята възлюблена. Казва: "Как вие живеете с твоята жена, какво стана?" - "Котката стана причина добре да живеем. Раздрах котката". Казва: "Лесна работа, и аз одирам". Отива той, одира котката пред жена си, но тя му казала: "Късно я дереш". Който не знае, ще направи като този, втория момък. Ти трябва да направиш нещо при ония условия, когато ще даде ефект. Когато няма условия, няма да те ползува.

Но въпросът е в произнасянето на човешките думи. Трябва да имате известни думи, които да ги повтаряте вътре [в себе си]. Често всички се спъвате. Вие си казвате: "Бездарен човек съм". Вие, като онзи професор, криво мислите. Може да си кажеш:"Ленив съм, не уча, страхлив съм". Но никога не си казвай, че си бездарен. Знанието няма да дойде без учение. Ти ще кажеш, че си слаб, че баща ти не те пита. Не е въпросът там. Нито баща ти, нито условията в дадения случай. Ти не учиш, чакаш нещата по особен начин да станат. Такива идеи хората наричат идеи фикс. Тури си някой някаква мисъл и не можеш да избиеш тази мисъл из главата [му] - това е идея фикс. Та, в живота всеки трябва да има няколко думи, с които да си въздействува. Да допуснем, че вие сте крайно невнимателен, небрежен. Имаш един навик, едно небрежие, което е наследствено, и от тази небрежност много пакости

произтичат. Какво трябва да се прави? Ще станеш, ще опънеш ухото си за долната част, после хвани другото си ухо. Хвани меката част на ухото, опъни я хубаво, като че някой учител те опъва за ухото, опъни я хубаво и трябва да знаеш защо те опъва. Като хванеш ухото си, кажи: "Мисли!" Нищо повече. Като хванеш ухото, трябва да мислиш. Вие не сте правили опити, да видите какъв ефект ще произведете. "То е въпрос, - казвате, - да се опъне ухото". Другите хора опъват ушите, имат резултати. Ти няма да имаш, защото не си го проверил. - "Аз няма да опъвам ухото, ще мисля". - Ти [не] можеш да мислиш, без да опъваш ухото. Ти някой път си нервен, сприхав, бърз си. Какво ще правиш тогава? Почеши си малко върха на носа. В човека има естествени движения. Хората се чешат по ноздрите отстрани на носа. Не бутай там! Тук е конят, който ще даде ритник. Като се почешеш по върха на носа си, ще имаш други резултати. "Това са дребни работи". - Някой път дребните работи имат грамадни резултати. Едно разумно побутване след време ще произведе цяло едно изменение на известно течение вътре в човека. Защото подвижването на ръката - то е разумен акт. Подвижването на дясната ръка - ти възприемаш нещо. Ти с ръката и даваш, и възприемаш. Като дишаш, възприемаш нещо,

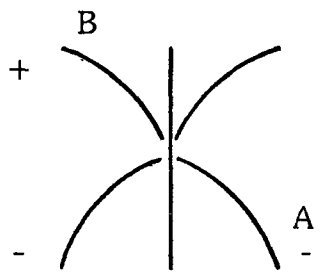

като гледаш навън, ще предадеш нещо. С дишането ти възприемаш чрез носа, а с очите си ти предаваш. Някои неща гледаш - можеш да даваш, но някой път и с очите възприемаш нещо. Когато дишаш, ти възприемаш, но едновременно със своите очи ти обратно даваш. Никога не смесвайте двата процеса да се втичат едновременно. Да кажем, процесът в А да съответства в В. Тогава вече в ръцете имате същия закон. Щом започнете да вървите, коя ръка отива с десния крак? - /"Лявата"./ - С левия крак отива дясната. Тогава, когато десният крак е положителен, лявата ръка каква е? Може да ходите с десния крак [и дясната ръка напред], но то се прекръстосват краката. Като си прекръстосват краката,

турците казват: "Караешкин". Два начина има при ходенето Едни като вървят, си прекръстосват краката. Дълго време се изисква да ги научат. Турят им нещо във вид на букаи. Раванлия, като върви много добре, особено е, а караешкин е по друг начин. Като видиш някой харамия качил се на коня. Та казвам: Ние някой път вървим по навик, раванлийски. Природата обича "караешкин", тя прекръстосва краката. Има коне, които вървят караешкин. Аз навеждам на някои малки неща, които човек трябва да ги усъвършенства в себе си. Не че от една постъпка зависи всичко. Много постъпки, много начини има, но човек трябва да знае в даден случай кой начин да избере, защото в самото възпитание на човека играе важна роля как отваря очите, как гледа, с кое око гледа. От много неща зависи. Някой път трябва да наблюдавате ония хора, които имат установен характер, добър характер - в стойката, в ходенето, в движението на ръката, в писането, в сядането - той има нещо много хубаво. Има нещо завършено. Онзи, който не е възпитан, хване стола, дръпне го, повлече го с шум и сяда на него. Другият е внимателен, побутне стола леко, без никакъв шум. Той, значи, услужва на високопоставен господин в себе си. Има едно същество, което седи хиляди пъти по-високо от тебе. Ти, физическият човек, си слуга, слугуваш на господар, който разбира. Вземеш стола и му кажеш: "Заповядайте!"

Господарят ще седне хубаво. Ако грубо му подадеш стола, казва: "Този слуга е невъзпитан", той ще се обърне да те възпитава. Когато вашите работи не вървят, вие - човекът-слуга и вашият господар, сте в стълкновение. Аз го наричам този човек - слуга, "човек-животно". Човекът-животно е крайно [невъзпитано] нещо. Всички погрешки в света стават от човека-животно. Туй същество е толкова впечатлително, всичко, каквото вижда, подражава. То е папагал. Де каквото види, ще запомни, помни всичко. Като дойде, започне да преповтаря работите. Като папагал започне да повтаря [думите на] онези, умните, но те са все чужди работи.Щом види някъде, че не се обичат, дойде вечер, започне да ти разправя: "Не те обичат тебе". Той чул някъде, че се не обичат хората, казва: "Другите не те обичат". Той предава криво работите.

Казва: "Не ви обичат, вие сте бездарник". Той чул някъде "бездарник", чул някъде, че "няма Господ", казва: "Няма Господ". Той всичко повтаря. Ти, ако тръгнеш по неговия ум, отиде конят в реката. Та, ще проверяваш всичко. Всички страдате от този слуга, който имате. Той ще вземе стола: тррр, тррр, казва: "Заповядай!" Ще обърне внимание на всички. Казва: "Знаете, господарят дойде". Ще се развика и ще смути другите. Той, господарят, заради него [дошъл], но не и заради другите. Всеки един човек има и господар, и слуга. Двоен е човек. Но мисли: "Невъзможно е умният да направи погрешка. Аз, който зная, как ще направя погрешка? Ако аз правя погрешка, не аз, някой друг прави погрешката". Някой път моят слуга като дойде, вземе перото. Той не знае да пише, не знае да говори както трябва. Казва: "Той не може да говори". "Аз, - казвам, - сега не говоря". На слугата казвам: "Като искаш да говориш, попитай ме. Ако ти кажа да говориш, ще говориш". Казвам: "Спри се, да мислиш". Но човекът животно е крайно шестлавно [същество], то се отличава с едно чувство - такова шестлавие, небивало; гордост няма, но шестлавие!

Тогава да ви приведа един пример: Седя един [ден] тук и си пея. Един[ият] обвинява другия, казва: "Какво си се надул като пуяк? Само показваш опашката навсякъде, разперил си се, първо място навсякъде вземаш". Ругае го, хука го. "Пееш навсякъде, никой не иска да те слуша. Какво си се разкукуригал?" Този, който укорява, е шестлавен, защото горделивият човек се страхува да прави забележка. Шестлавният казва: "Аз мога да говоря". У онзи се събужда гордостта, казва: "То [не е като] за тебе, за глупаци, невежи - за умните кукуригам. Аз си вдигам опашката само за умните, за като тебе глупак не е моята опашка". Аз си пея, те се разправят. Аз ви представям една драма. Искам да ви представя едно вътрешно състояние: човек винаги се бори с едно чувство на шестлавие и едно чувство на гордост. Шестлавният е невежа, който ще те тури тебе в кривия път, в крива насока, ако не знаеш. Горделивият, ти - човекът

на самосъзнанието - надигнал се, може да стане нещо от тебе. То е хубава черта, че самосъзнава. Казва: "Горделив човек". Ако горделивият се гордее с онова, което знае, на място е гордостта, но ако се гордее с нещо, което не знае, то е друг въпрос. Безпредметно е. Казвам: Трябва да различавате. После, дойде някой, оплаква се: "Господ това не дал, онова не дал". То е щестлавието в тебе. Казва: "Ти това нямаш, гледай хората какво имат". Работил човекът, направил си къща; учил, станал учен; пял човекът, станал певец, музикант. Ти нищо не си направил, казваш: "Виж какво направили". Има човекът, учил човекът. "Има, - казва, - защо[то] Господ му дал?" Господ не му дал. Ти имаш толкова, колкото и той.

Сега, гледам някои как си внушават. Идва някой при мене и ми казва: "Струва ми се, че [ще] ми се случи нещо". Слугата е това. Какво ще ти се случи? - "Мисля, че ще се удавя". - Ще се удавиш в една река, една педя дълбока. Ще минеш през реката, небрежен си, ще паднеш във водата, ще станеш, омиеш се, това е твоето давене. Обаче, "ти предчувствуваш". Ти започваш да си въобразяваш, ти в една педя вода не можеш да се удавиш. Можеш да се удавиш в някоя дълбока вода. Казвам: Често вие си представяте неща, както не са. Казваш: "След двайсет години какво ще правя? След двайсет години ще остарея". Една млада мома се уплаши, казва: "Няма да се оженя, [какво] ще правя?" - Тъпан ще биеш. Хубаво, ако се ожениш, какво ще правиш? Щяла да остане неженена. Като се ожени, какво ще направи? Да обясня. Един свещеник идва при мен и ме пита: "Каква е разликата между вашето учение и учението на църквата?" Той иска да ме хване. Казвам: Моето учение е учение на млади моми и момци, които не са оженени, а учението на църквата е учение на женени мъже. - "Как тъй?" - Неженениият е свободен, с всички говори, всички го уважават и почитат. Той не се е самоопределил, свободен е. А пък онези, оженените, стражари имат те. Казвам му: Ти си женен, тебе ще те питат, що си дошъл тук на Изгрева, с чужди жени как ще ходиш? Един женен трябва да има едно верую. В

Божественото учение човек е свободен; в човешкото - той е ограничен. Женитбата е форма на най-голямото ограничение, което хората сами си турят. Те криво разбират. Ако има един човек, който те обича, какво има да се съмняваш. [Трябва] да му туриш най-хубавите качества, по-добър човек от онзи, който те обича, няма. Ти започваш да го подозираш, постепенно казваш: "Няма любов". В този човек, който те обича, трябва да имаш абсолютна вяра; ако ти обичаш някого, той трябва да има абсолютна вяра в тебе. Не трябва да храните никакво подозрение един към друг. Това е любов. Щом имате подозрение, въпросът е свършен, ти си женен. Щом няма подозрение, ти си момък, вървиш по Божественото учение. Има един порядък на нещата, който е съвършен.

Та казвам: Нисшето в човека ограничава. Философски казано: Нисшето ограничава човека, висшето го освобождава. Туй, което те ограничава, то е несъзнателният живот; което те ограничава, то е привременният живот, привременните условия, от които трябва да излезеш. Туй, което те освобождава, то е Божественото, към което трябва да се стремиш. То са два процеса, всички го чувствувате. Ти чувствуваш, че нещо те ограничава - баща ти, майка ти, сестра ти, брат ти, обществото, държавата - навсякъде чувствуваш, че те ограничават. Ограничението е вложено навсякъде. Това е един порядък, от който трябва да намериш изходен път. Онова, което те освобождава, то е Божественото в теб. Ти като влезеш [в Божествения порядък], ти ще бъдеш господар на положението. Една птица, която хвърка, е свободна от мостове, свободна е от тренове, от автомобили, от много работи е свободна. Туй, което вие мислите, че е потребно, за нея не е потребно. Тя седи на една степен много по-висока. Сега, вие искате да се освободите по един начин, дето няма освобождение. Ако имате три-четири автомобила, пак ще имате ограничение. Шофьорът може да ви прекатури някъде, не сте толкова сигурни. Дотогава, докато хората ти служат, ти всякога трябва да бъдеш нащрек. Онова, на което можеш да разчиташ, то е Божественото във вас. На него човек всякога може да разчита. Туй, което не прави

погрешки, всякога е Божественото. Ако нещо може да даде стабилност на ума - да мислиш, да постъпваш хубаво, то е Божественото начало. Ако ти тръгнат работите добре, в живота че ти върви добре, то е Божественото. Използвай тия условия, не нарушавай реда и порядъка. Ако не ти върви, гледай да се освободиш от човешкия порядък. Като влезеш в Божественото, ще ти тръгне. Човешкият порядък спира, ограничава; Божественият порядък освобождава. Те са психологически неща, може да проверите, ще видите, че е вярно. Има ред правила в окултната наука, които имат приложение.

1	2	3
2	3	1
3	2	1

Е[д]но ви давам, една формула. "Едно"-то означава положителният принцип, този, който движи света. "Две" означава туй, което обработва нещата. "Три" е резултатът, това са постъпките. Най-първо вървят числата отляво надясно. Положителният принцип върви отляво надясно. Във второто положение принципът върви отгоре надолу и третият процес отдясно наляво. Първият, отляво надясно, какъв е? Този процес, отгоре надолу, е инволюционен. Слизане има в по-гъстата материя, употребявате по-голяма сила. При този процес, отляво надясно, влизате в по-рядка материя. По този начин работите ще се уредят. Бялата раса, арийската раса, пишат отляво надясно. Семитите пишат отдясно наляво, а китайците отгоре надолу. Затова работите на китайците им са забъркани. Източните народи, семитите, китайците, вървят [от] лесните работи към по-мъчните. Евреите вървят като семити[те]. Отляво надясно е естествено. Вие вече сте слезли по първия начин.

Един квадрат може да се нанесе на човешкото лице. Да знаеш откъде да започнеш - той е магически начин, основан на законите на мъдростта. Трябва да знаеш в даден случай откъде да започнеш и как да започнеш. Ако започнеш правилно, няма да имаш препятствия; ако не започнеш правилно - ще имаш препятствия. Ако започнеш да слизаш, да копаеш кладенец, надали животът ще върви спешно. Колкото слизаш, работата става по-медленно, вече мудно върви. Ако

започнеш по първия начин, то е - от мъчното към лесното да отиваш. Иска се дълго време да се обясняват нещата.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

1. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 27.IX.1935 год., петък, 5 ч. с., София-Изгрев

ЧУВСТВО НА СИГУРНОСТ

"Отче наш"

Четете се темата: „Зависимите условия на човешката сила".

Пишете върху темата: „Старите и новите методи на самовъзпитание".

Какво разбирате от този квадрат с неговите букви:

Н.С.Х.Я.		Н.С.В.П.
Н.С.З.К.		Н.С.Б.

Н.С.В.П.,Н.С.Х.Я., Н.С.З.К., Н.С.Б.?

Всинца вие трябва да имате едно чувство на сигурност. Аз наблюдавам - на хората им трябва едно чувство на сигурност. В човека има едно чувство на сигурност, което определя нещата. Кой е сигурен в нещо? Щом има колебание малко, мислиш по един начин, по друг начин; постъпваш по един начин, постъпваш по друг начин, правиш опит. Казва се изобщо: "Търси се път". Човек, който търси път, не е сигурен човек. Човек, който иска да бъде добър човек, той не е сигурен човек. Това са пътища. Искаш да бъдеш силен. Защо? Не искаш да бъдеш слаб, защото, ако си слаб, всеки ще те мачка. Пък, ако си силен, никой няма да те мачка. Всеки иска да бъде богат. Защо? Ако си богат, ще имаш много удобства, ако си сиромах, ще имаш много неволи. Искаш да бъдеш учен. Защо? Понеже ще избегнеш много неволи.

Сега казваме: Човек, който иска да се самовъзпитава, трябва да дойде до едно прозрение - той трябва да развива в себе си чувство на сигурност. Много пъти казваме, че имаме вяра. Но и ти като говориш за вяра, пак не си сигурен. Той говори за любовта, пише за

любовта; като пише любовни писма, че като четеш, да ти настръхне косата от любов. Но той е пак несигурен. Каква е тази любов, че той сам не е сигурен. Той пише писмото, но казва: "Дали аз като пиша това писмо, [ще устоя] при най-големите противоречия, които могат да се проявят в живота?" Онзи, който има това чувство на сигурност, той не се колебае. Казва: "Тази работа ще се уреди". Казвам: На вярата сега трябва да се предаде едно качество на сигурност. Някой казва: "Сигурен ли си?" - В какво си сигурен? "Сигурен ли си, че ще [ти] дадат пари?" - Сигурността не седи в парите. Утре парите изчезнат, сигурността изчезн[е]. Поставиш своята сигурност в знанието, ударят те някъде в главата - изгубиш своята сигурност; поставиш своята сигурност в силата, утре изгубиш своята сила - то е нещо, което се губи. В човека съществува това чувство на сигурност. То не се губи. Каквито и да са условията, нищо не може да го засегне. В човека всякога има туй чувство на сигурност - ни сиромашия, ни болести, ни каквото и да е противоречие не може да го засегне.

[Някой, каквото и] да [му] дойде вътре, може да чувствува, но туй чувство нищо не може да го засегне. Тия хора, [които го имат], някой път ги наричаме, че са постоянни. Например, някой иска да бъде добър, но няма сигурност. Той, като дойде [да] се намери на зор някъде, казва: "Не си струва човек да бъде добър". Някъде е казано, че не може само с добро, [трябва] и лошо. Тъй е, но дойде лошото, казва: "Не си струва да бъда лош". Значи, ни в доброто е сигурно, ни в злото е сигурно. Казва: "Не си струва, създадох си беля със своята постъпка". Те доброто свързват с известна мекушавост - считат, че добрият човек е мекушав. Каквото му кажеш, го прави. Казва:"Добър човек - кендехал*". Аз под думата "добър човек" разбирам този, който има чувство на сигурност. Той знае, той има чувство на сигурност, него не можеш да разколебаеш. Та казвам: Всяка една добродетел, която не се управлява от чувството на сигурност, е слаба. Дали е добродетел, дали е знание, дали е любов, каквото и да

---

* кендехал (тур.) - смирен, хрисим човек

е, то е един [компас], който определя посоката на движението. Ако имаш компас в мъглата, няма да се безпокоиш. Например, какво е туй чувство: загубиш се в мъглата, нямаш компас, в мъглата какво ще правиш? Казваш: "Зная четири точки". Къде ще ги намериш в мъглата? Къде е изток, къде е север, къде е юг, къде е е запад, няма да знаеш. Извадиш компаса, той не се бои от мъглата, веднага казва: "Тук е изток, тук е север, тук е юг, тук е запад". Компасът веднага показва. Този компас учен ли е? Не е учен, но зад компаса седи един, който разбира. Но някой път вие може да кажете: "Какво има в един компас?" Щом имаш един компас, с тебе има едно същество, което ти показва чрез компаса; туй същество е, което се движи. Мислите ли, че като се тури една магнетична стрелка и се движи в една посока, че тя не е разумна? Аз приемам с вас едно: че е неразумна. Добре. Но неразумните неща показват разумност.

Как да ви докажа сега? Ето нà: Л. Туй, което написах, разумно ли е или не? То, неразумното, разумно[то] го пише. Само по себе си това не е разумно, няма съзнание в себе си. Тази буква, дали аз я пиша или не, тя не иска да знае, неразумна е. Нито ми благодари, че съм я написал. Ако взема да извлека пак по закона - това буква ли е? Но разумното го прави. То, само по себе си не е разумно, но разумното го прави. Какво показва туй? Неразумното може да го турят в един кладенец: изгуби се кофата, ще я завържат, ще пуснат въжето, то влиза в кладенеца с ченгела да извади кофата. Неразумното слиза, да се прояви разумното. Там, дето има движение, пак има разумна сила - силата, която е в действие. Например, аз сега тъй казвам:

Разумното е в туй движение, в тази точка. Учителят пише точката на буквата Л./ В туй движение, в този път на движение е разумното. То ще дойде до крайния предел. */Учителят пише нагоре./* Завивам сега. */Прави извивката на буквата Л./* Сега, в туй движение е разумното. Казвам: Този предел се прекъсва. */Написа буквата./* Къде е разумното? Движението се [е] спряло. Разумното е в движението. Къде е сега разумното? Разумното

в дадения случай се проектира в друго движение на разумното.

Вие сега казвате, че сте направили една глупава постъпка. Не е глупава постъпката. В тази, глупавата постъпка, ще се яви твоята разумност. Ако не направиш глупава постъпка, умен не можеш да бъдеш. Ако ти не направиш една глупост, умен не можеш да бъдеш. То е нова философия. Ако ти не можеш да направиш една квадратна глупост, ти умен човек не можеш да бъдеш. Ако направиш една квадратна глупост, ти си от големите умни. Ако направиш една квадратна глупост, ти си вече в пътя на разумността. Човек повишава в квадрат, знае да смята. Ако си такъв прост, невежа, как ще повишиш глупостта в квадрат? Щом кажат, че някой направил квадратна глупост, значи умен е човекът, знае да смята. Човек, който може да повиши глупостта в квадрат, аз го считам много умен човек.Ние считаме всички ония неща глупави, които нямат резултат. Например, някой път има лоши последствия. Допуснете, че един човек носи шише с вода, удря шишето, [то] пада. Казва: "Глупак, счупи шишето". Но след време на туй счупено шише израства едно от най-хубавите цветя, което струва може би сто пъти повече, отколкото счупеното шише и разлятата вода. Де е глупавата постъпка? Постъпката е глупава, счупиш шишето, но от туй, счупеното шише и от разлятата вода изникват най-хубавите цветя. Ще забележите, че [във] вашия живот, при най-големите глупости, които сте направили, след това се придобиват много хубави работи. Ти, като направиш някоя голяма глупост, казваш: "Голям глупак съм". След туй дойде една възвишена мисъл, нещо хубаво, ти мислиш, че си много умен. Щом помислиш, че си много умен, ще направиш някоя глупост. Като помислиш, че си много глупав, ще направиш нещо умно. Ту глупав, ту умен, ту глупав, ту умен, пишеш си.

Сега, вашите разсъждения какви са? Ще кажете: "Туй не го разбираме". Защото сте глупави. Ами защо сте глупави? Само глупавият може да слуша. Като слуша, той поумнява. Умният, като речеш да му кажеш нещо, той казва: "Аз го зная". Той става глупав.

Да ви приведа онзи анекдот за турчина, който не

знаел български. Идва един турчин и иска да сплаши българите, казва: "Да не говорите по български пред мене, че аз разбирам. Ако някой се опита да каже нещо лошо по български пред мене, бой ще яде на сермия*". Сплашил ги той, че знае много добре български. Страхуват се селяните, говорят с него на турски. Един българин не знаел турски, пък видял, че му се запалила чалмата от чибука и казва: "Ага, чалмата гори!" - "И него зная". - "Ага, запали се дрехата от чалмата". - "И него зная". Най-после му казват на турски, че се запалила дрехата и чалмата. Казва: "Така кажи. Защо не кажете, че чалмата гори". Иска вода да гаси. Той знае български, но като му кажат на турски, че чалмата гори, тогава разбира. Защото, щом знаеш, че си направил една погрешка, трябва да знаеш как да я изправиш. Казваш: "Грешка направих, аз го зная". Ти не знаеш да я поправиш. Ти казваш ,че знаеш български, но не знаеш езика. Затова мнозина казват: "Човек да познава себе си". - Като учен или като глупав? - /"Като глупав"./ - А като много учени, във вас има такова привидно външно благоприличие - уж че сте скромни, че нищо не знаете, а вътре като турчина казвате: "Аз всичко зная". Но щом ви се запали чалмата, на турски трябва да ви кажат. Трябва да усетите болка, да разберете. Казват ви на български, че чалмата гори. Вие казвате, че разбирате тия работи. Разбираш, ама не постъпваш добре. Казваш: "Аз това го зная", но това не е знание.

Казвам: Десният горен ъгъл на квадрата [Н.С.В.П.], този ъгъл представлява винопиеца. В другия ъгъл [Н.С.Х.Я.] - най-силният хлебоядец. В Н.С.З.К. - най-силният землекопач и в Н.С.Б. - най-силният борец". Всеки, хванал по един ъгъл, казва: "Като мене винопийца няма, толкоз вино пия". Сега, да се направи сравнението. В какво седи то? Воденицата мели много жито, изкарва много брашно. Казва: "Отлична воденица, брашно мели". Питам: Какво се ползва воденицата като мели брашното? Ако вие мелите нещата като воденица за брашно, какво ще се ползувате? Нищо не се ползувате.Около вас хората се ползуват, но воденицата,

---

* бой ще яде на сермия (тур.) - ще яде бой до спукване

камъните какво се ползуват? Само имате глупавото щестлавие, че много брашно сте смлели. Бихте ли предпочели да бъдете една воденица да мелите брашно само? Ами [това] на какво мяза? Ами като воденица - седнете, че повтаряте десет, петнадесет години вашето нещастие, че как сте пострадали, че сиромашия. Воденицата върви. Питам: След като разправите всичките неща - колко сте нещастни, че баща ви, майка ви - какво сте добили най-после? От вашето нещастие други ще се ползуват. Вие мелите във воденицата, но вие сами в дадения случай нищо не се ползувате. Следователно, не се спирайте върху целия процес на вашите глупости. След като направиш една глупост, продължи движението. Защото в глупостта ще намерите разумността. Глупостта ще изкарате докрай. Щом започнеш една глупава работа и я напуснеш, ти не си умен човек. Изкарай тази работа докрай. Да ви кажа една глупава работа. Представете си, че вие сте млад, срещнете една княжеска дъщеря, много красива и веднага запали ви се чергата, искате да ѝ напишете едно писмо. Да допуснем, това са неща, големи изключения в природата. Нали в науката има такива големи изключения? Аз ги турям за научни изключения. Седиш сега, речеш да пишеш, поколебаеш се: "Да пиша или да не пиша". После казваш: "Ще напиша, но дали ще отговори, как ще погледне?" Колебаеш се. Аз вземам царската дъщеря като символ. Искаш да направиш една работа, колебаеш се, какъв ще бъде резултатът. Казваш: "Дали ще отговори или няма да отговори? Ами ако не ми отговори?"

Ще напишеш второ писмо. Ако не отговори, ще напишеш трето, четвърто. Най-после ще ти пишат едно писмо: "Ти си нахалник, ти си най-големият простак". Отговарят ви. Нали е да се отговори на писмото? Че какво лошо има като ви кажат и простак? То е ваша идея. "Про-стак". "Стак" значи стока на английски. Казва: "Ти имаш стока, искаш да продаваш, аз не мога да ти купя стоката, ти имаш стока, но аз имам доста накупена". Тя не може да купи стоката. Тя любезно казва: "Ти имаш достатъчно стока, ще извиняваш, не мога да купя стоката. Някой път, когато има нужда, ще имам пред вид, ще купя стоката". "Ти си голям простак, нахалник". "На-хал".

Какъв му е халът? Де е лошото в "нахалник"? Какво означава "хал"? Какъв му е халът, значи, какво му е положението. Халът му е добър. Сега някои от вас ще кажат: "Така лесно се тълкуват работите, но ти страдал ли си? Ти страдал ли си като кокошка - да ти отрежат главата? Вчера на един заек напълниха задницата със сачми и досега заекът едва се тътри". И казва: "За тебе поне има закон да те защити, а за този заек - няма дума да обелят заради него".

Казва: "Аз много страдам". Що е страданието? Сега, по някой път вие искате да знаете защо са страданията. Страданието, то е едно глупаво положение. Ти страдаш, защото си глупав. Щастлив си, защото си умен. Не можеш да бъдеш умен, докато не бъдеш глупав. Питам тогава: Как ще провериш думата, която кажеш на един човек: "Аз ви обичам"? Самата дума умна ли е? Ти даваш един скъпоценен камък, за да изразиш своята любов, своето високо уважение към него. Но камъкът взема ли участие в това, което ти искаш да направиш? Безразлично му е. Той не взема никакво участие. Следователно, нещастието в живота седи в туй, че тия букви не вземат участие с мене. И реалността в живота аз разбирам: когато твоята глупост се превърне в разумност. Глупостта да се превърне в разумност, да престане глупостта. Сега ние започваме всичките неща с глупости. Ти казваш, че обичаш някого, нали? Защо? Какви са съображенията, че го обичаш. Ти почиташ някой високопоставен човек. Защо? - Имаш съображения. Сега аз ви навеждам: при сегашните условия трябва да знаеш - когато се запознаваш с глупавия, ще се свържеш и с един разумен. Неизбежно е. И най-умните хора в света правят глупави работи. Но зад всяка глупост има една голяма разумност. Идеята на глупавите работи [е, че] човек може да направи глупост. Имате един човек, който подарява на бедните, дава всичкото си имане. Казват: "Голям простак, не знае да помага, изложи се на големи страдания". Може тази постъпка да е глупава за него, но тя ще има добри резултати. Може да ви наведа много примери. С туй не искам да ви насърча да правите глупости, глупави работи, ни най-малко. Когато не искам да направя глупост, тогава ще я направя. Щом искате да

бъдете умни, не може да бъдете. Щом не искаш да бъдеш умен, тогава ще бъдеш умен. Туй, което не искате, то ще дойде на главата ви. Когато не искаш глупостта, тя иде. Отподире идва разумността. Разумността, която очакваш, тя отпосле ще дойде да ти помогне. Тя ще дойде да ти услужи. Казва: "Ти направи една глупава постъпка". Разумността ще използува всичко. Туй, което другите хора считат за глупаво, туй, разумното ще ти покаже: от глупавите постъпки какво може да излезе.

Една глупава постъпка ще я турят на работа. То е един камък на стъпало. Вие от глупостите ще направите стъпала на една хубава стълба. Ще кажете: "Как направи тия стъпала?" - "Те са всичките мои глупави постъпки". Ти [по тях] ще се качиш нагоре. То е един закон. Започнете с неща, в които няма съзнание. Тази азбука, тя не е разумна. Но зад неразумното в света, което няма съзнание, седи разумното. Туй, неразумното, човек може да го използува. Следователно, в живота ви, каквото и да ви се случи в даден случай: случи ви се неприятна мисъл, случи ви се едно неприятно чувство, каквото и да е в дадения момент, каквото и да ви се случи - разумно ли е или не е разумно? Ако не е разумно, ще знаете, че то е условие за вашето възкачване. То е пътят, по който разумното иска да ви изведе някъде. Така трябва да разсъждавате. Аз под думата "неразумно", "глупаво" много нещо свързвам.

Не искам друго да изброявам, понеже ако река да ви изброявам, ще се образува съвсем друг резултат. Тогава вие ще си извадите заключението.

Ако аз ви кажа:"Бъди добър!" - "Не мога да бъда добър, докато не съм лош". Но щом ти казвам: "Бъди добър!" - аз разбирам: ти си започнал с лошото, върви нагоре, не се спирай там. Под тия думи разбирам, че ти си започнал с лошавината, но работи! Лошавината е условие да се прояви доброто. "Аз искам да бъда добър, не искам да бъда лош". - Сега, щом искаш да бъдеш добър, върви в това движение. Как би се поправило лошото в света? И досега искат някои хора да поправят лошото в света. Как се поправя? Да ви дам един пример. Представете си, че вие имате мътна вода с разни утайки. Трябва да се прекара през няколко филтри: един, два, три, четири,

пет, някой път може да трябват десет филтри, докато всичките чужди вещества се отделят. Лошото не е във водата, но водата има свойство да разтваря известни вещества и да ги носи със себе си. Те, и други наноси - за растенията, и за други животни, за други същества - причиняват голяма полза. Ако ние искаме да се ползуваме, трябва непременно да филтрираме нещата.

Та казвам: Ако така не мислите, как ще организирате себе си? Един човек си свил веждите, образува се права линия и гледа надолу. Защо си свил веждите? - Защото на физическото поле има неприятности. Мисли, че хората не го уважават. Пари няма, къща няма, това няма, онова няма, свил вежди. То са факти. Какво трябва да прави сега? Идете тогава при растенията и научете се. Щом посееш едно растение, то ни най-малко няма да се оплаква, че го извадили из хамбара, от хубавото място, от хубавите [условия].

Щом го турят в почвата, не мисли, че го изоставили, че си е изгубило условията, но тук изведнъж пусне две коренчета, после един стрък нагоре. При най-лошите условия работи. Като излезе от хамбара, казват: "Просто е, не знае". След време то ще даде един клас от 50-60 зрънца, от които вие се ползувате. В дадения случай, при вашите лоши условия, вие не можете ли да постъпите като житното зърно? Ако вие не можете да постъпите като него, питам: Де е вашата разумност? Вие ще кажете: "Да имам богат чичо, да ми даде пари". Житното зърно търси ли някой чичо да му даде пари? Чичо му е там. Хване чичото, всичко хване, корени пуща. Вие чакате какво провидението е отредило за вас. Ще кажете: "Тук на ръката, хиромантистите ще кажат, каква съдба имам". Хиромантистите казват големи[те] глупости, през които е минал човек. После казват и заложбите, които са скрити в него. Хиромантистите, когато разглеждат какво е писано на ръката, виждат, че има по-малко добродетели, има повече глупости. Казва: "Възвишен ум има". Той има възвишен ум, но много глупости прави. Казва: "Ти много благородно сърце имаш". В какво седи туй, благородното сърце? - "Дълъг живот ще имаш, много кокошки ще ядеш. Здравословно си добре". Казвам сега: Не вземайте това

за едно противоречие. Казвам: Науките са в прогрес, понеже в човешката ръка човек може да опита много работи, той едва сега е започнал да пише [по нея]. Вземете някоя ръка, има едва три линии. Някоя има четири линии, някоя пет, някоя стотина. Може сто линии да има, но като чете [тези] линии, трябва да ги съпостави. Цяла геометрия е пътят, по който вървят линиите. Има линии постоянни, има линии на човешката ръка, които се местят. Мести се животът, мести се и линията. Сега ние отиваме в една отвлечена област. Вие влизате в стълкновение с един стар живот вътре във вас. Ти казваш на себе си: "Аз не искам да страдам". - Как, кажи ми. Щом ти не искаш да страдаш, много право мислиш, но трябва да намериш пътя, по който да излезеш от тези страдания. Че не искаш да страдаш, много право мислиш. Ако само мислиш, че не искаш да страдаш, много право мислиш. Ако само мислиш, че не искаш да страдаш, то не е достатъчно. Казваш: "Аз искам да бъда много добър човек". - Трябва да намериш пътя. Ти сам не можеш да бъдеш добър. - "Аз искам да бъда умен човек". - Но ти трябва да намериш пътя, за да бъдеш умен.

Та сега, забележете, в съвременните народи има едно самовъзпитание. За бъдеще, когато учителите откриват буквите на децата, ще знаят с кои букви да започват, защото буквите възпитават човека. Ако ти си неразположен духом, нали така, започни тогава да пишеш така: */Учителят пише./*

Казваш: "Това ми останало на мене, учения човек, който зная да смятам". То е едно временно положение. Че онзи математик който изчислява, ако не знае да чертае, той трябва да знае да чертае, за да направи известни изчисления. Той не може да направи известни изчисления, ако не направи известни чертежи. Изчислявате нещо, но трябва да имате известни данни. Например, светнало се някъде, вие не знаете къде се е светнало. Може да изчислите колко е далече това място, колко е далече облакът, но трябва да имате данни. Значи, ако си извадиш часовника и видиш след светването [след] колко минути е гръмнало, като знаеш колко път изминава звукът за една секунда, може да изчислиш [колко е далече това

място]. Колко път изминава звукът [в секунда] - /"340 метра в секунда"./ - Следователно, може да знаеш колко далеч е това пространство.

После, трябва да изучавате звука, човешките думи. Човешките думи влияят на човека. [Ако] трябва да произнасяте известни думи, не бързайте. Трябва да произнесете една дума така, че тя да произведе ефект, да ѝ дадете съответни трептения.На една дума може да ѝ дадете много силни трептения, може да ѝ дадете [и] много слаби трептения. На една ваша мисъл може да ѝ дадете силен подтик, може да ѝ дадете и слаб подтик или някъде може да [я] реформирате. От незнание човек при най-добрите условия може да направи погрешки. Искаш да направиш нещо, спираш. Да допуснем, че единственият крак на котвата е по-малък, липсва известна естетика. На какво се дължи това? - То се дължи на вашата мисъл. Аз като дойда тук, по някой път не мога да пиша от вашите мисли, които са постоянно неспокойни. Те действуват на моята ръка. Понеже съм човек на свободата, оставям ръката свободна. Мислите на хората действуват, влияят. Щом съм сам, по-другояче пиша. Защо хората влияят? Като речеш да пишеш на дъската, трепери [ти] ръката, не можеш да пишеш. Като си сам, можеш да се изразяваш; като не си сам, пред хората не можеш да се изразяваш. Кажеш нещо глупаво, след това кажеш нещо разумно. Казва тъй: "Не съм много учен човек, но четох нещо". Ако си между учени, ще кажеш: "Аз не съм учен човек, прост човек съм , но научих нещо, което е важно". Тия учени хора не искат да знаят, какво си научил. На тия учени хора ако кажеш: "Има много умни хора, които са свършили четири факултета, [но] не знаят това, че разумното започва от глупавото". Ти не можеш да бъдеш умен, докато не си бил глупав. Всичките глупави хора имат стремеж. То е закон в природата: от неразумното към разумното. Възходящо движение. Следователно, аз ви казвам, за да се насърчите. Насърчението да работи. Ти може да кажеш: "Аз съм много глупав човек". Радвай се, че си

глупав, защото в тебе има съзнание, че си глупав. Има един подтик да вървиш, понеже в света съществува един Божествен подтик към слабите. Глупавият човек е слаб човек. Бог е винаги на страната на слабите. Този, глупавия, Бог ще го подтикне, ще каже: "Не се спирайте на това". Защото глупостта винаги ще произведе един страх, едно недоволство. В глупостта, при страха, винаги ще усетиш едно недоволство, някакво страдание, някакво лишение от нещо. Ще дойде друго чувство на самоувереност. Казва: "Не бой се, всичко това ще се превърне на добро".

Та казвам сега: Има някои неща, които вие трябва да приложите, за да се измени сегашният ви живот. Например, вие чакате да станете учени, да се подобри съдбата ви. То е механически начин. Вие вярвате, че някога ще дойде щастието отнякъде. Всеки е роден за щастие. Но този път, по който ние очакваме щастието, то никога няма да дойде. Щастието ще дойде по друг път, дето ти не си чакал. Щастието може да доде само тогава, когато ти се откажеш от себе си. Дотогава, докато мислиш да бъдеш щастлив, ти сам разваляш своето щастие. Ами че, ако майката, посяла един орех, каже на своите деца - тези деца са толкоз любопитни - ще го отравят, ще го заравят и ще го изхабят. Човек е много любопитен. Майката не трябва да казва къде е заровен орехът. Дойде щастието - отравяш, да видиш как ще поникне. Отравяш, заравяш. Не отравяй да видиш! Как ще дойде твоето щастие? Легни да спиш, да усетиш, че щастието [е] дошло. Щом гледаш корените на щастието, то няма да дойде.

Вие сега имате една философия. Казвате: "Да има човек на какво да се облегне". На какво човек трябва да се облегне в света? Временно можеш да се облегнеш на нещо. Можеш да се облягаш на своето щастие, можеш да се облягаш на своето богатство, можеш да се облягаш на своята сила - това са условия. Но ако искаш да постигнеш онова, непостижимото, ти трябва да имаш чувство на самоувереност. Под "чувство на самоувереност" разбираме, че това чувство на самоувереност в човека е Божествено. Има нещо, което не може да се мени. Не го тълкувай. Има неща, които не могат да се менят в света. Те са

постоянни. Това е чувството на самоувереност. Постоянни неща са, на които можеш всякога да разчиташ. Те нито се повишават, нито се понижават. Те са като високите върхове, които всякога като погледнеш, може да ги видиш, може да ги постигнеш. С това аз и не искам да изменя вашия живот. Не. В сегашния живот да имате търпение, онова, което се гради, да се довърши. Във вас вървят два процеса. Не разваляй Божествения процес, който върви в тебе. Има и друг процес във вас, който едновременно върви. Не спъвайте във вас Божествения процес с вашите мисли! Ти казваш: "Някой [път] човек трябва да се прояви". Прояви се както искаш, но само за едно кратко време, за една секунда, после престани. Туй, което направите, за добро или зло, ще ви се върне. Аз ще ви приведа един пример. Един американец ми разправяше своята опитност. Той следвал в една колегия в Америка. Една от студентките, съученичка, негова колежка, влюбила се в него. Този момък, като честен ѝ казва: "Слушай, аз не съм толкова добър. Ти с мене няма да бъдеш щастлива, ти ще си намериш по-добър" и т.н. Той като ѝ говорил тя си поплакала. Отива той и се записва в университета. Щом като постъпил в университета, той се влюбил в дъщерята на ректора на университета. Тогава тя му казала същите думи, които той казал на онази мома. "Аз не съм за тебе, ти с мене няма да бъдеш щастлив, ти ще си намериш по-добра". Казва му точно това, което той казал на първата. Каквото той изповяда на момата, че той не е за нея, и тази мома му изповяда, че тя не е за него. Вие ще кажете: "Кажи защо е така?" - Защото не може да бъде другояче. Кое сега [е] по-хубаво да кажем на другите? Къде е лошото? Той казва, че не е за нея и другата му казва, че тя не [е] за него. Иде обратният процес. Та, кой за кого е тогава? Аз оставям тия процеси, те са временни. Тия процеси се предават вътре във вас. Външният живот не е нищо друго освен отражение на вътрешния - в човека, което става. Ако човек не разбира външното, как ще разбира вътрешното? Или, ако не разбира себе си, как ще разбере отвън?

Външното е глупавото, вътрешното е разумното. Тогава, трябва да започне един процес на разумното в света.

Двата процеса вървят, посрещат се и си помагат. Неразумното, това са условията в света за разумното. Направил си една погрешка, тя е условие в тебе да се прояви разумното. Защото, ако ти не беше направил погрешка, разумното в тебе нямаше да се прояви. Но туй психологически е направената погрешка, тя не е погрешка, но условие да се прояви разумното. Ти си изгубил десет, но ти ще спечелиш двеста. Като спечелиш, ще кажеш: "Хубаво, че се случи тази опитност". Ние всякога при загубите казваме: "Защо да ни се случи?" - Ако не беше се случило това, разумното не щеше да дойде. Може да ви се види малко чудно, много примери може да ви наведа и да ви обясня това, което ви смущава. Но се спирам, аз не ви насърчавам да правите погрешки. Има известни погрешки, които като станат, не може да ги избегнете. Те ще станат.

Отиваш в някоя гостилница, слагат ти яденето, вкусно е, но след като ядеш, заболи те коремът. Свиване, повръщане яденето назад. Казваш: "Що ми трябваше да ходя в гостилницата". Благодарение на туй повръщане, ти ще добиеш една опитност. Туй, което казвам, аз искам да го проверите, да добиете една опитност.Наблюдавайте се, проверете. Някои от вас искате да бъдете много умни. Аз съм забелязал, че някой като дойде при мене, иска да се покаже много умен. Покажете най-първо вашата глупост. Защото аз зная - всеки, който иска да се покаже най-първо умен, ще покаже своята умност, после своята глупост. Най-първо покажи своята глупост, после покажи, колко си умен. Ти най-първо показваш колко си учен, после показваш колко си глупав. Ще обърнеш нещата. Аз не казвам да бъдете глупави, но като дойдеш някъде, покажи глупостта си. Ами някога, нали, когато се запознавате с някого, вие стиснете ръката. После казвате: "Демагнетизирах се". Втори път не искаш да се ръкуваш. Ти първо кажи: "Не искам да се ръкувам". След време се ръкувай. Ти първо се ръкуваш - да се покажеш, че си любезен, после започваш да се оттегляш, че си се демагнетизирал. Дръж тази идея в ума си. Демагнетизирането е умният начин. Или другояче казано: започни с малкото.

При мене, като дойде някой, казвам: "Аз бих желал

да бъда глупав като него". Хората въздишат. Цели романи пишат. Някой богат човек, като мине покрай овчаря, казва: "Бих желал да бъда един овчар, да се освободя от тия неразбрани неща. Бих желал да бъда един овчар, да нося своята тояжка, да имам много спокойствие; надул си кавала, ходи спокоен". Богатият се пържи в своето масло. Той иска да бъде като овчаря. Вие като срещнете някого, казвате: "Той е глупав, не искам да бъда като него". След това ти направиш една глупост. Вие сте показали своята глупост, [а] мислите, че той е глупав. Аз бих желал да бъда като него.

В България американците, които идваха тук, не можеха да научат български по единствената причина, че не искат да бъдат глупави. В едно отношение гледам българинът [е по-] умен. Той като иде в чужбина, той много глупаво говори на френски, на английски, поправят го, най-после научи. А пък англичанинът и американецът - той иска да го научи добре, а тогава да говори. Докато го научи, той седи 5-10 години и пак не знае езика. Българинът, когото поправят веднъж, дваж, три, четири, пет пъти, най-после научи. Хубава черта е това. А пък в едно отношение американците са глупави, в някои отношения българите са умни. Глупавите умни стават, американците, които са умни, стават глупави. Американците, които са толкова умни, които са културни, имат нещо много неестествено. Като идеш на вечеря при един американец, той ще ти даде една голяма чаша кафе или чай топъл, след туй ще ти даде голямо парче студено да ядеш. Една рязка промяна. Няма американец, който при този начин на хранене да не страда от диспепсия. Какво нещо е диспепсията? - Крайно свиване на капилярните съдове. Капилярните съдове са в едно ненормално състояние, стомахът не може да смила, набират се такива сокове отровни. Диспепсия да не те хваща. Около тебе се събират всичките отрицателни мисли, ти ще бъдеш песимист. Ти имаш растройство на стомаха. Казва: "Той е песимист". - Стомахът е малко разстроен. От какво произтича? Пил топло, после студено. Топлото, това е разумното. Най-първо вие искате идеалната любов в света, казвате: "Искам идеална любов". Пиеш една чаша от идеалната любов: хубав чай или кафе, след това

изядеш такъв един голям парцал ледено, не е като българското 10-20 грама, но едно парче от 150-200 грама. След това - простудил се стомахът, усеща се неразположен. То е един навик, един обичай. Сега аз превеждам. В психическо отношение вие правите същото: вие изведнъж се разгорещявате, след това се изстудявате. Вие, като идете на баня, правите същата глупост: като идете, най-първо се миете на топлия душ, след това - накрая, за да се калите, идете на студения душ. То е американско възпитание: най-първо топлата чаша, после студеното. Един стар брат искал да си направи удоволствие. Отива на баня, казва: "Много добре ми беше, постоплих се, пък рекох да се разхладя, пуснах студения душ". Казвам: "Ти си направил една глупост. Най-първо [си] направил много умно - на топлото, но що си пуснал студената вода отгоре - то е голяма глупост. Ти, най-първо като идеш в банята, пусни студения душ, после топлото ще бъде по̀ на място , отколкото първо топлото и после студеното". Затова, първо започнете с вашите студени чувства, след туй с вашите топли чувства. Не започвайте с топлите и после със студените да свършите. Не започвайте с вашите добри постъпки и не свършвайте с лошите. Започнете с вашите лоши постъпки и свършете с добрите. Това е естественият процес в природата и във вашата мисъл.

Някой път се сприятелявате с някого, после казвате: "Аз съжалявам". Ти, след като си приятел с някого, в края се покажеш студен. В началото се покажи студен, този процес аз считам по- естествен. Вие трябва да имате това като едно правило в себе си. Туй, което става отвън, ние трябва да бъдем целесъобразни със себе си. Човек не трябва да роптае против себе си. Има нещо в човека, което прави погрешки. Какво ще правиш, не можеш да го отделиш. Има нещо в тебе, което прави погрешки. Майката роди едно дете, което прави погрешки. Какво прави майката? Тя не го хвърля някъде. Детето направи погрешка, тя я изправи; направи втора, трета, четвърта, тя сѐ поправя. Две три-години децата все правят погрешки, майката постоянно чисти. Казвам: Има нещо в тебе, което прави погрешки. Не можеш да му кажеш: "Не прави тия

погрешки". И да му кажеш, то пак ще ги направи. Ти, умното същество, ще поправяш тия погрешки. Ще кажеш: "Това дете ще поумнее". Втори път направи, ти пак поправяш. Няма да се минат две-три години, ще поумнее това дете. Тури тази мисъл: "Ще се оправи". Направете опит. Вие може цял живот да прекарате в безпокойствие. Казва: "Нищо не разбрах от живота". - Нищо не си разбрал, понеже не си започнал тъй, както трябва. Животът има смисъл. Гладуваш. Кажи: "Ще гладувам малко". Ще дойде един хубав обяд. Пострадал си. След страданието ще дойде нещо много хубаво

Казвам: за десет деня да правите глупости. Като лягате, да направите една глупост, пък като станете - да поправите глупостта си. За десет деня, като лягате, да направите една глупост, пък като ставате, да поправите глупостта си. Защото всякога, когато човек ляга, ще направи една глупост. Ти лягаш, не си доволен от юргана, не си доволен от пружината. Случило ти се някъде нещо, че не си доволен, и цяла нощ се обръщаш на едната и на другата страна. Пък дървеници има, не си ги изчистил, пък бълхи се явили. Ти като лягаш, да кажеш: "Гладен лягам, пари нямам тази вечер, закъсах". Ти започваш да мислиш насън какво ще правиш. Като лягаш, казваш: "Дано да сънувам нещо много хубаво". Кажи: "Дано да сънувам някоя глупост тази вечер". Да ви приведа един пример. Идва при мен един българин иманяр. 25 години се занимавал да търси пари, всички заровени съкровища знае. Само по един знак не знае. Знае всички знаци, още един не знае и като го намери него - ще отрови богатството. Той чул за мене, че зная, и дошъл да му кажа последния знак. Идва при мене и започва отдалече да ми разправя. Казвам му: "Ти 25 години се занимаваш с иманярство, ако беше насадил лозе и го [беше] обработвал толкова години, сега щеше да имаш 200 000 лева". Казва: "Един съсед ми развали работата". - Как ти развали? - "Сънувам една вечер, че идва при мене един ходжа и иска да ми покаже мястото, дето е заровено съкровището. Та, на другия ден като стана, да го разкопая. Тръгнах с него и вече наближавам мястото, иде един мой съсед, който имаше да взема хиляда лева от мене. Той ме хвана и казва: "Дай

ми парите! Кажи, кога ще ми дадеш парите?" - "Остави ме! Този човек ме води да ми открие едно богатство". - " Не ме интересува, аз искам да ми дадеш хилядата лева." Сборичкахме се, ходжата си отиде и не дойде вече". Казва ми: "Кажи ми мястото". Какво да му кажа сега? Какво бихте му казали вие? Ходжата ще дойде пак.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

2. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 2.X.1935 год., петък, 5 ч. с., София - Изгрев

МЕТОДИ ЗА САМОВЪЗПИТАНИЕ

"Отче наш"

Чете се темата: „Старите и новите методи за самовъзпитание".

Вторият път пишете върху темата: „Храненето като процес" и втора тема: „Връзката между органическия и неорганическия свят".

Вие разглеждате въпроса като някой диалектик - де трябва да се тури запетайка, точка и запетайка, две точки, точка. Много пъти тези, които четат, не се спират на точката, не се спират и на запетаята. Мислите ли, че всяка една точка е турена на място? Някой път туряте запетая и мислите, че навсякъде, дето е турена, е на място. Например, защо се туря запетая? - Тези, които [са] изучавали езика, разбрали, че е необходимо една малка почивка. Та казвам: В българския [език] защо туряте запетая? - /"За отдих"./ - Дайте едно предложение с точка и запетая. Ние се връщаме към елементарни работи, но от запетаята ще извадим малко вода. Туриш някъде някоя сонда и извадиш вода. Проста работа е, не всеки може да копае кладенец.

Въпросът бе за старите и нови[те] методи. В какво куцат старите методи? Старият метод за ядене в какво куца? Старият метод и новият метод по какво се различават? Кой е по-стар метод? Вегетарианството е един от най-старите методи. Тревопасните са по-стари, месоядците са по-нов метод. Тревопасните имат два стомаха, най-първо събират храната, после я преживят. Месоядците, за да се освободят от двойния стомах [и] за да се съкрати процесът, са внесли месоядството. Не само това, но [има] едно съкращение на труда. Например, ако ви се даде една тема да я разработите: *"Кое [е] онова в природата, което заставило тия животни да станат месоядци?"* Отначало допуснете, че всичките животни са вегетарианци. Нали всички били във водата. Значи, храната там лесно се добивала, разтворена във водата, но след като излезли на сушата, условията се изменят. Но във водата именно, при

най-благоприятните условия, там се зародило месоядството. При най-хубавите условия се зародило месоядството. Учените биолози казват, че животът се явил във водатата, понеже има най-добри условия. Но и при най-добрите условия се родило месоядството. Значи, най-нисшите животни с какво се хранят? Първоначалните клетки, според естествениците, с каква храна се хранят? - И между нисшите животни има месоядци. В зародиша на едно животно не можем да познаем, дали е месоядно или вегетарианско. Тези, паразитните растения, какви са? Паразитните са месоядни, теглят от соковете. Ако разгледате кристалите, растенията изядат кристалите. Какво ще кажат кристалите за растенията, които разрушават кристалите? Растенията се ползуват, прилепват необходимата материя, изваждат всичките жизнени сокове. Сега, трябва да различавате: Тия процеси в природата имат съвсем друго предназначение и вземат специфичен характер. С този въпрос - дали животинска или вегеатрианска храна трябва да се яде, то е частично разрешение на въпроса. Например, ако вие искате да продължите живота, у растенията намирате най-дългия живот. Има растения, които живеят толкова много, че Матусал* е нищо при тях. Има растения, които живеят 7 - 8 хиляди години. Матусал, колко години е живял? - 969.

Сега да се спрем на въпроса: Какво разбрахте под един стар метод. Стар метод е, че бият малките деца. Най-първо ги бият, после ги милват, после ги бият, а след това пак престават да ги бият. Например, де е лошото в биенето? В биенето няма никаква лошавина. Да кажем, вие отивате на баня. Имате един теляк. Лошо ли е да имате теляк? Не. Но, ако той протрие кожата, е лошо. Значи, много малко трябва да вземе. Или вие се миете със сапун? Защо се миете със сапун? Миенето със сапун, нов или стар начин е? Какви са вашите съображения? - "Човек мисли така". - Или, някой път се бръснете, туряте сапун, или перете някоя дреха, сапунисвате я. - "Научно се обяснява". - Добре, сапунът, който е добър за дрехата, добър ли е за лицето? Водата е най-доброто средство.

---

* Матусал - син на Енох и дядо на Ной; според Бит. 5:27 живял 969 г.

Човек [трябва да] си мие лицето с най-хубавата, фина вода, която няма никакви примеси. Много по-здравословно действува. Добре, свикнал си ти.

Щом едно дете е упорито, да го биеш с пръчица, има резултати. Децата са упорити, защо? Има причини. Може да се намери тази причина в мозъка, към задната част, над темето. Дълго време трябва да употребявате пръчката, и пак не разбира. Някой път, както бият малките деца, така бият и големите. Във всички затвори някой път употребяват стари методи.

Да допуснем, ти отвън може да се справиш, но дойде вътре едно чувство, в тебе се яви нещо, което е упорито, какво ще правиш със себе си? Какво наказание ще употребиш? Сам не искаш, направиш нещо, раздвоиш се. По някой път човек е двоен. Трябва да знаете, че едновременно сте две същества в съдружие, имате общи интереси. Човек не е една личност. Казват, че човек е личност. Една двойна личност е човек. Някой път правиш неща, не ги искаш, пак ги правиш. Как ще си обясниш сега? Например, някои хора имат желание да станат големи; други нямат желание да станат големи. Едни хора имат желание да станат богати; други нямат желание да станат богати. Едни хора имат желание да станат силни; други хора нямат желание да станат силни. Все са хора. От какво произтича желанието у едните? Някои искат да бъдат добри, други казват: "С добро не става тази работа". Значи, в човешкото съзнание, човек има разни елементи. Например, ти искаш да станеш голям човек - не си ти туй желание, не е само твое, то не се е явило само в твоя ум. Съществува и на друго място. Ако вземете всички хора, не сте всички на един бой, различават[е] се. Някой път съжалявате, че не сте израснали. Не можеш да растеш повече. Някой израснал 150, някой 160, 170, 180 [см], два метра и спира. У някои растения, например, растението е много по-голямо, процесът на растението е много по-голям у някои растения. Вземете една тиква, колко голяма израства тя? Мерили ли сте колко дълги стават тиквите? Каква амбиция има да направи един такъв голям плод? Казва: "Това е ум". Тя иска да се прояви. Какво мислиш? Ти седиш и се смееш на тиквата. Защо

българите са взели този символ, от де* им дошло на ум да казват: "Тиква глава - голяма, не мисли". Тиквата, значи, не мисли много. Голяма станала, не мисли; понеже всичко това наесен ще повехне, но тиквата след шест месеца нищо не вижда. Дойде някой, започне някоя работа. Казва: "Тиквешка работа, с големи перспективи, с малки резултати". Ами защо не казват "динена работа", ами "тиквена работа"?

Например, някой път вие сте възбудени. Възбудил си се, можеш да имаш някакво възбуждение. Може някой път да си скърбен**, може да си гневен, тъжен си станал, не знаеш как да си помогнеш. Ти казваш: "Той е дървеняк***". Но в дадения случай, ако ти си възбуден, този дървеняк може да ти помогне. Възбудил си се, не знаеш къде да туриш гнева. Ако идеш при дървеняка, туриш си гърба при него, той казва: "Няма какво да се тревожиш, ще мине, ще се успокоиш; много работи ми са се случавали, както не искам". - Дървото ти казва това, дървенякът. - "Някой се разположил при мене, и аз сега искам хубаво време, не зимно време, студено, но нищо. По мене се качват, идват при мене, ядат и пият, пък нищо не плащат". Дървеняк е той. - Та казвам: В известно отношение туй дърво може да ти помогне. Ако ти мислиш за дървото, може да се успокоиш. Ако си се разфучал, знаеш какво нещо е фученето, не може да [не] знаеш. Разфучал си се, вятърът фучи. И човек фучи. Не е лошо да фучиш. Искаш да фучиш. Какво трябва да правиш? Представи си един хубав бор, започни да мислиш, фученето ще престане. Или, може да си представиш един динен бостан. Представи си един динен бостан с дини, започни да ги гледаш, веднага ще мине туй неразположение. Или, представи си някакво плодно дърво, веднага ще се смени това разтревожено състояние. При съвременното възпитание трябва да се върнем назад, да вземем всичките методи, които природата [е] употребявала. За себе си растенията може да ги употребите като един възпитателен метод при

---

* от де (нар.) - откъде

** скърбен (нар.) - скръбен

*** дървеняк (разг., руг.) - глупав, прост, тъп човек

известни условия. Например, някъде си много пасивен, искаш да бъдеш по-активен малко. Мързелив си, искаш да работиш. Започнеш една работа, отлагаш, отлагаш една работа, протакаш. Студент си, има да държиш изпит, първата сесия отложиш, втората отложиш, така мине година, две, три, четири, и най-после мине срокът, пропуснеш срока. Щом си мързелив, иди при някой кошер, седни да го слушаш. При кошера послушай [пчелите] като жужнат. При туй жужене в тебе ще се породи един малък подтик. Няма да станеш трудолюбив, но една-две години, в тебе ще се яви един резултат. Ако си пасивен, искаш да станеш малко по-енергичен, иди при някой водопад, при някоя река, и гледай как водата припка по камъните. След четири-пет месеца ще се роди желание и ти да търкаляш, като водата камъните. Ти седиш и казваш: "Аз не съм роден за нищо". - Че ти тогава какво нямаш? Ти нямаш наклон, скорост нямаш. Искаш да бъдеш активен - ще имаш голям наклон; искаш да бъдеш малко по-пасивен - намали наклона. Някой път [толкова] си намалил наклона, че станал хоризонтален, всичката вода останала в застой - пасивен си: "Това не трябва да правя, онова не трябва да правя". Най-после, човек трябва да бъде силен. Злото е един метод - да стане човек активен. Лошото е метод - да направи хората активни, доброто прави хората пасивни. Дълго време [трябва да мине, за да може] добрият човек да направи нещо. Лошият човек не му мисли за последствията. Добрият ще мисли, ще каже една дума, ще мисли какви резултати ще произведе. Лошият казва: "Да му мислят каквото искат". Той ще каже една дума, после ще го съдят. Добрият го мисли дълго време. Та, всеки човек, който мълчи, добър ли е? Всякога не е, то не е правилно. Но Соломон казва: "Глупавият като мълчи, минава за умен, а пък умният когато, много дърдори, минава за глупав". Ти си даваш мнението навсякъде като умен човек, но твоето мнение не е валидно. Свършил си преди десет-петнадесет години, поддържаш някаква теория, която била нова за времето. Ти не вървиш със съвременната наука. Ти си даваш мнението - според теорията преди петнадесет години какво говори науката. Но тази теория, от преди петнадесет години, е опровергана; ти лансираш

известни идеи, другите хора казват: "Не си прав". Веднага ще апострофират.

Казвам: В окултната наука има един метод, който трябва да се прилага.[ ]* Допуснете, че това е един такъв терен. Как ще го обясните научно? Може да го обясните, но предполагаме, че и светлината има такъв терен. Светлината не минава по една плоскост. Изкусни** малки колебания има. Значи, за да се нагъва етерът, трябва да зависи от нещо друго, се има причина. Туй нагъване не произтича от неговото собствено желание, не е неговото естество. Има по-голяма причина от етера, тя го нагъва. Нагънат е етера. Да обясня. Когато времето е тихо, водата е хоризонтална; когато има вятър, има едно леко люлеене на водата. Ако една лодка пътува по морето, какво ще забележите? Тя върви нагоре, надолу, люлее се. От движението на лодката, която върви по този начин - дига се и се слага*** - аз вадя заключение, че има едно малко вълнение. Ако лодката няма туй движение, считам, че времето е тихо. Значи, когато светлината върви така, има нещо, което вълнува етера. Следователно, тя, като лодката, достига до нас чрез вълнение. Някой път има нещо в светлината, което вас ви дразни. Светлината е силна. Движението на този етер е някой път повече. Не всякога тия вълни са отмерени, както учените хора мислят. Не са прави. Някой път тия междини са по-дълбоки, някой път са плитки. Нагъването на етера не е еднакво. Различават се. Следователно, светлината, която ни се предава, която идва, и тя се различава. Туй движение на етера придава тласък на светлината - има едно усилване на движението на светлината. То има съвсем друго предназначение. Ние ще се отклоним. Какво е предназначението? Казвам: Има нещо в етера отвън. Етерът не запазва своето хоризонтално положение, той се вълнува. Това не може да се забележи с око; как са го забелязали учените хора? Голяма проницателност има в тях. Да допуснем, че вие се вълнувате. Има нещо, което не зависи от вас.

---

* [ ] в оригинала има половин празен ред

** искусни - подходящи, приспособени, удобни

*** слага се (нар.) - снишава се, навежда се

Има нещо в природата, което ви кара да се вълнувате. Казва: "Вълнувам се". - Де е лошото, че се вълнуваш? Не може да не се вълнуваш. Някой път няма да се вълнуваш, но някой път, въпреки желанието ти, пак ще се вълнуваш. Един прост пример. Допуснете, че имате приятел, вие сте богат търговец, намирате се в критическо положение. Имате да изплащате няколко полици, но нямате средства; имате стока, но не е продадена. Дойде приятелят ви, от него мислите да вземете - богат е, вие се вълнувате, дали ще ви даде или не. Защо се вълнувате в дадения случай? Имате нещо, което ви кара да се вълнувате. Или, вие отивате при един министър, да ви назначи за учител в една гимназия. Завършили сте, отивате да искате служба. Защо се вълнувате? Вълнувате се, как ще се обходи* министърът, дали ще ви назначи? Вълнението от кого произтича, от вас или от него? Да допуснем, ти си министър, срещнеш една мечка, пак се вълнуваш. Обаче, [тук] сравнението е от [един] характер, а при мечката е от друг. Но пак почти произходът на вълнението е един и същ. И тогава не знаете какво ще стане от срещата ви с мечката. За нея си слушал какви не истории, какви не лоши приказки - че плюла, че нападала, ще се върне някъде да тъпче. Като видиш мечката, вълнува се сърцето. Може да замине на друго място; като замине, озърташ се навсякъде, да не би друга да дойде. Ако за тази мечка майка ти, баща ти бяха ти говорили хубави работи, като видиш мечката, сърцето ще трепне ли? Като [те] погледне тя, между твоето състояние и нейното ще се образува една връзка, ти веднага ще трепнеш. Мечката, по психология, има много по-дълбоки чувства. Тя като обича, много дълбоко обича. Като те обикне, на свят ще те обикне. Тя като обикне, много се привързва. Но като те намрази, и 20 години да се минат, тя не те забравя, да се пазиш. Тя, докато не си отмъсти, не ѝ минава. Онези, които са проучвали психологията на мечката, са констатирали ред факти. Ако вие сте студен, веднага ви трепне сърцето, защото мечката много не обича студените хора, плюе ги. Но ако човек е с топло сърце, добър човек, тя е

* обходи - отнесе се

разположена. Понеже тя е същество на сърцето, разбира. Тъй като погледна, ще се позасмее, но мъчно се засмива. Ако ти се засмее, значи те [е] харесала. Щом те плюе мечката, трябва да знаеш, че в характера имаш нещо, което трябва да се измени. Тези, които ги е плюла мечка, сѐ по три месеца ги е тресло. Аз лансирам един възглед за мечката, не съм констатирал. Мен всякога са ми разправяли, че мечката назад не се връща по пътя си. Човек на пътя ѝ не трябва да се поставя. Така са ми разправяли.

Може би преди 30 години ходих на Мусала и проверих, че мечката се връща по пътя си, по който [е] дошла. Така аз констатирах. Ние слизаме по Маричината долина, пътеката криволи, по същата пътека гледам: една мечка иде, слиза към Марица. Аз я наблюдавам: тя иде, навела глава, замислила се нещо, някакво приятно чувство има в себе си. Тя върви, аз я наблюдавам. За пръв път ми се случи да я видя в естествено положение. Тя върви така, харесва ми, иде, ще ни пресече пътя. До мене върви един евангелски проповедник, той приказва. Виждам, че мечката приближава, наблюдавам всичката ѝ психология. Гледам, почти ще се срещнем, какво ще каже мечката. Тя вече наближава, иде до 10 - 20 метра, ние вървим и тя върви, не си дига* главата. Замислила се, за вода отива. Казвам: "Слушай, една мечка иде насреща, да се поспрем малко, да мине". Исках да вземем позиция. Този се хлъзна, имало едно дърво, падна, обърна се и си дигна двата крака срещу мечката. Аз спрях, гледам: мечката отвори очи - като фенери, една светлина излезе. Тя се обиди, никога не е виждала такова нещо - краката насреща. Тя се върна назад, отдето идеше, тръгна в обратна посока. Назад не се обърна да погледне, наблюдавахме я. Казвам на проповедника: "Ти с речта си не можа да уплашиш хората, но с дигането на краката уплаши мечката". Казвам: Трябва присъствие на духа. Аз спрях, гледам: тази мечка бяга, по-бързо от кон бяга. Нагоре бяга и гледам, че има особено психическо състояние. Казвам: Не се страхувайте, мечката ще се върне. Като дойде някое голямо противоречие,

* дига (разг.) - вдига

тази мечка е дошла. Закъсал си, не се страхувай, ще се намери някой проповедник да си дигне краката нагоре, ще се намери малка причина, която да премахне мъчнотията. Имаш известни малки мъчнотии в живота си, не можеш да ги разрешиш по обикновения начин. Да кажем, дойде мечката у тебе - едно чувство се подига. Вълнуваш се. Какво ще правиш?

При изучаването на съвременната зоология, при изучаването на разните животни - вълци, мечки, - от чисто психологическо гледище, много пъти у децата може да се създадат много добри, но и много лоши последици. Като не знаем как да изучаваме животните, може да създадат лоши последствия. Ако аз бих преподавал естествената наука, щях да ги наредя в преподаването по съвсем друг начин. Ако искаме да имаме наука за възпитание, трябва да познаваме научните методи. Защото, когато изучаваме едно животно, все-таки*, някое негово качество ще те засегне. Когато проучаваш вълка, все таки, ще остане нещо у тебе. Когато изучаваш другите видове животни и растения, все ще бъдат за или против, все ще оставят нещо у тебе. Та казвам: Когато се намирате в едно голямо противоречие, растенията и животните като ги изучаваш, може да ти помогнат. Да кажем, един човек се намира в едно болезнено състояние: проучвай, чети за растенията! Имаш някои трудности в живота: чети за растенията! Това е като един вътрешен възпитателен метод. Някои мислят за някои добри хора. Трябва да знаеш за кого да мислиш. Тогава, в историята като се проучава живота на великите хора във всичките отрасли на науката, които историята ни дава, те ще допринесат нещо.

Та, при сегашните условия ние оставаме сами. Тогава, ти искаш да се самовъзпиташ. Как ще се самовъзпитаваш? Ти от сутрин до вечер мислиш [за] себе си. Пакостта е там. Не мисли само за себе си. По някой път излез, погледни небето, помисли за онези хиляди [звезди] - те са параходи, които носят хиляди и милиарди същества - с каква бързина се движат. Погледни ги малко. - "Ще се отдалеча от пътя". - То е влияние. Колкото и далеч да е

---

* все-таки (разг.) - също така, също тъй

тази звезда - светлината ѝ до нас достига за три години, за десет години, за сто години, за хиляда години - но тя може да упражни влияние. Има движения, много по-бързи от движенията на светлината. Като погледнеш, ако се свържеш с една звезда, тя ще упражни влияние върху тебе. Разбира се, звездите трябва да ги свържеш с разумни същества; тези, които светят, са разумни. Светлината е израз на разумност. Тогава избери според състоянието си една светла звезда. Да допуснем, че някой от вас е музикант. Той трябва да знае кой ще му помогне. В музиката трябва един стимул. Откъде иде стимулът? Музикантите често трябва да гледат звездите, защото музиката иде от звездите. Всяка една звезда има тон. Всичките като се движат из пространството, има една симфония - бетховеновата симфония е нищо пред симфонията на звездите. Пеенето на сферите, свиренето на сферите - то е от "Хиляда и една нощ". Някой казва: "Докажи го". Стига човек да има тънко ухо, мога да му докажа. Но когато е глух, мъчно може да се докаже. Сега, забележете, то[ва] са наблюдения, моите научни изследвания. Онези хора, които са музикални, одарени, имат музикални дарби, са всякога по-търпеливи от онези, които не са музикални. Кой човек е търпелив? Търпеливият човек е всякога музикален. Може да каже, че нищо не разбира, но той е музикален. Кой[то] е търпелив, той е музикален; който не е търпелив, той не е музикален. Сега, някои хора са чувствителни. Не смесвайте чувствителността с нетърпението. Чувствителният не че няма търпение, той има търпение. Търпеливият издържа, издържливост има, с голяма издържливост се отличава. Човек, който не мисли, не може да бъде търпелив. Търпеливият човек мисли, разсъждава нещо. В него умът работи. Та казвам: За търпението е необходимо човек да бъде малко музикален. Не да излиза да пее и да свири пред хората, но на себе си да пее най-първо. Най-добрата публика за пеенето в човека е човекът. По-добра публика от него няма. Всички се стремете, като пеете, да се слушате. Като пееш, да не питаш дали другите хора го харесват. Ти, като пееш, се вслушвай в себе си. Ако всеки, като пее, се слуша, по-добре може да се научи да пее, отколкото, ако пита дали

другите го харесват или го слушат.Ако преподавате някой път по пеене, карайте да се вслушват в това, което пеят. По някой път вас ви е страх, да не би да взѐмете някой фалшив тон. Тоновете не могат да бъдат фалшиви. Фалшивият тон е в определена гама. Имате вие определен тон, основен тон. Взѐмете фалшив тон, когато минавате от една гама в друга. Но за да взѐмете фалшив тон, трябва да има противоречие във вашите чувства. Ако чувствата ви са във възходяща степен, вие тогава бемолите* няма да можете да ги вземете на свят. Диезите** може да ги вземете. Като дойде повишение - върви, но като дойде понижение - не върви. Като сте неразположени, пониженията може да вземете добре, много хубаво, но повишенията не можете. По някой път гледам певците, които пеят - тъжните песни пеят много хубаво, щом дойде до веселите песни - не може, има известна сухота. Живите песни не могат да пеят хубаво, не могат да вземат вярно. Взѐмете един тъжен човек, дайте му една весела песен, той никога не може да я изпее. Взѐмете един, който е тъжно настроен, бемолите хубаво взема, като дойде до диезите, не върви. Някой път диезите взема вярно, бемолите не може. Това са посторонни работи, специфични работи.

Когато доктор Гал*** изучавал центровете на мозъка, открил центъра на разрушителността - грамадна енергия има. Един, който се занимавал с петлите - ония петли, които са силни, бойци - забелязал, че у смелите петли главата при ушите е широка, и още намерил, че у миролюбивите петли е по-тясна. Намерил едно различие в главата на миролюбивите петли и хубавите бойци. Като сравнил с хората, намерил пак същото различие. Онези хора, които са миролюбиви, главата не е широка; онези, които не са миролюбиви, главата е широка между ушите. И други центрове вземат участие в това. Та казвам:

---

* бемол (муз) - знак, който се поставя пред нотата, за да означи понижаване на звука с 1/2 тон

** диез (муз.) - знак, който се поставя пред нотата, за да означи повишаване на звука с 1/2 тон

*** Франц Йозеф Гал (1758 - 1828) - австрийски лекар, невроморфолог, създател на френологията

Човек сам по себе си представлява една област, която трябва да проучва.

Има много външни влияния, с които човек трябва да се справи. Трябва да разбере законите и тогава да се съобразява. Онзи лодкарин, който влиза в бурното море, той трябва да бъде майстор, защото е изложен на опасност. Тия вълни могат някъде да го завлекат и той трябва да върви да ги пресече. Ако дойдат встрани, веднага ще го прекатурят. Някой път вие в живота падате. Тогава не сте вървели по същия закон, така да пресечете вълните. Като вървите, така да пресечете вълните, да не удрят отстрани - ще ви прекатурят. Тогава, мъчнотиите гледайте право в лицето, но и гърба няма да си обърнеш. Опасно е да вървиш успоредно с мъчнотиите - да те ударят в ребро. Върви насреща на мъчнотиите, или бягай - в гръб да те бият. Щом вървиш успоредно с мъчнотиите, непременно ще се обърнеш. Никога не върви успоредно с мъчнотиите. Какво се разбира сега "успоредно с мъчнотиите"? - Не се примирявай с мъчнотиите. Щом искаш да се примириш с една мъчнотия, тя ще те обърне. Не се примирявай, никакво примиряване с мъчнотиите! Щом искаш да се примириш с една мъчнотия, тя ще те обърне. Не се примирявай, никакво примиряване с мъчнотиите. Или вярвай, или върви смело напред. Но с нея паралелно да вървиш, не! Онези мореплаватели почти употребяват същия метод. Следователно, с противоречиви мисли и желания не върви паралелно. Ние сега се отклонихме малко. То е нещо, което може да приложите. В мъчнотиите направо вървете, напред!

Как започнахме, каква беше основната мисъл? - Старите методи. Например, старите баби употребяват старите методи, които са много благоприятни за тях. Детето е непослушно, тя му казала, че майка му е крива, баща му е крив и детето обича баба си, която го настройва политически против бащата и майката. Майката възпитава по един начин, старата баба по друг начин. Тази стара баба на младини възпитаваше както дъщеря си. Сега, като остаряла, дъщерята възпитава като нея, а тя прилага меките методи. Бабата прилага Христовия метод, майката прилага Мойсеевия метод. Майката казва: "Пръчица!" Бабата казва: "Не!"

Сега, кой е по-прав? Бабата ли е права или майката? При децата да започнеш с Мойсеевия закон е право, но не само с Мойсеевия. Най-първо трябва да започнем с Христовия закон, после да влезем в Мойсеевия закон, и пак с Христовия. Може да ви приведа примери, може да ви аргументирам. Вие всякога започвате с Христовия закон, после ще дойде Мойсеевият закон. После пак трябва да влезете във фазата на мекия закон. Че така трябва да имате една баба, когато майка ви и баща ви ви набият, да има кой да ви утеши. Не е лошо човек да има една баба. Едно дете, затуй е хубаво да има освен баща, майка, да има един стар дядо и една стара баба. Децата лесно да ги утешават. Ти съвсем си загазил, хванал те онзи кредитор, който има да взема от тебе. Той е баща ти и майка ти. Дойде някой, казва: "Той е лош човек, кожодер". - "Остави, ти ще намериш оттук-оттам пари, ще се уреди тази работа". То е баба ти. Не е ли по-хубаво да имаш една баба, която да те утешава. Трябва да знаеш за себе си, кога да иде[ш] при баща си, майка си и баба си. Вие имате две майки, двама баши и по две баби. Едната майка е много строга, другата майка е мека. Имате и двама баши. Някой път ще се срещнат меката майка със строгия баща, строгият баща с меката майка. Сега, бабата аз я вземам в дадения случай [за] меката майка. Тя е стара, умна. Казва: "Едно време и аз правех тия работи, дете е, защо ще го бия?" Младата майка не разсъждава така. Старата баба казва: "Дете е то, не разбира. И аз като бях като тебе, не знаех тия работи". Веднага ще се роди спор между бабата и майката. Кой е на правата страна? Бабата е на правата страна, майката е на кривата страна. Не искате да приучите детето, другояче не може, тя го обича, влиза в положението му. Казвам сега: Обичайте майка си, обичайте и баща си, обичайте и баба си, обичайте и дядо си.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

3. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 11.X.1935 год., петък, 5 ч.с., София - Изгрев

ВЕЛИКИТЕ МУЗИКАНТИ

"Добрата молитва"
Каква ви е темата? - /„Храненето като процес."/

Какво мислите под думата "процес"? По някой път казват, че "той имал процес". Как е правилно на български да се каже, да се замени. Храненето съзнателен или несъзнателен процес е? Кое изпъква в човека, храненето ли изпъква или друго нещо? Храненето ли изпъква или друго нещо се явява? - /"Гладът"./ Да, гладът. Трябват ред обяснения. Пътувате в гората, срещате една мечка, разсъжденията ли изпъкват по-рано или страхът? - Страхът изпъква и след страха, какво иде? - Започвате да разсъждавате къде да бягате, къде да се качите. Страхът иде първо. След това иде една мисъл - бързо разсъждение. Значи, най-първо в човека иде гладът, после иде храненето като процес, как да уталожиш глада. Гладът хранене ли е? Например, гладът ще накара един вълк да се нахвърля върху една овца, да я разкъса; гладът ще накара една овца да се нахвърля върху тревата, да я опасе. Гладът най-първо постъпва по един начин -[гладните] да придобият това, от което имат нужда. Вълкът мисли право, не мисли да напада неприятеля; някой път и той може да нападне един бивол и нищо да не може да му направи. Биволът - даде си гърба към едно дърво и с рогата се брани надясно, наляво, и вижда [вълкът], че мъчно се напада един бивол. Вълкът някой път отстъпва назад.

Какво сте писали вие за храненето като процес? */Четоха темата./* Щом е процес, какво трябва да се прави? Щом е процес, значи е непреривен, може да бъде процесът правилен или неправилен. Кое [е] онова, което спира правилността на процеса? Кое [е] онова, което накарало хората да не се хранят правилно? Човек има вкус, [но] той не се подчинява на онзи вътрешен импулс. Защото има вътре един правилен импулс, но не се подчинява. Някой път човек разбира по особен начин. Да кажем, някой обича храната да е подсолена или да е подсладена. Те са второстепенни работи. В процеса на яденето колко

трябва да яде човек?

Да кажем, съдят един човек; колко време трябва да продължи процесът? След като се яде, колко часа продължава храносмилането? Разно е времето при различните храни. Колко време взема месната храна, колко часа взема вегетарианската? Ако ядете домати, колко часа ще вземат, за да се смелят? Или, ако вземеш ориз варен? Добре, как ще си обясните вие един факт [?] - Казват, че човек, вървял по пътя съвършено изтощен, не може да ходи от глад, казва: "Пресичат ми се краката". Нали трябва да се вземе храна, да се добие потребната сила? Ако след като си бил гладен и се нахраниш, дали след четири часа ще можеш да тръгнеш на път? След като се нахрани човек, след половин час тръгва на път. Питам: От къде се взеха силите да вървиш? Процесът на храненето още не е завършен, нищо не се е приготвило. На човека му се прекъсват краката; щом яде, се ободрява. При храненето, когато храната се дъвче, трябва да се задържа по-дълго време. В тревопасните животни храната се откъсва, поглъща се [и се преживя] - те имат двоен стомах. Човек трябва дълго време да дъвче; при дъвкането бързият процес е неправилен. Колкото по-дълго време се дъвче храната, толкова по-добре за човека. Понеже още когато се дъвче храната, част от енергиите се всмукват от езика и [се] изпращат. Като се обръща храната в устата, вече [се] изважда онази, потребната сила. След като се наядеш, онова, което езикът [е] изтеглил, то ободрява. [После] можеш да продължиш работата. Може да направите един опит: Онези, които ядат месо или пастърма, [да] вземат биволска пастърма; вземете биволска пастърма - туй само за обяснение. Прекарайте храната без да можете добре да я сдъвчете [и] не ще може да ходите. Трябва половин час хубаво да се дъвче храната. Кога ще може да ходите по-добре, след като сдъвчете храната добре или след като не я сдъвчете? Казвам: Сегашните хора много бързат; понеже имат бързи работи, бързо ядат. Ето една грешка. Работата с бързане не се свършва. Например, колко може да бързаш? Да допуснем, че ти си закъснял на четири километра разстояние, пропуснал си трена или трамвая. Колко бързо трябва да вървиш пеш четири километра, за

колко време може да ги изминете? - /"36 минути"./ В класа ще ви пишат отсъствие, закъснели сте. Четири километра трябва да изминете, какво трябва да правите, за да стигнете навреме? Ако имате пари, ще хванете едно такси. То е един процес. Бързо ядеш, понеже си закъснял, работата е бърза. Една работа, която е бърза, има нещо неправилно. С бързане работа не се свършва. Бърза някой събранието да се свърши или бързат хората, засяга ги [нещо]. Във време на война всички бързат да се екипират добре, всички бързат да не би да бъдат изненадани. Значи, процесът не е правилен. Щом започваш да бързаш в живота, то е един изключителен процес. Сега, в човека едновременно има много процеси, някои от тях са съзнателни, някои са несъзнателни. Да допуснем, имаш един процес. Сега, може като седите да кажете, че вас храненето като процес не ви интересува, какво от това като е процес? Може да не е процес. Една работа турена, трябва да я свършиш. Гладен си, ще ядеш сутрин като станеш. Не е процес, работа е. Заставен си да ядеш. Ако яденето е процес, тогава [защо], когато си болен, не искаш да ядеш[?] Като си здрав, сутрин като станеш, казваш: "Трябва да се яде". Като се разболееш, не искаш да ядеш вече. Ден, два, три дни си болен, не искаш да ядеш. Здравият казва: "Ще трябва да стана, ще пътувам, бърза работа имам". Болният казва: "Не искам да ям". Той не се мърда, лежи човекът, казва: "Ни храната му искам, ни на работа отивам". Дойдат [близки и] казват: "Яж малко". Казва: "Нищо не искам". Бащата, майката казват: "Какво стана на това дете, ще умре гладно." Хубаво [е], когато слугата каже, че не иска да яде и господарят го кани, [както] майката го кани; [но] господарят го уволнява и казва: "Безпредметно е, щом не ядеш, щом не искаш да работиш, върви си". Сега, ако храненето е процес, от де [е] дошло у религиозните хора: този процес те искат да спрат. Няма да яде човекът, ще пости. После, когато човек се разсърди, пак се отказва да яде. Щом се разсърди, пак казва: "Няма да ям". При срънднята престава този процес, понеже срънднята произтича у децата от техните лични чувства. Тогава, при личните чувства, децата се отказват да ядат. При болест човек се отказва да яде

и при събуждане на личните чувства пак се отказва да яде. После, децата се отказват да ядат, когато забележат, че не е турено в паницата колкото искат. Пак се отказват, като е турено малко ядене, казва: "Няма да ям толкова малко". Отказва, че се е разсърдил; отказва, че е малко яденето; отказва се, понеже е болен.

Сега, какво е необходимо в един процес, за да бъде процесът правилен [?] Да допуснем, вие пеете. За да бъде пеенето правилно, какво е потребно? Вземете сега песента "Аз смея да кажа". Там следват две ударения едно след друго. Няма да туряте легато, да туряте легато на [всяка] една нота не е практично. Как ще го поправим сега? Имате "Аз смея да кажа" - на "ДА" и на "КА-" в думата "кажа" имате ударения. Позволяват ли се две ударения едно след друго? "Аз смея да кажа". Хубаво, в говоримия език, когато някой път хората говорят в българския език, не турят ударението дето трябва. Някой път и в английски, там имат правила, но някой път и на англичаните се подхлъзва езика, ударението не е турено на място.За да бъде на място [в песента], как може да се направи? - На съдържанието да [се] тури един слог, един слаб слог, но при туй построение без легато трябва да го направите. Защото с легато е орташка работа. А орташката работа и кучета не я ядат. Като поставиш две силни ударения да следват едно след друго, според правилата на музиката може ли? Вие и в поезията имате силни и слаби срички, които се редуват. Да допуснем, че имате такъв един процес: Представете си две силни ударения хоризонтално вървят. Как бихте направили в музиката без легато* и да бъде процесът правилен. За тази песен тук имаше цял спор.Тъй както е построена песента, за да се измени ударението, как трябва да вървят тоновете? Щом дойде до "ДА" и "КА" - може да се повиши, а "ЖА" - трябва да се понижи. Понеже тук в песента [тоновете на] "ДА" и "КА-ЖА" вървят последователно нагоре във възходяща степен, там ударенията не съвпадат. Там МИ -то трябва да се снеме [или РЕ да се повиши]. */Учителят пее песента с повишение на тона РЕ при сричката "КА-"./* Сега, така както го изпяхме, как е?

Сега, да не се намесват личните чувства. Имаме

една погрешка, която трябва да се изправи. Не е важно кой е виноват. Представете си: през една дупка трябва да прокарате една ябълка. Дупката е малка, ябълката е голяма. Мислим сега: да обелим ли ябълката или да разширим дупката? Сега има две възможности. Да се направи дупката по-голяма, ще проврете ябълката; [но] имате друга възможност: да обелите ябълката. Тогава ще се поразвали тертипът на ябълката, но ще я прокарате. Сега ние искаме да поправим една погрешка. По-хубаво е да се прекара ябълката цяла. То е правилното. Сега, какво трябва да правим? Ако дупката не трябва да се разшири и ябълката не трябва да се смалява, тогава какво ще правите? Щом дупката не можеш да разшириш и ябълката не може да смалиш, вече са дошли до легатото. Легатото значи, че дупката не трябва да се разширява и ябълката не трябва да се смалява. Ще обиколиш с ябълката около дупката, през дупката няма да минеш, това е легато. Аз виждам, че [не] трябва дупката да разтвориш, пък не трябва и ябълката да смалиш. Но въпросът е кога {точно} може да прекараш ябълката през дупката. Тогава няма ни най-малко легато.

[Поня]кога някой човек туря легато дето не е позволено. Има места, дето не трябва да туряш легато. Легатото, то е губене на време. В легатото друг е законът. Щом в пеенето се направи легато, съвсем друг процес следва. Във всички легато има по-мек тон, легатото мекота има. Това завъртане на тона внася известна мекота. Там, дето няма завъртане, пак тонът е хубав. Ако беше без легато, музиката губи своята мекота. Значи, един музикант, един певец турят по някой път известна завивка в един тон. Да кажем, вземат един и същ тон - СОЛ, като вземе с цигулката тона или певецът като [го] изпее, ако вземат тона СОЛ и направят да трепери, образуват се малко завивки, тонът става по-мек, по-приятен. Тонът има едно треперене. Образуват се големи междини, това треперене на тона дава известна мекота.

Тази песен ще се измени. */Един брат свири песента, както беше първоначално дадена и после с новото изменение./* РЕ-то като заменим с ФА, ударението намести ли се {?} РЕ-то е прогресивно, ФА-то задържа на едно

място - да спечели нещо.

Отиваш при някого, не иска да ти плати. Удряш му една плесница - [то е РЕ]. РЕ-то е марсиански тон. [ФА] - отиваш при някого, почерпят те с кафе и той ти плати. Казвам сега: Едно кафе трябва да почерпим. ФА-то на коя планета е? - На Луната. РЕ откъде има право? За предпочитане е да даваш, отколкото да вземаш. Но казвам: Друга философия има. В някои случаи по-добре е да вземеш, отколкото да даваш. Как ще го обясните вие? В някои случаи е за предпочитане да вземеш, отколкото да даваш. Как ще го обясните? По-добре е да даваш, казваме, но всякога може ли да даваш? - Само Бог може да дава. Той всякога дава, но и взема. Кога взема? Господ като види, че някой човек не живее добре на земята, взема му живота. Господ като види, че някой човек греши, най-после взема му греховете. Значи, Господ взема от човека. Но във вземането Той всякога има предвид да облекчи, да не създаде по-голямо нещастие - вземе ти живота. По някой път като страдаш, страданието е процес. Някой път Господ вземе страданието, замине[ш] си от света, очисти [те]. Казвам: Голямо изкуство е да знаеш как да даваш и как да вземаш. Кой би желал, като иде[ш] в един дом, да му вземеш вола, кой не би желал като го срешнеш, да му вземеш товара. Казва: "Слушай, дай ми тази чанта." Какво лошо има в това[?] Ако вас ви плаши, да не би той като вземе чантата и [да] не ви я върне, то е друг въпрос. Но ако той вземе чантата само да я носи и после ви я върне, какво от това? Всички сега трябва да постъпвате умно.

Сега, РЕ-то трябва да го извадим от редовете, понеже го произвеждаме. РЕ-то трябва да отстъпи на ФА. В реда на нещата е това. ФА седи малко по-горе от РЕ. В гамата, последователно както са наредени тоновете по трептения, ФА има по-високи трептения. РЕ в следната гама е по-високо от ФА, но ФА със същата гама е пак по-високо от РЕ. Сега, като заменим РЕ-то с ФА, ще спечелим ли или ще изгубим[?] */Пак изсвириха песента по стария и по изменения начин./*

В първия случай вие имате един изработен морал, от който не искате да отстъпите, правилно, тъй трябва да

бъде.ФА-то вече е един малък компромис. Щом заменим РЕ-то с ФА, ние вече имаме един компромис. С ФА се внася известна мекота, то е политика - изглаждаш. Най-първо отстъпваш, съгласяваш се, после пак се подемаш, пак тръгваш по своя път. Питам: Всякога пак трябва ли да поддържаме нашия морал? Представете си, че аз вървя по пътя и на пътя има деца, аз децата може да ги разбутам и да си направя път да мина. Но ако са силни хора, ще може ли да ги избутам[?] - Те ще ме бутнат. Тогава, кое е по-хубаво? - Да ги избиколя. Като няма никой на пътя ми, ще тръгна както аз искам, както аз зная. Нашият морал не издържа, понеже не е абсолютен. Ако е абсолютен морал, трябва да бъде силен. Между силните хора ти ставаш малък, между дупките ще се провреш, изведнъж трябва да се видоизмениш. Тъй да държиш пътя, да минеш през дупките, без да ги засегнеш. Ако не можеш да минеш, ще ги заобиколиш. Ако са слаби деца, ще ги бутнеш, ще си пробиеш път. Сега, ще кажеш: "Трябва ли да отстъпя [?]" - Пред децата няма какво да отстъпваш, ще разбуташ децата, пред силните ще отстъпиш. Представете си, че тази мелодия не можем да нарушим. Добре, ама ако пеете с РЕ, веднага ще ви осъдят на десет години тъмничен затвор, пък ако турите ФА, няма да ви осъдят. Тогава, как ще пеете? Да кажем, че има закон, изваден за песента. Сега без никакво разлагане ще турим ФА и без легато и ще вървим напред. Някои от вас, като сте сами, пейте го по стария начин, [а] в общото ще турим ФА и без легато ще вървим напред. Аз го установявам. Ако има погрешка на друго място, и него ще поправим. Тъй щото, узаконявам ФА-то. Щом РЕ -то не може да свърши работа, ще ангажираме ФА. Който свърши работа, него ще поставим. */Всички изпяхме песента с ФА./* В пеенето силен човек е този, който прави погрешки и веднага ги изправя. Някой път ще ви накарам да изпеете една песен като новобранци, без да я знаете и после да я изпеете като артисти. Ние може отгоре на РЕ-то да турим ФА и който обича РЕ да пее, който обича ФА да пее.

Някой има ревматизъм. Аз ще му свиря нашата музика и после ще свиря своята, ще видим при коя музика

ще мине. В природата има една неправилна музика. Не че не е правилна. Аз още не съм дошъл да свиря тази музика. Сега аз коригирам. Вие трябва да се приготвите, вие пеете така, както светът пее. Сега ще пеете, [не] както светът, за вас ще правите изключение. В тази песен думите "Аз смея да кажа" - най-напред аз се страхувах, но сега съм герой, - "Аз смея да кажа". Едно време не можех да срещна мечка, сега мога да срещна. Тя погледне наляво и аз наляво. Както гледа и аз я гледам. Ако мечката срещне един праведен човек на пътя, тя не го закача. Ако никога не си казал лоша дума и не си направил нищо лошо, мечката ще мине, нищо лошо няма да ти каже. Но ако си говорил лошо нещо за тази мечка, тя ще се нахвърли отгоре ти. Тя знае, по миризмата ще те познае. Те са неща проверени. Един праведен човек, който никога не е говорил лошо за животните, може да мине покрай една змия кобра и нищо да не му направи; но ако не е живял праведно, ако е говорил нещо лошо, веднага тия животни ще се нахвърлят отгоре му. Защото и животните са страхливи; мечката е страхлива и смела. Ако ти, като я видиш, се уплашиш, тя добива кураж, ще дойде, ще те наплюе. Плюе, плюе казва: "Не те е срам, да те е страх от една мечка". Плюе, плюе, плюе и си замине. Обаче, като я видиш [и] ти стане приятно, тя ни най-малко няма да те плюе, тя нищо няма да ти направи. Щом ти мръдне сърцето, ти се уплашиш, тя придобива смелост. Та, всичките ви несполуки в света се дължат на страха. "Бежанова майка не плаче", казват. Който бяга, майка му не плаче; който не бяга, майка му плаче. Щом си лош, трябва да бягаш; щом си добър, може да не бягаш. Казвам: Човек трябва да създаде в себе си нещо положително.

По някой път български музиканти, големи авторитети, някоя песен коригирали, нагласявали и аз като я прегледам, начина по който са я написали, пак са направили погрешки. Те са на крив метод. Някои автори има, които пишат много хубави работи. Изгладени, един поправял, друг гладил, сѐ такива велики хора по музиката гладили, гладили и много малко погрешки може да намериш. Великите музиканти малко погрешки оставят. Един намерил една

погрешка, коригирал, друг коригирал, трети - всички коригирали. Първоначалният автор, който написал, казва: "Поправете онази погрешка, онази поправете". Та казвам: Вие, докато не дойдете под влиянието на великите авторитети на музиката, музиканти не можете да станете. Някой път ще ви държа една лекция - да ви наведа ред факти, да видите, че като запеете, при вас има един музикален свят. Авторитети има - ти щом съгрешиш, тия авторитети веднага ще те спрат, казват: "Там не е право", веднага ще те коригира[т]. Ти пак направиш погрешка, дразни те нещо, не върви. Тогава [те коригират и] ще вземеш правилно. Той седи, коригира те, мине друг, коригира те. Ти пак свириш, те пак те коригират. Ако ги слушаш, ще се научиш да пееш и да свириш. Може в един ден да не се научиш да пееш и да свириш. Може в един ден да не се научиш да пееш, може и хората да слушаш, но като дойдеш да пееш, трябва да привлечеш Истинските музиканти. В един ден ще те научат, ако не в един ден, в една седмица ще те научат хубаво да пееш, ще ти дадат хубаво небесно вдъхновение. Когато нещата мъчно заучавате, вие сте в този свят, нямате съдействието на онези музиканти. Когато пеете правилно, имате тяхното съдействие. Има неща в света, които уреждат работите. Мене ми разказваше един офицер. Той ми разказа една своя опитност на фронта: "Един ден нещо ми казва: "Там ще заведеш войниците". Заведох войниците там и целия ден не падна нито една граната. На втория ден извеждам пак войниците и те ми казват: "Господин капитан, там, дето бяхме вчера, е безопасно". - "Нещо ми казва, че безопасно там няма да бъде, да отидем на друго място". Войниците отишли на същото място, той отишъл на друго място. Падат толкова гранати, че нито един войник не останал жив освен офицерът. Не мислете, че дето сте били вчера, ще бъдете и днес. Тогава, вие сте пътник, не се вързвайте. Онези от невидимия свят, които гледат [ви нашепват].

Щом сте раздвоени, туй раздвояване не е правилно. Всякога една мисъл остава правилна, докато не си раздвоен. Има нещо, което е вмъкнато от тоя свят. Щом престане раздвояването, имате правилна мисъл, и работата, която ще започнете, ще свършите. Например, някой излиза, тръгнал,

върви, после се спре, пак тръгне. Често някои аз спирам на пътя. По някой път казвам: "Какво тръгнал този по пътя толкоз бързо". Той току изведнъж се спре. Той възприема моята мисъл, спре се да се урегулира. Пита: "Какво трябва? Ти казваш, че бързо вървя. Кажи ми как да вървя?" Ако му пратя втора мисъл, той тръгне. Той пак тръгне бързо, втори път му кажа: "Няма да ходиш така бързо. Веднага измени темпа". Сега, какво ми влиза в работа. Аз имам съображения. Тъй както тръгнал, ще се препъне някъде. Казва[м]: "Много бързо вървиш. Много бързо вървене не е хубаво, по-полека върви". От невидимия свят, ти като тръгнеш бързо, ще дойде някой, ще внуши. Казва: "Много бързо вървиш". Дойде внушението, тогава говориш със себе си, какво възприемаш. Радвай се, че възприемаш една мисъл и него ден тръгва всичко. В Божествената мисъл няма раздвояване. Там темпото е определено.

На място може да те бутнат. Вървиш, няма да има много хора; блъскане, по пътеката ще има слизане, качване. Няма да бъде пътеката много камениста, няма да бъде и много равна. Ще се прегърбваш, ще вземеш какви ли [не] методи. Казвам: Ще повикаме някой от тия, гениалните музиканти, ще поискаме от тях мнение. Каквото узаконят, ще кажем: "Така е. Погрешката е в мене". Аз трябваше да напиша песента и да кажа: "Тъй ще пеете, нищо повече. Никакво мнение. Който иска другояче да пее, да си напише една песен". Пък аз ви оставям свободни, да ви накарам да мислите и вие да работите, да вземете участие. Нарочно правя някои погрешки, но да ви дам възможност да мислите, как трябва да се поправи. Казва: "Не може ли да се напише по-хубаво?" - [Не.] Защото никога не можеш да извадиш един човек, който [е] влязъл в локвата, докато не се оцапаш. Защото, за да не се нацапаш, трябва да имаш канджа*, да влезеш в локвата. Като нямаш канджа, ще вдигнеш крачола си, ще го хванеш за ръцете, ще го извадиш, ще кажеш: "Как не те е срам да влизаш в калта? Срамота е да се оцапаш". Когато няма кого да вадиш, оправдава [ли] се влизането в

* канджа (тур.) - кука

калта? Та, по някой път е хубаво да се пооцапа човек, когато има защо. Казвам на този, който [е] паднал в калта: "Ти какво търсиш в калта?" Той гулял, напил се и без да знае, в тъмната нощ влиза в калта. Той седи, не може да излезе, ще се удави. Казвам: "Още веднъж да не пиеш. Аз заради твоето пиянство се окалях, втори път ще бъдеш тъй добър да не каляш себе си и да се не калям заради тебе".

ТАЗИ ПОГРЕШКА ТРЯБВА ДА СЕ ИЗПРАВИ. */Това написа Учителят на дъската./*

Колкото човек е по-учен, толкова [повече] погрешки изправя.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

4. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 18.X.1935 год., петък, 5 ч. с., София - Изгрев

НЕИЗМЕННОТО В ЧОВЕКА

"Отче наш"

Имате ли зададена тема? Каква е? - „Връзката между органическия и неорганическия свят".

Четете темата. */Няколко души прочетоха темата./*

Вторият път пишете върху „Силни и слаби впечатления и какво е слабо впечатление".

Ако някой би ви задал въпроса: "Каква е разликата между сладкото вино и силното вино, което опива, опивателното, как ще определите?" Една разлика има по вкус. Сладкото има сладчина, но виното, което опива и то има вкус. Какъв е онзи вкус на онова, което опива? Нали сте пили вино? Някои от вас сте пили, но сте забравили. Вземете нещо друго: "Каква е разликата между сладкото и киселото?" Съществена разлика има. Учете се да разграничавате. Вие всички сте склонни към обобщение. Обобщението не е още наука. Обобщаваш в едно изречение. Богатият е тежък, а сиромахът е лек; богатият е умен, а сиромахът е глупав; богатият е доволен, а сиромахът е недоволен. Има една съществена разлика между богатия и сиромаха. Като дойде до органическото царство, между сиромаха и богатия има грамадна разлика. Писанието казва, че богатите няма да влязат в Царството Божие. Защо няма да влязат в Царството Божие, как ще го определите? Богатият през малка дупка не може да мине. Понеже Царството Божие [е] най-малката дупка, богатият не може да мине оттам. Следователно, за богатия трябва да има голяма дупка. Не може да влезе в Царството Божие, понеже не може да мине през малката дупка. Понеже сиромахът няма нищо, той може да мине през малката дупка, може да влезе в Царството Божие. Външната страна е това. Това е в материално отношение. Ако кажем, че някой човек е богат с ум и добродетели, друг е сиромах с ум и добродетели, тогава кой ще влезе в Царството Божие? Пресилена е тази работа. Богатият няма да влезе, онези, които са материално богати, те няма да влезат в Царството Божие; които са сиромаси в

материално отношение, те ще влезат в Царството Божие. Няма някой от вас, който не иска бъде богат. Значи, вие не сте кандидати за Царството Божие. Кандидат може да бъдеш за Земята, но не и за Царството Божие. Ама вие туряте едно малко определение: "Много не искаме, малко". Значи, че с многото неправедно богатство не можеш да влезеш в Царството Божие. Тук трябва да се тури една дефиниция за неправедното богатство и праведното богатство.

Но сега, какво е предназначението на учениците от първо отделение, какво е предназначението на ученици[те] до четвърто отделение? Предназначението [е] да влязат в прогимназията. Какво е предназначението на тия от трети клас? - Да влязат в гимназията. Англичаните и американците трите класа наричат академия, учениците - академици, а 4-тите и 5-тите класове наричат колегии. Който свърши 4-тите и 5-тите класа, казват, че свършил колегия. Гимназистите, те са кандидати за университета. Студентите са кандидати за света. Питам тогава, кой ви е дал право без да свършите университет, да бъдете кандидати за света? По някой път искате да живеете в света. За да живее човек в света, той трябва да бъде подготвен. В природата ти не можеш да влезеш в известно царство без да бъдеш подготвен. На общо основание ще се подчините на реда в природата. Вие някой път протестирате в света, че нямате място, нямате туй положение, което искате. Че как ще имате? Тогава, трябва да имате едно определено понятие за света. Вие вземате обратната страна, тъмната страна на света.

Вие говорите за органически и неорганически свят. По нямане на думи го наричам така. Щом неорганическият свят стане органически, той е изгубил нещо, изгубил в едно отношение, спечелил в друго отношение. Неорганическият свят, щом стане органически, губи от своята чистота. Неорганическото е всякога по-чисто. В растенията има донякъде чистота. Щом влезете в животинското царство, там нечистотата още повече се увеличава. Като дойдете до човека, нечистотата е най-висока. У човека нечистотата е дошла до максимум. Човек е най-умното, но и най-нечистото същество. Грехът не е нищо друго, освен нечистота. Грехът е крайната нечистота.

Туй, дето наричат грях, е нечистота. Най-нечистото същество е човек. Сега казват: "Кое същество е най-нечисто?" Едно малко разграничение. Вие сега мислите, че човек е чисто същество. Голямо миене има от външна страна. Другите не могат да се къпят толкова, колкото човекът. Рибите, които живеят във водата, те надминават човека по миене. Вземете човека в неговото съзнание, в неговото подсъзнание, какви ли не мисли има, какви ли не чувствувания, които са нечисти. Всяка мисъл вземете не като грешна. Най-първо, нечиста е мисълта. Грехът е после, друго едно състояние.

Вземете сега например: По какво се отличават благородните метали от простите? Едните се окисляват отвън, нечисти стават, образува се една ръжда. У другите, благородните метали, окисляването у тях е много слабо или някои почти никак не се окисляват. Тогава значи, ако вие се окислявате, имате изобилно количество от най-[не]благородните метали. Вкисването е признак, че сте богати с неблагородни метали. Някои от вас, понеже не сте запознати със съвременната наука, която върви напред, ще видите, че много учени хора, хора в света, са деца просто в някое отношение. В едно отношение са учени математици, а в много малки работи са като децата. Учените хора, като паяка, отлично оплитат мрежата, но на друга работа - не може. Много голям майстор е паякът, от една каша изплита една тънко влакно, но специалист е в тази област само. Той има понятие от метеорология. Щом се развали времето, взема в съображение известно положение. Той има известна стратегия, измерва геометрически. Като се пусне от едно място, построи нишката, прави математически изчисления, чака вятърът да го отвее, той се залавя за друго, започва да прави мрежата. И направи мрежата. В този паяк се събужда съзнанието, че той трябва да мисли при много големи несгоди. Ред поколения у тях са претърпели големи несгоди и [се] научили да предат. Кога са научили това изкуство, кой ги [е] научил да плетат такива мрежи? От незапаметни времена тия риби в океаните - някои учени хора намерили, че по опашките имат електрически лампички, на главите си, навсякъде имат такива лампички. Преди колко милиона години са го научили? Носят ги по наследство, като че се

раждат с тях. Прави ги някой, окачва ги тия лампички. То е само посторонна работа. Лампите на рибите защо им са? Те не са за развлечение. Най-първо са да [им] показват храната. Може би и не искат да ходят в тъмно. Голяма тъмнина има там долу. Колкото пластовете са по-дебели, толкова повече лампички имат. Направили си лампички, за да си намират храната.

Та казвам: Знанието на човека е светлина. Щом ние говорим за човешкото съзнание и за човешкия ум, подразбираме светлина. Щом имаш ум, в какъвто и да е смисъл, този ум произвежда светлина. Тогава, лошите хора и добрите хора се отличават по едно качество. Лошите употребяват светлината само отвътре, а пък добрите - отвътре и отвън. По някой път, когато лошите искат да скрият своята погрешка, скриват светлината отвън, да не се вижда. Вътре я държат. А пък добрият, когато иска да покаже своето добро, той туря светлината отвън. Добрият туря светлината отвън, да се видят неговите дела, че са добри, а пък лошият скрива своята светлина, да не се видят, че неговите дела са много лоши. Тогава, как ще определите? Казват за някого, че той си крие светлината. Защо я крие? Интересите не му позволяват. Например, нали вие сте ходили в тия манифактурни магазини? Най-калпавите дрехи турил в най- затънтеното кюше, дето има малко светлина. В тъмното не можеш да видиш какъв е платът. Казват: "На светлината се разваля. За да не се развали платът, трябва да бъде на тъмно място". Като го вземеш, той е най-калпавият плат, разваля се. Като го извадиш навън, виждаш, че не [е] такъв, какъвто го искаш. Те са неща, останали от памтивека у човека. Те са наследствени черти. Например, един търговец, който турил тия, калпавите платове, на дъното, какви са неговите съображения? Има си свои съображения човекът. Или пък, някой гостилничар и той си има съображения, като остане ядене от миналия ден, туря го в новото, разбърква го. Пък и хлебарят прави същото. Останалия хляб, който не се продава, току размива го, тури го в новото замесено брашно. Прекарат го. По някой път в хляба намирате някое парче от стария хляб, печено отново. Ядеш, ала виждаш, че хлябът не е така вкусен. Такива хора с малко

развалят хубавите работи. Ти не можеш да намериш хубаво вино да те опие, постоянно налива[т] вода, увеличава се виното, престава да бъде опивателно. Най-първо било хас* вино, после изгубва туй качество, понеже едно кило източи, едно налива вода, две кила източи, две налива, докато най-сетне виното изгуби своя вкус. Добрите хора на това вино хас струват**, понеже виното става по-слабо; а онези, хасъл*** които пият, казват: "Не е хубаво виното, вода му е налял". Ако иде сега един праведник, когато кръчмарят го докарал до последния номер на вода, какво ще каже? Ако се съберат двамата, ще имат диаметрално противоположни възгледи за това вино. Единият ще каже: "Калпава работа, не е хубаво това вино". Другият ще го намери, че е хубаво за пиене: това вино се приближава до водата.

Та, във всинца ви има два противоположни възгледа: възглед[ът] на вашата плът - на пияницата, хасал бекрия ****. Аз наричам плътта баш бекрия****. Аз наричам духа трезвия човек. Духът е трезвият, а плътта - хас бекрия. Сега, духът се стреми да възпита хас бекрията, да го направи въздържател. Там е всичката борба, говори му, учи го, доказва му. Той таман ще реши, че няма да пие, после пак се подхлъзне. Онзи пак му проповядва. Имат си работа сега. За да стане мисълта малко по-ясна, ще направя едно сравнение: плътта е месоядна, духът е плодоядец. Всички хора, у които плътта е силна, без разлика, са месоядци. Всички, у които духът [е] взел надмощие, са плодоядци. Няма разлика. Месоядството се дължи на силната човешка плът. Затуй тези вървят заедно. Онези, у които е силна плътта, имат благоутробие. След като се наяде, тегли му една чашка десетгодишно винце. Казва: "Хубаво е, в реда на нещата е". В закона на плътта е това. Пък какво лошо има да пие човек винце? Какво казва там в свещената книга? То е за пиянството. Да пие човек, без да се опива. Лошавината във виното седи в туй, че виното е направено от ония много нисши

* хас (тур.) - чист, инстински
** хас струват (тур.) - обръщат внимание
*** хасал (тур.) - наистина
**** бекрия (тур.) - пияница

микроби и от изверженията на тия микроби. Следователно, вече виното е развалило своята сладчина, в него се образувала една малка стипчивост, малка киселина, малка лютивина, после, то е опивателно и ограничава малко човешкото съзнание. Тия, низшите животни, оставят своите качества. Зная онези, които пият, някои от тях са много замислени преди да се напият, като се напият, оправя се езикът, дърдорици стават, дърдорят. Някой е мълчалив. Щом започне да се напива, започва да пее, дори като върви по пътя, пее навсякъде. А пък други, като се напият, извадят нож, искат да се бият. И със столове се бият, пехливани. Туй показва онези, които са направили виното, какви са били. Тия малки буболечици са внесли нещо много лошо във виното вътре. Сладкото вино е благословение, но това, опивателното - не. Ще ви наведа на друга мисъл: Не само виното ферментира, но и човешките чувства ферментират. Има едно астрално вино, което ферментира. Ферментиране на чувствата има. Има едно вино в менталното поле, в умствения свят, умствено вино - и то ферментира. Известни мисли ферментират. Някои от вас сте въздържатели на физическото поле, но баш бекрия сте в астралния свят. Други сте въздържатели във физическото поле и в астралния свят, но в умствения свят сте баш бекрии. Пиянството не е само на физическото поле. Когато проповядваш въздържание, в трите свята трябва да се проповядва. В трите свята има пияници: на физическото поле пияници, в астралния свят пияници и в умствения свят. Има мисли, които ферментират и в умствения свят като ги приемеш. Та, при възпитанието, въздържанието е да се образуват чувства, които не ферментират, мисли, които не ферментират. Представете си, че [на] вас ви каже някой думата "мушеник". Тя е чужда дума. Я я преведете, какво значи "мушеник"? Каква дума е тя? МУ. "М"-то означава слизане в една гъста материя. "У"-то в египетската азбука показва, че човек е обърнат с краката нагоре и главата надолу. Мушеник е човек, който слиза в гъстата материя и не знае [да] мисли. "Ш"-то е буква, която означава, че някой иска да направи нещо и да се прочуе. Една майка имала един син. Тя казвала: "Синко, и от тебе човек няма да стане, хората какво ще

кажат заради* тебе. Ще останеш незабелязан, никой за тебе нищо няма да говори. Ти къща няма да въртиш със своя ум". Един ден той се напил. Върнал се вкъщи, легнал, къщата се върти, казва: "Мамо, ти казваше, че къща няма да въртя, но виж сега как мога да въртя къща". Върти се къщата. Вестниците писали, че той се напил и направил един скандал. Казва: "Мамо, ти казваше, че няма да бъда прочут, ето - вестниците писаха за мене". МУШЕНИКЪ. Мушеникът има условие да се поправи. "И"-то, тази буква показва, че в края на краищата, след като направи много погрешки, от опитността ще дойде до заключение, че не си струва да се живее така. Мушеникът е човек, [който] като се намери натясно, ще се измуши отнякъде, оттук, оттам, ще мине той. Той може да [се] каже "мушеник", може да [се] каже и "шмекер". Думата "шмекер" откъде е дошла? Вие употребявате тази дума. Казвате: "Той е шмекер". После казвате, че е долапчия, мяза на арменски долапи. Ама знаете ли какви долапи, дето пекат кафе. В думата "мушеник" опасната страна е в "Е"-то /чертеж 1/, вдясно не е опасно, но вляво е опасно.

Сегашните хора като пишат, не може да си представите, каква голяма опасност могат да си създадат, ако не знаят как да пишат. Съвременните хора, в съвременната култура, мислят, че са достигнали до върха, като че не правят погрешки. За забелязване е, че в сегашната култура стават най-големи погрешки. Никога в света не са ставали такива пакости, както сега. В миналото прегрешенията на хората са били много по-малки, отколкото сега. Има нещо, което липсва. Сега хората търсят ред методи за възпитание. Някои учители спорят: трябва ли да се бият децата или не трябва да се бият; трябва ли да се наказват или не? После се оплакват учителите, че малките деца, учениците, не могат да седят на едно място. Това не може да седи повече от 10-15 минути на едно място. Децата обичат

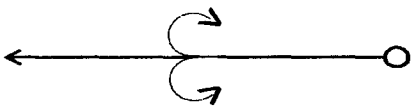

черт.1

* заради - в смисъл "за". По-нататък също се среща в този смисъл

подвижността. 15-20 минути да ги държиш в едно съсредоточаване, е достатъчно, повече не може. Трябва едно развлечение. Ако учителят има един инструмент, пиано да кажем, на тия малките деца като им преподава десет минути, да иде на пианото - като започнат да говорят, да им свири няколко тона, децата ще утихнат. Той може, без да каже ни дума на децата, да ги накара да направят туй, което той иска. Музикално може да ги накара. Сега ще иде, ще хване едното дете за ухото, ще го разтърси. Това ще почука по носа, онова ще почука по носа. И тогава се постига целта, но учителят огрубява. Ти ще хванеш за ухото един ученик, но тази линия на движение ще остави лоши последствия у тебе. Или, ти искаш да направиш бележка някому, не знаеш как да я направиш. Ти не знаеш как да туриш линията. В дърпането на ръката има една линия, която влияе. Я ми кажете, когато някого искате да морализирате, по кой начин ще му кажете? Всички го правите. Кой е най-правилният начин, не го знаете, вследствие на това не се постига целта. Един приятел, по-стар, имал друг приятел, по-млад, и той ми разправяше, веднъж го повикал като свивал нагоре показалеца. Онзи кипва, разсърдил се, как да го вика така, с единия пръст. Как смее така да му каже, крайно се възмущава. Много други обиди му казал, не се разсърдил, но се разсърдил, защо така да го повика с пръста. Не се обидил от обидните думи, но от движението на пръста се обидил. То е едно движение, което не е хубаво. По някой път всички го правите. И прав е този човек. Той е сух кол, забит в земята, там всеки може да се блъсне, нищо повече. После, себе си как викате? И на себе си казвате така. Как трябва да си кажеш? Понеже този пръст носи благородството на човека, достойнството; благородството на човека седи в първия пръст. В астрологията този пръст е на Юпитер. Благородството и достойнството е в първия пръст. Трябва да цениш в какво седи това достойнство. Сега, това са отвлечени работи. Идеята, която може да се прокара, коя е? Вие най-първо няма да може да съедините нещата. Ако човек тури хоризонтално показалеца към вас, ще ви бъде ли приятно? Ножът, който ви посочва, или някое шило, с което шият

обуща, то е първият пръст. Пръстът може да стане шило, може да стане игла, перо. Вземаш перото, пише[ш] с него, то е първият пръст. Ако не знаеш как да пишеш, можеш да напишеш много глупави работи с перото. И Христос писа на земята. Какво писа Христос? Като написа, всички тези излязоха навън. При особени случаи може човек да подигне пръста си, но съзнанието трябва да бъде много будно. Като дигате вашия пръст, съзнанието трябва да бъде много будно, за да коригирате ония енергии, които ще се събудят. Например, някой от вас се докачи. Най-първо, ако той иска да си отмъсти, ще си наведе главата надолу, има един ъгъл от 45 градуса наляво. Хората не разбират психологията. Вляво, то е гъстата материя, в която влизат. Мисли, по кой начин да си отмъсти, избира средства. Ти говориш, той, човекът, гледа надолу, той има други съображения. Други хора, след като се докачат, подигнат главата, дигнат носа. Казва: "Дигнал си носа". В противоположна посока, вдясно, има един ъгъл нагоре. Ако навлезете в тия работи, ще влезете в друго едно противоречие. Ъгълът, който се образува, когато един човек си навежда врата, и главата наляво и надолу, означава едно. И онзи, който носа вдясно и нагоре, той мисли друго. Какво мисли онзи, който дигнал носа? Някои от вас, като се докачите, току си дигнете носа. Какво мислите да направите? Вие някой път, като сте правили това, какво сте мислили? Каква мисъл ви завладява? Едно положение всички го завземате. Взема човек една стойка, счита [се] за благороден. Донякъде е хубаво. Какви мисли преобладават в човека, не знаете, не знаете какво мисли. - "Мен не ме е страх, аз всички режа". Като дигне главата, той преценява нещата. Там опасността е в друго отношение. Той си дава една преценка, предполага за себе си повече, отколкото може да направи. Казва: "Мислиш, че не мога да направя? Мога". После, като дойде да го направи, вижда, че туй не може да го направи, наведе глава. Ученикът, като си знае урока, гледа нагоре, като го скъса учителят, наведе глава и държи ръцете отпред, надолу. Когато човек си държи ръцете отпред, надолу, то е един лош признак. Вие не подозирате това. Много деца си държат при известни случаи ръцете така. Туй дете,

като го скъсат, наведе глава, пусне ръцете отпред, надолу, казва: "Мен сега ме късат, но един ден като стана учител и аз ще ги късам. Те като дойдат онези, аз ще им дам да разберат". Той ни най-малко не е добил тези уроци, да тури нещо по-благородно. Мисли, един ден като стане учител, да се качи на катедрата и той ще ги къса на общо основание. Някой път майката мисли, че детето като стои с ръцете отпред, надолу, е много смирено. Не, не, ни най-малко, съвсем друга мисъл има в него. Казва: "Мен сега ме мачкат и аз ще ги мачкам". Мисли, като мачка другите, и той ще се подигне.

Кое положение трябва да вземе детето? Онези деца, благонадежните, не си турят ръцете отпред и надолу, но свободно пуша[т] ръцете отстрани. Казва: "Скъсаха ме, но аз ще поправя тази работа". Най-естественото положение. Закъсаш, не си туряй ръцете отпред и надолу, за да се оправят работите. Тури си ръцете отстрани, ще се оправи работата. Щом си туриш ръцете отпред, няма да се поправи работата, ще направиш още по-голяма погрешка. Защото не може да има едно движение в тебе, ако няма съответна мисъл. Защото всяко едно движение, което ние правим в света, не е наше. Трябва да знаем, че има онаследени движения, но те зависят от един разумен или лош живот на миналото. Може би преди 100, 500, 1000 поколения са образувани в нас тия наследени черти. Те са разумни движения. Ние искаме да изправим поведението [си]. Трябва да изменим тия течения. Трябва нова мисъл да създадем в ума си. Да влезем в по-възвишените мисли, те ще дадат туй направление, което ще те освободи от навиците. Много от вас нали имате такива привички: като не можеш да разрешиш нещо, започваш да се чешеш отзад. Щом човек се чеше отзад, той търси начин да заобиколи по лесен път. Чесането отзад всякога разбира да минеш, да заобиколиш, да се справиш с една мъчнотия. Ти сега може да минеш тъй, но втори път ще се натъкнеш на по-голяма мъчнотия. Така дядо ти имал навик да се почесва и ти се почесваш; или, дядо ти имал навика да туря пръста си отдясно на челото на долния край и ти туряш показалеца си там, да смяташ. Там са математическите способности. То е отношение геометрическо, формите са

там. Трябва да смяташ по кой начин, при кои форми, при кои геометрически форми можеш да разрешиш въпроса. Някои се пипа отзад. Там са съвсем други чувства. На челото е умственият свят. Мислиш как правилно да разрешиш известни мъчни задачи. Някой туря пръста накрая на челото, някой седнал, замислил се, турил пръста на челото, мисли. Та казвам: Хубавата мисъл всякога има едно движение, една правилна линия в света. В тази линия има по-голяма надеждност за постигане [на] нещата. Хората нея са турили да означава линията на надеждата. То е котвата. То не е нищо друго, освен двата крака, подигнати на петите. Пръстите показват умствената страна на човека, дланта представлява чувствения свят, ръката до рамото представлява физическия свят. Умствената страна са пръстите: астралният свят е дланта, физическото поле е ръката от дланта до рамото. Следователно, ако ти си господар на пръстите, в тебе умът работи; ако ти си господар на своята длан, ти си господар на своите чувства; пък ако ти си господар на ръката от дланта до рамото - [в] тази част да се свиват костите, [ти си] господар на ония физически условия, при които можеш да работиш. Онзи майстор на физическото поле винаги има сръчност. С туй свиване на ръката в лакета, много въпроси разрешава това движение. Но всичко зависи от движението на пръстите и от движението на дланта, и най-после зависи от цялата ръка. След туй всичко трябва да се преведе, трябва да се въведе в съзнанието, да знаем всяко движение към коя област спада. Някои движения спадат в подсъзнанието, някои движения - в съзнанието, някои - в самосъзнанието и някои - в свръхсъзнанието. Защото в даден случай, ако не можеш да предизвикаш едно чувствуване или една мисъл, разбирам в подсъзнанието, в съзнанието, в самосъзнанието и свръхсъзнанието, не можеш да имаш съответното движение, не можеш да имаш и резултатите, които очакваш. Та казвам сега: Ще ви дам едно правило. Мнозина от вас трябва да дишате. Някои дишат, но си навеждат главата наляво, надясно. Когато дишате, не дръжте главата наклонена, но не дръжте и главата много назад. Това е ъгълът на нормалното положение на главата.

Какво означава 2/4 ? Две четвърти от квадрата какво представлява? Как ще го разделите? - /"Половин квадрат"./ - [чертеж 2] В геометрията е много правилно, но в органическо отношение, три линии ще дойдат тук, имате 3/4 и после имате 4/4 - последната линия, имате целия квадрат - [ABCD].

Ако имате 1/4 какво означава? 1/4 как ще напишете в квадрата? 1/4, 2/4, 3/4, 4/4 как ще изразите? Ако имате 2/4, тогава имате две линии в квадрата. Но само с линии не можем да изразим 2/4 от квадрата, защото под 2/4 от квадрата разбираме линии, които ограничават пространство с възможности. Туй про-странство 1/4, 2/4, 3/4, 4/4 ние не разбираме линии само. Тогава поставяме: 1/4 AB, имаме 2/4, тогава може да имаме AC. Но всякога под 2/4 ние поставяме тия ъгли, които съответствуват [на взаимодействието.] Всеки един ъгъл, той е център на известна органическа деятелност.

Всяко пространство, затворено между две линии, които са турени една до друга, всякога показва, че две същества са в движение в правилна посока. Успоредните линии показват, че две разумни същества действуват. Щом линиите не са успоредни, съществата не са разумни, между тия същества има дисхармония. Само трябва да се знае, дали не се виждат така перспективно. Ако има перспектива, успоредните линии, ако ги гледате под ъгъл, някой път изглежда, че се пресичат. Те може да са успоредни линии, но перспективно се показват, че се пресичат, без обаче да се пресичат. Като гледате успоредни линии, те нали се виждат, че се приближават без да се допират. Кое е онова, което показва на нашите очи, че двете линии

черт. 2

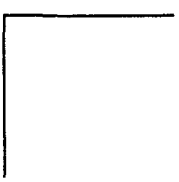

фиг. Половин квадрат

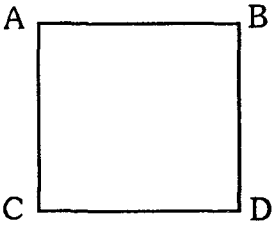

фиг. Квадрат

се допират? Това показва далечината в пространството на тия успоредни линии, които в далечното пространство показват, че се допират. Те отиват много далеч. Там, дето се пресичат, е най-далечното пространство. Следователно, ако тия линии виждаме, че се пресичат, като се пресекат, те имат едно разширение. Следователно, две успоредни могат да ви дадат илюзията,че се пресичат. Те, без да се пресичат, може да ви докажа, че се пресичат. Те са успоредни, после се пресичат и пак стават успоредни /чертеж 3/.

То е качество на съзнателния живот. Пречупването някой път зависи от съзнанието. Казва някой, че слънчевите лъчи се пречупват. Светлината, като се прекара през известна среда, "пречупвала се светлината". Слънчевите лъчи никога не се пречупват. Където има светлина, има и сянка. Сенките се пречупват. Защото, ако слънчевите лъчи се пречупват, ако лъчите могат да се пречупят, те ще се върнат към слънцето и не могат да постигнат своята цел. Казват, че някои лъчи излезли преди 90 милиона години от някое далечно слънце и пристигат на земята. Тогава на колко места става пречупването? Не, светлината не се пречупва. Сенките се пречупват. Сенките имат отклонение. Светлината няма никакво отклонение. То са метафизически работи. Дали са верни или не? Те са верни за онези, които разбират; не са верни за онези, които не разбират. Щом светлината се пречупва в една призма, тя е много слаба. Светлината не може да се пречупи. Има нещо, което се чупи в светлината, но не е светлината. Кое е това, което се чупи? Огънала се е сега. Казвате: "Един човек се огънал". Един човек може ли да се огъне? - Човек никога не се огъва. Огънало се неговото тяло. Или казват, че се отклонил един човек. Този човек, който не завзема никакво пространство - същинският човек не завзема никакво пространство - че накъде ще се отклони той? Кажете ми, туй, което не завзема никакво пространство, къде

черт. 3

ще се отклони? - Не може да се отклони. Той е безпространствен. Всичките пространствени неща се отклоняват и се огъват, а пък човек, който не завзема никакво пространство, той не може да се огъне. Огъва се неговото тяло, огъва се астралното тяло, огъва се менталното тяло. Съзнанието може да се разшири, то може да се огъне, но същинският човек, този, който постига, той е неизменяем. Той всичко изменя, но сам не се изменя. Не може да го измениш. Той всичко изменя. Мисълта е малко неясна, нали? Та ще си послужим с един чертеж. Представете си, че една точка се движи в една посока. Точката може ли да се огъне? - Пътят ще се огъне, пътят, по който върви, ще се огъне, точката не се огъва. Линията се огъва. Значи, в едно съзнание тя огъва работите, без тя да се огъва. Някъде се огъва пътят, изменя се, но тя не се изменя. Защото, [ако] човек може да се измени, неговата работа е изгубена. Обаче, той може да огъне пътя си, да измени своята мисъл, но той сам да се измени - не може. Тази точка, която се движи, се огъва в пътя. Пътят е огънат. Но точката - не. Разумното, след като се движи, то може да измени пътя /АВСД/. Нейните съображения са такива, че може да направи успоредни линии МА, $М_1В$, $М_2С$, $М_3Д$. Дето има успоредни линии, какво огъване има? Всяко огъване не е нищо друго, освен две успоредни линии, [да] се пресекат. Но то е само перспектива на вашето съзнание, изглежда, че в далечното пространство се пресекли. Тия линии са успоредни. Затуй човек, който не се огъва, огънатите работи може да ги поправи. Новата философия е този закон. Силата на човека е там, че неговите пътища се огъват. То е друг въпрос. Но човек не се огъва, следователно, той може да поправи своите мисли, своите чувства, своите постъпки. Там е самовъзпитанието на човека. В това той вярва. Щом той вярва, че може да се огъне, неговата работа е изгубена, той няма основа, на която да тури самовъзпитанието. Казва: "Тази работа е невъзможна". Невъзможна е, понеже не е турил чувствата в правата посока; не е възможна, понеже не е турил постъпките в правилна посока. Затуй казвате, че трябва да се научите да мислите. Когато те сполети най-голямото нещастие в света, кажи: "Това най-

голямо нещастие е илюзия". Тогава как се представя? Ами че илюзия е. Вечерно време сънувате, че носите една голяма торба със злато, мислите да уредите живота [си], зарадвате се. Тъкмо се зарадваш, събудиш се, торбата я няма там. Питам тогава: Къде отиде торбата? Как ще обясните сънния живот? Представете си, че вие на физическото поле правите голяма погрешка или сънуваш, че убиваш някого. После съжаляваш, че си го убил, питаш се: "Защо го убих?" Събудиш се, видиш, че никого не си убил. Може ли да те теглят под съд, защото насън си убил? Ти насън сънуваш, че си убил Стояна, своя съсед - пукнал си главата му. Сутринта ставаш, Стоян жив, нито главата му пукната. Питам тогава: Де си го убил? Може ли да те хванат, че да те съдят за убийство? На физическото поле няма какво да те съдят, Стоян е жив. Сега, всички вие страдате от кошмари; от сънни кошмари, от сънни несрети, от сънни непостижения, мислите, че нещата не сте постигнали. Едното е илюзия и другото е илюзия. Мислиш, че си вързан с десет възела. Казваш: "Отиде вече". Реалността не е сън. Там, дето има сън, резултатите не са реални. То е светът на сенките, то е сънен живот. В реалността е друго нещо. Следователно, истинският човек се радва на постиженията на всички хора, те са негови постижения; той скърби за погрешките на хората, като негови погрешки, онзи като изгуби и той губи. Той счита постиженията на учените хора, кой каквото постигнал, за свои постижения; ако [не] са постигнали, счита, че и той не е постигнал. Така мисли мъдрецът, така мисли онзи човек, който се е възпитал. Като види някой човек здрав, радва се и той; [вие] счита[те] , че когато вие сте здрави, тогава светът се урежда. То е едно самозаблуждение. Събуждаш се, ще видиш, че не си здрав човек. Сега това, което ви говоря, какво ще бъде? Сега вие имате едно сънно състояние. Вие както седите, вие сте в сънно състояние. Вие спите сега всичките. Спите и

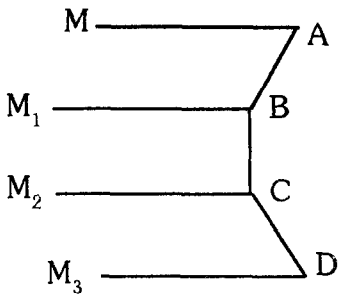

всички сте в четвърта степен. Защото при сън от четвърта степен, [човек] почти е ясновидец, вижда нещата по-далечни, но като се събуди, вижда, че е сън. Вие както сте, сте в сънно състояние. Вие сте готови скандал да направите. Вие мислите, че някой ви е взел 100 лева, искаш си ги, как тъй. Ти сънуваш, че има да ти дава 100 лева. Остави го този.

Сноши говорих на един, че когато търговецът фалира, изгуби всичкото имане, трябва да направи един голям банкет, да благодари на Бога, че се е разплатил. Когато започва търговия наново, много сериозна работа е, той започва търговия, няма дългове, радва се тогава. Онзи, фалиралият търговец се [е] разплатил, той трябва да разбира [и] да каже: "Слава Богу, разплатих се, леко ми е да душата". Сега вие ще кажете тъй: "Ами всъщност, тъй ли е? Ами всъщност, не е ли така?" Един от двата резултата е прав. Кой е прав? Една мисъл, която е права, всякога може да се провери, едно чувство, което е право, всякога може да се провери. Едно чувство, което не е право, може да се провери, не се изискват дни и години. Още сега можеш да провериш някои неща. Сега, не искам да прекарате една теория, която да увеличи несретите в живота. Например, някой човек има да ти дава, казва да вярваш в Бога: "Господ има"; той иска да те убеди да станеш вярващ, казва: "В Бога не вярваш ли?" Той иска да го убеди да вярва в Бога, за да не му иска стоте лева, които има да му дава. Сега вие как бихте разрешили? Представете си, че имате да давате сто лева, нямате нито пет пари в джоба и ви хване този, комуто имате да давате, как трябва да кажете на вашия кредитор? Кажете ми: как бихте разрешили въпроса най-първо? Има три начина: ако си силен, ще го хванеш за краката, ще го вдигнеш, ще го свалиш. Питаш го: "Искаш ли си стоте лева?" - "Искам". Дигнеш го с главата надолу. "Искаш ли парите?" - "Не, не искам". Дигнеш го с главата надолу. "Искаш ли парите?" - "Не искам". Свали го с главата нагоре. Пак иска парите. Дигне го наново с главата надолу. Престане

да ги иска. Изправи го с главата нагоре. Казвате: "Оставете на моята добра воля". Тогава изваждам правилото: Щом силният има да ми дава, ще кажа: "Както искаш, аз съм напълно съгласен с онова, кожето ти направиш. Ще ми бъде приятно онова, което ти направиш". Силният ще те хване, ще те дигне, какво ще направиш? Ти няма да му кажеш, че "ти не си прав, че това, онова" - те са празни работи, то е губене на време. Тебе те унижава, че с Бога искаш да си вземеш парите, ти си страхливец. Аз, ако съм вярващ, ще кажа: "Слушай, аз имам да вземам сто лева от тебе, ще ми ги дадеш ли или няма да ми ги дадеш?" - "Няма да ти ги дам". - "Няма да се мръднеш от мястото [си]". Рече да стане, не може. Седи час, два, три. Казвам: "Ще платиш ли? Ако платиш, ще те пусна, ако не платиш, ще те върна". Как няма да плати и двеста ще плати. То значи сила. Какво ще му казва: "Вярвай в Господа". Значи, аз ще му кажа да плати стоте лева. Откаже ли да ги плати, аз, силният човек, ще го закова на място. Щом ми каже: "Ще платя", аз съм силен човек; щом откаже да плати, аз съм слаб човек. Щом каже: "Както обичате, на ваше разположение оставам, на вашето съзнание, на вашата добра воля, на вашето благородство" - той е слаб.

Сега, вторият начин какъв е? Когато силен и слаб, и слаб и силен има да дават, разгледахме. Сега, другите начини може ли да ги измислите? Когато слаб от слаб има да взема. Сега другото положение. Има да ти дава човек сто лева, но няма нищо. Нито часовник, дрехите [му] са скъсани. Ако ги продадеш, два лева ще вземеш, за шапката половин лев, за обущата - един лев, какво ще продадеш? А пък той е здравеняк. На този човек казвам: "Слушай, аз ще те туря на служба. Имам едно лозе. Ти мотика имаш ли?" Дам му мотика, копае човекът. Два деня копае на лозето, уредихме стоте лева. Аз съм учен, той е силен в мускулите. Като копае два деня, казвам: "Прекопай лозето". Прекопае лозето, давам му сто лева. Ставаме приятели. [Плати] ми сто лева и аз му давам още сто лева. Той си отива. Той имаше да ми дава сто лева, след четири дни като работи, аз го изпращам с още сто лева в джоба. То са умните хора. Тъй щото, когато един човек иска да му платиш стоте лева, ще те

изпрати на лозето, ще му платиш и ще ти даде още сто лева.

Сега, третият начин намерете вие. Постъпете сега по новото учение. Третия метод някой друг път ще ви го кажа.

"Отче наш"

5. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 25.X.1935 год., петък, 5 ч. с., София - Изгрев

ЗНАНИЕ И ЧУВСТВИТЕЛНОСТ

"Отче наш"

Към кой свят спадат впечатленията? Четете темите си. /Чете се темата *"Силни и слаби впечатления, силни и слаби мисли"*./ Пишете тема върху *"Свойствата на четните и нечетните числа"*. - /"Имали сме такава тема"./ - Щом сте имали, щом един въпрос е проучен, в какво седят свойствата? Пишете тогава върху *"Свойствата на двойните и тройни числа"*. - /"Не ги знаем"./ - Ще помислите малко, макар, че не ги знаете. Нали едно дете, като се ражда, знае ли всичко? Някои неща са съвсем незнайни, после стават знайни.

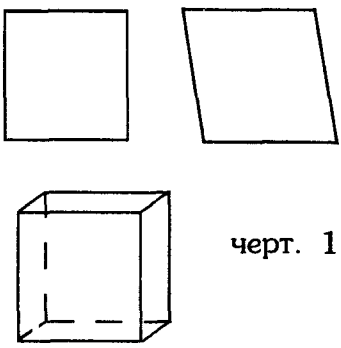

черт. 1

Какви са свойствата на точката в геометрията? Колко елемента има геометрията? Да оставим сега геометриците какво мислят. Колко елемента има геометрията? Точката е един елемент. - /Точката, линията, плоскостта и тялото./ - Да допуснем сега, че имате една плоскост, която е квадратна. Ако квадратът измени своята форма, става един ромб. Какво отношение имат линиите? Границите на тази фигура какво отношение имат? Сега, имате понятието център, имате точка. Математическата точка е безпространствена, геометрическата каква е? Каква е разликата между математическата и геометрическата точка? /Еднакво се определят - че нямат никакво измерение./ Не че точката е несъизмерима, тя е съизмерима. Защо е несъизмерима? Защото няма с какво да се мери. Сега имате един метър, имате една единица, с която мерите. Несъизмерима ли е тази единица? Понеже няма друга мярка, с която да я мерим. Според вас, коя е най-малката мярка, с която можем да мерим?

Тогава може да вземем от две несъизмерими неща да направим нещо, което е съизмеримо. Между две точки може да теглим една права, която можем да вземем за мярка. Две точки са несъизмерими, но правата линия е съизмерима, служи като единица.

Сега да допуснем, че имаме четири линии съединени, и да допуснем, че тия четири линии са перпендикулярни една на друга. Ако са перпендикулярни, какво имате тогава? Ако се пресекат тия четири перпендикулярни линии, каква фигура ще се образува? Колко граници има тялото? Нали човек е едно тяло, после растенията са тела, животните са тела, камъните са тела. Значи разнообразни свойства имат телата. Да кажем, отношенията на две тела какви са? Едното тяло е растение, другото тяло е човешко тяло. Какви са свойствата? Начинът на хране-нето един и същ ли е ?

Телата нали се увеличават или се намаляват? Сега да дойдем до чистото механическо гледане. Когато едно тяло се намалява в пространството, кои са причините за намаляването? Чисто геометрически. Телата не са в покой, в природата няма покой, но има движение. Следователно, когато едно тяло се намалява или уголемява, кои са причините? Или че тялото се отдалечава, или че ние се отдалечаваме от тялото. Когато това тяло се увеличава, приближава се. То е едно явление за телата. Когато телата се приближават едно към друго, какви свойства придобиват? Например, ако нашата земя се приближава по-близо до слънцето, какво добива? Повече светлина. Следователно, става по-светла. Пък когато се отдалечава? Слънцето малко потъмнява, по-тъмно става. Сега каква е задачата на геометрията? Растенията изучават ли геометрията? Нали са ученици растенията. Само че в техните школи не изучават теоретически. В природата, в растенията няма теория, всичко е на опит, теоретически разграничения за точката няма, за правата линия [няма]. Тия неща за тях са непонятни. Едно растение може да направи една права линия; може да направи квадрат, без да философствува за квадрата. Това са предположения, понеже от чисто физическо гледище по кой начин ще знаем, че растенията изучават геометрията. Ами нали те строят. Тогава

материалистите казват: "Как може растенията да изучават геометрия." Растенията са изложение само на по-висши същества. Всъщност растенията в света не съществуват, според метафизическото схващане. Как тъй? Растенията са картина на по-висши същества. Представете си, че направите един аероплан без да има някой в него, че той да може да хвръкне и хвърчи до известно време. Или вземете една свещ, тя гори до известно време, вие виждате проявление на друго същество. Тя има съществувания на други. То не е към мен. Метафизиците така разсъждават. Прави ли са? Сега, например, окото на човека само ли е станало? Окото израстнало. Очите растат. Че и ушите растат, и космите растат. Растат само къде? Може ли окото да расте вън от тялото? Тогава какво ще кажете? Че окото е част от какво? Кракът вън от тялото може ли да расте? Кракът нали е част от тялото? Но тялото е създадено от ред, от известно коли-чество клетки. Всяка клетка може самостоятелно да живее. Съществуват клетките, отделно може да живеят. Но когато тези клетки се диференцират, започват да строят тяло. Краката отделно не могат да съществуват, вън от тялото. И човешкото тяло вън от физическия свят не може да живее. Вън от въздуха не може да живее, вън от светлината, вън от топлината, вън от водата не може да живее. Както кракът е зависим от тялото, така тялото е зависимо от друго тяло. От какво е зависимо човешкото тяло? То е част от друго тяло. Това друго тяло самостоятелно ли е ? От какво зависи човешкото тяло? - /От земята./ Земята е част от слънцето. Слънцето е част от нещо друго. Значи, има един общ организъм в природата, в който всички неща са само части. Те са философски разсъждения. Та казвам, в геометрията как се разглежда. Ние разглеждаме само физическия живот. Фактически, ние си служим [с геометрията] за построяване на телата, на една къща например. Всичко друго, което правим в света, преди човек да е знаел какво е геометрия, той го е построил. Когато телата са се построявали, и най-малките същества са строили по законите на геометрията. Човек се е много ограничил, станал много еднообразен. Например, ако разглеждаме съвременния живот, учените са много еднообразни. Те изучават само външната страна.

Когато се изучава едно тяло физически, човек как може да го изучава? Колко неща можем да забележим в него? То се движи, [отбелязваме] посоката. Допуснете, че виждате едно човешко тяло, което постоянно се движи, несъобразно е неговото движение. Имате тела, които се движат правилно. В небесното пространство слънцето, звездите се движат правилно. Движението на човешкото тяло е много своеобразно. Нали казваме, че всички тия тела се движат около един център. Около какво се движи човек? Един ученик най-първо, докато седи в гимназията, около какво се движи? Отиде в гимазията, пак се връща. След туй има друга точка. Той винаги не върви по една права линия, но по начупена линия върви. Как ще му определите пътя? Представете си, че едно разумно същество изучава движението на човешкото тяло. То вижда, че има голяма несъобразност, човек върви, криволи, много несъобразно върви, ходи, разхожда се. Как ще му определите пътя? Тогава, от ваше гледище, има ли човек геометрически правилен път? Как мислите, има ли правилен път? - Няма. Но то е привидно така. Човек сам по себе си има един определен правилен път. Онези са особености.

Например, кои са особеностите на месечината в нейното движение? Става едно прекръстосване с орбитата на земята. Пътят на земята показва, че той е една крива линия. То произтича [от това], понеже [месечината] се движи около земята и [със] земята едновременно около слънцето. И месечината прави движение около слънцето. Ако разглеждаме месечината, която се движи около слънцето, какъв ще бъде пътят на месечината и какъв ще бъде пътят на земята? Например, докато земята направи едно обръщение около слънцето, колко обръщения ще направи месечината около земята? - /"Дванадесет"./ Тогава ще има голямо разнообразие, туй движение как ще ни се представи от гледището на земята? Пътят на земята е една спирала, по-малка - пътят на месечината. Да допуснем сега, е в този квадрат двете линии се стесняват. Линиите ВС и АД се приближават, разстоянието между тях се намалява, другите две линии се отдалечават. Казвате, че двете линии се скъсяват, но всъщност скъсяват ли се? Скъсяването на линиите показва, че тялото се дели. Ако линиите се

смаляват, тогава плоскостта се дели. Но така ли е? Да допуснем сега трета линия. То са разсъждения. Представете си, че имате ъгъла [B]A[C]. Ако този ъгъл започнете да го увеличавате, като разтваряте тия линии, линиите AB и AC, щом дойде до 180 градуса, какво ще се образува тогава? - Права линия ще образуват страните. Да премерим сега, колко сантиметра има едната и колко другата страна, за да бъдем точни в мярката. Едната е двадесет, другата е двадесет и три сантиметра. Ако рамената на този ъгъл се отворят, тогава ще имате една линия 43 сантиметра. Ще имате една права линия. Най-първо тия две линии се пресичат. Питам: Тогава какво изменение [е] станало в отношенията? Те са граници тия две линии. Какво се предполага? Това са две граници. Ако имаме само една права линия, какво се предполага, че ти вървиш в една права. Няма противодействие. В тия двата пътя имате едно противодействие. Противодействието е в точката A. Тия линии се пресичат. Правата линия по какво се отличава? Че в правата линия нямаме противодействие, а в един ъгъл имаме вече противодействие. Какво трябва да се вземе в съображение? Ако две същества тръгнат от две различни точки и те имат отношение в движенията си, и се намират в една плоскост, вървят перпендикулярно едно на друго с еднаква бързина, те ще се срешнат в точката A. Значи, ако те се движат хармонично, с еднаква бързина, ако не спират, питам: Какво би станало в тази точка? Стълкновение, колизия. При пресичането на пътищата, при срещането на двете тела ще стане сблъскане. Някой път и в самия човек става сблъскване. Двама души имат сблъскване на техните идеи. От какво произтича сблъскване на идеите? Двама души, които вървят по пътя, се сблъскват и като се

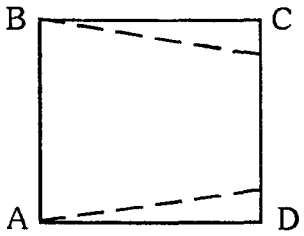

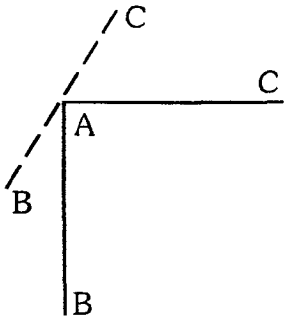

сблъскват, тогава хората падат на земята. Та казвам: Като се изучава физическия свят, ние изучаваме резултатите. Физическият свят, това е резултат на разумни сили, които работят извън човека. Ние, например, изучаваме небето, изучаваме звездите, всички тия планети, но те са резултат на същества, които са строили. Цялата наша вселена е построена от разумни същества. Земята е един резултат, месечината е един резултат, слънцето, всичко това е един резултат на техния строеж. Ние изучаваме това, което те са построили. Сега ние може да [си] ги представим. Имаме една [форма] на земята, която ние сме качили, взели сме един билет, може ли да кажете на коя станция ще ни занесе земята? До коя станция сте взели билет? - / "Слънцето"./ - От земята на слънцето не може да слезете сега. Може ли да слезете? Има ли някаква гара за слизане до слънцето. Най-близката точка коя е? - Венера, Меркурий. Те са философски работи. Всичките планети и слънцето не вървят по кръг, ами вървят по един спирал. Всички вървят по един спирал, който от центъра се увеличава и най-после ще дойде до противоположната посока. Тия тела имат обратни движения, по един спирал слизат. Тъй, че един ден нашата земя, например, нейният кръг се увеличава, ще дойде един ден и вие ще се спрете на гарата. Ще дойде земята, но след колко милиона години тя ще дойде на гарата на слънцето? Вие нямате данни, нали? Нали земята е излязла от слънцето? Щом [е] излязла от слънцето, тя пак ще се върне към слънцето. Вие не знаете, но онзи капитан, който управлява земята, той знае. Капитанът на земята знае, но ние, пътниците не знаем. Всичките пътници, когато са се качили на земята, знаели, че отиват на екскурзия в пространството, но не знаели след колко милиона години ще се върнат пак на същото място. Но въпросът има малко философска страна. Човек на земята иска да живее, постоянно да се храни; храни се, израства. Най-първо той бил малък. Казва: "Трябва да [се] порасте". Пораства, спре се неговото растене. Трябва да се развива умствено - развива се и дойде време, спре неговото растене, спре неговото развитие, остарее и умира. Къде отива като умре? Къде отива човешкото тяло? След като умре човек, след 10-15 години

не може да намерите неговото тяло никъде. Ще намерите само остатъци - както в слънчевата система има между Юпитер и Марс, там има една област, пълна с останки от разрушението на една планета. Човешкото тяло - след 10, 15, 25, 50, 100 години - разкапва се. Тогава де остава, къде е човешкото тяло? Но всъщност, не се разкапва човешкото тяло, разкапват се неговите кости. Привидно ви се струва, че човек се разкапва. Онова, което се разкапва в човека, то е грубата материя. Има едно [друго] тяло в човека. Материята като се разруши, като се разруши физическото тяло, другото тяло остава. Та определям материалистически: Човек, след като престане да живее, да функционира на земята неговото тяло, той се разкапва. Тогава, как се определя в геометрията това състояние? Геометрически как ще го определите, когато едно едно тяло се разлага? Да кажем, има една буца сол. Да допуснем, че ако я туриш във вода, какво става с нея? Разтапя се. Да допуснем, че имате румънска сол един килограм. Разтапя се във водата голямата буца. Къде е солта? Във водата. Тялото на солта се изменя. Ако вземете, че изпарите тази вода, тази сол ще образува ли същото тяло? Какво ще образува? Кристали. След като изпарите водата, на колко части ще остане солта? Ще се изгуби ли нещо от солта? Няма да се изгуби нищо. Правили ли сте опит да вземете едно кило сол и да я разтопите, след като я разтопите, да оставите пак да кристализира, колко части ще добиете? Разбира се, от чисто физическо гледище, ако вземем най-малката единица, един грам сол, тя, след като се разтопи, колко молекули има? Колко молекули има? - /"Безброй"./ - Не са безброй, с брой са, точно определено количество. Колко мислите да има в един грам, колко молекули има? Знаят ли в науката колко тежи една молекула? Един математик изчислявал всичката материя на нашата вселена. Че той получил едно число 9 с 90 нули. Всичката материя, която влиза в нашата вселена, е едно число 9 с 90 нули. Колко е точно, то е друго. Но ние не можем да си го представим. На вас ви се струва, че много работи не знаем. Но кое знаем най-сигурно? Кое е най-сигурното, най-същественото знание, което има човек? Знанието е потребно.

Каква е ползата от знанието? Ползата от знанието седи в това, че знанието е процес на пречистване на съзнанието. Понеже човек, ако не се учи, се набират много нечистотии в човешкото съзнание, заблуждения. Тия заблуждения правят човешкия живот нещастен. Съзнанието на човека поддържа неговото умствено тяло. Знанието е процес за очистване на съзнанието. Съзнанието е процес, който гради неговото умствено тяло. Знанието е процес, който чисти съзнанието, което поддържа умственото тяло. Чрез съзнанието иде храната на умственото тяло. Когато кажем, [че] човек трябва да бъде съзнателен, искаме да кажем , че човек трябва да се храни добре. Най-напред, защо трябва да се учим? Ученето е процес. Ако ти не можеш да се учиш, в тебе умственото тяло отпада. Няма да става правилно храненето на умственото тяло. Човек се храни чрез съзнанието. Съзнанието е процес на храненето на човека. Същинският човек се храни чрез своето съзнание. Тъй щото, защо трябва да се учи човек? Трябва да се учиш, защото, ако не се учиш, твоето съзнание няма да бъде чисто. Знанието е материал, с който се пречиства съзнанието. Човек, дали е в училището или вън от училището, той не може да [не] се учи. Казва: "Мене не ми трябва много знание". Ако механически разбирате, вас не ви трябва много знание. Ако знанието е товар, вас не ви трябва. Колко трябва да тежи най-много раницата? Колко килограма човек носи свободно на гърба си? - 12 килограма. Войниците носят по колко килограма? - /"Най-много 40 килограма"./

Ако на вас се увеличава чувствителността, каква е функцията на чувствителността? Човек става нервен, когато не знае как да управлява своята чувствителност. Чувствителността поддържа здравето на човека. Като се увеличава нормалната чувствителност, здравето се подобрява. Казват, че някой станал много чувствителен. То е хубаво. Ако човек става безчувствен, намалява се животът му. Когато се увеличава чувствителността, става изменение на кожата, тя става по-гладка, по-мека, по-възприемчива, повече впечатления приема. Казвате: "Много чувствителен съм станал". Някой казва: "Не си струва човек да бъде много чувствителен". Вие отбелязвате една промяна, която

става във времето. Вземете един човек, който е много чувствителен. Той отбелязва промените, които стават в атмосферата. Най-напред чувствува промените в топлината и студа. Топлината с какво се отбелязва? Става разширение, телата се разширяват от топлината, а в студа се свиват. Значи, студенината е свиване на телата, което е свързано с електричеството, а разширението - с магнетизма. При топлината имаме повече магнетически сили, при студа - електрически. Понеже не знаем как да се справим с електричеството, тогава човек чувствува неприятност. При магнетизма ставаме по-свободни. При електрическото състояние ние сме по-ограничени. Ограничението е по единствената причина, понеже електричеството има функция с човешкия ум, магнетизмът - с човешкото сърце. Следствие на това, ние контролираме енергиите на сърцето по-лесно, отколкото енергиите на ума. Един човек, който е господар на своята мисъл, той няма да чувствува студ. Чувствуваш студа, но ти е приятно. Нали сте чувствували някога лятно време, когато е много горещо, полъхне ви нещо, приятно е, нали? Следователно, студът за вас от 15, 20, 50, 60, 70 градуса ще бъде много приятна, разхладителна хладина. Ако мисълта ви е развита, ще чувствувате това. Щом изстивате, започвате да треперите, мисълта ви не е силна. Някой казва, че много мислил. Това не е мисъл. Питам: На колко градуса можеш да издържаш? Щом на пет градуса започваш да трепериш, никаква силна мисъл нямаш. Ти имаш силни чувствувания. Много пъти туй, което чувствуват, хората го наричат мисъл, а то е чувствувание. Той чувствува нещо, а казва, че мисли. Оставете съвсем другите. Чувствуването има отношение към човешкото здраве. Чувствителността увеличава възможностите човек да бъде по-здрав. А пък умът е, който продължава живота. Ако човек мисли правилно, продължава живота си. Дължината на живота зависи от неговата права мисъл. Когато вие говорите за щастие, разбирате ли от какво зависи щастието? Щастието е обусловено [от] правата мисъл. Знаете ли какво е правата мисъл? Правата мисъл е, която не я страх от страдания. Правата мисъл не я страх от глад. Един човек на мисълта, един месец глад за него е хубаво разсъждение. Един месец като пости, като не яде, за

човека на мисълта, мисълта може да го храни. Той, като диша, се храни. Той няма да търси храна. Един адепт от първа степен много рядко яде. Той в годината взема един обяд, един материален обяд. През другото време той се храни на бърза ръка; както кога вие имате работа, та на бърза ръка се храниш. Чрез въздуха, чрез дишането той се храни. Сега ще кажете, защо навождам този пример? Понеже минавате през една криза, нямате достатъчно храна. Казвате: "С един сомун живее ли се?" Казвам: Щом дойде кризата, усилва се вашата мисъл. Ще ядете по-малко, кризата ще се намали. Като мислите правилно, с колко може един човек да преживее на ден? Сега колко харчите? Колко мислите, че харчи един човек? С колко лева може да мине? - С 15 лева може да мине. Пет лева за един хляб и десет лева за други закуски. Някои имат 15 лева, някои нямат и 10. Някои нямат даже и пет. Да се научим да мислим правилно, не [само] да дишаме дълбоко, но да се научим да мислим правилно. Вие сега се смеете. Да ви кажа защо се смеете. Понеже считате нещата невъзможни. Като се усмихвате, казвате: "По-добре 20 лева в джоба, отколкото да подигнем своята мисъл". Тя е трудна работа. В 10 години един [човек на мисълта] само веднъж се разсърдва. Човек, който се сърди, показва, че чувствителността е силно развита, пък мисълта - слаба. Защото сръднята, тя се дължи на човешката чувствителност. Понеже човек се движи в една гъста среда, иска да премахне тия препятствия, да се подобри пътят. Кое човек[а] може да разсърди? Ако го спрете или ако му вземеш това, към което се стреми, той ще се разсърди. Най-силното желание не е мисъл. Например, вие вземете 20 хиляди лева в заем. Мисъл ли е това? Вас ви се струва, че е мисъл. След като вземете 20 хиляди лева, започвате да плащате лихва, хвръкне всичко, каквото имате, вие започвате да мислите. Най-първо чувствувате и си представяте живота такъв приятен, [както] когато човек фантазира. Ти казваш: "Ще взема 20 хиляди лева, ще бъда хубаво облечен - дреха, шапка". Това не е мисъл. Това са закуски. Вие идете в някой ресторант, кажете: "Дай това, дай от [онова] една порция". Като ядете. и започвате да плащате, тогава вие започвате да мислите.

Като ядеш, ти мислиш ли тогава? Та казвам сега: Трябва да направите едно различие между една права мисъл и едно право чувствувание. Чувствителността има отношение към здравето на човека. Мисълта има отношение към нормално продължителния живот. Щастливият живот [на човека] зависи от неговата мисъл. Казвам сега: Геометрията е наука, която ще ви покаже истинския път за човешката мисъл. Сега ползата от знанието къде седи? Имайте предвид, че преди 50-60-70 години, преди да могат да предават мисълта по безжичния телеграф, някой кораб потъва някъде, той не може да даде сигнал. Сега, когато един параход се намира в критично положение, веднага дава сигнал, веднага съседните параходи дойдат на помощ. Този параход дава точката, на кое място се намира и онези параходи, които са наблизо, се притичват на помощ. Тъй щото, пътниците сега [по-]лесно се спасяват, отколкото едно време. Значи, светът е станал по-умен. Ако ние имаме истинско знание, когато дойдем до една криза на живота, ще дадем сигнал на близките параходи. Сега човечеството във всички тези несгоди на живота учи се да дава сигнал и ще дойдат на помощ. Когато се намирате в най-голяма криза, трябва да дадете сигнал някъде, да ви дойдат на помощ. Ако не дадете сигнал, какво става с вас? Всичките пътници ще идат на дъното на морето, нищо повече. Вие сега как давате вашите сигнали, когато се намирате в криза? - /"Молим се"./ - Това е, да знаеш да приказваш. Ти не може да се молиш, ако не знаеш да приказваш. Ти не можеш да се молиш, ако не знаеш да мислиш. Най-първо трябва да чувствуваш, да мислиш, че тогава трябва да знаеш как да говориш. Да изпратиш една молитва, трябва да се изпратят известни думи.

Сега, забелязали ли сте? Дойдат три деца при вас. Погледнете на едното и му дадете пет лева, на второто дадете два и на третото един лев. Коя е причината, че на едното давате пет лева, на другото два, а на третото един лев? Децата, по-видимому, еднакво се молят, но резултатите им не са еднакви. Може да допуснем, че не сте имали пари. Но да допуснем, че сте имали достатъчно пари, но като погледнеш, на едното дадеш пет лева, на другото - два и на третото - един. Какви са съображенията

ви? Туй дете, на което сте дали повече, то ви е дало повече. Защото не може да дадете на един човек това, което не заслужава. Не мислете, че като идете при един човек и просите, няма да дадете нищо. Мислите ли, че ако вие нищо не давате, ще ви се даде нещо. Но въпроса нека вземем от чисто търговско гледище, да погледнем чисто материалистически. Вие отивате при един господин, носите нещо много скъпо, нещо скъпоценно и нещо, което не е така ценно. Откъде ще вземете повече пари? От скъпите неща. Да кажем, вие продадете един скъпоценен камък - малко може да продадете, но скъпо. Продадете един скъпоценен камък, колкото гълъбово яйце, или да допуснем, колкото яйцето на една ярка. Колко пари ще вземете за един такъв диамант, хубаво шлифован? При сегашното състояние, при което се намира човешката мисъл, кое е онова, скъпоценното? Човешкото съзнание е пълно с много нечистотии, следствие на това произтичат в сегашната наша култура тези войни. Кризата, която съществува сега, показва, че човешката мисъл не е чиста. Тогава тълкуването от окултно гледище: тия мъчнотии, които се раждат, [то] е процесът на чистенето на съзнанието. А то се чисти с големи страдания, които ще дойдат. Страданията са процес, това е филтриране на човешките чувства. Трябва да се филтрира човешкото съзнание, чувствата; [страданията] пречистват човешкото сърце. Понеже човек, като стане чувствителен, повече страда. Страданията са процес на [филтриране на] човешките чувства. Ако не се филтрират чувствата, се зараждат тия болезнени състояния. Тогава човек не може да бъде здрав. Аз сега ви навождам това, понеже като говорим за чистата мисъл, за чистите чувства, ние подразбираме едно хигиенично състояние у човека. Чистото чувство е здравето на човека. От чистите мисли животът може да се подобри и човек може да има по-щастлив живот. Сега ние искаме да бъдем щастливи, без да е пречистено съзнанието. Искаме да бъдем здрави, без да се е увеличила нашата чувствителност. Увеличаването на нашата чувствителност създава условие за здраве. Казва някой: "Много чувствителен съм станал". Възможностите за здравето се увеличават. В природата, колкото повече чувствувате, толкова вие ще бъдете по-здрави. Та сега

[това] са още теории. Сега, какви са методите човек да бъде здрав? Ако ви дам за тема да развиете "Какви са здравословните методи", какво ще пишете? Вие ще кажете: "За да бъде човек здрав, трябва да вярва в Бога, трябва да обича Бога, трябва да обича хората, трябва да има любов". Те са празни думи, нищо повече. Любовта има работа с човешката чувствителност, мъдростта има отношение към човешкото съзнание. Ако ти не учиш, ако ти нямаш знание, ти не можеш да пречистиш своето съзнание. Ако не можеш да пречистиш своето съзнание, твоят ум не може да работи. Твоят ум е главен фактор, който играе завидна роля в света. Как мислите, че действува любовта, навън или навътре? Любовта действува навътре. Мислите, че любовта е качество на ума. Тя не е умствено качество. Процесът на любовта не е умствен процес. Вие считате, че знанието е процес на ума. Знанието процес ли е на ума? Сега да оставим. Знанието предшествува съзнанието. Знанието е необходимо като един материал. Съзнанието е процес. Колкото съзнанието е по-чисто, толкова умът работи по-правилно. Колкото умът живее по-правилно, толкова за човека е по-добре. Някой казва, че от много мислене той се поболял. Човек от много мислене не се поболява. От много нечисти мисли - може, от много нечисти желания, но че много мисли, много учи, [и се] поболял - не може. Като учи непотребното, тогава може. Ако учите, че като заколиш един вол, как ще рита този вол, ще наблюдаваш. Ако заколиш сто вола, като ги наблюдавате, ще имате много отвратително възпоминание. Това не е знание. Както рита един вол, така ще ритат и другите. Щом заколиш един вол, заколиш втори, и двата ще ритат по един и същ начин. Ти ще четеш колко пъти ще ритат, ще извадиш философия, че по-слабият рита по-малко, а силният повече. Тогава, какво остава същественото? Връзката. Що е правата линия? Да допуснем, на един умрял човек турят прави линии, какво ще го ползуват? Допуснете, че на един умрял човек му покажат правия път. Представете си, че на един умрял човек му държат надгробна реч, какво го ползува сега? Или, представете си сега, че на един умрял човек държите правила по хигиената или му дадете морални рецепти, какво го ползува? Та казвам: Ще минете точките.

Точка наричам това, което няма съзнание. Казваме, че той станал център на точки, или, че човек станал точка. Като кажем, че човек станал център, какво подразбираме? Казваме за някого, че станал център. - /"Човек, от който зависи деятелността на други хора"./ Сега се мъчите от точки да станете центрове. Вие, ако страдате, сте точка. А пък, за да подобрите вашия живот, трябва да станете център. Защо страдате? Защото сте точка. Точката какво подразбира? Някъде се отбелязва с точка. Доста важно е само точка да бъдеш. Защото [в]се таки ще се ориентира някой от него. Най-добре е да стане център, че всички около него започват да се движат. Щом се образува център, образува се вече една система. Може да приложите: вашия ум да го направите център, нє да бъде умът ви точка. Сърцето да не бъде точка, прицелна точка, но сърцето трябва да стане и то център. Следователно, ако вие направите вашия ум център и направите вашето сърце център, вече имате една разумна деятелност. На какво е израз тя? [На] един квадрат в правилния живот. Ъглите на квадрата трябва да имате по 90 градуса. Бащата трябва да има 90 градуса, майката трябва да има 90 градуса, [синът - 90 градуса] и дъщерята трябва да има 90 градуса. Тогава туряте философията. Какъв трябва да бъде животът? Как ще ги разпределите според годишните времена? Де ще турите майката, къде ще турите бащата през годишните времена? Къде ще турите големия син, къде малкия? Имате сфера, имате две точки в сферата. Имате пролет и лято, какво отношение има втората половина: имате есен и зима. Значи, бащата какво представлява? В сферата кое представлява? Пролетта ли представлява или есента? Майката пролетта ли представлява или есента? Къде ще ги турите?

Да дойдем сега до същественото. Значи, кои бяха добрите страни? Знанието е потребно на съзнанието. Съзнанието е една основа, върху която умът работи. Увеличаването на чувствителността какво отношение има към сърцето? Като се увеличи чувствителността, увеличават се страданията. Страданието е процес на чистене на човешкото сърце. Нечистотиите се

явяват от градежа, който става в човека. Ония неща, които не влизат в градежа, остават като нечистотии. Нечистотията е материал, който не е потребен, трябва да се изхвърли. При яденето всички нечистотии не влизат в употребление. Едно голямо количество от тази храна трябва да се изхвърли навън. Следователно, трябва да има една система, която да изхвърля непотребното. Този закон важи и при строежа, който става при умственото тяло. И там остава материал. Много мисли не влизат в употреба при [градене] на умственото тяло. Много от желанията, които имаме, остават, не влизат в градежа на духовното тяло, гради[м]. Сърцето на човека е духовното тяло, което наричат астрално тяло. Когато астралното тяло не е добре организирано, не се храни добре, човек тогава боледува. Когато умственото тяло е добре организирано, пък [и] мисълта е хубава, тия двете тела постоянно спомагат на физическото тяло. После помагат на астралното тяло в духовния свят и най-после, умственото тяло, с което работи[м] и сега. Сега някои хора мислят, че работят с тия тела. Мозъкът е седалище на ума. Симпатичната нервна система, или слънчевия възел, някои го наричат човешкото сърце. Казва: "Боли ме сърцето"; подразбират слънчевия възел. То е астралното сърце, не е физическото сърце. Къде е астралното сърце на човека? В симпатичната нервна система или в слънчевия възел. Да допуснем, че вие имате една болка, да допуснем, че ви ударят някъде, кой е най-ефикасният начин да намалите болката? Какво правите? Компрес туряте. Някой се удари на някой камък, турят му кожа от някое животно. Значи, ударът спира всеки един правилен процес на кръвообращението и в капилярните съдове. Капилярната система играе важна рол[я] в здравословното състояние. Всеки един удар спира кръвообращението и тогава се раждат много несгоди. Когато капилярните съдове не функционират правилно в мозъка, мисълта не е правилна. Когато капилярните съдове не функционират правилно [в сърцето], тогава чувствата не са правилни. Когато капилярните съдове не функционират правилно по цялото тяло, тъй както трябва, човек не е здрав, тогава усеща един упадък на тялото. Първото нещо при здравословното състояние на човека - той трябва да

регулира своите чувства. Второ, трябва да регулира своите мисли, за да регулира чрез тях съзнанието. А съзнанието се регулира чрез знанието. А пък, за да регулира своите чувства, непременно той трябва да увеличи своята чувствителност, трябва да е много чувствителен. Колкото повече е чувствителен, не болезнено чувствителен, но да се досеща и интуицията на човека да е развита. Някой път ние предчувствуваме - 5, 10, 15 години по-рано може да предчувствуваме. Тия хора, които предчувстват, вземат предпазителни мерки. Туй, което наричат интуиция, то е предчувствие. Ти предчувствуваш и избягваш много голяма неприятност.

Та да ви приведа един пример. Какво нещо е чувствителност? Някой казва тъй: "Чудно нещо, той откъде го знае, трябва да му го е казал някой". Може би преди 30 години отивам в едно село във Варненско, правя си своите наблюдения. Казвам на един познат българин: "В туй село можеш ли да ме заведеш?" Бакалин е той в селото. Казва: "На драго сърце". Казвам му: "След два часа да тръгнем, подир обед. Там има едно облаче, да мине". Казва: "Какво те е страх от един облак, ще се качиш на каруцата, купил съм захар, кафе и други неща за бакалницата". Казвам: "Ако ме слушаш, да тръгнем след като мине този облак, два часа да закъснеем". Казва: "Не, два часа да стигнем по-рано, ще бъде по-хубаво". Като излязохме, не се мина един час, това облаче се разви и такъв проливен дъжд валя, че на равно място имаше близо 30 сантиметра вода на пътя. Накваси се захарта, всичко, каквото имаше вътре, се накваси. Аз носех чадър, но той от бурята се обърна, та и аз се намокрих. Слизаме там по пътя, имаше дервенти*, поизсушихме се, поизсуши се захарта. Пет часа се измина[ха] и още селото беше далеч. На пътя имаше едно дере, водата придошла така много, че заляла моста и го надминава 25 сантиметра. Казвам му: "Конете сега разбират много повече, отколкото ти знаеш. Ти няма да управляваш конете. Ще оставиш ти те да ни прекарат през моста. Ако спрат, ще идем в съседното село". Казва: "На коня трябва да му туриш гем". Рекох: "Слушай, ако не слушаш, може да дигнеш гемовете и двамата ще идем надолу".

Казвам: "Ако ти ме слушаш, ще оставиш гемовете, ще оставиш конете да ни прекарат през моста, няма да буташ конете". Казвам: "Може да идем и двамата на хаджилък". Казвам: "Ако спрат конете, ще се върнем назад. Конете знаят, че мостът е съборен. Ти няма да ги буташ! Ще ги оставиш!" Той ги остави и казва: "Сега Господ да ни помага". Те, конете дойдоха до едно място и ни прекараха. Пък моста не се вижда, не се знае дали е разрушен. Конете ни прекараха правилно през моста. Тия коне в дадения случай знаят повече. Питам: Кое [е] онова чувство, по което познават? Ако той ги кара с гема насам - натам, ще идем някъде. Те и двата коня минаха. Казвам тъй: Има нещо в човека, което предвижда нещата. Тези коне как знаят къде е мостът? Като стъпи, той знае дали мостът е здрав или не. Дойде донякъде, не иска да върви напред. Може да го насилиш, но и ти ще идеш с него заедно. Спре ли се, върни го. Как знае този кон? В живота има[т] това чувство, предвижда[т], като че вижда[т] нещата, че няма да може да минат през моста. Казвам: Същото е в човека. Ако някой път ние оставаме, то е като този с гемовете. Дойдем ли до някой порой, да оставим конете да вървят. Ако се спрат при моста, върни се, ако не се спрат, остави ги, те ще [те] прекарат през моста.

Във всяко нещо ние се безпокоим. Безпокойството не е мисъл. Когато ти се безпокоиш, не знаеш къде е мястото. Ако не се безпокоиш, ще знаеш къде е мястото. Щом се безпокоиш, считаш невъзможно, върни се назад, ще прегрешиш. Ако си смел, не се колебай. Колебанието не е никаква философия. Никаква философия няма в колебанието. Казвам: Има нещо в човека, на което може да разчитате, на което трябва всякога да се подчинявате. Има един момент, наблюдавайте го. Всякога, когато започваш да учиш, колкото и да е мъчен един въпрос, когато започваш да направиш една работа, ти ще чуеш нещо в себе си, което ти казва: "Предметът е много мъчен, не е за тебе". Ако можеш да започнеш тази работа, ти казва: "Започни тази работа! Как ще стане, не питай!" Ти искаш да тръгнеш някъде по пътя, нещо ти казва: "Тръгни!" Не му мисли. Щом се раздвоиш, обърни конете и се върни.

Пак мислиш, ако не се раздвоиш, върви. Всички хора страдат от едно вътрешно колебание на онова, Божественото, Което показва пътя и философствуват. Кажат ли ти: "Тръгни!" - тръгни! Нищо повече. "Не тръгвай!" - Не тръгвай! Ако ти кажат: "Нищо не яж!" - Не яж! "Яж!" - Яж! "Работи!" - Работи. Кажат ли ти: "Бягай!" - Бягай. "Мисли" - Мисли. Каквото и да ти кажат, направи го. Казва: "Как да бягам?" Някои казват: "Нямаме как да бягаме. Аз не съм научен да бягам". Ами ако те гонят за живота, да те убият, тогава няма ли да бягаш? Гони те един неприятел, ще бягаш.

В човека има скрити сили. Аз съм привождал онзи пример, когато русите обстрелваха Варна с големи бомби. Един свещеник на 80 години, той ми разправи своята опитност: "Болен бях, не мога да ида никъде, едва се мърдам. Като паднаха три-четири гранати, като се пукнаха, по едно време се виждам в новата махла горе с една тиква. Като момък излязох. Аз се учудих, като на млади години отидох на два километра далеч, забравих, че попът е стар". Казвам: "Ти не си стар, ти си се подмладил". Та остаряването е един метод на постоянно внушение: "не мога, не мога, стар съм, стар съм". Ти спираш спирачките, затягаш, докато краката престанат да се движат и постепенно човек остарява. Самовнушението ще го обърнеш. Казвам: Правилната мисъл седи в това, всички да [раз]тегнете спирачките, които ред поколения са завъртали, завъртали. Речеш да направиш нещо, стегне те. Трябва да знаеш начина, по който ще се завъртят всичките спирачки. Или всички наслоявания, набрани мисли да се изхвърлят. Всяка неправилна мисъл трябва да се изхвърли. Или, другояче казано: Съзнанието трябва да се очисти, нищо повече!

Някой ще каже: "Много страдам". Всеки ще мине през най-големи страдания, които не сте сънували. Има много големи страдания. Представете си: един човек умрял, но умрял, недоумрял. Умрял човекът, лекарите констатират, заровят го в земята, жив в гроба го заровят. Представете си, че се намерите в това положение, какво ще правите? Вие ще минете през едно страдание, което не сте сънували. Най-страшният затвор е, когато излезете от тялото, в това страдание много има да патите. Много пъти се случва, че

заровят човека жив. Мине някой, чува - вика човекът в гроба. Отровят го, човекът примрял, спасяват го. Та и душата, и духът - в човешкото тяло - по някой път са погребани в такъв гроб. Ако вие имате неправилни мисли, ако вие имате неправилни чувства, вие се намирате в едно критично положение. "Искам да се самоубия". Вие сте в гроба заровени, викате там. Ще се моли човек. Молитвата е правата мисъл. Когато човек мисли право и чувствува право, тогава въпросът е разрешен правилно.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

6. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 1.XI.1935 год., петък, 5 ч. с., София - Изгрев

БОЖЕСТВЕНИЯТ ИЗВОР

"Отче наш"
Изпейте песента: „Аз смея да кажа".

Каква тема имате? - /"Свойствата [на] двойните и тройните числа"./ - Какво подразбирате под думата "свойства на числата"? Какво се подразбира [под] "свойствено е на човека"? Под "свойственост" етимологически какво разбирате? СВОЙ-СТВЕН е сложна дума, значи СВОЙ-СТВЕН, СВОЙ-СТАН. Какво значи "стан"? Казваме: свойствено е на човека, свойствено е на мисълта. Едно число може да се увеличава, може да се намалява, може да се дели, може да се умножава. Всякога има едно положение в природата, с което човек трябва да се бори. Една инерция има. Инертност има в човека. В човека има едно предразположение да остане в покой. Човек не обича много да мисли. Мисълта е работа. Човек е предразположен към спокойствие. От спокойствието излиза едно инертно състояние, което наричат мързел. Мързелът е нещо специфично. Хората не са мързеливи. Какво се подразбира под думата "мързел"? После трябва да го учи човек. Детето не знае какво е мързел. Трябва да му разправяш какво е мързел. Ако му кажеш отначало, не разбира. То е доста отвлечено. Някои неща, които децата заучават, са близки за съзнанието. Запример, ако му говориш за ядене, детето разбира тази работа, има опитност, но за мързела ако му говориш, непонятна е тази работа, отвлечена работа е мързелът. То не може да си представи: вкус няма, няма форма. Мързелът няма форма. То не знае що е мързел. Възрастните и те не разбират мързела. Казваме: "Този човек е мързелив". Казваме неща, които не са верни. Почива си човекът, [а някой] казва, че е мързелив. Или някой полека работи. Казват: "Пипкав е, мързелив е, полека работи". Който бърза, не показва, че той е сръчен на работата. Да оставим това. То са етимологически въпроси. Това е правописание. Ония автори, най-първо като погледат някое съчинение, гледат най-първо къде са

турени точки, запетаи, точка и запетая, удивителен знак. Казва: "Не е турена на място запетаята". Най-първо, в писмената реч кое [е] важно? В еврейски[я] език няма никакви запетаи и гласни букви няма. Всичката е реч е написана само със съгласни букви. Гласните сам ще ги намериш и запетаите сам ще ги намериш. Практични са евреите. Това всеки може лесно да го намери, не го пишат. Най-първо, кое е най-важното? Важно е в речта да говориш. Кои думи в речта са дошли най-първо? На първо място са дошли безгласните букви. Отначало детето изговаря не една гласна буква, но съгласна. То в майката мълчи, в училището на майката учи мълчанието. Девет месеца то мълчи. Минава Питагоровата школа, учи мълчание. Детето девет месеца мълчи. Майката, каквото говори, то слуша и мълчи. "Зъб няма да обелиш" - казва майката. И то зъб не обелва. За да узрее една идея във вас, зъб няма да обелите. Щом обелиш зъб, отиде идеята. То е изречение. Казва: "Може да се обели зъб". Щом обелиш зъб, отиде работата. Щом обелиш кората на едно дърво, отиде дървото. Зъбът е кората на дървото. Щом обелиш кората на зъба, отиде зъбът, отиде работата.

В човека има едно инертно състояние, от което човек се учи отпосле да се освободи. Запример, вие съзнавате, че известна идея е добра. Казвате: "Не му е времето, условията вън не са благоприятни". Да ви дам един прост пример: имате желание да се разходите, не тъй както аристократите правят, но да направите една малка екскурзия. Вечерта сте решили да идете на екскурзия на планината. Излезете сутринта, гледате - мъгла, облачно, погледнете нагоре, надолу, казвате: "В такова облачно време няма да ида, дъжд ще вали". Отлагате. Отложите, но виждате, че денят е много хубав. Сутринта сте се уплашили, една инертност има във вас, не искате да срещнете мъчнотии в пътя. Казвате: "Какво ще ме духа вятърът, какво ще ме вали дъждът?" Ще се разколебаете, ред мъчнотии в ума ви ще изпъкнат. Ти ще отложиш за идната неделя. То е едно състояние на неподвижност. Човек е увит в една неподвижност, в която живее. Вземете рибите. Най-първо те са увити във водата, живеят в нея. Да излезат навън от водата не могат. Може да им разправяш

за един красив свят вън от водата, те не могат да разберат. Колко[то] пъти рибата се опита да излезе вън от водата, то става инертна. Щом една риба излезе на брега, на твърдата почва, тя започва да скучае, не е така подвижна, във водата има голяма подвижност.

Инертност. Думата "инертност" значи: ти си излязъл от една среда, но си влязъл в друга, която не ти подхожда. Ти си в състояние на инертност. Ти не си в състояние да контролираш органите, с които се движиш, и ставаш инертен. Друго едно обяснение на идеята. Всичките тия обяснения не представят истината. Вие още не сте дошли до истината. Сега не мислете, че след като се обясни едно състояние, вие сте го разбрали. Неразбрана работа е инертността. Представете си, че вие влизате в един мочурляк. Ти най-първо затъваш един пръст, 2, 3, 4, 5 пръста, педя, 2, 3, 4 педи. Какво ще бъде състоянието? Ще бъдете ли тъй подвижни? После ще дойде до половин метър, един метър, какво ще бъде състоянието ви? Ще дойде тази, гъстата материя, която ще ви въздействува. Вие ще станете инертни. Какво трябва да правите? Трябва да се върнете назад, да влезете във вашето първично състояние. Първо ще намериш причината, на какво се дължи. Щом намериш в себе си, че си инертен, трябва да намериш причините, условията, при които се явява тази инертност.

Искате да пеете, но е малко студено. Казваш: "Не се пее, измръзват ръцете". Ръцете ви са измръзнали, не можете да пеете. Имате едно чувствуване на ръцете. Казват ви: "Попейте малко". Вие казвате: "Оставете". Щом приготвят огъня, щом се стоплите, дадат хлебец, малко чорбица, придобиете едно вътрешно състояние, донякъде имате разположение да пеете. Казвам: Инертността си има свои обяснения. Има много обяснения, това е едно частично обяснение. Или вие сте неразположен. На какво се дължи неразположението? Неразположението всякога се дължи на липса. Има два вида инертност. Външна инертност и вътрешна инертност. Някой път причината е, че вие не сте получили това, което сте очаквали. Вие така дойдете до едно инертно състояние. Например, вие сте работник някъде, не сте яли. Седите ден-два, не сте

разположен, седите, не искате да работите. Защо не работите? Казвате: "Гладен човек работи ли?" Значи, не сте яли, не сте добили нищо. Нищо не ви дали, не искате да работите. Ако ви се даде храна, ще излезете из туй инертно състояние. Гладът образува тази инертност. Не че сте инертен, но умът е зает с придобиване на онова, което е необходимо за живота, за глада. Следствие на което напуща една външна деятелност, престава да работи, мисли вече за пътя, по който може да се достави храната. Да допуснем, че вие някой път сте инертен, не му мислите. Каква е границата между мисълта и чувствуването? Трябва да имате ясна представа. Вие искате да идете на разходка. Побудителната причина не е чистата мисъл, но едно чувство. Едно чувство ви подтиква да мислите. Най-първо вие сте по[д]будени от чувството на приятност, чист въздух, слънце, това е чувствувание. След туй искате да намерите един начин да придобиете туй благо. Но това, което ви спира, то е пак чувствувание. По средата се явява мисълта. Нощно време, влага, студено. Всичко това въздействува, то е чувствувание. Кажете: "Мисля, че не [е] хубаво времето". Никак не мислиш, ти просто чувстваш. От своите чувствувания се заблуждаваш. Не знаеш какво ще бъде времето. Чувствуваш временната сянка, влагата отвън. Казваш: "Аз мисля, че не трябва да отида". Казваш: "Аз мисля, че на този студ не мога да издържам". Тук чувствата имат влияние. Ти се разгневиш, например. Гневът не се дължи на никаква мисъл. То е чувствувание. Причината на гнева е тук, при ушите. Има три точки. Гневът принадлежи на закона на разширението. Човек, който се гневи, той се разширява. Всякога, когато човек иска да удари, той размахва ръцете встрани. Разширение има. Тъй щото всяко разширение, то е гняв. Махате ръцете настрани. То е гняв, махате ръцете си, правите упражнения, кипнете, някой път като се разгневите, не знаете посоката, на която може да тръгнете. То е един гняв, който експлодира. Той е от рода на тия бомби, които експлодират. Има и малки бомби. Някой път децата имат бомби, за какво ги хвърлят? За удоволствие, като хвърлиш някоя бомба, тя експлодира. Някои бягат от такива малки бомби. Казват: "Бомба!" И бягат. Гневът има хигрометрическо влияние.

Колко сантиметра има тази линия? Колко предполагате? - /"Двадесет и две"./ - Тя е 28 и 1/2, 29. Главата няма такова разширение. Гневът не може да дойде на една линия до 29 сантиметра широчина. Гневът действува при линии 15, 15.5, 16, 17, [при] 18 е рядко, а при изключителни условия е 19. Гневът у човека влиза в самосъхранителните чувства - най-низшите чувства. Гневът действува в самосъхранителните чувства. Те са най-низшите чувства в човека. Щом се разгневиш, то е най-низшето у тебе. Там няма закон. Ти рушиш, хвърляш. Считаш, че си господар на всичко, никого не искаш да знаеш. Гневът като дойде, то е най-низшето чувство. В дадения случай той изисква свобода. Едно противодействие на едно инертно състояние. Гневът се е образувал като едно противодействие на онова състояние, при което човек се намира. За тази инертност гневът е хубаво средство в дадения случай. Той може да ти помогне, но много енергия се изхабява. Той за пет пари работа ще свърши, за 1000 лева енергия иждивява*. Няма никаква философия. Значи гневът най-първо действува чрез разширение. Ти най-първо се усещаш малък. Щом започне да се ограничава състоянието на човека, веднага гневът ще се яви във вид на разширение, той иска да се освободи най-първо. Втората фаза на гнева да дойде, ще се яви налягането. Налягането произтича от силни чувства на низшето в човека. А това са чувствата. То са най-низшите чувства в животинското царство. Идва вече налягане в гнева, усилване на гнева. След туй, като дойде това налягане, у човека се явява една мисъл, която трябва да изрази гнева. Тогава ще се яви едно централно напрежение отвътре по всички посоки, става избухване. Тогава човек започва да мисли, но много късно той мисли. Най-първо имате разширение. Трябва да използвате разширението, трябва да използвате налягането, трябва да използвате и вътрешното напрежение. Щом дойде напрежението, то е хубаво състояние. Енергията трябва да впрегнем през каналите на вашия ум, за да я използваме за една хубава работа. Не трябва да спираме енергията. Никога спирането не трябва да става по права линия, но

* иждивявам (рус.) (книж. остар.) - изразходвам, харча, изхарчвам

ще направите един завой. Да кажем, някой човек ви обижда, говори лошо по ваш адрес. Ако вие вървите по права линия - ти към него и той към вас - вие вървите срещу него, непременно ще експлодират двете бомби. Вие сте една бомба и другият е една бомба, ще експлодира и той. Вие най-първо ще му дадете един аванс, един поздрав. Как се поздравяват хората? Ти го поздравиш и той те поздрави. Например, ако ти си мръднеш главата вляво, откъде е дошло поздравлението и ако ти си мръднеш главата надясно, отде е дошло поздравлението? Например, вие откъде пращате вашите поздравления? Вие се ръкувате с дясната ръка, но побудителната причина иде отляво. Поздравлението вече с ръката има работа. Най-първо, за да се подвижва вашата дясна ръка, имате известно чувство, образувало се едно чувствувание. То не се дължи на мисълта, а чувствувание има, което заставя вашата дясна ръка да се подвижи напред. Казвам: Трябва да впрегнем тази енергия, която се [е] образувала. Ако вие в даден момент не сте толкова умен, тази енергия веднага ще намери своите пътища. Ще намери своите пътища, ще се разгневи[те]. Тази енергия ще излезе от всички посоки, това хората наричат гняв. Ще започнат да се изкривяват устата, очите ще затваря и отваря, ръцете ще движи, лицето [ще] е червено, ще се чуват гръмотевици, бомби, падания, може би 1/4 час ще бъде картечен огън. След туй сражението ще утихне. Генералът командува да се спре войната, примирие има. Като се примирят, започват да мислят, колко са похарчили в тази война и виждат, че доста пари са похарчени и никаква печалба няма. Изразходване на енергията има. Сегашните хора, културните хора се гневят повече, отколкото диваците. Сега те имат повече условия да се гневят. За развитието на културата трябва малко гняв. Енергия трябва.

Но каква беше темата, която разглеждахме? Сега ние се отвлякохме от въпроса. Допуснете, че имате едно зърно, какво свойство има? Като го турите в земята, зърното расте. Като турите едно пясъчно зърно, то не расте. Има числа, които растат; има числа, които не растат. Турете пясъчното зърно, то има други свойства. Ако вземете един диамант, например, веднага ще видите,

че има едно свойство, че той усилва светлината, пречупва я. Като мине светлината през диаманта, проявява особени свойства. Та казвам: Главното в съвременните естествени науки, когато изучавате природата [е], [че] тя съдържа всичките методи как трябва да се живее. Един от най-сложните въпроси е да знаеш, как да живееш във всеки даден случай. На български доста хубава е буквата Ж. Колко точки има?

В Ж-то имате два противоположни ъгъла, които са по 90 градуса; от двете страни 90 градуса, имате 180 градуса. Имате една линия, която ги отделя. Как се нарича този метод? Но със Ж почва животът. Ж - нали живот значи: на Ж има 6 точки, после имате център.

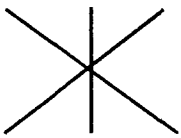

Приблизително два [ъгъла] са по 90 градуса. [И още два] - имате почти цяла окръжност. Ж-то представлява да живееш. Значи ти трябва да разбираш законите на силите, които излизат от центъра на битието към периферията. Тогава трябва да знаеш в каква посока да се движиш. Ако се движиш в периферията, трябва да знаеш, ако се движиш по радиуса от центъра, или ако се движиш към самия център на живота - различни са законите, при които може да функционираш в даден случай. Някой казва: "Трябва да се живее". Ама къде искаш да живееш? Искаш да живееш, да се удоволствуваш? Или в сърцето - трябва да разбираш закона на чувствуването, или пък, ако искаш да живееш на физическото поле, трябва да разбираш законите на движението. Вземете, че вие искате да живеете на физическия свят. Трябва да разбирате законите на физическия свят. Или искаш да живееш в астралния свят. Трябва да разбираш законите на астралния свят. То е свят на чувствуване. Вие искате да живеете в менталния свят, света на човешката мисъл. Трябва да разбирате законите. Или може да живеете в причинния свят, най-високото състояние. Туй, което на земята казват, че човек трябва да бъде философ, разумен. Разумното донякъде съответствува на причинния свят. Оттам, отдето излизат всичките подбудителни причини за всички действия на земята. Всяко едно противоречие, което става на земята, ще видите, там се оправдава. Причините са били много

добри, но на земята не е изразено; на земята е изложено по начин, който не е разумен. И ние казваме, че някои неща са извършени неразумно, а някои разумно. Някои проявления на земята не съответстват на ония причини, които от причинния свят са подействували на тебе. Например, ти искаш да живееш. И вълкът иска да живее, дошло му на ум, че за да живее - намерил лесен начин - хване едно агне, казва: "Трябва да се яде". Казва някой: "Не трябва ли да яде човек?" - Не, трябва да яде, не е [там] погрешката. Погрешката произтича не от яденето, от неразбирането. Казвам: Няма да ядеш. - Какво? - Има два начина. Няма да ядеш месо. Какво ще ядеш? Ябълки, круши, сливи, жито ще ядеш. Като казваме "няма да ядеш", не че ще престанеш да ядеш, но няма да ядеш месо. Понеже, като ядеш месо, с месната храна правиш пакости на други живи същества. Като ядеш ябълки, круши, сливи, ти правиш една услуга на тях. Ти като ядеш сливите, ще [ги] освободиш от обвивката, хвърляш костилката. Има някои растения, които като ядем, им правим добро. Казва: "Няма да ядеш". Казва: "Няма да се сърдиш". В какво няма да се сърдиш? Не е поставен въпросът добре. "Няма да ядеш". Сега този въпрос "няма да ядеш" другояче може да се тури. Не е турена правилно мисълта. Казва: "Няма да ядеш". Не е право. Ще ядеш само плодна храна. Не говори за другото, че няма да ядеш. Сега същият въпрос казва: "Не греши!" Що е грехът? Ядене на месна храна. Живей добре. Той казва: "Не греши". Значи: не яж. Какво "не яж"? Месо не яж. "Какво трябва да ям?" - Плодове. Казва: "Доказано е, че в месото има повече хранителност". Право е, повече хранителни вещества има в месната храна, но и повече се плаща. А пък плащането повече заробва човека. Там, дето има робство, какво [ли] не може да има. Следователно, какво се ползуваш ти от храната, която струва повече и ограничава свободата? Защо ти е сила без свобода? Знаеш на какво ще мязаш. [В]се-таки* да те натоварят тебе с хляб, да турят най-хубавите плодове, най-хубавите яденета, а пък да ти затворят устата - да не можеш да ги ядеш,

* все-таки - все едно

само да ги миришеш. То значи да имаш сила без свобода. Казва: "Човек има сила". То е мирисане. Ако тази сила може да употребиш, свободно да действуваш, тя е на място. За предпочитане е човек всякога да се чувствува свободен. Отпосле иде силата. Силата трябва да иде само като условие да се запазва свободата.

При говоренето, когато се развива тази тема, то е един закон за самовъзпитанието. Спестяване, значи, трябва. Трябва да знаете как да спестявате вашата енергия. Младите хора и старите хора се занимават с неща, които не им са потребни. Всичките хора се занимават с неща, които не им са потребни. В дадения случай не са потребни. Например, необходимо е човек да се храни. Но едновременно той трябва да мисли. Един, който яде месо, веднага ще помисли така: "Една хубава варена кокошка в тенджерата, сварена, мазничка, после от тази вода, в мазната вода, направена една супица с ориз, разбито едно яйце с малко лимон, после воденицата и дробчетата, нарязани на малки парченца вътре. След туй - баница, направена с хубаво прясно масло, полята отгоре с каймак. След туй - направена баклава". Всички тия неща туря в ума си. Къде ще ги намери, то е сложна работа. Сега в ума му са тия работи: една кокошка, супа да има, баница да има, пък да има една баклава отгоре.

Всякога в ума ви да изскочи най-същественото. Най-първо, думата "изскочи" не е [на] място турена; "да изскочи" - значи, имаш зор; "да се яви" и тя не изразява. Казва се "да се яви", когато има призовка, да се яви някой свидетел - но [да] кажем, че "мисълта се явява". При какви условия се явява мисълта? Турете най-основното за яденето. Какво е потребно за яденето? Кое трябва да изпъкне? У вълка най-първо ще изпъкне едно хубаво ягне на 3-4 месеца, мазничко. В лисицата ще изпъкне някоя кокошка - хубава, тлъста или някой петел. В ума на една овца при глада ще изпъкне зелена трева някъде. Питам: у вас какво ще изпъкне? Най-първо зависи от кой род сте. Вие казвате: "Аз не съм вълк". Щом ядеш месо, имаш нещо сродно с вълка, нищо повече. Казва: "Не съм мечка". Щом ядеш месо, значи сроден си. Под думата "низши животни" разбирам един живот, който е по-низш от

човешкия. Тия форми - вълкът, лисицата, мечката, те са форми на един низш живот. По някой път ние се докачаме. Има благородна страна у вълка: вълкът се много привързва. Той има качеството на кучетата. Като се привърже, приятелство държи. Едно качество, което е хубаво: той не изменя на своето приятелство. Честен кавалер е той. У нас вълкът е пословичен с много неща, с много грехове, но има една добродетел, която е неизменима. Всичките вълци, които са се привързали, са ставали кучета. Като се роди туй чувство на привързаност у него, казва: "Свършвам вече с вълчата порода, ставам куче - да му пазя овците". Сега от любов, като обича човека, казва: "Ще му пазя овците". По-рано ги е изядал.

Сега, тези качества, които преобразяват човека, те са моралните чувства. Те са поставени горе на темето. Те зависят от перпендикуляра от повърхността на темето към гръбначния стълб към отверстието на черепа. От спуснатия перпендикуляр зависи силата на моралните чувства. Как ще нарече[те] перпендикуляра, който има по-голяма височина? Какво означава височината в перпендикуляра? Той е спуснат към известна плоскост отвесно. Тогава от всяка точка може да се спусне перпендикуляр. /Перпендикулярът може да бъде към една линия или към една плоскост./ Щом е перпендикуляр, колко градуса има? - 90 градуса. Значи, в една окръжност колко перпендикуляра имате?

Психологически, в дадения случай, перпендикулярът е пробуждане на съзнанието. Той показва посоката на движението: или възкачване, или слизане. Тази точка е събуждане на съзнанието ни. Ти се намираш в известно положение - пробуждането на съзнанието е тази посока, при която при най-благоприятни условия може да се приближиш към центъра, към основното желание, към този център на живота. Тази линия, която те води към живота, то е перпендикуляр към тебе. "Аз искам да живея" - то е перпендикуляр. Ти не можеш да живееш, ако нямаш перпендикуляр, не можеш да се движиш към една правилна линия. Под думата "живот" научно разбираме онзи перпендикуляр, най-късото разстояние, най-правият път, при който можеш да се приобщиш с живота. В съзнанието има много перпендикуляри, те са безброй перпендикуляри.

Но в дадения случай можеш да имаш само един перпендикуляр в съзнанието [си]. И в астралния свят може да имаш един перпендикуляр, и на физическото поле един перпендикуляр. А пък един перпендикуляр от умствения свят е перпендикуляр[ен] на астралния свят и един перпендикуляр от астралния свят е перпендикулярен на физическия свят. Тогава тия перпендикуляри как ще ги представите на земята? Как ще представите, че астралният перпендикуляр е перпендикулярен на физическия [свят]? Да представим едно малко обяснение. Вземете, да кажем, една плоскост. Какво [е] свойството на плоскостта? Плоскостта може да се разшири. Тялото се увеличава по обем. Телата нали се увеличават? Вие едновременно [си] представяте, че имате една плоскост. Нали шест плоскости има един куб, с които се загражда? Когато става разширение на плоскостите, какво става с телата? Телата се увеличават по обем. Най-първо вие правите една погрешка. Някой път ти [с]грешаваш в своите разсъждения, вземаш разширението на плоскостите за увеличаване на телата. Разширението на съзнанието е едно нещо, когато се увеличава тялото, е друго нещо. Какъв термин употребяват там? Плоскостите се разширяват, водата се разширява и за въздуха казват, че се разширява.

Като говорих вчера на едного, казвам: По отношение на водата въздухът е тяло, водата е граница. Ама какво се подразбира? В психическо отношение е така. Каква [е] разликата между едно тяло и самите граници, които го окръжават? В геометрията под "граница" се разбира: границата е с едно измерение по-малко от тялото. - /"Една граница може да се разшири, но тя може и да се увеличи"./ Да кажем, в една плоскост има две измерения, в едно тяло има три измерения. Ние се отдалечаваме от самата мисъл. Ето какво се подразбира под думата "отдалечаване". Де е погрешката на отдалечаването? Ви[е] сте гладен. Да обясня на прост език. Вие сте гладен, нуждаете се от малко хляб, добре опечен, топъл, скоро изваден от пещта. Ще дойде някой, който ще ви залъгва с бонбончета, с други работи, които не са храна, та във вас убива онова чувство на глад, отще ви се да ядете, не сте взели онази храна, която е потребна на организма. Залъгват

ви с бонбончета, с някои неща, които нямат тази хранителност. В дадения случай храната трябва да бъде онова, което ще даде същественото на организма, а не със залъгвания. И в ученето е същото. Вие се учите някой път, но вие се залъгвате с учение. Казвате: "Той е учен човек". Това са залъгвания. Никакъв учен човек не си. "Силен ще стана". - Никакъв силен човек няма да станеш. - "Това ще придобия". - Какво ще придобиеш в знанието? В знанието ще придобиеш само едно нещо - да цениш своята свобода и да не позволяваш някой да ти тури юлар. Слонът е силен, турят му юлар и едно дете с едно чукче като го удря по главата, го кара където то иска. Силен можеш да бъдеш ти, [но без юлар]. Някои хора казват: "Той е силен". Може да приведа много примери из философията. Какви ли не философии [са] турили философите за защита.

Казват: "Международно право". Никакво международно право. Международен товар. Международно товарене, международно заробване, международно ограничение, не международно право. То тепърва ще дойде. В природата съществува един закон: Ти свободата на един човек можеш да ограничиш, но нямаш право да ограничиш [неговата] воля. Свободата може да ограничиш, понеже свободата е резултат на волята. Да ограничиш - ето какво се подразбира. Един извор извира. Нямаш право да потискаш извора да не извира, но можеш да [му] дадеш каквото направление искаш. Ти не можеш да ограничиш водата или да затвориш извора. Ти ще направиш престъпление. Следователно, ограничавай себе си, без да затваряш извора на своята воля. Волята в човека е Божественото вътре. Трябва да правите едно ограничаване. - "Аз не искам да ме ограничават". - "Ще те огранича". Ограничение на свободата, но да няма туй ограничение - твоята воля да се прояви. Или в себе си никога не допускай да се ограничи волята. Допуснеш ли да се ограничи твоята воля, може да се лишиш от много работи, може да се лишиш от живота. Животът е резултат, когато разбираме. Мъчениците са жертвували своя живот, но не са жертвували своята воля. Казва: "Убеждение". Той за убеждението [си] умира, жертвува живота си, но онази воля, която има, за да изкаже това,

което мисли, което чувствува, той предпочита да умре, отколкото да ограничи извора му. Животът е един извор, който извира. Вие не правите разлика. Казва: "Аз не искам да ограничат свободата ми". Че кой от вас не е ограничен? Седи някой, казва: "Свободен съм, не искам никой да ми заповядва". Дойде един стражар, каже: "Хайде пред мене!" Ти тръгваш пред него. Пред стражата вървиш, казваш: "Няма какво да се прави". Не, като дойде до свободата на волята - никакъв стражар! И милиони стражари да се явят, никакъв стражар да не признаваш, да кажеш: "Не се мърдам оттук". То е човек, който не си ограничава волята. "Може да ме убият, но не се мърдам". Двама души, които поддържали свободата на волята, единият имал убеждение, а другия нямал убеждение, [но] и той е [бил] за свободната воля. Щом дойде стражарят, единият тръгва, другият - седи. Този, който бил за свободата на волята, двама стражари го носят, не иска да върви сам, занасят го в участъка. Казва: "Свободен съм, те са слуги, да ме носят". Единият върви, другия го носят, той седи човекът свободен. Той не иска да върви, казва: "Ако искат - да ме носят, както искат, но онова, което мисля, аз не отстъпвам от него". Тебе те бият в участъка, ти казваш: "каквото искат". Ти не ограничаваш волята си. Бият те, ти нищо не казваш. "Бийте този тъпан, колкото искате. Тъпанът никога няма да каже своята истина". Ти си свободен. Казва: "Смазаха ме". Кой те смаза? То е заблуждение. Ти, ако ограничиш волята си, ти тогава си смазан, хасъл си смазан. Докато волята ти седи неограничена, ти си свободен, то е свободата на човека. Всичките скърби, които ги имате, те се дължат на ограниченията на вашата воля. Всяка една скръб е признак за едно малко ограничение на волята ви. Някой път ограничението на волята ви е външно. Но най-голямата скръб, която ние опитваме [е], когато потискат човека, един извор - запушат го там. За да бъдеш радостен, отвън можеш да имаш страдания колкото искаш, [но] за да бъдеш радостен, непременно Божественото трябва да бъде свободно, в съзнанието да знаеш, че си свободен. - "Иде ми да се пръсна". - Какво ще се пръснеш? Една гайда, като я надувате, може ли да се пръсне? Може ли един

гайдарджия, който свири, да пукне гайдата? Никога не е неговото желание да пукне гайдата. Тази гайда е толкоз еластична, колкото и да надуваш, не се пука, никога не се пука. Нищо не е в състояние да пукне един човек. Но сам може да се пукне. Кога? - Когато криво мисли.

Ще ви приведа един пример. Преди 3-4 години дойде един доста млад човек, женен, чиновник. "Ще се самоубия" - ми казва, на мене ми разправя. Казвам: "Защо?" - "Не искам да живея вече". - "Не зависи от тебе, ти ще живееш". Питам: "Защо искаш да се самоубиеш?" - "Потънал съм в борчове до гуша". Казвам: "Искаш да се самоубиеш? Защо?" Казва: "Изтеглил съм 2 000 лева, ще ме тикнат в затвора, аз ще се самоубия". Рекох: "Ти знаеш ли какво нещо е самоубийството?" - "Мен не ми трябва да зная. Ще се самоубия, да се освободя". - "Ти душа имаш ли?" - "Остави тази душа". Рекох: "Продаваш ли душата си?" - "Продавам я, че как?" - Рекох: "За две хиляди лева, продаваш ли я?" - "Продавам я". -"Хубаво". Тъй щото имам сега една душа купена. Продаде си душата и я купих. Платих му две хиляди лева. Ние му купихме душата, за да го избавим от едно робство. Той иска да ограничи своята воля от външните условия на живота, стеснява се и иска да се ограничи. Пък не знае. Той иска да се самоубие, да ограничи страха в себе си. Да ви кажа начин за самоубийство: Ограничи в себе си страха. Ограничи в себе си празната гордост. Ограничи в себе си глупавото щеславие. Ограничи в себе си удоволствията. Пък реши да живееш спокойно, да бъдеш последният човек на света. Каквото остане нещо някъде от яденето на някоя трапеза, чакай всички да се наядат, каквото остане, ти, като кученце, от трохиците ще хапнеш и ще кажеш: "Слава Богу, че те останаха". То значи самоубийство. Казва: "Не мога да разреша този въпрос, как така аз да гладувам". То е неразбиране. То е неразбиране на онзи велик закон, който говори в нас. Че ти не разбираш, се познава: ти като хванеш едно същество, което Бог е създал, без да го питаш, като един вълк го изядеш. Тогава как ще разбереш Божественото? Утре тебе някой по-силен ще те хване. Ти хванеш по-слабия, друг, по-силен хване тебе и те изяде. Кой е крив? Ти си дал лош

пример. Престани да ограничаваш хората и другите ще престанат тебе да те ограничават. Започни да ги обичаш и те ще започнат да те обичат. Не им говори ти за любовта. Любовта е много реално нещо. Сега да ви представя един пример. Ако вземеш едно житено зърно в хамбара, представи си, че го милваш, колко е хубаво, галиш го, целуваш го, какво се ползува житното зърно от твоите милувки и целувки? И ти пак го оставиш в хамбара. Любовта какво подразбира? Да вземеш това житено зърно и да го посееш. Това подразбира любовта. В любовта може житното зърно временно да страда, [това] нищо не значи. Любовта започва със страданието. Страданието не е нещо такова страшно. Че вие давате изяснения, такива криви изяснения. За да изразиш любовта към житното зърно, ти ще го посееш, най-първо, ще го посадиш, второ - ще го оградиш с един плет, никой да не минава да го тъпче. То е основата. После, като дойде лятно време суша, ще идеш малко да го полееш с вода. Туй е обичай вече. Най-първо, ще го посееш, после ще го оградиш, ще го полееш и най-после, като узрее, ще го пожънеш, после ще го овършееш, ще го помилваш и ще го вземеш на ръката си и ще го туриш в хамбара. Ще кажеш: "Доволно ли си от разходката?" Това е процесът на любовта: посаждане, ограждане, поливане, узряване, пожънване, овършаване и туряне в хамбара. То е истинският път на любовта. Тогава, ако тебе не са те посадили, любовта я няма. Ако не са те оградили, любовта я няма. Ако не са те полели, любовта я няма. То са залъгвания. Ако не те ожънат, ако не те овършеят, любовта я няма. Ще те извадят чисто зърно, ще те турят в хамбара, отдето си излязъл. То е важен закон на съзнанието. Този е процесът на любовта. Любовта, това е истинската свобода на човека, който я разбира. Една своя мисъл да я направиш свободна, ти трябва да я посееш, да я оградиш, трябва да я поливаш, да узрее, да я пожънеш, да я освободиш от люспите - да я овършееш, да [я] туриш пак на същото място, отдето излязла. То е любовта. Същият закон е и за чувствата. За всяка постъпка е същият начин. Всяка една постъпка, ако разбирате, то тя е семе. Не мислете за вашите мисли като за отделни камъчета, които не растат.

Всяка постъпка е семенце, което расте и всяка мисъл е семенце, което расте. Всичките неща са живи в природата. Не ги считайте като камъчета, които може да ги хвърлите, където искате. Нещата, които вие хвърляте, те са непотребни.

Сега туй, което ви разправям, от него зависи успеха на вашия живот. вие искате да имате един метод, да имате известни постижения. Каквато и да е идея, ако тази идея вие не може да я посеете, ако не може да я оградите, [ако] не може да я поливате, ако тази идея не може във вас да узрее и да я повърнете във вас, отдето е излязла, вие постижения не може да имате. Законът е един и същ. Сега има методи за постижения. Въпросът със житеното зърно е лесен. Аз може да ви разправям откъде може да го вземете. Какво да направите? Най-първо със житеното зърно е лесно. Но имате една мисъл или едно чувство, с него как трябва да постъпите? Къде ще го посеете? Или имате една мисъл вътре в ума си, къде ще я посеете вие? Сега може ли да приведете един пример. Къде може да посеете едно ваше чувство? Лесна работа, много лесна работа е посяването, начинът [е] как ще го посееш. Не навсякъде в даден случай човек може да сее. В света не можете да сеете безразборно. Всяко нещо идва на определено място. В даден случай във вас се зароди едно благородно чувство, трябва да го посеете. Срещнеш човек, който има крайна нужда да му покажеш някакво съчувствие. В даден случай щом покажете съчувствие, вие сте посели вашето желание. След години вие ще пожънете добрите резултати.

Сега да обясня мисълта си. Какви са резултатите? Аз съм привеждал този пример и друг път. Един българин, който свършил във Франция, бил запознат с французката литература, свършил по музика, после в тогавашните времена свършил по пеене, свършил по танци. Тогава се играеха кадрил, полки и др. Идва в България, във Варна. За пръв път работите [му] тръгнали. Учил чорбаджийските дъщери да свирят, да пеят, да танцуват. Случило се нещо, скарал се с чорбаджиите, бойкотират го, уволняват го. Намира се човекът в крайна нужда, но със силно чувство на самоуважение, останал той без пет пари в джоба, гладен, три дни не ял. Мълчи, никому не казва, не иска

да каже, че гладува. Среща го един български свещеник, негов познат и му казва: "Къде се губите, не ви виждам дълго време. Заповядайте у дома". Завежда го у дома, направили една хубава гозба, едно пиленце заклано, обварено, чорбица, направена с яйца, малко лимон, по български - те не били вегетарианци. След като се наял, разположил се и той разправя на свещеника положението си. Казва: "Много ти благодаря, че ме покани за обед, три дни не бях ял, изстърга ме коремът". - "Че как?" Разправя си той историята. "Какви не дяволски мисли не ми идваха в главата - да туря край на живота си. Много ти благодаря, че ме спаси". Свещеникът изважда едно турско меджидие*, дава му го и казва: "Ще се уреди тази работа. Ако се намираш в нужда, ела пак при мене". Не се минало един месец, назначават го секретар при варненския валия. Голям чиновник става този българин. [След време] набеждават свещеника, че той имал някакви комитски писма, както сега има закон за защита на държавата - отиват в дома на свещеника, събират всичките книги и доста подозрителни книги имало, които да увисят свещеника на въжето даже. Но не могат да намерят човек, който да прегледа книжата. Най-после пашата ги дава на своя секретар. Той прегледал книгите, събрал всичките подозрителни писма и ги дал на свещеника. Казва: "Онзи обед, който ми даде и 20-те гроша направиха това". Това значи посяване и плодът иде сега вече. Този човек е подложен на големи изпитания. Най-после секретарят казва на валията: "Прегледах писмата, но няма нищо подозрително, може да ги прегледа, който иска. Няма нищо в книгите, с което може да обесят попа. Неприятели имал този човек, надули са работата". - Но всички подозрителни писма ги нямаше там. Туй вече е една постъпка, едно чувство, което той показал, същевременно има вече един отглас. И той е готов да направи известни жертви, както свещеникът направи за него жертва и затова [се] отплаща на свещеника. Та казвам: По някой път вие казвате: "Що ще се занимавам с този, с онзи". Вие не знаете. Може вие един ден този човек, на когото правите услуга, в даден случай вие може

* меджидие (тур.) - златна или сребърна монета

да имате нужда от него. В света всичките хора са тясно свързани. Туй трябва да знаете. Всичките същества са в една вътрешна зависимост. Един ден ти даже може да имаш нужда той да ти направи услуга. Даже едно дърво може да ти направи услуга. Едно дърво може на тебе да ти направи грамадна услуга. Ти посееш едно дърво, казваш: "Що ще си играя с едно дърво". Но случи се, ти три дни не си ял [и] минеш покрай дървото, което си посял, таман узрели плодовете, погледнеш, дървото казва: "Заповядайте". Ето, дървото услужва. То казва: "Много ти благодаря, че ме посади, заповядай от моите плодове". Някой казва: "Аз не се нуждая от услугата на никого". Не, ти се нуждаеш от услугата на другите, на всичките. Само че тази услуга да дойде навреме. Тази идея трябва да седи в ума ви. Ние се нуждаем от услугата на всички живи същества. Всички живи същества в даден случай се нуждаят от нас. Всички живи същества се нуждаят от нашата услуга. Ти си човек, който можеш да помогнеш, едно растение може да помогне, едно животно може да помогне и всички хора в даден случай могат да помогнат. Че така е. Този велик закон функционира в природата. Такова широко съзнание трябва да имате. Вие се обезсърчавате по някой път. Защо? Защото се индивидуализирате. Казвате, че нямате нужда от този, от онзи и оставате сам в света. Но вие усещате вашата слабост, че човек сам не може да живее. Казваш: "Аз не се нуждая от никаква услуга". Че как не се нуждаеш? "Ще си купя хляб с пари" - но парите хората ги направиха. Хлябът е опечен от фурнаджията. Казва: "Свободен съм да го купя". - Свободен си. Ти не разсъждаваш правилно. Този фурнаджия може да каже, че няма да пече хляб. Държавата може да каже, че не сече пари. Нямаш пари, нямаш хляб. Може да имаш пари, но хляб нямаш; някой път може пари да нямаш, но хляб да имаш. Какво ще правиш тогава? Може ли да си купиш едно кило хляб без пари? Малките деца са много по-умни, отколкото възрастните. Едно момче на 14-15 години или един момък на 21 година срещне един стар човек на пътя, натоварен с една раница. Казва на стария: "Искате ли да ви услужа? Вие сте се заморили". Вземе раницата, вървят, стигат до един извор, седнат да си

починат. Онзи изважда от раницата и благодари за услугата, нагощава го. Но ако той не беше взел раницата, онзи човек не щеше да му помогне. Ще вземеш раницата, онзи ще ти плати. Казвам: Този, младият човек е умен, казва: "Мога да ви помогна". И той помага. Ако кажете - "аз раница не нося", после кажеш - "не може ли да ми дадеш малко хлебец?" - то е аристократически, заповядаш да ти даде от своя хляб. Тури раницата на гърба. След като я носиш, ще имаш право да ядеш от хляба. Хлябът е възлюбил онзи, който носил раницата - онзи, който казва: "Вземи от този хляб".

Казвам сега: Приложението. Може да дойде сега морализирането. Аз гледам, във вас има една погрешка. Коя е погрешката на фотографа? Коя е погрешката на художника? Фотографът, след като фотографира, взема, че ретушира, изглади някои черти. Той така ретушира някои черти, че направи лицето като мумия. Заличи някои хубави черти - да няма бръчки. Художникът няма да знае основните черти. Музикантът прави същата погрешка. Той, като свири, иска да се хареса на публиката. Той вземе, че тури някое украшение, което няма никаква цена. Или говорителят, и той натуря украшения. Сега, отива един и казва: "Господине, аз не искам да ям във вашия дом, но моето отечество не е разположено днес, не зная какво има". Отечеството му било неразположено. Казва: "Да не би да сте се скарали с домашните?" - "Вътрешно съм неразположен". Неразположението на човека зависи от неговите схващания.

На кого трябва да пее човек? Ще се пазите. Едно правило има в музиката. На глухи хора не пей! Художникът трябва да се пази от една погрешка: на слепи хора да не рисува. Който говори и той трябва да се пази от една погрешка: на неми хора да не говори. Мислете! Кои хора мислят хубаво? - Философите. На глупави хора да не говориш. В себе си на този, глупавия човек да не говориш.Какво трябва да правиш с глупавия, то е друг въпрос. Но в себе си ще кажеш: "На глух не свиря, на сляп не рисувам, на нням не говоря". Свири на онзи, който има ухо. Рисувай на онзи, който има око. Говори на онзи, който има ухо. Всякога трябва да имате нещо живо,

разумно. Вие не дръжте отрицателни мисли в ума си. Дръжте в ума си идея, която е жива. Дръжте в ума си ония, живите идеи. Идеята на слушането, идеята на гледането, идеята на говоренето. То са идеи, които растат, които дават импулс на човека, които дават плод. Щом свириш, на човека се придава нещо. Има обмяна между хората, които слушат, и ти, който свириш. Щом рисуваш на един човек, който има зрение, той вече придава нещо на твоето изкуство. Говориш нещо на човек, който слуша, и той придава. И човек, който слуша, и той ти придава. Който мисли, и той ти придава. Който мисли, и той ти придава нещо на твоята мисъл. Следователно, те са правила, които трябва да ги пазите. Ние в света, когато се приближаваме към идеята за Бога, при туй Същество, трябва да знаем, че няма същество с по-деликатен слух. Той е Същество в свят, [в] който всичко слуша: и най-слабите трептения, и най-слабите въздишки Той чува. Неговото око всичко вижда, пък в света няма същество, което да говори по-красиво от Него. Няма и друго същество, което да мисли така ясно, като Бога. Ти казваш: "Защо ще мисля [за Бога]?" Ти като мислиш за Него, има обмяна между ума на Бога и твоя ум и между говора на Бога и твоя говор. Той ще ти предаде нещо. Ти си представляваш Бога като нещо отвлечено. Как да [си] Го представиш? Как да [си] представиш сладкото? Захарта ти ще [си] представиш на бучки. Как ще [си] представиш меда? Захарта е твърда, а медът какъв е? - Течен. Как ще [си] представиш петмеза? Как ще представиш сладчината на една ябълка или на една круша? Представете си една и съща идея, изберете си една идея за туй, най-великото в света. Не, мисли онова, което можеш да си представиш в дадения случай - реалното. Преди няколко време дойде един българин с една странна идея. Той влязъл в духовния свят. Тъй казва: "Виждам, един ден иде нещо, дойде едно същество и кацна на ухото. Каква форма имаше, не зная, но чувствувам, че кацна на ухото и започва да ми говори. Чувам го, не виждам никаква форма. То казва: "Аз съм същество, което ръководя целия български народ, аз го управлявам". Не го зная каква работа имаше, на птица ли приличаше. Усещам, че кацнало на ухото [ми], но не му

виждам формата. Чувам гласа му, той ми разправя това-онова, много хубави работи ми разправя. Казва ми: "Трябва да [се] научиш да живееш по-добре, да не лъжеш. Ти си търговец, честно не продаваш". Всичко това ми говори, на ухото кацнало". Ако отиде при някой лекар да му каже това, ще каже, че е побъркан.

Не мислете, че в света няма известни [невидими за хората] форми. В дадения случай, не че реалността няма форма, но понеже ние не сме свикнали да гледаме в тази посока, в която можем да видим това, не можем да видим този образ. Понеже образът на реалността е много подвижен, крайно подвижен е, не е нещо установено, затова ви се вижда като че няма форма. Ако ние не виждаме образа на оня свят, то е по единствената причина, че крайно се изменя, голяма променчивост има в това.

Сега, вашият извод какъв е? Да се повърнем към туй, което говорих. Тези са второстепенни работи. Туй, за което ви говорих, аз го уподоблявам [на следното:] ние ще пресеем брашното, ще турим много работи и ще направим баница. Но кое е най-важно в баницата? Хубаво брашно, прясно масло, яйца, мляко, каймак и хубаво да бъде опечена баницата. Като ядем, туй, което ще придобием, какво е? Всички тия неща са външен процес. Това, което ядем, е важно. Една идея аз я обяснявам: чувството, което остава във вас, то е важно. От всичко туй, което говорих, може да направим една баница, но тя не е опечена. Трябва да чакате половин час, не зная дали ще може да я изядете. Втория път ще я изядете. Сега аз оставям идеята, че трябва баница да ядете. Сега, кое остава от баницата, кое е същественото? - Изворът, който извира, да го не запушвате. Волята е един извор в тебе и в този извор е всичкото твое щастие. Никога не запушвай този извор, нито позволявай някой да го запуши. То трябва да бъде свещено място. Никога да не хвърляш камъче, нито да позволяваш някой да хвърля и да запуши извора. Там да е оградено мястото, ти сам да ходиш. Да погледнеш и да знаеш, че благото иде оттам. То е Божественото. Има ли този извор, Божественото е там. Няма ли този извор, всичко друго е безсмислено. Тази е идеята. Ако имате този

извор, ще бъдете силни, ще имате нещо, което да ви въодушевлява. И да си остарял, пак ще се подмладиш. Ако нямате тази идея, като остареете, ще се свърши всичко. Това е прераждането. Прераждането, то е подмладяване на човека. Старият човек е кандидат за подмладяване. За какво е кандидат младият човек? Той не е кандидат за остаряване. Младият човек е кандидат за ученик. Понеже, нали казахме, че младият трябва да живее и да обича, той не се е научил да учи. Той е кандидат за учение. За да стане учен, той е кандидат за живота. Той още не се [е] научил да работи, вследствие на това прави много грешки. Извинително е. В живота без любовта погрешки се правят много. Но това е по нямане на думи. Не са погрешки, това са пак опити. Животът не може да прави, любовта не може да прави погрешки. Те са изключени, те са неща непонятни. Животът не може да прави погрешки. Тази мисъл дали [я] разбирате или не? Ние правим погрешки в нашето съзнание. Животът погрешки не прави. Любовта погрешки не прави. Ако си посял едно житено зърно, погрешка има ли? Ако си излял два килограма вода на едно цвете, има ли погрешка? Може би е погрешка, ако си излял тази вода от едно шише, от което човек щял да пие водата. Но като си полял едно цвете, погрешка има ли? Няма погрешка. То е относително нещо. Никаква погрешка няма. Погрешка в света има, когато не използуваме Божественото начало. Кога има погрешка? - Когато ти подпушваш Божественото. Ако ти противодействуваш на Божественото, погрешката седи там. Имаш подтик да направиш нещо добро, казваш: "Няма да го направя". Искаш да идеш на разходка, казваш: "Няма да ида". Иди горе на екскурзия, горе в планината. Ако дойде да слизаш в един кладенец, помисли, не слизай долу. Щом е за планината, не мисли. Надолу когато слизаш, мисли. Нагоре когато се качваш, не мисли. Вие слизате в кладенеца, казвате, че има злато. Вие не мислите, когато слизате в кладенеца. Когато се качвате на планината, какво трябва да правите? Мислите ли да се качите? Сега във вас ще остане една мисъл. Казвате: "Не му е дошло времето". Щом слънцето изгрява, време

ли е да спиш под юргана? Никой няма право да спи, щом слънцето е изгряло. Всеки, който остане под юргана, като изгрее слънцето, от слънцето го глобяват. Щом останеш под юргана, когато изгрее слънцето, глоба има. Защо? Че слънцето изгряло и ти си под юргана. В духовния свят ще бъдеш на крака преди да е изгряло слънцето. Докато е тъмно, под юргана можеш да седиш, щом се махне тъмнината, ще бъдеш облечен, на работа. За друго няма престъпление. Ако слънцето те завари под юргана, има престъпление. Тук колко пъти слънцето ви е заварвало под юргана? Казва: "Много хубаво се наспах". Много хубаво си се наспал, но главата ти побеляла от туй спане. Или другояче казано, изтълкувайте, направете един превод. Какво значи да не бъдеш под юргана, когато слънцето изгрява? Дайте един пример. Сега вас ви е страх да не направите една погрешка. Щом ви е страх, вие сте под юргана. Кой се страхува? Болният се страхува. Здравият не се страхува. Болният трепери под юргана. Гладният се страхува, че ще умре. Здравият човек от нищо не се спъва. И после, кой се докача? Болният. Този го бутне, онзи го бутне. Казва: "Какво безобразие, така не се бута". Здравият не го е страх. Щом оставяш да те бутат, ти си болен; щом оставяш да те бутат, ти не си умен човек. На два-три метра разстояние вървиш, бързаш, бързо се движиш, не говориш с хората. Онзи, който те бута, не е умен. И ти не си от умните. Тогава има един морал в света. Бог, за да не се карат хората, дал пространство. Слънцата ги турил на големи разстояния, като се движат, никой с никого да не се бъска, турил ги на далечно разстояние. И между най-близките звезди има грамадни разстояния. Между Слънцето и най-близката звезда има такова пространство, че в него може да се наредят три хиляди слънчеви системи като нашата. Казвам: Между един човек и друг трябва да има пространство. Казва: "На каква далечина трябва да бъдат хората един от друг?" Да има три хиляди души да се вместят между тях. То е нормата. Три хиляди души трябва да се вместят. Да се наредят един до друг и противоречие няма да има. Сега, три хиляди души трябва да се вместят между вас,

за да има съгласие. Три хиляди души между вас трябва да отсъствуват, за да има пак съгласие. Или трябва да имате всичко, или трябва да нямате нищо, за да станете щастливи.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

Основната мисъл: Не ограничавайте Божественото във вас!

7. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 8.XI.1935 год., петък, 5 ч. с., София - Изгрев

ПАРАМЕТАФИЗИКА

"Отче наш"
Имате ли тема? - /"Не"./
Каква е основната тема на миналата лекция?

Може ли голямото да се ограничи от малкото? Може ли малкото да се ограничи от голямото? Но когато говорим за ограничение, има няколко вида ограничения. Има разумни ограничения. Има неща, които физически са ограничени. Вие някой път разбирате ограниченията физически. Физическите ограничения произтичат от съвсем други причини. Земята в какво е ограничена? Земята може ли да ходи където иска? Тя върви по един определен път. Вземете едно колело, [което] е турено на оста - то е ограничено. То е свободно да се движи само в едно направление. Тогава, каква е разликата между ограничението на едно колело и ограниченията на една човешка мисъл? Ограничен си някой път да си изкажеш мнението, боиш се да се изкажеш. Или, след като го изкажеш, веднага околните хора ще се нахвърлят отгоре. Дайте един пример от едно разумно ограничение.

Тогава пишете върху темата: *"Разликата между физическите и духовни[те] ограничения"*.

Няма да направите онази погрешка - българите имат една поговорка: "Облякъл се Илия, като се погледнал, пак в тия". Като се погледнал, пак в тия. Каква е разликата между духовното и физическото ограничение? Да допуснем, имате умствено ограничение. Казва: "Той е умствено ограничен човек или духовно ограничен човек, или физически ограничен човек". Физическото ограничение, то е резултат. Допуснете, че един човек е роден сляп, не вижда, ограничен е. Туй ограничение зависи ли от него? То е един резултат. По някаква далечна причина сляп се родил или глух, или може да е сакат, не може да ходи, ограничен е физически. Значи тия ограничения се дължат на някакви причини. Няма да го обяснявам. В какво седи умственото ограничение? Дават ти задача, не можеш да я

разрешиш, ограничен си. Кои са правилата, по които човек може да премахне ограниченията? В самовъзпитанието ограниченията се [премахват]. Например, как ще обясните въздържанието, да се въздържа човек? Да допуснем, склонен си, имаш разположение да критикуваш нещата; кои са авторитети - може да оспорваш някои. Можеш да оспорваш разстоянието от тук до слънцето - че най-новите изследвания, най-новите наблюдения не са 92 милиона мили, но 93. След като оспорваш, кои са данните? Някои автори са изчисляли и други са изчисляли. Каква е разликата между едните и другите? Как ще докажеш авторитетността, че едните изчисления са верни, точни? Всичките математически изчисления варират с един милион разлика. Или 92, или 93 милиона мили. Какво математическо изчисление е туй? И аз мога да изчислявам така. Например, има нещо, което изчисляваш. Ти не знаеш как става изчислението. Ти чувствуваш, че времето ще се развали. Какви са твоите данни? Човекът не знае, че вятър имало, че течения имало, че топло течение, че студено течение, че се срещат, че има повече влага, [че] имало някакво барометрическо налягане или, че топлината се увеличавала. Той това не знае, но човекът чувствува, че времето ще се развали. Как ще стане, не го знае, но знае, че след два деня времето ще се развали. Какви са научните данни? Не знае. Разправя един европеец, учен човек, отива на изток, участвува в една експедиция. Ученият човек имал барометър, но с тях имало един служащ. Винаги, когато ученият казвал, че времето ще се развали, времето не се разваляло; а когато слугата казвал, че ще се развали, се разваляло. Ученият казвал, че всякога били в контраст, че каквото той казвал, не ставало, а ставало това, което казвал другият. Не трябва да изваждаме заключение. Може би данните - вътре които са, да не са точни. Уредите не са съвършени, предсказанията за времето не са точни. В общи черти, някой път е точно, някой път има изключения.

Да допуснем сега, че имате ограничение. Стаята е студена, пари нямате и въглища нямате, а трябва да се занимавате, трябва да пишете някаква теза. И не може да я напишете. Мислите, но не можете да я напишете.

Защо? Ръцете ви са вкочанясали, ограничени сте. Значи има нещо външно, което ви ограничава - студът. Не можете да пишете. Какво трябва да правите? Идете при някой ваш приятел, който има топла стая, или пък вземете малко въглища и стоплете стаята. Значи колко условия има? Значи, ако влезете в една стая, и не могат да пишат ръцете ви - ограничението не е махнато. Понеже казвате, че стаята е студена и не можете да пишете, някой ще ви повярва; но - една стая, която е добре отоплена, и пишеш, пишеш - и пак не върви. Питам тогава: В студената стая не можеш да пишеш, но когато в топлата стая не можеш да пишеш, де е ограничението тогава? Условията са, значи, вътрешни. Има външни условия, които ограничават човешкия ум, има и вътрешни, които го ограничават. Сега, как ще се премахнат вътрешните ограничения и външните ограничения? Как премахвате вие ограниченията? Да допуснем, имате едно ограничение: един комар седи на ръката ви, турил хобота си. Вие сте окултист, изучавал сте закона на внушението. Внушавате, внушавате, комарът не се маха, не ви слуша. Внушението не работи. Не че законът не е прав. Вие внушавате да се махне, но не се маха. След като мислите и не се маха, започвате да духате. Но и с духане не става - това е вторият метод. Третият метод е с ръката да го бутнеш. Най-първо мисълта не работи, вторият метод и той не помага, тогава с бутане. Добре, допуснете, че вие правите един опит. Дойде един ваш приятел и казва: "Опитът ви не е сполучлив". Кой опит е несполучлив? Първият метод - на мисълта, е несполучлив, понеже комарът не си отишъл. Вторият метод - на духането, и той е несполучлив, но третият метод - на бутането, е сполучлив. Добре, след като третият метод е сполучлив, тогава защо поддържате, че с мисълта си трябва да изпъдите комара? Защото е по-евтино. Ти, докато свиеш пръста си за такова малко същество, ще изхарчиш повече енергия, отколкото кръвта, която ти взело. Той ще вземе колко милиграма кръв? Един комар каква част от милиграма ще вземе? Изразходваната енергия струва десет пъти повече, отколкото кръвта, която ще вземе. Питам: Защо изразходваш тази енергия, остави го. Защо го буташ, какви са съображенията?

Съображенията са, че може да е маларичен комар, може да всади микроби и, следователно, последствията от такова ухапване може да траят 4-5 години. Казваш: "Да си върви, как тъй 4-5 години да ме ограничи". Разбирам 1-2 часа да търпи[ш] сърбежа, но 4-5 години да те върже, е силен аргумент. Може да кажат, че не е морално, не е християнско така да го буташ, че [да] го натиснеш с пръста. Казваш: "Физика учил ли си? Падането на телата знаеш [ли] какво нещо е?" Комарът никога не се връща да разправя, какво нещо е падането. След бутането той не се върнал. Един комар, който прави научни изследвания на човешката ръка - падне човешкият пръст отгоре [му] - как ще обясни комарът туй падане? [С] какви закони ще обясни падането на телата отгоре с такава притегателна сила? С каква притегателна сила пада пръстът отгоре върху комара? И от колко високо е паднал? Комарът изчислява с милиони килограми; отнякъде дошъл пръстът. Изчисленията на комара прави ли са? В туй отношение вашите разсъждения [са] философски, вашето недоволство мяза на недоволството на комара - мисли, че причината е някъде далече, философска, но чопли ръката на един философ. Той може да има тенденцията на философа.

Ако е адепт от първи клас, той никога няма да обърне внимание. Той счита - ако обърне внимание с очи, той ще изгуби времето [си]. Той ще си гледа работата. Ако го ухапе един комар, счита, че неговата сила е малка. Както онзи син, комуто бабата казвала да му бае, да не го яде мечка. Той и казал: "По-добре ми бай, бабо, мечка да ме не среща". Но представете си, че вие срещнете мечка отдалече. Фиксирате вашата мисъл на мечката, тя иде сега. Да допуснем, че по едно време мечката се отбие, иде към реката. Сега, какво станало, че мръднало сърцето? След като замине, мечката ще остави известно влияние в ума ви, макар да не ви е гонила. Хубаво е човек, като [е] трескав, да го срещне мечка, понеже от треската нищо няма да остане. Зле [е] здрав да го срещне мечка, ще го хване треска. Интересно е, че болните хора като ги срещне мечка, оздравяват, а здравите се разболяват. Как ще обясните: болните оздравяват, а здравите заболяват. Обяснете въпроса, защо? Има много

анекдоти. Не зная колко е вярно, тук, в България ли било, другаде ли, един овчар го хваща треска в гората, не може да мръдне. Откъснали му се краката. Легнал. По едно време иде една мечка, той трепери, усеща, че е болен. Задига го тази мечка и го носи в колибата на друг овчар. Онзи, като видял, че иде мечката, отива си. Тя го внася вътре и каквото имало - сено, вършини, всичко натуряла отгоре и го натиска. След това излиза навън и си отива. Връща се другият овчар и го намира съвършено здрав, станал. Не може да си обясни защо мечката го взела. Тя почувствувала, че е болен, и го занесла при другия овчар, да вземе някои медикаменти. Знае, че на болните хора им е студено, и туря вършини и сено, за да се стопли. Този, болният овчар, съвсем оздравял. Казва: "Остави се, да ти не дава Господ треска да те тресе и после мечка да те тъпче". Той не знаел нейните намерения. Тя имала съвсем други намерения. Но интересно е, сега мене ме интересува: болните хора, като срещнат мечка, оздравяват, а здравите, ако срещнат мечка, разболяват се от страх. В някои случаи има изключения. Тия работи може да ги разглеждате само като една нова метафизика. Ако изучавате намеренията на разумния свят, има една нова наука. Метафизиците какво изучават? Метафизика - значи, над физиката. Пък има сега една нова област за изучаване разумните явления в природата. Щом изучаваш разумните явления, ти не можеш да създадеш теория, но ще констатираш фактите. Най-първо ще изучаваш фактите на разумните явления в природата и после ще създадеш своите теории. [Докато] в обикновената наука съставляват хипотези, теории и след туй идат до истината. В тази наука ще намериш истината и после ще даваш своите обяснения. Във физическия свят създават своите теории и хипотези, без да знаят истината.

Да допуснем, че имате едно недоволство. Как бихте го обяснили? Имате едно недоволство, някой път сте недоволни, нямате никаква причина да сте недоволни. Обуща имате, дрехи имате, стаята ви е отоплена, но имате известно неразположение, недоволен сте. Как ще го обясните? Някой път може да имате някакъв повод. Срещнеш един човек - ти си недоволен от него.

Може причините да са физически. От неговото тяло излизат известни изпарения, които на вас правят лошо впечатление, действуват на вашето обоняние. Вие сте недоволен, не можете да му кажете, но става така. Или някой път може да сте недоволен от някой човек - от мислите на този човек. Те ще окажат известно влияние и вие пак сте недоволен, неразположен. Как ще обясните? Срещнете един човек - не ви е казал нито една дума, казваш: "Усещам се стеснен, не искам да се срещам, не искам да се разговарям с него". Срещнете друг, с когото искате да се разговаряте - има известен афинитет между неговите мисли и вашите. Някой музикант може да срещне някого и е разположен да му свири, някой път на друг не е разположен да свири. Някой път, някой голям музикант, карат го хората да свири, той се отказва, той се въздържа. Някой път и велики музиканти могат да се въздържат. Той, като погледне, се отказва да свири. Има две съображения. Ще ви приведа един пример. Един американец отишъл в Европа. Един прочут виртуоз по цигулка давал концерт. Той чел за него, но направил една погрешка във времето. Той отишъл на концерта един час след като се свършил концертът. Но той искал да чуе цигуларя - намира го в хотела към 12 часа, хлопа на вратата му. Казва: "Моля, искам да ми свирите". - "Не може". - "Аз слушах за вас, че сте голям музикант, искам да ви чуя как свирите. Свирете ми отвътре, аз ще Ви платя". Дава му хиляда долара, музикантът не става. Две хиляди долара като му дава, той става от леглото и свири. След като свирил, казва: "Може ли да ми дадете цигулката и аз да ви посвиря?" Какви са съображенията на този американец? Редки са неговите съображения. Да дадеш две хиляди долара за едно свирене, да безпокоиш човека, пък и после да искаш да му свириш. Какви са съображенията му? Почти има аналогични съображения. Някой ваш приятел [го] посреща[те] много добре, но не знаете защо. Някой път причините може да са ясни. Вие искате да оставите в неговия ум добри впечатления. Вие сте учтив във всяко отношение. Посрещате го много добре. Искате той да си замине с отлични впечатления от вас - че много добре сте се отнесли. Питам сега: Защо така вие сте се отнесли?

Вие ще кажете, защото го обичате. Но все таки обичта ти не може да [няма] нещо пред вид. Искате да остане с добри впечатления. Тогава, каква връзка има между възпоминанието и любовта, която имате? Вътрешна връзка. Или, вземете този, който пише поезия. И в него седи същата идея. Той пише поезия, че онези, които четат, да останат с добри впечатления. Той иска да напише нещо, че да помнят хората. Сега, идеята, която има този списател, лоша ли е? Да помнят хората. - /"Не е права идеята"./ - Как, кои трябва да помнят? Как трябва да се поправи?

Представете си друг един пример. Един виден лекар - викат го да услужи на един болен. Сега, ако в мисълта на лекаря остане мисъл, че болният да бъде доволен от него, права ли е тази идея? Трябва ли лекарят да се обхожда добре с болния? Обходата е хубава. Някой път обходата не постига целта - не изцелява болния. Лекарят може да е много внимателен, може да пипа много внимателно болния, да го утешава, но замине си лекарят, болестта не си отива. Казва на болния, че на еди-кое си място има болка, влиза в положението му, труди се. Но след като се трудил лекарят не могъл да помогне, болестта не си отива. Питам: Вниманието към болния, хубавата обхода, какво го ползува? [В]се го ползува, но той не е могъл да помогне на болния. Дойде някой лекар, който няма обхода, хване ръката на болния. Болният иска да каже къде го боли, но той му казва: "Ти да мълчиш там". Грубо пипа, даде му известно лекарство, махне се болката, излекува го. Казвам: В първия случай има обхода отлична, резултати - никакви, а във втория случай - обхода никаква, резултати отлични. Кое е по-хубаво? Разбира се, двата метода, съединени наедно, е най-хубаво. В своя извод имаме крайности.

Някой казва: "Обичам да се проявя такъв, какъвто съм". Как ще се проявиш такъв, какъвто си? Да се проявиш такъв, какъвто си, свободен ли си? Като войник - заповядват ти на бойното поле да се биеш. Ти отиваш по заповед. Или отиваш в училището да се учиш - не от любов. Ако не учиш, баща ти и майка ти ще ти покажат дървото. Казват: "Иди!" Ти вървиш, защото има едно насилие. Нали поддържате въпроса, че във всички неща

човек трябва да бъде свободен. Свободен е онзи човек, който сам се ограничава. Всеки, който не знае как сам да се ограничава, не е свободен. Понеже, щом не се ограничаваш, ще те ограничат. Щом сам се ограничаваш, ти си свободен. В какво седи свободата на човека? Конкретно във вашия ум, в какво седи свободата? Каква е вашата идея? Да кажем, ти си свободен като гражданин да гласуваш. Питам сега: Какво допринасяш със своя вот? Може би при известни условия да се постигне нещо. Избирателите в едно дружество избират председател. Дванадесет души гласували, всеки дал гласа си. Ти си последният - като туриш гласа [си], вече си свободен. Твоята свобода в дадения случай допринася. Да допуснем, че вие някъде гласувате, [но] няма никакви резултати. Питам: Какво допринася твоята свобода, че си гласувал? И какво ще допринесе, ако не си гласувал?

Сега ще пристъпя към друг въпрос. Свободен си да дишаш, но си свободен и да издишаш. Свободата не е само в дишането. И в самото дишане има ограничение. След като дишаш, ти не можеш да поемеш всичкия въздух. Дойдеш до известно място, спреш се, ограничение има. След туй започва другият процес. Чувствуваш една свобода, че онова, което си приел, свободно можеш да го издишаш навън. Това наричаме правилния процес на вдишки и издишки. Ако не си свободен да дишаш, тогава ще се случи нещо. Какво? Ако не дишаш, какво ще стане? - Ще припаднеш, ще изгубиш съзнание. Но ако не можеш да издишаш, какво ще бъде? Пак ще имате същите резултати. Какъв ще бъде резултатът, ако не можете да приемете въздуха? Ако приемете въздуха и не можете да издишате, какъв ще бъде резултатът? Сега да направим по-тънки, метафизически разсъждения. Сега вече влизаме в една област, която е над физиката. Тя не е физика, но не е и метафизика. Параметафизика е. Какъв беше примерът? Че не можеш да дишаш и не можеш да издишаш. Казва някой: "Свободен си". Да дишаш и да издишаш има граници. Свободата на дишането има граници. Но свободата има две страни: колкото дишаш, толкова и ще издишаш. То е разумен акт на обмяна. Трябва да знаеш, че след като си имал едно приятно чувство - това е една вдишка.

Следователно, щом си учен, трябва да знаеш, че след приятното чувство непременно ще дойде неприятно. Ти не си разбрал. Ти се въртиш. Щом е неприятно, издишка е. А приятното какво е? Какво ще дойде след приятното? - *Неприятното. След неприятното? - Приятно. Сега, от вашето* гледище, вие всякога искате да имате приятни чувства. Възможно ли е това? Възможно ли е: само вдишваш, без да издишваш? Невъзможно е. Психологически, [на] противоречията, които сега съществуват в ума ви, вие туряте едностранчиви обяснения. Казвате: "Аз трябва да бъда свободен". В какво седи свободата? Свободата седи, най-първо, да знаеш да дишаш и свободата седи да знаеш да издишаш. Да знаеш колко въздух да възприемеш. Да знаеш навън колко въздух да дадеш. От възприетия въздух нищо да не остане в дробовете. Питам: Ако ти си имал приятно чувство и [то] се [е] заменило с едно неприятно и ако в тебе [о]стане възпоминанието не за неприятността, но за приятното - значи процесът на вдишването е [правилен]. Щом помниш повече неприятното от приятното - изваждам другия закон, че процесът е неправилен в тебе. Щом смяната на радостите и скърбите не е правилна, скърбите оставят по-силен отпечатък. А някой път може и процесът на радостите да е по-силен, приятното впечатление остава. Ние оставаме с приятно[то] впечатление. Когато говорим, *че когато си скърбен - трябва да си радостен, и когато си* радостен - пак да си радостен, вие трябва да разбирате параметафизиката. Ти си недоволен от скръбта, не разбираш, че тя е процес. Защото, ако ти не знаеш как с нея да се справиш, смъртта ще дойде. Ако не знаеш как да се справиш с радостта, пак смъртта ще дойде. И в радостите ще умреш, и в скърбите ще умреш. Ако процесът е правилен, и в скърбите ще живееш, и в радостите ще живееш. Затуй казвам, че в правилния процес на скръбта и в правилния процес на радостта се проявява животът. Вие ще ми кажете, че това от научно гледище е един парадокс. Че парадокс, значи, извън физическия свят. Че там има нещо необяснимо. Всичките разумни неща, всички ония неща, които ние не можем да обясним, са разумни. Всяко нещо, което можем да обясним, е неразумно. Всички неща, които обясняваме, са неразбрани. Всички неща,

които не можем да обясним, са разумни. Сега, ти имаш всичкото съвременно знание, което можеш да обясниш, и остава в ума ти нещо, което не можеш да обясниш, което е по-важно.

Сега, параметафизика. Представете си, че ти знаеш, как е станал хлябът мухлясъл; ти в торбата носиш мухлясъл хляб и знаеш при какви условия е станало това. Питам: Какво ви ползува вашето знание, как е мухлясъл хлябът. Никой не иска този хляб. Представете си, че вие носите в торбата си пресен хляб и не може да го обясните никак. Кое знание ви е потребно? Пресен хляб ли да носите и да не можете да го обясните или мухлясъл хляб да носите, научно обяснен? В съвременната наука ние както живеем, ние сме недоволни от разумния свят, който [не] познаваме и сме доволни от неразумния свят, който познаваме. Всички неразумни работи ние хвалим: "Това е тъй, това е тъй".

Аз лансирам сега една теория, че на слънцето има 45 милиона градуса. Казвам: Това са последните научни изследвания на инструментите. От де го знаят инструментите? Имаме барометър, който показва налягането. По изводите от налягането [познават], че времето ще се развали. Показва една промяна вътре. Но каква е тази промяна, ще зависи и от други неща. Има известни тежнения във въздуха, сгъстяване има, хигрометърът показва известно разширение, известно количество влага. Но това още не показва развала на времето. Или пък увеличаването, или намаляването на температурата. Тогава изстудяването - как ще го обясните барометрически? Ако вие сте неразположен, хигрометрическо явление ли е или барометрическо?

Ще ви приведа един факт. Често, когато някой е радостен, друг му казва: "Не се радвай, ще плачеш утре. Днес много се радваш, утре ще плачеш. Аз ти казвам, че ще плачеш". Де е неестественото в плача? Значи той бил много радостен и после плаче. Щом човек е радостен и после скърбен, непременно той ще плаче. Плачът, той е резултат. Той се радва и скърби, за да плаче. Плачът е крайният резултат на скърбите и на радостите. От радост плаче човек и от скръб плаче. [Така] че плачът е крайният резултат. Ако не плачеш, ти не си радостен. И ако не

плачеш, ти не си скърбен. Щом си плакъл, ти си се радвал и си скърбял. Ами сълзите показват, че като се съединят радостта и скръбта, образуват се капчици. Ако ги анализираш, съдържат радост и скръб. Времето, като поскърби и като се порадва, то започва да плаче - това е дъждът. Ние, като плачем някой път, значи сме се радвали и сме скърбили. Това време се сърди и гърми. След този гърмеж аз се усещам много приятно. Че подухнало вятър, топло течение, студено течение, че гърмеж имало, дъжд паднал - да ти е приятно. Казва: "Много хубаво стана, че има дъжд". Защото и в човека работите като стават, същият закон е. Този гърмеж, той е разумен, той е потребен. Турците казват: "донанма"*. Като дойде параход някъде, [има] гърмежи, започнат ония гърмежи на парахода; който не знае, ще се уплаши, който знае, ще каже: "Това е увеселение". Когато има светкавици по небето, разумни същества минават покрай земята, направят увеселение, снаряди пращат, хората се уплашат. Обясняват го физически. Неразбрана е тази работа. Зад всичко туй седи нещо разумно. Земята се движи, нали така? Защо се движи? Някой параход се движи в морето - защо се движи? Защото някоя компания има нужда да се движат [параходи], да става търговска обмяна в природата. Ако земята се движи, каква е целта на движението на земята? Никога не може да се обясни, че трябва да се движи. Движи се, защото трябва да се движи. Не може да [не] се движи. Защо дишаш? Защото не можеш да не дишаш. Защото не може другояче. Как ще обясните? Фактите са факти. Казва: "Да обясним факта". Фактът си е факт. Дали го знаеш или не, той е факт. Ако научно можеш да го обясниш, ни най-малко на самия процес няма да придадеш нещо със своите научни обяснения. Но няма да [внесеш] нещо анормално. Сега казвате: "Може човек и да не диша". Има друго едно състояние. Например, ако ти можеш за 20 минути да спреш дишането, какво показва? Значи зависи от силата на твоето знание. Ако можеш този процес да го спреш 20 минути, нито да дишаш, нито да издишаш, вече ще минеш в друга една област. Значи на

* донанма (тур.) - илюминация, тържествено осветление

физическото поле трябва да дишаш, ако искаш да владееш себе си. Ако много бързо дишаш и издишаш, то е нездравословно състояние. Понеже, ако всеки ден вали дъжд, няма да остане време за работа. Разбирам веднъж през седмицата да вали или през месеца 3-4 пъти, но всеки ден - и сутрин, и обед, и вечер - то е неестествено. Дишането, когато е бързо, не е добро. Понеже, като се приеме въздуха в дробовете, тези клетки вътре, които имат своята функция да изваждат жизнената енергия или да изтеглят праната, която носи живот в себе си, не могат да извадят тази енергия. В бързото дишане не може човек да извади тази енергия. Трябва да задържиш въздуха толкова време, докато извадиш всичката енергия, която е потребна. Щом [я] извадиш, тогава въздуха ще повърнеш назад, за да приемеш пак наново. С всяка една вдишка приемаш въздух, а с всяка издишка изпращаш въздуха навън, за да дойде вторият процес. Животът влиза и излиза. Продължителното време на дишането показва начина, по който животът идва. Забелязва се: онези хора, които много бързо дишат, са сприхави, кибритлии; онези, които задържат въздуха 4-5 минути, лесно не можеш да ги раздразниш. Но то е пак параметафизика. Вземете онези, които дишат бързо, са нервни; онези, които не дишат така бързо и те са нервни, но по-малко, малко са по-търпеливи. На какво се дължи нервността у човека? Нервността у хората по някой път се дължи на чрезмерната енергия, която се натрупва в нервната система. Търсиш начин да я изразходваш. Щом си недоволен, имаш повече, търсиш някого да натовариш. Ще нахукаш някого, казваш: "Олекна ми". Някой път се натрупало нещо, като кажеш, тебе ти олекне, но на онзи, на когото си се нахвърлил, на него стане мъчно. Той пък намери някого другиго. По някой път това се случва в семейството. Казват: "Не знаем какво става с нашия баща, иде отвън натоварен". Като дойде, скара се с жена си, с децата си, с всички се скара. Отвън нещо има, в къщи се кара. Често вие се карате на вашите приятели, казвате: "Не ме бутай, напушен съм". Хубаво, как се разпушвате вие? Не зная дали сте пили шампанско. Отваряли ли сте шише с шампанско? Много силно гърми. Защо гърми, научно може да се

обясни. Ако не сте внимателни, всичкото съдържание на шишето ще изскочи навън. Вие като се гневите, вие пиете шампанско. Щом някой гръмне, шампанското изтече. Трябва да сте много внимателни, да не би шампанското да отиде до тавана. В шампанското се набира енергия и търси начин на разширение и свобода.[Вие] по някой път искате свобода. Да се скарате с някого, да бъдете свободни. Но вие може да впрегнете вашата енергия, вашето недоволство. Като сте готови някъде да се скарате, какво правите? Старият метод е: винаги ще намериш някого, ще си пуснеш пояса. Ще го пуснеш и ще дебнеш само някой да го настъпи. За малките работи ще се скарате и после казвате: "Олекна ми". То е стар метод. Без да пуснеш пояса, как трябва да смениш своето състояние? Не може да се избавиш. Туй състояние ще дойде. Трябва по разумен метод да се справиш. Всякога, във всяка една скръб, която чувствувате, направете наблюдение, ще имате придобивка. Мене ми са разправяли някои, че при скръбта определят колко материално ще спечелят. Някой път, когато е много радостен, [човек] ще има някаква загуба. Те са неща, нови явления. Като се радва, казва: "Ще ми дойде една загуба". Ще дойде нещо, ще изгуби 10, 15, 20 хиляди лева. Някой път дойде голяма скръб, погледнеш - 10-15 хиляди лева спечелил. Някои хора казват, че когато тъгуват, парите ще дойдат. Като се радват, ще имат загуба. Кое е по-хубаво: да се радвате или да скърбите? Като скърбите, парите ще дойдат, като се радвате, парите ще хвръкнат. Това е параметафизика. Защо е така, не се знае. Някой казва: "Много съм радостен, ще има да ми пати главата, нещо ще изгубя". Някои са забелязали: щом имаме скръб, ще дойде нещо хубаво. Или някой път - засърбяла те ръката. Ако те сърби лявата ръка, казваш: "Ще вземам". А пък, ако те сърби дясната ръка, казваш: "Ще давам".

Но изобщо, ще забележите, че скърбите и радостите се сменят. Една голяма скръб се сменя с една голяма радост. Всяка скръб носи една радост, а радостта някой път е свързана с известни материални блага. След всяка скръб човек става по-здрав. След всяка радост човек става физически по-слаб. Чрез страданията организмът се

уякчава, а при радостите става разширение, което минава като отслабване на организма.

Понеже вие сте недоволни от живота, какво трябва да се прави? Ако сте радостни, вие сте доволни от радостите. Какъв е вашият проект, за да оправите скърбите в света? Всички сте недоволни. Трябва да имате едно състояние, с което да се махнат скърбите. По кой начин могат да се махнат? Представете си, че иде един човек и казва: "Баща ви умря. Видях - баща ви на улицата умря". Вие плачете, но това не е бил баща ви. Вие плакахте половин час, че баща ви умрял. Иде друг човек и казва, че не той, друг човек бил. След туй вие сте радостен, че не е баща ви. Питам: В дадения случай защо страдахте вие? Защо се доверихте на другия, който ви каза, че баща ви умрял. Вие вярвате в неща, които никога не стават. Щом вярваш, че баща ти умрял, той не е баща ти. Щом умира, той не е ваш баща. Щом живее, той е ваш баща. Всеки, който живее, баща ви е. Всеки ваш приятел, който умира, не е ваш приятел. Който не умира, той е ваш приятел. Ако имате един неприятел, който не умира, той не ви е неприятел, той ви е приятел. Параметафизика е това. То е неразбрано. Ние страдаме някой път от неща неразбрани. Всякога страданията произтичат от неразбрани работи. Баща ти умрял. Ти това не знаеш, повярваш, казва ти: "Видях баща ти, че умря". Но той не е бил баща ти. Най-после да можеш да се увериш, че баща ти умрял. Да кажем, престанал вашият баща да диша и да издиша, вие [си] го представяте, че той умрял. Добре, ако това е вярно, тогава всичките причини трябва да се обяснят по същия начин. Имате замръзнала вода, стопявате я, първата вода изчезне. След туй вземате вода[та] и я туряте в котела вътре. Изпарява се, изчезва. Започнете да плачете, докато всичката тази вода се повърне. Ще дойде, ще пиете от нея. В този процес на промени водата се е освежила. От твърдо, течно, [във] въздухообразно състояние минала. Ако тази вода не минава през тези процеси, тя не може да обнови живота. Тъй и водата живее по този начин. Всичките процеси, които стават, са подобни на този и имат смисъл.

Дойдем до човека, казваме: "Човек трябва да умре".

Какво разбираме под думата "смърт"? Да престане да живее. Ще се измени външната форма на баща ви. Той няма да бъде [това, което е бил досега]. Утре вашият баща ще го намерите, [като] едно малко дете се преродил, носят го на ръце. Той забравил, че е ваш баща. Сега вие казвате: "Защо е така?" Ще си послужа с друг един пример: Представете си, че известен господин играл на сцената ролята на цар, представлявал руския цар, заповядвал. Той цар ли е? Представлява някаква идея. Свърши се представлението, снеме царската дреха, като един обикновен човек в света остане. Представете си, че вие искате да бъдете философ в света. Може ли човек да бъде философ? Може. Актьорство е. Човек може да бъде поет, актьорство е. Може да бъде дипломат, актьорство е. Може да бъде учен, актьорство е. Ще играеш ролята. След като слезеш от сцената, ще бъдеш обикновен човек. Ти, докато играеш ролята на руския цар, важно е. Щом не я играеш, казваш: "Едно време играх ролята на руски цар". Но може ли ти да имаш понятие - туй истинско понятие на един цар, който управлявал един народ? Ти, който играеш на сцената, и на истинския цар опитността една и съща ли е? Не е една и съща. Ти, преди да носиш името философ, ти си философ. Какво ще ти придаде философията [на] тебе? Ти си бил поет, преди да ти турят това име. Ти искаш отвън да бъдеш красив. Ти в себе си имаш тази възможност да бъдеш красив. Ти можеш да бъдеш силен. Това са условия, това е вложено в тебе. Ти можеш да бъдеш радостен, весел, скърбен, какво ли не. Зависи, ако знаеш, по някой път е необходимо страданието. Майсторлък има да създадеш страдание, защото без страдание е още по-лошо. С радости животът е щастлив, но със страдания е още по-щастлив. След всяка радост идва една скръб и ти забравяш за радостта.

Кажете ми сега, какво заключение ще си извадите? Какво трябва да се прави? Не трябва да се обезсърчавате в живота. [Необходимо] е приложение на параметафизиката. Така е писано в ролята - ти да минаваш за безпаричен, ти [да] минаваш за беден човек. За колко? "За един час отгоре той е просяк" - ще ходиш да просиш. След един час твоята просия ще свърши. Като свърши представлението,

свърши се просията. Казват: "Имаме страдания". Роля имаш, ще трае половин час. В колко действия вземаш участие, колко ще продължи? Може да е в едно действие, може да е в две. Всяко страдание има определено време. Щом мине това време, страданието престава. Сега се поддържа [идеята], че когато един скърби, едновременно друг се радва. И не може да се образува радост, ако някой не скърби. Не може да се образува скръб, ако няма някой да се радва. Скръбта се образува от радостта и радостта се образува от скръбта. Ти не можеш да се радваш, ако някой не скърби. И щом някой скърби, друг непременно ще се радва. Следователно, за да се радваш, някой за[ради] тебе трябва да скърби. А пък без да скърбиш, ти не можеш да се радваш. "Жена кога ражда, - казва Христос, - на скръб е". Защото човек ще се роди. Когато учите в училището, не може да не скърбите. Някой път се радваш - научил си урока. Някой път скърбиш, не знаеш. Някои учители са такива, като че те дебне - и ти се сгушиш. Той казва: "Иван Димитров, станете!" Ти не знаеш - и пред всички другари падне авторитетът ти. След туй се извиняваш, че си бил неразположен. Започваш да манкираш, казваш: "Аз нямах време да науча". Имате урок по история и учителят пита: "Я, Иван Димитров, кога се е родил Сократ? Ами Платон?" Не знаеш. Сега вие сте влезли в една област и се неутрализират нещата. Защо искате постоянно да се радвате, не искате да скърбите? Вие всички искате да бъдете богати. Никой не иска да бъде сиромах. Погрешката седи в това, че вие всички не сте доволни от това, което имате; недоволни сте от реда, който съществува в природата. За вас [трябва] да бъде еднакво приятно, когато сте сиромах и когато сте богат. И богат като сте, и сиромах като сте, да имате еднакво същото разположение. При богатството ще бъдеш жена, а при сиромашията ще бъдеш мъж. Нищо повече. След като се сменят радостта и скръбта, тогава ще имаш деца. Ако си радостен, какво ще бъде? Дъщеря ще имаш. Ако скърбиш? И скръбта ражда. Какво ще имаш при скръбта? Син ще имаш. Какво лошо има, че си придобил една дъщеря? Радвай се на дъщеря си, радвай се на сина си. Радостта ражда дъщерите, скръбта ражда синовете. Де е

злото сега? Кажете ми. В живота се радват, кога имат мъжки деца. Хората се радват на резултатите на скърбите, но не се радват толкова на резултатите на радостите. И в живота вие искате да бъдете винаги щастливи. При щастието женски имате, какво ще ги правите, къде ще ги жените? Кажете ми. Когато някой иска да бъде щастлив, ще има толкоз дъщери. Няма момци, какво ще ги прави, ще му изядат ушите. Параметафизика е това. Казваме: "Не е потребно всякога човек да бъде радостен, понеже ще народи много дъщери, какво ще ги прави?" Една дъщеря, един син, после пак дъщеря, пак син. В живота дъщерите и синовете, това са резултати, без да знаем какво е родено. Да обясня. Не можем да кажем, защо е потребна скръбта. Тя е един велик процес. Това е мъжкият принцип. При скърбите, при сиромашията, при страданията ти няма да употребяваш мекия елемент, да бъдеш кокона, ще се опретнеш, ще работиш. При богатството ръцете са мекички, ръкавички има, нежни са. Хубаво е, не е лошо. Онези, които слугуват, те се учат от тях. Те ще се научат, но той [с меките ръце] ще остане невежа. Ти скърбиш или се радваш сега? */Към един брат/* - "Повече скърбя". - Мъжки раждаш, ражда се една мисъл или едно чувство. Кога? Всякога в скръбта се раждат мисли, които имат мъжки характер, или чувства с мъжки характер. Има чувства мъжки. Разбира се, за един мъж е по-лесно да се бие. При това, при скърбите нещата се оформяват. Вътрешните скърби [са] както при голямото налягане - има[т] голямо налягане. Всяко чувствувание, което човек има, ако не мине през процеса на страданието, [не може да се оформи]. Страданието е процес на сгъстяване, оформяване. Нещата без скърбите не могат да се оформят. Страданието е един процес, радостта е друг процес. Те са два процеса, които се сменят. Скръбта е другият процес, при който нещата трябва да се оплодят. Завършените форми са резултат, ние за тях мислим и говорим. Процес е това. Ако ти не минеш през процеса на страданието, ако ти не минеш през процеса на радостта, тия, завършените форми не могат да съществуват. Там е всичката философия на нещата. Всяко едно страдание какво може да ви донесе? Страданието е спасителен процес. Има едно

страдание, когато човек се дразни. Вие как се лекувате, когато се дразните, когато сте крайно неразположени, когато всяка стъпка, всяка мисъл ви нервира, раздразнени сте. Дръжте съзнанието си будно! Кой как те бутне - дразниш се. [В] състоянието, от което се дразниш, ако можеш да се въздържиш, ще спестиш известна енергия. При всяко дразнене се иска да се въздържате. Един момент, втори, трети, четвърти, пети, шести, половин час, един час, вие ще се усилите, ще добиете енергия. Някой път човек трябва да се въздържа, за да бъде силен.

Та старите философи, без да са го обяснявали, когато постъпвали учениците в училището, те са ги поставяли на разни изпити. Някои са ги боли с игла. Имали такива, забие шилото на един милиметър в този, който постъпвал в окултната школа. Забие го половин милиметър, той подскочи. Таман отмине, дойде друг. И така, цяла година ще те прекарат през този изпит. Ако можеш да издържиш, [но] с туй няма да се освободиш. [И] другите ученици ще те бодат, и ако издържиш първото изпитание, то е първото посвещение. Изтърпял си първото изпитание. Второто е друго. Виждат те крайно честолюбив, горделив. Тогава цяла година ще те подиграват, такива шеги и подигравки ще понесеш, и ако можеш да издържиш, то е второто посвещение. Кажат ти една дума, да не се измени лицето ти. Сега вие всички минавате през посвещение. Вие се посвещавате, без да знаете. Някой път дойде някой с шилото. Току дойде, мушне те, ще кажеш: "На изпит съм". И като че нищо не е станало. "Да спи зло под камък" - така ще кажеш. Сега, вторият метод: за да се освободи ученикът, който е минал през първото посвещение, ще му дадат едно шило и на него. Казва: "Всеки, който те бодне, и ти ще го боднеш". Той ще знае, че [си] минал изпита благополучно. И те не го бутат вече. След като те мушне някой, и ти ще го мушнеш; всички, които са те мушкали, и ти ще ги мушкаш. Те казват: "И той вече мушка". Сега, туй вие си го знаете, аз го обяснявам. Вие го знаете и трябва да се мушкате. Като мушнеш някого, казваш: "Аз минах този изпит". Като го мушнеш, той знае, че си минал този изпит. Щом не мушкаш, тогава си на изпит. Щом мушкаш, минал си вече благополучно изпита.

Казват: "Много мушка". Минал човекът изпита, посвещение минал, оставете го. Ако имаш шило, значи си минал изпита, ако нямаш, гледай да добиеш.

Казвате: "Никое явление не е без причина". Всичко онова, което става в природата, си има свои причини. Ако знаем причините, ще знаем последствията. Ние се интересуваме от последствията, защото без тях ще останат нещата неизяснени. Ние се интересуваме от това, което придобиваме. За нас е важен резултатът. Страданието произтича от друга една причина - че организмът се разширява. Ако вие на едно дете поставите обуща, които носило преди 5-6 години, то започне да вика, да плаче. То не се радва на тесните обуща. Страданието показва, че формата на обущата трябва да се смени. Радостта на детето показва, че формата е нагодена на крака - радва се, знаеш, че обущата са на място. Страданието служи като един указател и радостта служи като един указател. В едно отношение радостта показва, че обущата са на място; страданието показва, че обущата са негодни за носене. И в единия, и в другия случай сме на правия път. Двата случая са на място. Скърбиш, ще видиш, дали обущата не са тесни. Ако обущата са причина, ще кажеш: "Нови обуща!" Ако шапката е причина - нова! Ако дрехата е причина - нова! Ако яденето е причина - откажи се от него! Тъй щото, скръбта винаги показва, каква реформа трябва да направиш в себе си, за да имаш радост. Всяка скръб показва - една малка реформа да направиш в себе си. Скръбта показва хода на растенето. Ако ти не вървиш по пътя на нейното указание, ти не можеш да имаш радост. Скръбта показва пътя на растенето, трябва да измениш формата. Скръбта е един вид указател в живота. Тогава ще дойдете до параметафизика[та]. Че като говоря за обущата, значи, някой път скърбите може да произтичат от факта, че у тебе добродетелите са слаби. Скръбта може да произтича [от това], че справедливостта е слаба. Скръбта може да произтича [от факта], че разумността в тебе е слаба. Право не мислиш. Трябва да измениш положението в добродетелта, да смениш добродетелите, да знаеш всеки един момент [каква добродетел е необходима].

Сега какво разбрахте? Колко неща ще останат във

вас? Ако радостта е А и скръбта е В, имате отношение: А се отнася към В, както радостта се отнася към скръбта. Ако имате А:В, ще имате [и] В:А. Какъв ще бъде резултатът? В даден случай, като скърбим, чувствуваме какво сме изгубили. Ние чувствуваме, че сме изгубили нещо. Например, най-първо представете си, че сме [свободни], нямаме никакъв товар. Турят 20 килограма на гърба ви за дълъг път, чувствуваш тежестта. В първото положение, когато сме били свободни, нас ни беше приятно, а сега, с 20 килограма на гърба, чувствуваме известна неприятност. За да се освободиш сега от този товар, какво трябва да правиш? От мене зависи да снема, понеже мисля, че този товар ми е потребен за дългия път. Какво трябва да правите, за да се избавите от неприятностите? Ако цениш здравето си, имаш 400-500 лева, ще си купиш едно магаре, ще натовариш товара на магарето, то напред, ти отзад. Казвам: Когато впрегнеш една идея, едно разбиране, то ще ти помогне. В дадения случай, какво нещо е разбирането? Разбирането - това е магарето. Казва: "Разумен [е] човекът" - магарето е натоварено. Защото в разбирането, снемаш товара [от себе си] на магарето. Ако нямаш разбиране, ти ще носиш товара; ако имаш разбиране, магарето ще носи товара. В разбирането - ако си разумен, товарът ще слезе от гърба ти, магарето ще го носи. По-низше същество ти си натоварил. Някъде ще товариш, някъде ще разтоварваш. Ти себе си като товариш и разтоварваш, няма кой да ти благодари. Имаше един приятел в Търново, магарето, като го види насреща, почва да реве, той го разтоварил. Значи, товарно животно е разбирането. Щом имате правилно разбиране за нещата, вие имате едно товарно животно, което може да носи. Следователно, когато ние казваме, че човек може да разсъждава, че трябва да постъпва разумно, той има по-низш живот, върху който да сложи товара на висшия живот. Висшият живот не се нуждае от много товар. Ако ти натовариш висшия живот с товар, ти не си разумен. Големият товар принадлежи на низшия живот. На висшия живот - по възможност по-малък товар. Той си има това, което му трябва. А в низшия живот много се товариш. Когато се товарим с много скърби и страдания, ние сме в низшия живот; когато се разтоварваме от скърбите и

страданията, ние сме във висшия живот. По възможност - повече радости и по-малко скърби. Значи - разумно да ги разяснявате.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

8. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 15.XI.1935 год., петък, 5 ч. с., София - Изгрев

ПОДЯДАНЕ И ОЩЕТЯВАНЕ

"Отче наш"

Чете се темата: "Физически и духовни ограничения".

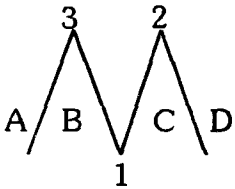

фиг. 1

За другия път пишете върху понятието "морал". Имате буквата М [фиг. 1]. От колко елемента е направена? - Четири стени. Линията С е успоредна на линията А, линията В - успоредна на линията D. Четири линии, които са две по две успоредни и се пресичат. Кажете, две успоредни линии могат ли да се пресичат, В и С успоредни ли са? Две линии всякога, когато се пресичат, са успоредни, но не на физическия свят. В органическия свят, в психическия свят те са успоредни. Да ви наведа на един прост пример. Вие, като седите на столовете, доказвате, че успоредните линии се пресичат. Щом турите краката един върху друг - вашите крака нали са успоредни, като вървите, краката не са ли успоредни? Но като седнете и ги прекръстосате, те се пресичат. Какво показва? Краката, които са успоредни сами на себе си, не се пресичат. Но вие може да ги заставите временно да се пресекат. После станете, пак са успоредни; като седнете и турите краката един върху друг, пресичат се. Сега какво разбирате? Че във физическо отношение две линии са успоредни. В математиката казват, че успоредните линии се пресичат, къде? - В безкрайност[та]. Що е безкрайност? Безкрайността е разумното. Защо безкрайността има отношение към човешкия ум[?] Във физическия свят всички неща са крайни. Не искам да обяснявам повече. Не се стремете да разберете нещата, защото след като разберете нещо, ще се натъкнете на друга мъчнотия.

Тогава ние казваме, че трябва[т] отношения. Тия материални линии на буквата М имат отношение в

психическия свят. Тя има четири отношения. На колко места се пресичат тия четири линии? На три места - 1, 2, 3. Тъй както е поставен въпросът, имате две пресичания, при които движението е нагоре, имате едно пресичане, при което движението е надолу. Вие сега може да попитате: "Когато математиците разрешават някои въпроси, какво имат за цел? Постига ли се нещо?" Например, какво се постига с математическото разрешение на една задача? След като си работил дълго време, какви практически резултати има, че си разрешил една задача? Ако си ученик в училището, ако разрешиш една мъчна задача на дъската, може би да имаш шесторка. Питам: Какво можеш да вземеш от твоята шесторка, в какво тя може да ти послужи? Като едно понятие в ума ти може да ти донесе нещо, но практически, физически, какво можеш да направиш със шесторките? Поставена една бележка "шесторка" в тефтерчето, какво може да ти допринесе? Вътрешно задоволство, не физическо.

Казвам: Буквата М какъв смисъл има? Като я пишете, от А, отивате нагоре, после слизате надолу, пак възлизате нагоре и слизате надолу. Колко пъти ръката ще [се] качи горе и колко пъти ще слезе долу? Веднъж нагоре, надолу, пак нагоре и пак надолу, два пъти нагоре и два пъти надолу. Как ще докажете, защо се образуват два върха [при] възходящо движение и образува се един връх на слизане? А и D успоредни ли са? Линията D е успоредна на В. Забележете, В слиза надолу, С се качва. Линиите, които се качват, са успоредни - А и С; и линиите, които слизат, [В и D], и те са успоредни. В двете линии, [В и D] има слизане, посоката е една и съща. Тук кои линии се пресичат? В е успоредна на D и С е успоредна на А. Тия успоредни линии са граници на някаква реалност. Вие имате линии, които физически се пресичат. Ако вие поставите двама души или двама ученика, ако вие образувате и буква от четирима, какво отношение ще има тогава? Ако всеки един вземе една линия: А - имате едно разумно същество, при В - друго, при С - трето и при D - четвърто. Те образуват една буква, но те какво съставляват за вас? Вие с буквата М пишете "милост". Какво подразбира думата "милост"? Или "мисъл"? Или "мъжество"? Или

"мощ"? Или "мизерия"? Или "мухъл"? Или "мънкане"? Българска дума ли е "мънкане"? Тези, които сте следвали по филология, какво ще кажете? - /"То ще се види дали има глагол от този корен"./ - Да оставим тия подробности.

Добре, да дадем сега една ясна представа. Да кажем, че известни неща са физически, други - духовни. Как бихте [ги] представили в музикално отношение? Как бихте разграничили, ако един музикант свири физически, друг свири духовно малко. Изобщо, когато учениците изучават музика, свирят винаги механически, те свирят по ноти, те гледат нотите. Всеки, като види къде е поставена нотата, [той я вземе]. Например, нотата ДО. След като ти гледаш

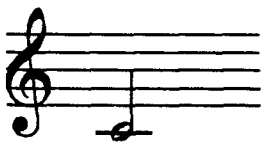

написаната нота и [я] изсвириш, то е физическо, имаш вече символ. Когато чуеш гласа на нотата, то е духовно. Да кажем: чуваш гласа, различаваш, че това е ДО. Не виждаш, че е написана. Най-първо виждаш написаната нота, казваш: "Това е ДО". Всеки може да каже като погледне нотата, че това е ДО. Има известни признаци. В тази дадена система, известна линия минава през ДО. В другата система, ти щом чуеш гласа на ДО, казваш: "Това е ДО". Кой е по-способен музикант: който познава написаните ноти или който познава тоновете? От физическо трябва да го превърнем в духовно. В първия случай това е само [физическо]. В първия случай това е само условие, физическо условие да се прояви духовното. Като напишете тия ноти, след туй трябва да се повърнете към музикалните тонове. Вземете един инструмент, цигулката физически е направена да има съчетание и отношение. След туй, по закона на скъсяването на струните, техните трептения предизвикват тонове. Да знаеш как да съкращаваш - при всяко съкращение се произвежда тон. Съкращаването на струната удвоява трептенията. Когато струните се удължават, какво става с тоновете? - /"Понижават се"./ - А когато струните се съкращават, тоновете се повишават. Добре. Тогава в музиката, с удължаването на линиите в едно отношение печелиш, в друго губиш. Като се удължава струната - печелиш струна, тонът се понижава - губиш, имаш по-нисък тон. Когато съкращаваш струната, тоновете се

повишават, тогава печелиш в тоновете, а губиш в струните. Следователно, когато цигуларят свири, в едно отношение той губи, а и в загубата печели в друго отношение. Скъсяваш струната - губиш в струната, а печелиш в тона, защото тонът се повишава. И обратното. Тогава имате две печалби и две загуби. При печалбата на струните, губи[ш] в тоновете, тоновете стават по-ниски. Ниските тонове не могат да дадат този смисъл, както високите тонове. Във втория случай става съкращение на струната. Той губи физически, но духовно печели. Сега, загубата в какво седи? В първия случай удължаването на струната е печалба физическа, поне[же] с физическата печалба, с дългата струна ще направиш по-добър възел. Но от тона не можеш да направиш, от тона губиш. Във втория случай физически губиш, а в тона печелиш. Сега, представете си, че този тон представлява слабия чук. Защото с удължаването на струната, този чук е слаб, не може да пробие стената, но със съкращаването на струната, този тон може да пробие стената. А пък тебе ти е потребно да пробиеш стената. Или, високите тонове се чуват по-далече, отколкото ниските. И тогава, когато искате вашият приятел да ви чуе надалеч, какво правите, удължавате ли струната или я съкращавате? Съкращавате ги. Сега изводите. То е закон, който съществува. Правим изводи, паралел има в явленията в природата. Ти в морално отношение не може да [се] подигнеш, ако на физическото поле не изгубиш. Ти на физическото поле не можеш да спечелиш, ако в морално отношение не изгубиш. Изводът сега. За да се проявиш, някой път ще чувствуваш, че има понижение. То е струната, която се съкращава и се удължава. Изменят се тоновете по някой път. Не можете вие едновременно да имате и печалба на физическото поле, и в духовния свят. Искате да имате приятелство с някого. Но можете ли да имате приятелство, без да имате някаква жертва? Невъзможно е. То се дължи все на някакъв малък повод. Ти завързваш приятелство при известна обстановка. Оказал си услуга, след туй се завързва приятелство на една малка жертва, която си направил. Или създаваш неприятел по единствената причина, че си направил една малка погрешка. Пак се зараждат известни противоречия. Казвам сега: Един цигулар

как си поправя погрешката? Фактически, като удължи струната, произвежда по-нисък тон. Направил ли е прегрешение? Не е направил никакво прегрешение. Но в дадения случай този тон нас не ни интересува. Този тон, тази погрешка, при съчетанието на високите тонове иде някак си в хармония. Някой път необходимо е да се удължи линията, да се произведе нисък тон, да [се] направи погрешка, за да се даде ефект на високите тонове, които са се произвели чрез съкратяване на струната. Моралът има две страни. Тогава, за да се образува приятелство, в музикално отношение какво трябва да направиш? Трябва да съкратиш струните. Ако искаш да си създадеш неприятел, трябва да ги удължиш. Сега, в какво седи добрината, че имаш един приятел или имаш един неприятел? В какво седи разликата между един приятел и един неприятел? В материално отношение в какво седи? Приятелят винаги ще те подяде. А неприятелят никога не те подяда, защото ти не го угощаваш. Приятелят все ще [те] подяде, все ще похарчиш заради него. Но разликата в това седи, че приятелят зло няма да ти направи, няма да те ощети. Неприятелят, който не те подяда, може да те ощети. Този човек, който не те подяда, може да те ощети. Всеки, който не те ощетява, може да те подяде. Разберете тънките съотношения, които съществуват по някой път във вашите мисли, вашите състояния. В човека има двояко течение. И в мислите, и в чувствата има двояко течение. Ние искаме никой да не ни ощетява. Ако искаш едно живо същество да не те ощетява, какво трябва да направиш с него? Ще удължиш или ще съкратиш? Ако искаш да те подяда, ще направиш обратното. Имаш два процеса: единият - на удължаване, другият - на съкратяване и ще имаш два резултата - едното е подядане, другото е ощетяване. Подядането произтича от вас Приятелят иска от [тебе] пари назаем, ти не можеш да откажеш. Ощетяването вече не зависи от тебе. То зависи от вашия неприятел. Той може да не го направи. Подядането ти го знаеш. Ти не можеш да откажеш на приятеля си, защото, ако откажеш, приятелството ще се развали. Ощетяването става чрез този, който не те обича, той прави нещата без ти да ги знаеш, после ще научиш. При подядането приятелят, който

те подяда, той не знае, ти го знаеш. При ощетяването врагът го знае, ти не го знаеш. Ощетяването отпосле го съзнаваш. Подяждането е начало, ощетяването край. Тогава питам: Кое [е] по-хубаво - да имаш подяждането в началото или да имаш ощетяването в края? Подяждането или щетата бихте предпочели? Всеки ще предпочете подяждането, то е за предпочитане всякога. Най-малката бела в света, най-малкото страдание в света е подяждането. По-малко страдание от подяждането няма. Ако може да намерите, кажете ми. Аз като съм изследвал, психологически съм намерил, че подяждането е най-малкото страдание, което може да понесете. По-малко от него няма. Някой път казвате: "Подяде ме". От подяждането по-долу няма. Кой може да каже [нещо] по-ниско от подяждането?

Сега трябва да мислим не физически. Може да има някакво противоречие. Как е възможно две успоредни линии да се пресекат? Щом две линии [не] се пресичат, разбираме, че няма разум. Разумността е отвънка. Щом линиите се пресичат, всякога подразбираме, че има разумност. Щом виждам човек, който си турил краката един върху друг, аз виждам разумното. Ако някой не може да си прекръстоса краката, сакат е, не е учен, нищо повече. Ако един човек не може да направи една погрешка, аз го считам глупав човек. Ако един човек не може да направи добро, пак го считам глупав човек. Ако един човек не може да те сметне*, не е умен, ако не може да ти каже истината, много голям глупак е. Ако те сметне, умен е, ако ти каже истината, гениален е. Смятането създава обикновените хора. Истината като кажеш, тя създава гениалните хора. Защо трябва да кажеш истината? За да станеш гениален. Ако не смееш да кажеш истината, гениален никога не може да станеш. Истината създава гениите, истината създава светиите. Ако ти не можеш да кажеш истината, ти ще бъдеш една жаба, която ще кряска вътре в блатото. Тъй ще бъде, повече от жаба не можеш да бъдеш. Ако знаеш само да смяташ, ти си жаба, подразбирам, че имаш един халат, като един затворник. Как обясняват раждането на гениите? Гениите се раждат само при едно

* да те сметне - да те измами, да те излъже

условие на истината. Значи, едно същество, което може да роди гения, в неговия ум истината съществува. Гениалният човек е над всички условия в живота. Та по някой път аз ви давам само един повод, защо трябва да говорите истината в себе си. Не да кажеш отвънка и да премълчаваш истината в себе си. Когато дойде да говориш истината, всякога да кажеш истината. Казвам: Представете си, че ти си господар, имаш слуга, който ти слугувал десет години, набрала се една голяма сума. Като дойде време да платиш, казваш: "Той не ми е слугувал десет години, пет години ми е слугувал". После намаляваш заплатата, искаш да го подядеш наполовина. Какво нещо е да кажеш истината? То значи, да платиш на този човек за десет години и после, колкото си му обещал, толкова да му платиш. Дай му една сума по-горе, то значи да кажеш истината. Не когато идеш при съдията, да кажеш: "Имаш ли да даваш на този човек?" - "Не". - "Дай на човека". Щом съдията те принуди да платиш, ти не казваш истината. Плати на слугата, лиши се малко, нека те подяде. Кое е морално? Този твой слуга - направи го приятел. След като му платиш, нека те подяде малко. Какво има, ако те подяде? Значи, отгоре да му платиш. Защото другояче, ако ти го ощетиш, ти ще минеш за негов неприятел и тогава работите няма да се свършат тъй благополучно, както мислиш. При подядането всякога ще чакаш добър край. А при ощетяването всякога може да очакваш един лош край на нещата. Тогава, дето има ощетяване, краят е лош. Там, дето има подядане, краят е добър. Сега има някои неща, които може да се аргументират.

Сед[ят] един обикновен човек и един учен човек, който държи две бучки: едната бучка е горчива, другата е сладка. Ученият човек пита: "Какво е това?" Казва: "Шекер е". Казва му: "Едното е шекер, а другото не е". Казва му: "Ти си учен човек, ти искаш да ме сметнеш, виждам, че е шекер, бял цвят има". Казва: "Направи един опит". Дава му първата бучка. Той близва, казва: "Нали ти казах, какво искаш да ме смяташ, захар е, сладко е". - "Вкусай втората". Вкусва и втората и започва да плюе на земята. - "Нали ти казах, че втората не е захар". - "Как тъй нещата могат да бъдат бели, без да съдържат захар в

себе си?"

Та казвам: Всяка една мисъл, която не носи качествата на захарта, тя е горчива. Всяко нещо, което не е сладко, какво е? - /"Горчиво"./ - Всяко нещо, което не е горчиво, е сладко. Нешата могат да бъдат или сладки, или горчиви.

Вие искате да бъдете музиканти в света, без да се упражнявате. Такъв закон няма. Кои хора най-много се упражняват? Човек, който много се упражнява, той обича истината. Човек, който малко се упражнява, не обича истината. Който никак не се упражнява, никак не обича истината. От степента на упражнението се вижда любовта към истината. Колкото повече се упражняваш, толкова повече обичаш истината; колкото по-малко се упражняваш, толкова по-малко обичаш истината. Аз вземам истината като обяснение. Колкото повече мислиш, толкова повече обичаш истината, колкото по-малко мислиш, толкова по-малко обичаш истината. Колкото повече правилно чувствуваш, толкова [повече] обичаш истината. Има анормални, болезнени чувствувания. Има чувствувания на подядане и чувствувания на ощетяване. Има известни чувствувания, които ощетяват. Има известни чувствувания, които подядат. Не считай тия чувства, които ни подядат, за лоши. Те са за предпочитане, отколкото онези чувства, които ни ощетяват. Защото крайният резултат е, в себе си да предпочиташ едно чувство да те подяда, отколкото да те ощетява. За предпочитане е една мисъл, която те подяда, отколкото една мисъл, която те ощетява.

И в упражненията трябва да имате контрасти. Те съществуват, и вие по някой път се спирате и питате: "Защо е така?" Дайте друг начин тогава. Хората искат да създадат един живот по друг начин. Ако се постараем да изменим нашия живот, какво ще придобием? Възможностите имат своите граници. Един цигулар на цигулката си не може да вземе повече от три октави и половина. Няма възможност да вземе повече от три октави и половина. Тоновете на трите октави са ясни, може да вземате и повече, но така ясни не са. На пианото колко октави има? - /"Седем-осем"./ - Навсякъде съществуват известни закони, които ограничават. Възможностите в цигулката са ограничени. Може да се създаде за в бъдеще цигулка, с

която да [се] вземат осем октави. Но засега тази цигулка, както е създадена, не може. Аз вземам от основния тон три октави и половина. Три и една втора не е хармонично, числото четири е за предпочитане. То е щастливо число. Ако един цигулар може да вземе четири октави, той е близо до първостепенен цигулар, ако може да вземе четири и половина, той е гениален. Образува числото девет, то е крайният резултат: 4 + 5 = 9.

Вие в темите си там развивате, че водата има течно състояние, въздухообразно и твърдо. Тогава, твърдото състояние на водата е физическо, течното е духовно и въздухообразното - умствено. Щом водата замръзва, то е физическо състояние; щом се разтопи, то е духовно състояние; щом се обърне на пара, то е умствено състояние. Кое създава на земята най-големи препятствия? Водата образува облаци, които затулят слънцето, правят дните малко по-мрачни. Значи, умственото състояние на водата, когато водата стане голям философ, че с философията затули цялото небе. От голяма мисъл запуши небето, че не може да видиш слънцето. Казваш: "Водата малко да станела духовна". Като стане духовна, образува морета, туряме своите лодки и плаваме. Духовният гений на водата е за предпочитане, отколкото умственият гений. Тогава, какво правило може да извлечете от водата? Тази вода, която се качва, е гениална без да знае. Тя се качва нависоко, казва: "Трябва да направя едно добро". Като се качва горе и се спуща долу, прави добро на хората, полива. По някой път прави пакости, затуля слънцето. Но ако не го затуля, не може да направи и добро на хората. Питам: Ако един човек вас ви засенчи, вашето небе, какъв е той? Той е гениален в своята мисъл. Какъв трябва да стане? Духовен, талантлив да стане, че да може вие да плавате.

Туй учение, за което аз ви говоря, има два класа хора: то не е за децата, които нямат зъби, не е за старите хора, на които зъбите са опадали. И младите, и старите хора се изключват и остават само възрастни. Онези, които имат здрави зъби, като хванат кокала, глождат: тръс, тръс. Вие имате обикновени понятия за физическия свят и за духовния, и за Бога. Седите и мислите - един ден да

се намерите в духовния свят, добре уреден, да ви турят в някоя хубава къща да живеете, с градина, със слуги, да се освободите от всичките бе[д]и, които имате на този свят. Туй, което никога няма да стане. Защото онези, които са кандидати да влезат в оня свят. в тоя свят ще ядете такъв пердах, такива изпитания ще имате, че четирипет пъти ще се разкайвате, че сте влезли в този път. Да си светия лесна работа ли е? Вие опитвали ли сте да ставате светия какво е? После, да станеш гений, опитвали ли сте да станете гений? Да се занимаваш с тия, да се занимаваш с ума си, така [да] се занимаваш с най-отвлечените понятия, да разреши[ш] нещата в света. Гениалният човек има мисъл. Казва: "Той е роден гений". Какво разбирате под думата "раждане"? Казват: "Замъчила се планината и родила една мишка". Не може геният да се роди без истина. Гениите, светиите идат от света на истината. Те се раждат само при истината. Те не могат да се родят без истина. Ако [на] един човек не се погълне душата му с онзи вътрешен стремеж към истината, [не може да се роди гений]. То е най-възвишеното, в което човек може да влезе. Не може да се измени неговият живот. Някой от вас ще каже: "Аз не искам да стана гений". Тогава не разбираш. Вие трябва да станете гении, но трябва да влезете в истината. След като живеете дълго време в истината, тогава ще станете гении. Но ако в истината не влезете, ако с нея не се свържете, гениалността като една форма не може да ви се даде. Гениалността е производство. Като си слугувал дълги години на истината, тя ще те произведе или подпоручик, или поручик, или капитан, или майор, или подполковник, или полковник, или генерал. И най-после може да те произведе цар. Те са външни форми, които се дават за възнаграждение на онези, които живеят в истината. Всичките блага в света, това са дарби, титли, които се дават на ония хора, които дълго време са живели в истината. Така трябва да гледате на нещата. Аз искам да ви дам конкретни понятия. Без истината в света постижения не можете да имате. Някакви постижения, обикновени постижения ние имаме. Цялото животинско царство, което живяло без истината, какво е постигнало? Мислите ли, че вълкът живее в истината?

Мислите ли, че овцата живее в истината? Те са кандидати, но нито овцата, нито вълкът живеят в истината и затова имат тази форма. Единственото същество, което първо турило крак в истината, дошло малко да я помирише, то е човекът. Той е чул гласа. Дето [се] казва, че Адам чул гласа на Бога, то е истината, която му е говорила. Райската градина е място на истината, дето Адам живеел. Представете си - когато Бог прекарал всичките животни пред неговия поглед, той като видял животните, веднага им турил имена. Мислите ли, че бил глупав? Колко вида животни имате? Който [е] свършил по зоология, колко вида животни има? - /"Само насекоми[те] са 400 000"./ - Да тури толкова имена, той бил учен човек. Да измисли толкова имена, той бил учен - на всяко едно животно [име дал]. Гениален е бил Адам.

Кажете ми, дотук, додето стигнахме, какъв извод имате? В какво се учихте досега? Убедили ли сте се или не сте се убедили? Та във физическо отношение, при писането на буквите, когато човек дойде да пише буквите, всяка буква си има свой смисъл. Ако не знаете да пишете, то е по единствената причина, че не разбирате смисъла на буквите. Ако напишете буквата М така [фиг. 1], какво показва? Буквата М, това са два ромба, които са допрени в един връх. Тогава имате отрицателната страна на този ромб. Имате възходящо движение. Туй пресичане е отражение. Резултатите на буквата М са добри. Началото е лошо, резултатите са добри. Туй се доказва, математически отношения имате, имате слизане и възлизане нагоре. Вие сте учени хора, няма какво да ви доказвам. Доказват се неща само на невежите хора, на учения човек само се загатва. Какво ще ви уча? Слушай, ДО свиря, ти да го запомниш и да го схванеш с ухото си. Може да ти разправям целия ден, какво значение има? Казвам: Слушай, това е ДО. Запомни го сега. Опиташ се веднъж, [дваж], три, четири, пет, шест пъти, докато го вземеш правилно тона. И в моралния живот е същото. Нещо, което не можеш да направиш, какво показва? Морален човек е този, който прави работите. Който не може да ги прави, не е морален. Не че не е морален. Един човек, който не може да пее, не че той не е

музикален. Да се опита, той не се е опитал. Трябва да се опита. Като казваме за някого, че той не е морален, разбираме, че не се е упражнявал. Морален човек е онзи, който има известни способности, който се е упражнил. От неговото усилие зависи. Сега, ако така бихте разсъждавали. в този закон, човек ще може да бъде здрав. Здравето у човека е подядане, болестта е ощетяване. Здравето винаги ще те подяда, ще купуваш това онова. А болестта, тя ще те ощетява. Здравето с малко ще те подяда, всеки ден ще купуваш нещо, трябва да го угощаваш, за да ти бъде приятел. Ако не го угощаваш, ако не се държиш добре, същият закон - ще те подяда здравето. Ако ти не искаш да те подяда, тогава ще дойде болестта. Когато дойде, тя ще ти се наложи. При здравето - ти сам ще идеш да слугуваш. При болестта ще ти слугуват други и [ще] те ощетяват. Ще дойде лекарят, тези, които ти служат, милосърдни[те] сестри, то какво правят - те ще [те] подядат ли или ще те ощетяват? Лекарят учил за болестите, той казва: "Слушай, приятелю, ти не си живял добре, с тази болест не си живял приятелски, вследствие на това, виж какъв голям неприятел е станала". Да ви приведа един пример. Представете си, че вие обидите един човек, млад като тебе. Вие сте млад, той дигне дървото, стовари го на гърба [ти] и те осакати. Викат лекар, превързват реброто. Защо? Казвам: Защото не си го подядал, а си го ощетявал. Болестта всякога се дължи на една разумна причина вън от нас. Ти се разболееш. Болестта сама по себе си не иде. Ами ако ти спиш, и дойде някой - инжектира [ти] от тифозните бацили. Сутрин станеш, легнал си здрав, а към обед се чувствуваш неразположен. Някой нацъркал тия бацили. Питам: Този, който направил тази инжекция, глупав човек ли е или умен? Или ти дал една доза отрова. Мислите ли, че низши мисли, които ви идат някой път, много неприятни мисли, мислите ли, че те не са инжекции на някои същества вън от вас? Станеш сутрин, имаш съвсем отрицателни мисли. Легнеш с най-хубаво разположение, а станеш неразположен. Инжекция имаш, откъде дошла тази мисъл? Ако си инжектиран, трябва да търсиш противоядие*. Тогава трябва

* противоядие - противоотрова

да внесеш хубава мисъл, която противодействува на лошата мисъл. Да допуснем, че вие сте ученик в училището. Някой път някои учители обичат да се заяждат. Учителите някой път обичат да подядат учениците. Вие като не ги разбирате, те ви подядат. Учителите са способни да подядат. Малко учители има, които да ощетяват. Най-голямото число подяда всички. Вие, като не разбирате това подядане, вие се опълчвате, намислите да биете някой учител, че ви подял, турил ви "три", то е подядане. Той имал предвид да ви даде по-голям стимул, да учите повече. След като сте учили, едва ви тури "четири", пак ви подяде две единици. Някой път учиш, изкарваш, той те подяде по-малко. Той иска да му станеш приятел. Ти, като не разбираш закона, можеш да считаш неговото подядане за ощетяване и тогава ти направиш учителя си един [не]приятел. Тогава работите съвсем друг край ще вземат. Всичките ви нещастия, които ви се случват, щета ли са или подядане? Всичко, което ви се случва, какво е? По някой път казвате: "Защо майка ми ме е така родила?" - подядане ли е или щета? - Подядане. Защо да не тълкуваме нещата? Щом е подядане, резултатите са добри, няма изключение.

Вземете тона ДО. */Към един брат/* - Можеш ли да вземеш ДО? Най-първо го вземи физически, после духовно. Когато мислите да вземете ДО, ще мислите, че имате яйце, което трябва да турите под квачката. Щом се измъти, е РЕ. Неизмътеното яйце е ДО. Измътеното - РЕ. Пилето, което започва да рови, е МИ. Което нагълта зърната, е ФА. След като стане пиле и започне да тлъстее, става масло, е СОЛ. След като си легне, почива си, това е ЛА. За ДО-то да имате ясна представа. То е яйцето или семето, или плодът. Винаги то е плодът, той търси място. Ако го изядеш правилно, си взел ДО-то правилно. Ако не знаеш, ако не си го изял правилно, не си взел ДО-то правилно. Всяка мисъл, която дойде, всяка мисъл в своя първоначален потик, то е ДО. Във втория потик е вече РЕ, в третия - МИ, в четвъртия - ФА и в петия - СОЛ, в шестия - ЛА и в седмия - СИ. Законът е верен. Ако аз ям правилно, не правя никакви погрешки, правилно съм взел ДО-то. За да вземеш правилно тона,

ни най-малко в съзнанието ти, в дадения случай не трябва да има разпокъсване, раздвояване. Щом има единство в съзнанието, непременно ще вземеш ДО правилно, вярно. Не може да не го вземеш. Щом е разпокъсано съзнанието, не можеш да вземеш тона вярно. Следователно, под думата ДО аз разбирам първия потик в природата. Туй е, което дава потик. Не че не съществува преди яйцето. Преди да се образува, съществуваше друг потик. Но първият потик да се измъти яйцето е ДО.

В окултната наука мислят, че цялата природа е едно яйце. Следователно, туй яйце се развива, излюпва се. Нашата вселена едно време била яйце, излюпила се, пиле станала. Яйцето е измътено вече. Пилетата ходят нагоре-надолу.

Казвам: Мнозина, които искате да пеете, туряте сами препятствия. Казваш: "Не мога да пея". Искаш да свириш, казваш: "Не мога да свиря". - Бъркаш. - "Нямам условия да пея." - Бъркаш. - "Пари нямам." - Бъркаш. Ти, като дойдеш до музиката, ще кажеш: "Може". Нищо повече. Казва: "Как?" Да ви приведа един пример, който донякъде ще изясни. Това се случило във Варна. Майката казва на детето: "Чети "Отче наш". - "Няма да чета". - "Чети, че няма да ти дам да ядеш!" - "Няма да чета". Майката го бие, по никой начин не иска да чете. Най-после казва: "Ти не искаш да четеш, такава дъщеря не искам". Хваща я, дига я, стръсва я на земята. Казва: "Олеле, мамо, ще чета "Отче наш". Вие на едно страдание казвате на природата: "Не ща". Тя казва: "Чети "Отче наш", пей!" Като не искаш да пееш, подигне те, стърси те надолу, казваш: "Ще пея". Не чакайте последния момент, че да те шлепне. Като не искаш да се упражняваш, да се проявиш, тя ще те подигне, ще те разтърси, ще се свърши работата. Така като те стърси, тя пак не иска да ти напакости. Не поставяйте в себе си изкуствени бентове. Вие имате доста бентове направени. Вашите деди и прадеди са направили повече бентове, отколкото трябва. Не ви трябват бентове. Даже някои от вашите бентове ще ги развалите. Вие сега не влагайте капитала си в един бент. Вие губите вяра, казвате: "Аз не мога да пея". Вашето положение ще бъде смешно. Един млад момък казва: "Не искам да пея, то е

глупава работа, не искам да пея". Но случва се един ден, че среща една млада мома, влюбва се в нея, шестнадесет-седемнадесет годишна. Тя обичала много да пее и обичала хората, които пеят. Тогава той казва: "Ще пея". Има известни обекти в света, съществуват известни идеи, съществуват неща извън човека, които човек иска да реализира. Ти, като дойдеш до истината, аз наричам истина красивата мома, ти не можеш да влезеш в истината и не можеш да станеш гениален, ако не пееш. Като пееш, ще се радваш, то е вратата, с която се отваря, за да влезеш в истината. Щом влезеш в истината, ще се уредят работите. Щом станеш гениален, дадат ти този чин, ти имаш условия да си господар на положението. Казвам: При сегашните условия, при които се намирате, разсъждавате с един ум отпреди хиляди години. Казвате, разправяте за живота, как сте живели едно време. "Туй не мога, онова не мога". То са неща минали. Миналото е поука, бъдещето е стимул, настоящето е реализиране на нещата. В настоящето Бог живее. Той ни подбужда. В миналото хората живеят, нашите деди и прадеди. А в бъдещето живеят ангелите, те ни подбуждат към великото. Бог е за настоящето, Който казва: "Използувайте миналото. Бъдещето нека бъде един импулс за вас, за реализиране на нещата сега". То са малките неща, които могат да се реализират. Вие искате да реализирате нещата, бъдещите идеали. Вие оставете бъдещите идеали за бъдеще. Има нещо, което сега трябва да реализирате. Кое сега трябва да реализирате? Според вас, кое е най-важното да реализирате? Сутрин искаш да станеш, но твоят приятел, здравето, трябва да те подяде. Ти най-малко ще услужиш на здравето, ще благодариш на Бога. След туй ще идеш да учиш, да правиш много работи. Най-първото нещо, ти ще се нахраниш, подядане ще има. На здравето ще дадеш внимание. Защото, ако ти към него не си добър, тогава то ще се обърне на твой неприятел. Ако здравето си замине, ти не можеш да учиш. Нищо не можеш да постигнеш. Ти, за да бъдеш добър, доброто ще те подяде. Ако то не те подяда, туй, което не те подяда, то не е добро. Туй, което те подяда, то е добро. Туй, което те подяда, е здраве. Ами че трябва да ядеш. Ще платиш нещо, ще се спреш, ще похарчиш. Туй

допринася на твоето здраве и за доброто и те подяда. После, мисълта и тя те подяда. На тази мисъл е потребно ум. Той ще те подяде. Туй, което подяда човека, то е негов приятел. Има някои неща, които твоят ум изисква. Аз говоря за нормалното състояние на сърцето, не болезненото сърце, не болезнения ум, не болезненото тяло. Нормалното състояние на тялото, това е здравето. Нормалното състояние на душата, това е доброто. Нормалното състояние на духа, това е мисълта. Мисълта [и] истината. Нормалното състояние на духа е истината. Нормалното състояние на душата, това е доброто. И така, истината и доброто се движат, те вървят паралелно, винаги вървят нагоре. Истината надолу не слиза. Истината всякога има движение нагоре. Любовта има движение надолу. Любовта е сила, която се движи надолу. Любовта слиза, истината възлиза. Мъдростта има положение хоризонтално. Любовта има движение надолу. Мъдростта има движение хоризонтално, истината - перпендикулярно нагоре. Когато говорим за любовта, подразбираме едно движение надолу. Когато говорим за мъдростта, разбираме едно положение хоризонтално. Когато говорим за истината, подразбираме едно движение нагоре. Зная какво върши любовта, като слиза надолу. Тя като слиза надолу, всичко влече. Туй, което слиза, трябва да се пазиш от него. Туй, което, се движи хоризонтално, препятствува. Любовта влече, завлича. Движението на мъдростта е хоризонтално, понеже то препятствува. Ти, като напираш стената, трябва да я пробиеш. В истината има мъчение. Искаш да се качиш на някой висок връх, мъчение има, мъчнотии има, препятствия има. И в истината има препятствия. Не че истината препятствува, но като се качваш нагоре, уморяваш се. Казваш: "Кой ще се качва нагоре, на високия връх, ще ми се откъснат краката. Не е за мене това нещо". Мъдростта е турена хоризонтална площ, която препятствува. Сега, затворят те, мъдростта като даде посвещение, ще те тури в затворен замък и казва: "Излез, без да счупиш вратата, без да пробиеш стената. Ако излезеш, ще свършиш училището, диплом ще имаш". Ако не можеш да излезеш, казва: "Ще чакаш още". Щом влезат и те намерят вътре, казват: "Ще учиш". Искаш да свършиш, ще те затворят

там. Ако можеш да излезеш, диплом има, ако не излезеш, ще фучиш, ще кажеш: "Как ще излеза отвън?" Как отваряте вие вратата? Какво движение правите? Как се затварят вратите? Как са направени бравите? Ако си заключен, бравата - наляво-надясно, ще отключиш. Не трябва да забравяш. Ако влезеш в замъка, не можеш да отвориш вратата, забравил си накъде си заключил. Ето какъв е законът. Тази врата е разумна. Като си затворен, ще почукаш три пъти. Ако знаеш как да почукаш, ще се отвори вратата. Най-първо на вратата ще изпееш ДО, МИ, СОЛ и вратата ще се отвори. Ако можеш да изпееш, вратата ще се отвори, ако не можеш да изпееш, няма да се отвори. ДО е слизане, МИ е хоризонтално движение, а СОЛ е перпендикулярно нагоре. Аз ви говоря сега за тоновете, които съществуват. Основният тон на любовта е ДО. Основният тон на мъдростта е МИ. Основният тон на истината е СОЛ. Туй го няма в речниците, във вашите книги. Никъде не може да го намерите. Затова аз казвам: ДО, МИ, СОЛ. Те разрешават всичко. Имате тогава ДО мажорната гама. В ДО мажор има ли някакъв знак? - /"Няма"./ - Ако имате РЕ мажор, имате два диеза: ФА диез и ДО диез. Откъде дойдоха? Защо РЕ мажор не е по същия начин? Любовта може без спомагателни знаци, другите не могат. За РЕ мажор трябват два спомагателни знака. Че от ДО до РЕ имате цял тон, от РЕ до МИ - цял тон, от МИ до ФА - половин тон, имате всичко два тона и половина. От РЕ до МИ - цял тон, от МИ до ФА - половин тон, всичко тон и половина. При РЕ мажор кое ще повишавате? - /"ФА диез"./ Между МИ и ФА ще направите цял тон. СОЛ ще остане неизменено. Имате и после ДО диез. Сега, системата е такава. Защо между МИ и ФА има половин тон, а между РЕ и МИ има цял тон? И между ДО и РЕ - цял тон? На какво основание? Между ЛА [и] СИ има цял тон. Разстоянието между СИ и ДО е пак половин тон. Гамата на любовта, тя е предвидена, тя има два пункта, които са мъчни. От МИ до ФА, то е най-мъчното положение, понеже ФА е тежко да се носи, затова направили този интервал наполовина. Ти като изходиш положението от ДО до РЕ и от РЕ до МИ и като

изходиш от МИ до ФА, - то е същото положение. ФА е тежко, затова там интервалът е половин тон. Интервалът затова е по-малък, за да не би да се умориш. После имате друг интервал. След като сте имали успокоителното състояние на РЕ [и МИ] да не би да се наруши хубавото щастие [след МИ] - там интервалът е къс, съкратено е времето. Любовта видяла тия две препятствия и да не се изгуби щастието, да не се изгуби в началото здравето, турила тия интервали. Здравето на човек седи между МИ и ФА. Ако не можеш да вземеш ФА, ти ще боледуваш. Имаш една работа, искаш да знаеш дали ще я свършиш или не. Вземи с двата пръста на дясната ръка, показалеца и средния пръст, и удари в дланта на лявата ръка; ако можеш да вземеш тона вярно, ще свършиш работата. За толкова дена, толкова месеца, толкова ще бъде. То е гадание. Например, ти отиваш да държиш изпит, удари с двата пръста. Ако вземеш тона вярно, ще издържиш. Ако не вземеш, работата е малко [вероятна]. Казвам: Искаш да пътуваш от България за Америка, искаш да знаеш добре ли ще бъде - удряш двата пръста, ако не вземеш тона вярно, ще има авария, ще стане нещо. Ако го вземеш, тръгни, добре ще пътуваш. Тъй щото, не вземеш ли тона вярно, препятствия ще имаш в живота си. Вземеш ли тона на любовта правилно, всичко върви добре. Във вас се заражда мисълта "защо да е така?". - Защото е най-добре да е така. Защото по-добре от това не може да бъде. То е най-доброто, което може да бъде. Понеже по-добре в даден случай не може да бъде, затова е така. Сега, това са правила, които важат за сегашния живот. Имате някои неща за бъдеще, които при съвсем други условия ще бъдат. При сегашните условия, при сегашното съчетание, при сегашните ваши разбирания, за да се изпълнят някои неща, това е пътят.

Сега, каква беше първата мисъл? - /"Подядане и ощетяване"./ Вие обичате ли подядането? Досега бяхте неразположени към подядането. Предпочитайте природата да ви подяда, отколкото да ви ощетява. Любовта винаги подяда. Любовта никога не ощетява, тя всякога подяда, понеже се стреми надолу, разлива се. Не че ѝ трябва, че иска нещо от тебе. Законът е такъв. Като слиза, рови

навсякъде. Тя не че иска да рови, не може другояче. Така се казва, че разравя работите, подяда, - където слиза, тя дава, а пък понеже има наклон, ти не можеш да възприемеш нейните действия, ти [ги] считаш като подядане. Пък то е хубаво подядане. Понеже някой път ще те вземе от високо място и ще те тури на равно място, да не те подяда. Не само това: по̀ на равно място, по-малко ще те подяда. Ама тази философия е за вас, може да проверите. Случва ви се нещо, подядане има. Приятелство има.

Втората важна мисъл коя е? - /"Любовта слиза, Мъдростта е хоризонтална, Истината е нагоре"./ Тогава, какво трябва да правим с туй, което слиза надолу? Ами туй, което е хоризонтално, пак ни натиска. Затуй имаме покрив. Мъдрост[та] е покрив. То е Мъдростта, която ни пази. Ако се срути този покрив, какво ще стане? Мъчнотията е, ако не спазваш законите на Мъдростта. Покривът, туй, което те защитава, ще се срути. Туй е, което често става. Често вие съкращавате вашите неща и имате едно убеждение, едно верую в младите. След туй, току го съборите цялото здание, затисне ви отгоре. По този начин никога не събаряйте. Колкото и да сте бедни, не събаряйте вашата колиба, нова си направете до нея, но старата не събаряйте. Щом почнеш да мислиш криво, покривът ще падне отгоре ти. Щом не мислиш добре, ще падне. Движението на Истината е нагоре. Ние, които слизаме и се качваме, ние вървим по пътя на Истината. Отстрани, това е Любовта, това е, което слиза надолу, Мъдростта е отгоре - покривът. Ние сме запазени. Тогава, пази основите, пази страните! Ти Любовта като пазиш, върху тази Любов се крепи покривът - Мъдростта. Щом нарушиш Любовта, веднага се нарушава законът на Мъдростта и тогава става цял катаклизъм. Видоизменения, недоволства, какво ли не. Всички мъчения, които преживявате, някой път идвате до отчаяние - нарушили сте законите. Вие, като не разбирате, мислите, че този е причина, онзи е причина. Пък ни най-малко те са причина. Ние мислим, че някой човек е причина. Причината е съвсем далечна. Отношението ни към Любовта трябва да бъде правилно. Отношението към Мъдростта трябва да

бъде правилно, за да бъдат и отношенията ни към Истината правилни. Тогава нашият живот ще бъде друг. Ако отношенията ни към Любовта са правилни, и отношенията ни към Мъдростта са правилни, тогава и отношенията ни към Истината ще бъдат правилни, постиженията ще бъдат правилни.

Много съм говорил. Сега не зная, аз ли ви подядох или вие ме подядохте. Говорил съм три-четвърти [час] повече. Сега аз ви подядох времето, понеже може да сте имали един ангажимент навън.

"Отче наш"

9. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 22.XI.1935 год., петък, 5 ч. с., София - Изгрев

Моралът

"Отче наш"

Имате ли тема? - Четете. /Чете се темата „Моралът"./

Как определяте думата "морал"? - /"Благонравие"/. Моралът се определя с нравственост. В речника как е? Ще определиш нещо, което не знаеш, с друго, което не знаеш. Определяме числата с едно. То е неразбиране. Едно нещо определяме, не го знаем какво е, но определяме. Определяме хората, определяме едного, когото не знаем, не познаваме. От непознатото определяме нещо, което излязло от него, като че ни е познато. Как бихте дали определение, какво нещо е добро, какво нещо е зло? Ще дам едно определение. Туй, което е безгранично, което не можеш да определиш, е добро. Туй, което можеш да определиш, е зло. Злото всякога показва ограничени неща. Кой човек е гладен? Ограниченият. Онзи, [който] не е гладен, не е ограничен. Ти си гладен: вършиш престъпление, защото си ограничен. Наситен си, не си гладен, не си ограничен, добър си.

Значи, свободата на човека в какво седи? Що е свобода? Туй, което е безгранично. В свободата мислим да не ни ограничават, мислим да бъдем свободни. Свобода, значи без граници. Значи, да няма никакви граници. Какво нещо е моралът? Да говориш каквото искаш, без да си ограничен. Щом правиш нещо, с което си ограничен, то не е морал. Да бъдеш морален, значи да бъдеш [не]ограничен. От гледището на доброто туй, което се ограничава, е зло. Моралът, значи, е един метод за ограничение на злото. Следователно, що е морал? Туй, което ограничава злото, то е морал. Защото злото е единствено ограничено. Доброто е безгранично. Следователно, морал е онова положение на човека, което го изважда от ограниченото състояние и го поставя в неограниченото. Тъй щото, мислете по-правилно.

Тогава, може да се разгледа друг въпрос. Какво

нещо е материя, как ще определите? Позитивистите питат, какво нещо е материя. Как ще определите? Формата на съзнанието е материята. Питат: "Какво нещо е предмет?" Комплекс от усещания. Комплекс от туй, което усещаме. Що е предмет? Комплекс от усещания, то е предмет. Както и да разглеждаме нещата, не трябва да спорим. Когато хората се ограничават един друг, значи трябва да се измени формата, която трябва да ги избави от това ограничение. Истинският морал трябва да завежда хората от ограничено състояние към безгранично.

Нали вие изваждате извод във вашите теми, че който обича една жена, той е морален. Колко жени има в света? - Но една жена има. Следователно, можеш ли да любиш много жени? То е същото. То е в самата основа. В началото колко жени имаше? - Една жена имаше, от която излязоха всичките жени. Имаше и един мъж, от който излязоха всичките мъже. От тях се народиха много жени и много мъже. То вече е комплексно понятие. Казва: "Колко жени да обичаш?" - Ще обичаш една жена. Защото в началото беше една. Туй, дето много жени има, то е само една форма, фотографирали я. Защото един мъж, като облече една рокля, и той става жена в тази форма. Кой определя формата? Дрехата определя жената. По какво се отличава жената? Жената се отличава по това, че тя е без брада и без мустаци. Това е у хората. Но у животните, и там се различава. Лъвът по какво се отличава? Лъвът има грива, лъвицата няма грива. Все таки [във] формата има нещо, по което се различава.

Питам: Да носиш тесни обуща, морално ли е? Не е морално, защото образуват мазоли. Да кажем, ти имаш едно учение, което стеснява мозъка, образува мазоли. Човек трябва да мисли. Когато ние говорим за морал, за нравственост, ние разбираме едно здравословно състояние. Тия понятия, мисли на съзнанието ние сме ги извадили от естествения живот, в който се намираме. Седиш ти, [мислиш], - какво разбираме под "здраве"? Правилното функциониране на всички органи, които човек има. Здравословно състояние е, когато всички органи функционират, взаимно си помагат. Туй може да го прокараме и в умствения свят, и в чувствения свят,

когато човек чувствува. Моралът колко области засяга? Можеш да мислиш аморално, никой не те държи отговорен. Можеш да мислиш и чувстваш неморално, никой не те държи отговорен. Но щом дойде вече да постъпиш неморално, там те ограничат. Де съществува ограничението? В постъпките си ограничен. Щом направиш една постъпка, която обществото счита неморална, ограничават те. Но можеш да мислиш, никой не те ограничава. Можеш да чувствуваш, никой не те ограничава. Щом постъпваш, ти вече си ограничен. Моралът засега се отнася за постъпките на хората. Някои са се мъчили да внесат морала в мислите и в чувствата, но те отиват много далеч. Какво мисли човек и какво чувствува, той засега е свободен. Някой път вие набеждавате някой човек, че той имал разположение, или че мисли нещо [лошо].

В правото, там, когато разглеждат някои престъпления, казват, че има умисъл [или, че] станало нещо случайно, не е имал намерение. Някой път считат престъпление голямо, когато той имал в ума си намерение да го извърши. Криминално, понеже той мисли в ума си от по-рано да го извърши. Понеже в ума му е минала мисъл, считат го за предумишлено.

Всякога във вас трябва да се образува нещо реално, върху което да мислите. Кое нещо е реално? Представете си, ако някой от вас върви по водата и не потъва. Няма ни лодка, ни параход, пожелае да ходи по водата и върви без да потъва. Гледа го друг, и той тръгва, но той потъва. Единият потъва, другият не потъва. Представете си, че този човек иска да хвърка, и хвърка. Другият иска да хвърка, но не може. Сега, от вас има ли някой да ходи по водата? Разправят за един, че ходил по езерото преди две хиляди [години]. Учениците му го видели, че ходи по водата. После този, същият, който ходил по водата, учениците го видели, че се възнесъл нагоре, отишъл нагоре. Сега вие как ще го докажете научно? По някой път някои доказват научно. Един свещеник доказвал, че действително с пет хляба Христос нахранил пет хиляди души. Но тия хлябове били големи като могили. Някой слушал и казал така: "Мене не ме учудва, че хлябовете са толкова големи, но ме учудва пещта, в която са печени,

устата на тази пещ каква ли [е] била?"

Сега, има един правилен начин за разсъждение. Отвлечените разсъждения за морал са хубави, но има друг един път, дето всеки един от вас може да намери правилния път. Кое [е] естественото положение у човека? Искате да извадите един морал. Естествената храна коя е? Туй, което при храненето поддържа здравословното състояние у човека, кое е? Ако се храниш с храна, която изключва всички болести, след като си се нахранил 20 - 25 [минути], имаш едно приятно усещане на организма. То е естественото хранене. Щом се храниш и постоянно боледуваш, има нещо, което липсва на храната.

Та казвам: Тази храна е [не]естествена, неподходяща, която произвежда едно ограничение. Аз считам: моралът за бъдеще трябва да бъде едно естествено положение на постъпките. Моралът трябва да бъде пътят за естественото постъпване. Как човек да постъпва, не да прави подаяние. Постъпките да бъдат естествени заради него, не да произтичат по един изкуствен начин. Щом един морал се насажда у човека, той вече не е морал, това е възпитание или дресировка. Като кажеш на един човек да не лъже, да бъде морален, това не е морал. "Той, - казва, - се е подобрил". Да кажем, може да възпиташ един вълк да стане куче. Може хляб да яде, но при дадени условия този вълк няма ли да прояви своето естество? Често хората, като се турят на изпитание, се вижда, че не са морални. Има нещо неестествено в морала. Един възпитавал котки, дресирал една котка, че могла да носи кафе като човек. Един искал да покаже, че тя не е променила нрава си, инстинкта си. Той хванал една мишка, котката носи кафето. Той като хвърлил мишката, тя хвърлила таблата и хуква да гони мишката. Стари навици има човек. Когато се казва, че морално трябва да се постъпи, може да е външно съображение, може да са външни причините, които те карат да постъпиш така. Ти си морален, понеже те е страх от закона. Влизаш в някоя кантора, гледаш - касата отворена, пълна със златни пари. Казваш: "Банкерът е там", страхуваш се. Казваш: "Ако го няма, може да бръкна, да взема парите". Може да помислиш така. Погледнеш, имаш едно изкушение. Ако

речеш да бръкнеш в присъствието на банкера, какво ще стане? Ще счита, че това е насилие, да бъркаш в касата му. Той ще каже да не бъркаш вътре. Най-простото нещо: какво е морал? Как го определят? - /"Правилни отношения между същества"./ Може да определим морала със скачените съдове, нали? Какъв е законът на скачените съдове?

Ако [ви] дадат един въпрос сега: "Кое е най-същественото?", какво ще отговорите? Коя е най-съществената мисъл за сегашния ни живот? Пишете върху темата: "Най-съществената мисъл за всеки едного от вас". Ха да го разграничим сега. Кое е най-същественото за тебе? /*Към един брат.*/ Представете си, че имате да избирате от хиляда дадени предмети, [в]се скъпоценни предмети, но имаш право да избереш само един. Всички предмети може да ги гледаш, но имаш право да избереш един, който ти подхожда. Кой ще избереш? Кое е най-същественото в дадения случай? - /"Което ми приляга"./ Че кое ти приляга? Да допуснем, че не си гладен, че не си жаден; ако се гладен и жаден, друго е. Тъй, че то е интересно. Физическият свят и умственият свят са две крайности, понеже духовният свят е като средина, център. Туй, което иде от чувствата, влияе. Ако поставиш мисълта от една страна, чувствата са в средата. Зависи кой свят е поставен в средата, в центъра. Всички хора се влияят повече от своите чувствувания, отколкото от своите мисли. Например, при студа еднакво ли издържат? Усещането за студа еднакво ли е? Студа го усещате на степени. Ще избереш онзи предмет, който задоволява всички предмети. Кое е най-важното да избереш? Дават ти една къща. Преди да са ти я дали, кое ще видиш най-първо? Колко врати има. То е най-важното. Има ли откъде да влезеш вътре? Първото положение е дали има врати. Най-важното нещо в къщата е вратата. Добре, на второ място, кое е най-важното в къщата? Дали има направени прозорци, отдушник има ли, то е второто положение. Третото положение, дали може да се живее в тази къща. Но най-важното положение, когато ти дадат къща, е да има врата, от която да влизаш и да излизаш навън. Следователно, онази идея, с която ти можеш да влизаш и да излизаш

свободно от живота, тя е най-съществената в дадения случай. И друго може да има. То са начини. Когато дойде сами да ръзсъждавате, не да мислите какво са мислили хората преди вас. Защото вие не можете да мислите за морала, всички нямате един и същ морал. Някой път пристрастени сте към себе си. На краката нямате хубави обуща, лачени обуща, никакви ръкавици за ръцете. Някой път обушата ви са скъсани, имате хубави ръкавици; някой път ръкавици нямате, имате хубава шапка. Някой път гологлав ходите, обуща имате, бастун имате. Може би обуща нямате, дрехи имате, имате хубава, бяла риза. Пристрастен сте. Или някой път може нищо да нямате, имате [само] един хубав пръстен със скъпоценни камъни. Туй, което го гледате, то са специфични състояния в човека. Ще кажете: "Глупаво е да се носи този пръстен". Никак не е глупаво. Този пръстен струва 20 - 25 хиляди лева. Като се намериш в затруднение, може да го продадеш, може да си купиш обуща, шапка, дрехи за една цяла година можеш да се издържаш с него. Следователно, хубаво е човек да има хубав пръстен. Ако носиш един скъпоценен пръстен на пръста си, можеш да го покажеш на гостилничаря и той да те кредитира за твоя пръстен. Хубавите камъни миришат. Тези камъни, които са изкуствени, са като изкуствените цветя. Скъпоценните камъни имат ухание. Който няма ухание, той е изкуствен камък. После, изкуствените камъни нямат живот. Те са мъртви. Тези, скъпоценни[те] камъни, са живи. Те боледуват по някой път. Може да се лекуват. Когато диамантът изгубва блясъка си, тогава ги дават на някои хора да ги носят, тогава се възстановява блясъкът. Живи са те. Скъпоценните камъни са живи, изкуствените нямат живот в себе си.

Трябва да дойдете до [такова] положение: Здрав е онзи орган, който има правилно отношение. Всеки един може да си извади отношение за себе си. Здрав е всеки един орган, който има правилно отношение към тялото. Здрав е онзи човек, на който тялото има правилни отношения към органите. Два извода има: здрав е онзи човек, на който всеки орган има отношение към тялото, и здрав е онзи човек, на който тялото има отношение към всеки орган. Никой орган не е лишен от съществените

неща, които са потребни за неговото благо.

Вие за вас може да си извадите вътрешни оформени правила за морала. Ако едно дете влезе в една градина и откъсне една ябълка, постъпката му не е морална, понеже влязло без позволение. Считат, че влязло да краде. В старите схващания - това, което можеш да изядеш, не е престъпление. Престъпление ето къде има: ако вземеш ябълката и я туриш в джоба, то е престъпление. Туй, което можеш да туриш в Божествената торбичка, не е престъпление. Туй, което туриш в човешката торбичка, то е престъпление. Следователно, ако вземеш хляб и [го] изядеш, не е престъпление, ако го туриш в джоба си, е престъпление. Щом искаш много жени, то е престъпление. Щом мислиш, че има много жени, то не е морално. Щом мислиш, че някой бил жена, то е престъпление; щом мислиш, че някой е мъж, то е престъпление. Щом мислиш, че някой бил жена си, то е престъпление. Щом мислиш, че жената била мъжа, то е престъпление. Щом мислиш, че някой не вярва в Бога, то е престъпление. Че какво ще ми кажете? Допуснете, че ти си сам в света, кой ще ти трие морал? Дали ще вярваш в Бога, кой ще ти определи? Ти искаш да възпиташ сина си или приятеля си в обществото, че да вярват в Бога. Ти как ще се възпиташ, да вярваш или да не вярваш? Чудни са хората. Те имат един материалистичен възглед за нещата. Ако отделя своята ръка от тялото си, по какво ще се определи нейният морал? Трябва да чувствувам, че ръката е свързана. Щом се отдели от мене, безморалието е започнало. Ако ръката се отдели от моето тяло, морално ли е? Има ли право да се отдели сама? Ако ръката се отдели от организма, ще бъде ли свободна? Щом се отдели ръката, тя ще има нужда. Ръката, ако се отдели, ако може да ходи, тя има право. Но щом се отдели, тя изгубва тази способност. Докато тя е на организма, тя има известна свобода. Щом се отдели от организма, изгубва своята свобода. Добре, допуснете, че вие сте гладен, минавате някъде, виждате: някой пътник оставил си торбата, вземате хляба, продължавате пътя. В какво седи слабостта в дадения случай? Друг минава гладен, ходи, не се съблазнява, макар че чувствува в себе си известен глад. Казва, че

може да издържи. Сега, вие не сте разсъждавали, дълбоки разсъждения нямате. Крушата, която ражда круши, може ли да се храни от крушите? Крушата може ли да се храни от своите круши? Не може. Но човек може да се храни от тези круши. Тогава, за да бъде човек свободен, какво трябва да прави? Дотогава, докогато човек се отделя от цялото, той е ограничен. Всичкото сплитане на живота е, че ние сме се отделили от цялото, че ние сме се отделили от земята, отделили сме се от въздуха, светлината, от всичко сме се отделили - индивидуализирали сме се. Търсим един живот, според нашите понятия, следствие на това, на всяка стъпка усещаме ограничения. То е сегашното наше схващане. На всяка стъпка имаме ограничения. Казваме, че това трябва, онова трябва, какво не мислим не осигуряваме живота си. При това животът остава неосигурен. Кой [е] осигурил живота си досега? Искаш да живееш, до колко години можеш да живееш? Ако туриш всичкото знание, едва можеш да живееш до 120 години, а някой път и по-рано заминеш. Като турите всичките усилия, колцина от вас сте здрави?

Та казвам: Моралът е да се повърнем към онова състояние, положение да чувствуваме цялото, да имаме връзка. Ние сме свързани с всичко в дадения случай. Тия престъпления, които има, в дадения случай няма да ги има. Дето и да си, ти ще бъдеш в един уреден свят. Където и да е, ще дойдеш да работиш, ще мислиш, ще чувствуваш, всички неща едно след друго идат. Няма да има никакво усилие. Сега има едно усилие, трябва да се мисли, трябва да се изкарва прехраната, защото сме отделени от реалността. Ти вървиш по земята и мислиш, че тази земя не е разумна, няма никакво отношение към тебе. А от туй, неразумното очакваш всичките блага. Гледаш на слънцето, то е горящо, никаква разумност няма в него - научно тъй разглеждате слънцето. От туй, горящото слънце, от неразумното ти очакваш всякога да дойде благо. Земята - неразумна, [но] трябва да те поддържа, да те крепи; слънцето - неразумно, [но] от него трябва да дойде благото. И тогава туй, неразумното трябва да влезе в тебе. Ти, единственото разумно същество, а всичко друго, неразумно трябва да влезе в тебе и да те

направи разумен. Да туря едно понятие. Тогава, ти щом си отвориш устата, въздухът не чака ти да го каниш. Като си отвориш устата, той току влиза, не те пита, ти позволяваш ли да влезе. Пита ли те въздухът, хлопа ли, той налягане има. Какво е налягането, колко сантиментра е въздушното налягане? - /"76 кг на кв.см"/ Например, някой ваш приятел може да се докачи. Един те хване за ръката и едва се докосне, друг те хване и те стисне за ръката. Единият те стисне повече, отколкото трябва, а пък другият едва докосне ръката ти. Какво заключение ще си извадиш? Онзи, който те стисне много, онзи, който те стисне средно и онзи, който едва докосне ръката? Този, който хване ръката ти здраво, ти можеш да разчиташ на него - иска да покаже, че има разположение към вас. Онзи, който едва хваща, той вече не обича. "Не искам,- казва, - да се ръкувам". Ако нямаше налягане на въздуха, човек не би могъл да диша. Не би могъл. Налягането не се ли дължи на нещо, което наляга? Някаква разумност има в налягането. Или у тебе се заражда желание да ядеш. Хлябът има нещо, което предизвиква желание да ядеш. Има нещо в природата, което ти налага какво трябва да правиш. Нещо те наляга. Да допуснем, че вие сте в животинското царство. По какво ще се познае, че вие сте по-умен отколкото животните. Представете си, че ви заобиколят 10 мечки, 10 тигри, 10 големи змии боа, всички искат да ви изядат. Ти им говориш, те казват: "Не!" Най-после, вие прибягвате до едно изкуство. Вас са ви осъдили. Ти казваш: "Може да ме изядете". Наоколо има суха трева. Вие имате една кибритена клечка, драснете, запали се тревата наоколо. Питам: С тия ваши неприятели, какво ще стане? Понеже всички имат козина, започват да бягат: мечки, тигри, лъвове, змии. Ти седиш, наоколо огънят като се разрасте, всички бягат. Питам: Туй сега морално ли е? От това гледище морално ли [е] да те изядат? Ако ти направиш три такива опита, започваш да им говориш и като дойдат, още като покажеш кибритената клечка, ще кажеш: "Ще се държите както трябва. Тази клечка знаете какво може да направи?" Те ще имат понятие, че ти не си човек, с който могат да се шегуват. С огъня може да си играеш, имаш огън като средство да

се браниш. Сега, вие в живота не знаете как да употребите кибритените клечки. По някой път казвате, че имате животинско естество. Значи, имате животни във вас, които не ви признават, пет пари не дават за вас. Казват: "Ще те изядем тебе"; казва: "Ти ще слушаш, каквото искам, ще те изям". В него има желание да те изяде, заповядва. Животните нямат такива понятия. Но като погледне на човека, [животното] гледа дали ще може да го изяде. Една мечка, един тигър като те погледне, казва: "Хубаво ядене става". И като те хване, казва: "Много хубаво ядене е това". Като те хване, поваля те надолу. Какъв извод ще направиш заради него. Това е понятието за един свят. Ако на този звяр му посочиш козината му, че гори, то е вече начин да се избавиш от него. Природата турила козината. Трябва да се прилага този вътрешен страх и [от] сухата трева. Това може да се случи. Вие се намирате в един свят и мислите, че вие сте господар. Прави сте, но не ви признават още за господар. Сега искате да извоювате вашето право. Дойдат тия, малките буболечици микроскопически. Влезе някоя малка буболечица във вас и в 24 часа станат няколко милиарда. Вие заболявате, хване ви чума, холера ви хване или каквато и да е друга болест. Тя е специфичен, по-низш живот. Или имате една мисъл, която ви безпокои. Аз не зная как вие се освобождавате от вашите лоши мисли. Какъв е вашият метод за освобождение от вашите лоши мисли?

Да допуснем, че в тебе честолюбието е силно развито.

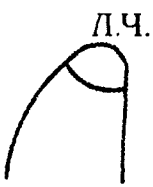

Представете си, че имате такава една глава. Личните чувства са много силно развити /Л.Ч./ Тия успоредни линии перспективно имате. Но то е опасно. Какво трябва да правите? Кръвно сте обиден, какво трябва да правите? Представете си, че някой убил брата ви. Казвате: "Докато не го убия, аз не му прощавам". Или, вземете проста обида. Как ще се справите с обидата сега? Англичаните при сегашните условия много лесно се справят. Сега англичаните и американците, щом ги обидиш, казват: "Господине, стой сега!" Няма никакъв съд, току започне с ръцете - по носа,

по лицето. Като го набие, подаде му ръка, здрависа се и си замине. Иска да му каже: "Още веднъж като говориш, да обуздаваш езика си". Разправя се, няма никакви бастуни, в носа бие, не встрани. Най-първо в носа. Като че туй е всичко, не мислиш правилно. Ако тук те обидят, ще дадеш едно заявление, каже ли ти обидна дума, ще го дадеш под съд. Англичаните казват: "Да хващаме адвокати, да даваме пари, да се разтака, кой ще чака години", той веднага започва да удря. Набият се, примирят се, заминат си. Онзи, обиденият набие другия; по някой път се случва, онзи, който те обиди, да те набие. Тогава какво ще правиш? Всякога обиденият има правото да съди. Щом се обиди, че го били, той ще хване един учител да го научи да се боксира. Може би след година пак ще го срещне, казва: "Преди една година вие ме обидихте", и започне. Някои мислят, че това е диващина, боксиране е то.

Но дойде ви една лоша мисъл, какво трябва да правите с нея? Под съд ли да я давате или да се боксирате с нея? Кое е най-право? Или имате едно чувство. Как си представяте вие чувствата? Представете си вашата мисъл като един хубав левент момък, пък едно чувство, което ви обидило, като една красива мома. Защото красивата мома и красивият момък може да ви обидят. Само те са смели. Само един красив момък във вас и една красива мома могат да ви обидят. Другите не си позволяват, само те могат да ви обидят. Какво ще правите с тях? Вие казвате, че имате един усет за чувствуванията. Чувствуването си има известна форма. Кой може да ви обиди? Кой може да мяза на вас? Едно куче може да ви обиди, но [в]се таки, животните имат подобие на човека малко. Човек не мяза на животните, животните мязат на човека. Животните мязат на човека, не ние на тях. Ние мязаме на Бога, не Той на нас. Бог създал човека по свой образ и подобие. Ние мязаме на Бога донякъде. Бог не мяза на нас. Може да извадите заключение, че и Бог мяза на нас. Например, може Бог един мъртъв човек да го възкреси, да го оживи, това Той може да го направи, а вие един мъртъв човек може ли да го съживите? Не можете.

Та казвам: Колкото и да ви се говори, вие си имате старите идеи, старите схващания за морал. Всеки ден за морал говорите, но никой от вас не прилага онзи, общоприетия морал. Всеки от вас приема временно, привидно, отвън обществения морал, а отвътре прилага свой морал. Като останеш в стаята, кой морал прилагаш? Докато си в един град, прилагаш морала на града, то е само привидно, временно е. Щом си в гората, прилагаш вече морала, който имаш в себе си.

Та казвам: Трябва да разчитаме на онова, което е всадено в нас. То е същественото. Има едно чувство в човека, морално чувство има в човека, което показва различието в човека. Много естествено изпъква чувството на справедливост, чувството на милосърдие или чувството на снизхождение. Към някои хора ти си разположен, в тебе се явява едно чувство на снизхождение, когато някой ти говори за тях. Кое е по-хубаво сега: да ни обидят и да носим обидата или да предвиждаме обидата? Да можеш да понесеш една обида или да можеш да я предвидиш, кое е за предпочитане?

Ако едного от вас направим цар, какво ще направи за своите поданици? Най-първо за мъжете и после за жените какво ще направиш? - /"Поданиците ми да бъдат свободни и да имат пари"./ Ако им дадеш пари, това е подкуп. Друг ако направим цар, какво ще направи? Какво ще дадеш на своите поданици? - /"Бих се погрижил за просветата"./ Друг ако направим цар, какво ще направи? - /"Не ставам цар"./ Ако те направят цар и не можеш да откажеш? От туй зависи благото на народа. Да ви поставя тогава в друга форма. Представете си, че вие сте затворен и вас ви дават свобода. Какво ще направите? Представете си, че всички сте затворници, освободят само едного от вас, той е свободен, цар е. Какво ще направи той, като излезе от затвора? Най-първо ще хвърлиш затворническите си дрехи, ще вземеш една баня, да се окъпеш хубаво, ще се нахраниш хубаво и след туй ще се помолиш на Бога и да благодариш на Бога, че са те освободили от затвора. И да пожелаеш ония, които са в затвора, да ги пуснат един по един. Хората са затворени тук, на земята, един по един ги пущат навън. Всички тия правила са

правила на затворници, не са правила на свободни. Хубаво е по някой път да мислите, ако сте цар, какво ще направите. Ако сте един философ, какво ще направите? Ако сте един поет, какво ще направите? Ако сте един музикант, какво ще свирите и т. н. После, за много неща може да мислите, то е едно хубаво упражнение. Че как не искаш да станеш цар? Обидата показва, че си цар. Щом се обиждаш, цар си. Щом си недоволен от живота, цар си. Сега говорим за царе, втория път - за царици. Мисли си по някой път "Ако съм цар, какво ще направя?".

Има практически правила, които човек трябва да приложи. Те са здравословни. Да кажем, че си болен човек, виж какво влияние оказва хубавата мисъл. Има хора, които препоръчват следното за лечение. Да кажем, някой път болен си, страдаш от ревматизъм или от треска. Казват: "Ти си болен, хилав си, слаб си роден". Дръж в ума си някой здрав човек. Гледай здравите, хубавите лица. Ти ходиш и едва се тътриш по земята. Гледай някой човек, който ходи спретнато, гледай неговите движения, в ума си дръж здравите хора. Дръж в ума си здравите хора, че да оздравееш. Не дръж в ума си хилавите хора. Искаш да бъдеш добър, дръж в ума си добрите хора. Искаш да бъдеш поет, дръж в ума си поетите. Искаш да бъдеш музикант, дръж в ума си музикантите. Не, който не е проявен, дръж в ума си тези, които са проявени. Трябва да бъдеш като тях. Идеята е същата: какво той ще направи? Дръж идеята за Бога в ума си. Постепенно в тебе ще възникнат сили, понеже те съществуват, [но] няма нещо, което да ги подхранва. Имате един идеал, дръжте го в ума си. Не само един идеал, много идеали дръжте в ума си. Живи трябва да бъдат вашите идеали. Искаш да минеш за здрав човек, създай [го] в ума си; и като видиш някъде [здрав човек], гледай да го произведеш в ума си. Болните хора, изобщо, имат голяма обич към здравите. Когато един здрав човек, пълен с магнетизъм, като го хване болният човек, го държи, гледа го в очите, да му даде нещо, да мине нещо в него. В здравия се явява благородство, казва: "Ще оздравееш и ти ще бъдеш един ден като мене". Тъй щото, към добрите хора, към здравите, всякога да имаме

разположение към тях. То е естествено разположение. Естествено разположение има човек към здравите хора. Ти не можеш да имаш отвращение към един здрав човек, той всякога те привлича. Ако е пълен с животворен магнетизъм, не може да не те привлича, и ти не може да не го обичаш. Един човек, който е пълен с животворни сили на мисълта, ти се привличаш от него. Ако на един човек сърцето е пълно с животворни сили, ти не можеш да не го обичаш. То е закон. Та всеки трябва да има в себе си тази животворна сила на тялото, на ума и на сърцето. Ти, отдето минеш, онези хора, които имат нужда от тебе, те се привличат, пък и те имат разположение. Едно естествено състояние на човека [е то]. Та казвам: В туй отношение гледайте да бъдете привлечени от онези, които имат. Трябва да бъдем привлечени от природата, понеже в природата съществува тази животворна енергия, която можем да възприемем. Затуй трябва да имаме обич към природата. И затуй трябва да имаме обич към всичките хора. Най-първо, към всички ония хора, които са здрави, ще имаш отношение. Моралът е сега да имаш обич към всички хора. Най-първо ще имаш обич към всички ония хора, които са здрави, към природата, която най-първо има тази животворна сила. Ще имаш обич към всички умни хора, не към глупавите, но към умните хора, понеже те имат в себе си тази животворна сила. Ще имаш обич към добрите хора, понеже те имат в сърцето си тази животворна сила. Ще имаш обич към всички здрави хора, понеже те имат в себе си тази животворна сила. Туй е първото положение: кои трябва да обичаме. Второто положение е към болните. Ние трябва да бъдем здрави. То е отношението на здравите хора към тях. Болните трябва да обичат здравите, то не е моралът за болните. Моралът за добрите хора, за здравите, за умните е те да обичат болните, в тях трябва да има желание да се приближат [до тези], които са със слабо телосложение, глупави, лоши и към всичките хора трябва да имат отношение. Казвам: В света съществуват два морала - единият положителен, другият - отрицателен. Аз го наричам: на положителната добрина и на отрицателната добрина; на болните се дължи отрицателната добрина. Болният

човек е отрицателен, той трябва да мине към положителната добрина, трябва да бъде един положителен човек. Та казвам: Когато се казва, че трябва да обичаме, ако нямаш дарба, обичай всички умни хора. Ако не си морален, обичай всички добри хора. Ако не си много от здравите, обичай здравите хора. Едно практическо правило в живота, което всеки ден може да прилагате. Да имате микроскопическо правило: Не търсете да съжалявате за онова, [което нямате], но после, като забогатеете, на тях, [неразвитите] може да им дадете същото правило. Болният не трябва да уповава на болния. Глупавият не трябва да уповава на глупавия, на умния трябва да уповава. Добрият не трябва да уповава на злия, на добрия трябва да уповава. Та силата ви в какво седи? Умният човек е силен! Добрият човек е силен. Здравият човек е силен. Силните хора са умни, добри и здрави. Те ще оправят света. Те ще създадат правила. Ако вие останете глупави, болни и лоши, законите, които създадете, и те ще мязат на вас. Каквито са хората, такива ще бъдат и законите. Сега, във вас седят разни понятия за нещата. По някой път вие чакате гениални хора, вие сте пасивни. Ще дойдат някои гении, ще се родят, те са родени вече. Какво ще ми разправят, умните хора са родени вече. Вие чакате да дойдат. Кои ще дойдат за бъдеще? То е заблуждение. Бъдещето за тебе е сега, когато се пробуди твоето съзнание. Ако не [е] пробудено съзнанието ти, за бъдеще не чакай, ти не трябва да чакаш някое друго бъдеще. Ако твоето съзнание се пробуди, твоето бъдеще е дошло. Не чакай, когато идеш в небето. Когато твоето съзнание се [е] пробудило, ти си в небето. Пробуденото съзнание вече привлича. - "Няма условия сега". Кои са условията? Условията в света са добрите хора. Умните хора са условия, здравите хора са условия за тебе. Защото у умните хора - в тях е едно разположение - да бъдеш умен като тях. Здравите хора, и те искат да бъдеш като тях, следователно, разположение имат. Това са условията. Вие сега мислите какви са условията. Вие мислите, че парите са условия. Оставете настрана, парите са резултат на умните хора, на здравите хора и на добрите хора. То е посторонен въпрос. А пък тия, трите

правила, ако ги държите, може да се ползувате от тях много повече, отколкото, ако съберете всичкия морал в света. С този морал, който аз ви казвам, за десет години може да свършите толкова работа, колкото със сегашния ваш морал за хиляда години. Хиляда години ви трябват, за да добиете онова, което ще добиете за десет години с морала на добрите, на умните и на здравите. Десет години ви трябват, а според вашия морал, който сега имате, хиляда години ви трябват. Разликата е важна. Нямам нищо против този морал, ако сте от търпеливите, хиляда години ви трябват. За да постигнете сегашните ваши идеали, хиляда години ви трябват, за да постигнете това, което желаете, а с новия морал ви трябват десет години. Кое ще предпочетете? Може да предпочетете десет години, но не искате да работите. Като дойде, не искате да работите. Тия хора ще ги намерите, добрите. Считай, че ти си един от тях. Вие сега постъпвате като сегашните владици. Той благославя в името на Христа, а себе си има предвид. Христос е само параван. Казва: "Каквото аз ви казвам" и каквото Христос каже чрез него. Той казва: "Каквото казва владиката да бъде казано, каквото каже да бъде". Казва: "Аз вярвам в Христа". Какво вярваш? И тогава, в турско време, избягали българите та нямало поп. Една българка отишла при един ходжа, да ѝ кръсти детето. Той не знае как. Най-после му дошло на ум. Казва: "Не зная, но ще се помъча да го кръстя като попа". Как кръщават? Взел един купел, донесли един котел с топла вода; ходжата хваща детето, потапя го три пъти и казва: "Както попът казва, така да бъде". Три пъти потапя детето в купела, и три пъти повтаря тия думи. Та на едни от вас, които питате как, казвам: Ще вземете вашето дете, ще го турите в купела и ще кажете: "Както Учителят казва". Нали е практично? "Както попът казва". По-голяма практичност няма. Питам сега: Ако един поп те кръсти и ако един ходжа те кръсти, каква е разликата? Попът е свързан с по-дълго време, хиляда години се изискват, ходжата в десет години ще свърши. [В] този морал той трябва да ви чете молитви на водата. Тя, водата няма нужда от четене. И без молитва има сила. Водата, и без да чете попът, пак има сила. Четенето

на попа е съвсем друго. Водата, и като чете попът и като не чете, тя си е вода. Не че като ѝ чете попът, ще дойде сила. То е заблуждение. Молитви да му четеш, имат сила - и връзката, която се прави [също]. Вие се много колебаете и после, много философствувате. Вие казвате тъй: "Как е възможно млад човек да живее един добър живот". Че вие, ако като млади не можете да живеете, като стар човек съвсем ще го загазите. Защото, ако при голямото богатство не можеш да направиш едно добро, кога ще го направиш? Когато си един бедняк, какво ще направиш? Нищо няма да направиш. Кога можеш да направиш едно добро? Когато си умен, когато си глупав не можеш да [го] направиш. Трябва да бъдеш умен, трябва да бъдеш добър, трябва да бъдеш здрав. Тия три неща са необходими, те трябва да предшествуват. Умът, сърцето и волята са проводници на големите блага.

Много е говорено, повече съм говорил - 25 минути. Тогава, вижте какво ще ви кажа: Аз трябваше само един час да ви говоря, а съм говорил един час и половина. Аз ли да понеса глобата, какво ще кажете? Половин час от времето съм ви дал повече. Какво ще правите? Трябва да ми платите половината час. Или вие ще кажете: "Ти ще платиш глоба, понеже от времето ни взе повече". Та казвам: Кой на кого да плаща сега? Половин час [е] говорено повече, отколкото трябва. Един час и половина съм говорил. Не точно.

Така, какво запомнихте? Какво остана в ума ви? Имате У, направете едно уравнение. В математиката имате X, У и Z. Направете три уравнения.

Ха да попеете сега. Ако ми попеете, нищо няма да ви взема. Един концерт ще ми дадете за половината час. Изпейте: "Аз смея да кажа". /*Изпяха всички песента.*/ Когато пеете, трябва да знаете, че когато вземете правилно един тон, той е на физическото поле. Тонът трябва да има отглас и в ума, и в сърцето. [Тогава] тонът е органически, пък има и психически тонове. Кога[то] един тон има механически, органически и психически качества, тогава тонът е правилен. Добрите певци, добрите свирци знаят това. Всяка мисъл, която има отношение към добрите, към умните и към здравите хора, тя е правилна. Всяко

чувство, което има отношение към здравите, към добрите и към умните, то е правилно. Един тон, ако няма отглас в органическия свят и в психическия, той не е правилен. Може механически да бъде музикален. Не е въпрос за механическа музикалност. Всеки трябва да бъде музикален. В какво седи механическият тон? /*Учителят свири на цигулка един тон.*/ Това е механически. /*Учителят свири.*/ Трябва да дадете контраст най-първо. Та докато пеете механически, във вас ще има дразнене. /*Учителят изсвирва на цигулката механически тонове и органически.*/ То са състояния, които минават. Винаги трябва да имате контраст. Всяко състояние, което имате, трябва да го смените. Може да сте болен, сменете състоянието и ще бъдете здрав. Ако не можете да го смените, ще се образува болезнено състояние. Веднага ще запеете тихо. Представете си, един пианист свири на пианото. Акомпанира или с терци, или с кварти, ще имаш един или друг резултат в музиката. Между ДО и МИ е терца, между ДО и ФА - кварта. Ако вземете ДО и ФА, в природата се създава съдържанието на нещата. ФА е хубавата храна, с която може да се нахраните. МИ е начинът, по който може да се нахраните. ФА е хубавата, здравословна храна. Силата, [СОЛ], в дадения случай е правилното храносмилане. Това, което можете да извадите от храната, то е силата. ЛА е вече постигнатият резултат. СИ е благото, едно голямо благо на Божията воля. Защото МИ и СИ в мажорната гама са пътища, които свързват с другия свят. Полутонието е врата. Две полутония имате в гамата: едната врата, през която влизате в духовния свят, другата - през която излизате. В мажорната гама между МИ и ФА се влиза в другия свят. От другия свят може да се слезе само между СИ и ДО. То са отворени пътища. Ще пеете ЛА за храносмилането. Да бъдете добри, ще пеете МИ. За да бъде храната добре оформена, приготвена, ще пеете СОЛ. Храносмилането е правилно. ЛА отделя соковете. СИ е вече постижение. Така вече музиката има смисъл. /*Учителят пее ДО.*/ Сега този тон е правилен, с няколко трептения е по-висок от камертона. Кой е по-правилен, цигулката ли взема [правилно] или аз вземам? "Живот, движение, красота, доброта". /*Пее Учителят.*/

Какъв тон ще дадете на "смелост"? Смелият вече има движение. Какъв тон има страхливият? В страхливия има полутонове. */Учителят показва ДО диез./* Той иска да излезе, как ще излезе? Вземи РЕ и ще излезеш. Щом вземеш ДО диез, то е страхливият. Който пее РЕ, иска да излезе. Който пее РЕ бемол, и той е страхлив. Щом вземеш РЕ, казваш: "Какво ще ме е страх". Бемол [щом] вземеш, то е страхливият. [И] ДО диез е на страхливите хора, а на силните хора са целите тонове. Хората, които се колебаят, с полутоние минават. Мажорната гама е за здравите хора. Съществуват само две гами. За слабите много са гамите. Двадесет и осем гами са те. [В]се са начини как да минете. Слабите в света са повече, отколкото силните. Най-първо съзнаваш, че си слаб. Ти си мислиш, че си силен, когато си слаб. После, от страхливия до смелостта колко се изисква? Половин тон щом повишиш, смел си вече. ДО диез, половината тон е причината на слабия човек. Още половин тон като вземеш, работата е свършена. Ти си се спрял на полутонието. Като вземеш [цял тон], работата е свършена. Какво ти костува да станеш смел човек? Взел си ДО диез, вземи РЕ чисто. Всяка несигурна мисъл е полутоние. Когато се колебаеш, същото е. Имаш една мисъл, дали е полутоние или не? Вземи цял тон, мисълта е права. Не че е лоша, тя е хубава. В музиката тия, хубавите песни някой път са изразителни, не всякога. Всеки един полутон подразбира един цял тон.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

10. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 29.X.1935 год., петък, 5 ч. с., София - Изгрев

СЪЩЕСТВЕНОТО

"Отче наш"

Имате ли тема? - /"Да"./ - Четете.

Чете се темата: "Съществената мисъл за всекиго едного от вас".

Тогава, между две съществени идеи, коя е съществената? Сега, какво разбирате под думата "съществено"? Кое е същественото за болния човек? - /"Здравето"./ Хлябът не е ли съществен? Дишането не е ли съществено? Здравето е резултат от правилното хранене и правилното дишане. От какво произтича здравето? - /"[От] правилния живот"./ - За умния човек кое е същественото? За човека кое е същественото? Вие казвате, че на първо място е да мислим, да бъдем умни, то е същественото. Тогава, животът не е ли съществен? По какво се отличава един резултат? По какво се отличава същественото? Един от вас казва, че същественото е да бъде добър ученик. Да бъде добър ученик, това е резултат. Да вярваш в Бога, това е резултат. Да се храним добре, това е резултат. Има нещо, което те заставлява да се храниш. Кое е най-същественото, без което човек не може? Защото същественото трябва да определите в даден случай, не за през целия живот, кое е същественото. То не е същественото. За през целия живот да търсиш същественото, то не се мисли така. Какъв е целият живот? Целият живот не седи човек да живее осемдесет години. В дадения случай то е извън времето и пространството. В най-малкото време, [в] което ти не можеш без нещо. Има ли нещо, без което ти не можеш? Кое е онова, без което човек не може? - /"Без Бога"./ - Безверник си ти, как ще бъде то съществено за тебе? То са наши разсъждения. Най-същественото е онова, което не ти трябва. Щом съзнавате, че най-същественото е Бог, тогава не зная какво трябва да направите. - /"Да му служим"./ - Как? - /"Безкористно"./ - Да служи човек безкористно, с добро сърце, то са неща неопределени.

Общо не може да се определи, кое е най-същественото. Много работи има. Щом се домогнете до същественото, вие не можете да бъдете в това положение. Щом си ученик, ти не си при същественото, ти си при необходимото. Ти трябва да използуваш кое е същественото. Да кажем: Един се мъчи. Същественото е да се освободи. Той, след като се освободи, още не е при същественото. Коя е най-съществената мисъл? Да се освободите от всичко онова, което не ви трябва. По отрицателен път определяме същественото: да се освободим от всичко онова, което не ни трябва. То е същественото. Ти вярваш в Бога и се безпокоиш. Това съществено ли е? Кое те заставлява някой път да се съмняваш? Или ще кажеш: "Еди-кое си е същественото", но това, същественото, тебе те безпокои. Същественото в живота, то не може да безпокои човека. То вече дава смисъл на целия живот. Сега вие може да дадете сравнение и да кажете: "Кое е същественото?" Всички вие казахте по един съществен резултат. Да учи човек, да вярва в Бога, то е резултат. Това са усилия. Но съществената мисъл е ключ. Тя е пробният камък. Същественото в живота е пробният камък. Ти, като имаш пробния камък - съществената мисъл, ти всичките мъчнотии ще разрешиш. Другите разсъждават и казват: "Няма какво да мисли човек". Щом [така] мислиш, ти мислиш по принуждение. Кое е същественото за водата? Вие ще кажете: "Да тече". Ако водата е замръзнала? Следователно, същественото в живота, който животните имат, и живота, който човек има, тия мисли, които сега имате, то още не е същественото, те са преходни състояния, не са същественото. Същественото вие го свързвате с необходимото. Същественото с какво го свързвате? Кои неща наричат съществени? Вие нямате една идея за същественото. Във вашия ум трябва да седи една съществена мисъл. Туй трябва да подразбирате в буквален смисъл - свободата във всяко отношение. Трябва да имате ключа, за да бъдете свободни. Свободата е вече резултат на нещата. Най-съществената мисъл е път или ключ, или сила; щом я имате, с нея навсякъде ще бъдете свободни. Пък как ще знаете съществената мисъл? Можеш ли да знаеш това, което не си опитал? Вие казвате: "Съществената

мисъл". - Може ли да говорите за неща, които не знаете?

Аз ще си позволя да ви кажа един пример. Човек има пет сетива, нали така? Представете си, че в един човек зрението е слабо, той не вижда, но въпреки това, той има други сетива, с тях си служи. Някъде си служи със слуха, с пипане, с мирис. Той се домогва до ценни неща, за знанието се намира път. Защото в зрението е движението. Той, без да има зрение, ходи, но не така правилно. После, можем да кажем: "Добре да мисли човек". То е процес. Коя е съществената мисъл? При съществената мисъл вие няма вече какво да се оплаквате от живота. Има ли някой от вас, който да не се оплаква? По този начин на разсъждение идваме до едно противоречие. Може да кажете, че този начин е метафизически. Дотогава, докогато човек има препятствия в живота си, той не е намерил съществената мисъл. Той казва, че служи на Бога, и пак има противоречия. Пак не е намерил съществената мисъл. Или можем да кажем, че е учен човек, и пак има свои препятствия. Във всички неща има нещо, което му липсва. Донякъде, идеята за съществената мисъл можем да обясним със следното: Когато дяволът напуснал небето, той дошъл на земята. Искал да се покаже на Бога, че и той може да направи нещо, та направил един човек. Направил го, [но] не могъл да му даде душа. Този човек-автомат тръгнал подир него и му казва: "Дай ми душа". Той върви и онзи вика: "Дай ми душа!" Цял ден вика подире му. Тръгнал дяволът до Бога. Той го преследва навсякъде. Тогава, туй, което вас ви преследва, какво е? Ако вие имате една съществена мисъл, която сте създали в себе си и [тя] ви гони, питам тогава: Какво сте направили? Ако тази идея така върви подир вас и хлопа ден и нощ, и казва: "Дай ми душа", тогава, кое е същественото? Вие много материалистически [казвате] - "Да се служи на Бога". Служенето, то е материалистическата идея. Вие по някой път свързвате добрия човек, доброто, с нещо материално. То е третостепенно. Ако вие сте на земята, може да направите добро, но ако не знаем [как], какво ще правим? Сега какво правите? Представете си, че сте в един свят, дето хората не са сиромаси, живеете в свят, дето всички хора

имат, нямат нужда от нищо, какво ще правиш? Кое [е] същественото? Тогава ще се намерите в положението на човек, който напуснал земята и отишъл да живее в този, съвършения свят. Той мислел, че като иде между съвършените хора, ще си уреди работите. Като отишъл там, никой не му обръща внимание, всички си вървят. Чуди се, мисли, какво да направи, за да му обърнат внимание. Никой не му обръща внимание. Той на земята бил сиромах, избягал от неволята. Там неволя няма, но никой не обръща внимание на него. Никой не се разговаря с него. Всичко има там, но никой не [му] обръща внимание. Питам: Каква била съществената мисъл, че той отива в този свят? Вие сега мислите, че като идете на небето, всичките хора ще ви обърнат внимание на вас. Вие, като идете в някой град, или като идете в училището, искате да обърнете внимание на вас. Ако идете в училището, по кой начин ще обърнете вниманието на учениците и на учителите в това училище? По колко начина можете да заставите вашите съкласници да мислят заради вас? Първо, ако сте най-силен между тях. Второто положение кое е? Ако сте най-способен. Третото положение? - /"Ако направи[ш] погрешка"./ - Можете да направите погрешка само между умните хора, между глупавите хора не можете да направите погрешка никога. Представете си, че сте в един свят, дето всички хора правят погрешки, кой ще обърне внимание? В този свят може ли да направите погрешка? Аз вярвам в едно, че вие не правите погрешки без това. Но във вас едно е, че всички вие се стремите да не правите погрешки, а при това правите. Интересно е, че в този свят туй, което не искате, него постоянно правите, а онова, което искате да правите, него не правите. - /"Последователите на апостол Павел"./ - Апостол Павел беше недоволен от това положение. Той се оплакваше от своя недъг. Има степени на възможност. Кое [е] същественото качество на ученика? Да се учи ли? Той само за себе си мисли от сутрин до вечер. Мисълта е права, но тя е много ограничена. Способните ученици тук, на земята, са много амбициозни. Каквото направи, иска да обърне внимание на другите. После, способните професори са също амбициозни.

Трябва да дойдете до съществената мисъл. Под "съществена мисъл" разбираме това, което ще ти даде развръзката. Тя ще ти даде път за разрешение на мъчнотиите. Тъй трябва да мислите. Има някои работи, за които може да мислите, но те не са съществени, не са от такава важност. Сега, едно обяснение. Мъчното е да се разбере същественото. Идеята не е съществена. Представете си, че девет от тия кибритени кутии, като драскате клечките, не се запалват. Само една кутия има, на която клечките се запалват, но вие не знаете коя е. Вземете една кутия, извадите клечка, драснете, не се пали. Вземете втора, трета клечка, не се пали. Колко клечки има в една кибритена кутия? - /"Четиридесет"./ - Хубаво число - четиридесет. Вземете втора кутия, драскате първата клечка, запалва се. То е същественото сега - огън, кибритена клечка, с която може да си свършите работата. [Ако] вие намерите съществения огън, работата е разрешена. Съществената мисъл разрешава един от най-важните въпроси в живота. Тогава с нея всичко можеш да постигнеш. То е същественото, така се мисли. Онези, [останалите] неща са необходими. Същественото е онова, с което всичко можеш да постигнеш, не изведнъж, но вече имаш ключа за постижение. Казва: "Да вярваме в Бога". С това ще постигнеш ли всичко? Самата вяра не е съществена: Не знаеш как да вярваш. Казва: "Как се вярва в Бога?" - Този въпрос ще ни отдалечи от днешната тема. Има ли човек в света, който да не вярва? - Няма. Защото след като тръгне безверникът да ходи, той има вяра, че може да ходи, защото ако няма вяра, не можеше да ходи. След като тръгнеш да вършиш каквато и да е работа, ти имаш вяра, ти имаш вярване в Бога. Казва: "Аз не вярвам в Бога". Щом не вярваш в Бога, мисълта не е съществена. Щом мислиш, че без Бога можеш, то не е съществено. Щом се спори за нещо, то не е съществено. При същественото не може да се спорите. Когато хората спорят за Бога, то е крива идея. Имат съвсем материалистическа идея, мислят Господа като материален. То е тяхна идея, която са си създали, един кумир, на който те искат да се молят. Едно време хората се молеха, на какво? Нали всички вие в Бога вярвате? Но

богатите вярват ли в Бога? Те вярват в парите си. Силните вярват ли в Бога? Те вярват в силата си. Учените вярват ли в Бога? Те вярват в знанието си. Вземете един цигулар, който отива да свири, той вярва ли в Бога? Той вярва в цигулката си - като тегли лъка, може да свири. [В] никакъв Господ отвън и отвътре не вярва. След като свърши, казва: "Господ ми помогна". Че свирил добре, дали Господ му помогнал? Представете си: Един цигулар влезе в едно общество да свири, та малко се поразтопят хора[та]. Музиката малко разтопява. Хората са много студени, малко с музиката да ги свържат с нещо. Сега, музиката е нещо, което принадлежи на ума. Сега хората много често я разбират по един чувствен начин. Казва: "Аз усетих нещо". Усещането принадлежи към нашите представи. По какво се отличава един цигулар като свири, от друг като свири? Или, какво е правилото, че някой свири по-добре от друг? То е наше субективно схващане. Ако двама певци пеят при един болен, болният може да познае, кой певец пее добре. Ако един певец пее, и болният казва: "Не ме смущавай", той не пее добре. Ако дойде вторият, че като пее, болният даде внимание, този, вторият, пее по-добре. Ако не могат да те търпят да пееш, ти не си от добрите певци; ако те търпят, ти донякъде си. Щом не могат да те търпят хората, ти не си добър певец и добър свирец. Тогава ти ще кажеш, че те не разбират от музика. Остави това, че те не разбират. За да те търпят, ти трябва да пееш добре, трябва да има нещо в гласа ти. Най-първо, ако ти сам не можеш да се търпиш като пееш, ти не си добър певец. Ако свириш [така], че не можеш да се търпиш, ти не си добър свирец. Едно правило ще ви дам при музиката: когато свириш, ако не можеш да се забравиш, ти не си цигулар. Ако започнеш да свириш и мислиш за този, за онзи, не слушаш каквото свириш, ти не си добър свирец. В свиренето трябва да се забравиш, сам трябва да участвуваш, ти като свириш, се вдъхновяваш. Дали другите хора се вдъхновяват, то е друг въпрос. Този закон може да го проверите: Способният ученик не иска да вярват хората, че той е способен или не. Същото е и с учения човек. Онзи, който иска да е учен, и иска

светът да го признае за учен, той още не е учен. Вие се намирате в положението, дето се събрали десет души юнаци и всеки започнал да показва неговата сила каква е, разправя какво е направил. Само един юнак от десетте мълчал. Всички се хвалят, че са юнаци, само той мълчи. Питат го: "Ти какво направи?" Той духнал и всички се повалили на земята. Казват: "Кажи и ти нещо". Само като духнал и големите юнаци налягали на земята. Кой е юнак сега? Той искал да каже: "Това са наши разсъждения"; като духнал, всичките големи юнаци се натъркаляли на земята. Какъв е изводът сега? Ако аз дойда при вас, които сте направили такива работи, и духна, вие къде ще бъдете?

Сега ще дойда да определя същественото в живота по отрицателен път. Ще ви приведа един пример, който донякъде ще ви изясни същественото къде е. Един гръцки зидар, във времето на Сократа било, когато гърците вярвали в Зевса, един голям майстор качва се на една къща отгоре да работи. По невнимание паднал долу, пък си счупил и двата крака. Не може да се помести. Занесли го в къщи, станал недоволен, обърнал се към Зевса и казал: "Досега аз мислех, че ти си един от умните богове, направил си света разумно. Но виждам, че не е много разумно направен. Ти трябва да направиш света така, че хората да не си чупят краката като падат. Какво си създал тия страдания? Тази работа трябва да я оправиш. Направи един свят малко по-разумен". Най-после, след като мърморил така цяла седмица, идва един посланик от Зевса, който казва: "Какво искаш?" - "Искам да бъда здрав". - "Хубаво, още днес ще бъдеш здрав". Като оздравял, той се качил на къщата пак да работи. Дига чука, удря върху гвоздея, той не се забива, удря, удря, най-после - разсърдил се, хвърля чука и той увисва във въздуха, не пада надолу. Взел триона да реже и той не върви. Хвърлил и него, и той увиснал във въздуха. Като се разгневил, и той увиснал във въздуха, няма кой да го снеме. Ден, два, три, седмица стои, не може да слезе отгоре. Пак започнал да мърмори: "Аз мислех, че ще направиш нещо по-хубаво, по-умно. Тук гладен ще умра. Онзи път си счупих краката, сега гладен ще умра". Тогава

Зевс ни казва: "Едно от двете ще бъде светът. Аз направих света такъв - да не си чупят краката хората. Тъй, преспокойно, няма да си трошат краката и никакви болки няма да чувствуват". Тогава работникът казал на Зевса: "Моля ти се, обърни първото положение, което беше направил, и да имаме ум да разбираме, че да не си чупим краката. По-лошо е, когато няма никакво движение". Какво разбрахте? Вие нали сте всички от мърморковците? Всички вие намирате, че този свят, както е направен, липсва му нещо, че не е направен така добре. Вие казвате: "Човек да бъде способен, това да направи, онова да направи". Вие благодарете, че сте от глупавите хора. Ако един човек е беден, в какво седи лошавината на беднотията? Или, ако е богат, в какво седи преимуществото на неговото богатство? Вие турите на богатия нещо, което той няма, неща, които не [му] се падат, а на бедния не туряте. Казвате: "Той е беден човек". Добре, ако той е беден или богат, в какво седи преимуществото на богатството? Да ви наведа на една мисъл. Представете си, че вие отивате на една чешма с пълно шише, напълнено, запечатано. Представете си, че туй шише ви е нужно, какво ще направите? Туй шише е богато. Какво ще направите, като идете при извора? Представете си, че шишето е пълно не с вода, а с друга някоя течност. Изпразвате шишето, но то пак има дъх, водата, която налеете, тя пак ще се поквари. При отиването на извора какво е потребно? Потребно е празно и чисто сърце. Ами че хората са такива. Ако ти си беден, ти си едно празно шише, имаш най-добрите условия. Щом си богат и осиромашееш, то е друг въпрос. Да си роден сиромах и да си роден богат. Ако ти си богат и осиромашееш, то е актьорство, то е представление, то не е реално. Той е богат човек, но той не е роден богат. Той е сиромах, [но] сиромах не е роден. Някой има ролята на сцената, че е цар, то е актьорство, той не е роден цар. Някой играе ролята на някой крадец, но той не е роден крадец. За уважение са богатите хора, за уважение са и сиромасите хора, които се раждат богати и сиромаси. Богатите са богати по единствената причина на сиромасите. И сиромасите са сиромаси по единствената

причина на богатите. Богатите и сиромасите хора се много обичат. Най-голямата обич съществува между сиромасите и богатите хора. Аз тъй зная, и в природата нали е така. Богатият човек е онзи, на когото устата е [затворена] (фиг. 1). Сиромах човек е онзи, на когото устата е отворена (фиг. 2). Ти, като напълниш кесията си, отворена ли я оставяш? Пълната кесия е поло-жителна. Отрицателното в природата е по същия закон. Ако ти не си беден в дадения случай, ти богат човек никога не можеш да бъдеш. Или, казано другояче: едно шише, което е празно, е сиромашко, ако има нещо в шишето, то е богато. Питам: Това съдържание, което се туря в шишето, ползува ли самото шише? Дали шишето е богато или сиромашко, какво се ползува то, ако е сиромашко или богато? Какво се ползува богатото шише, какво се ползува сиромашкото шише? Че господарят понякога е доволен от богатото шише, някой път е доволен от сиромашкото шише, той еднакво е доволен. Сега, никой от вас не искате да бъдете сиромаси, нали? Тогава, какви искате да бъдете? Тогава, защо не се родихте богати, съвсем сте загазили. Щом искате да бъдете богати, съвсем сте загазили; значи, не сте родени богати. После, искате да бъдете учени. Там е погрешката. Ти трябва да бъдеш роден учен. За да бъде човек учен, той трябва да бъде роден учен. Тогава аз разсъждавам: ако си роден учен, ти след някое време ще почнеш да съзнаваш, че си учен човек. Ти не съзнаваш, мислиш, че отпосле си придобил това знание. Представи си, че ти си написана книга, съдържаш голямо богатство. Ти сам себе си не можеш да използуваш - онова написаното. Идва един мъдрец, който започва да чете на глас, представете си, че книгата започва да слуша. Мъдрецът отваря първата страница, чете, книгата казва: "Не знаех тия неща". После обърне втора, трета, четвърта - чете, книгата казва: "Чудно!". Мъдрецът чете.

+ <

фиг. 1

- >

фиг. 2

Снощи бях на един концерт и хубаво свири. Този Боян Константинов свири много хубаво, защото Сашо беше отзад. След като посвириха, хващаха се за ръка. Благодарение на това той свири. Казва на публиката:

"Благодарение на него аз свиря". Казват: "Роден музикант". Този се мъчи да бъде музикант, свири хубаво, технически придобивки на музиката има, [но] Сашо е роден музикант.

Сега, не разсъждавайте повърхностно. Всички сте чудни по някой път, когато разглеждате идеята за Бога. Ако не престанете да гледате на Бога другояче, вие нищо няма да постигнете. Сегашните вярвания спъват хората. Казва: "Да не вярваме". Това спъва хората. Вие, като вярвате в Бога, ще бъдете един гениален музикант. Това е идеята. Ти, като вярваш в Бога, ще бъдеш гениален математик, естественик, гениален зоолог, социолог, моралист, във всяко отношение да бъдеш гениален. Ти, като вярваш в Бога, всичко може да бъдеш. Като не вярваш в Бога, нищо няма да бъдеш. Не само в едно отношение, но като се държиш за Бога, всичко онова, за което сърцето ти копнее и умът, [ще постигнеш]. Хващаш Господа за ръка и Той всичко може да направи. Щом си свирил хубаво, при Бога си; щом не си свирил хубаво, хвани Бога за ръката. Тази идея сега не е ли по-близка до сърцето, отколкото да вярваме в Бога със страх и трепет. [Да вярваме], но с любов. Тогава ще имаш един отличен ум, няма да бъдеш сиромах. Щом вярваш в Бога, ще бъдеш богат; щом вярваш в Бога ще бъдеш здрав. Навсякъде всичко можеш да направиш. Сега пак питате: "Как можем да го направим това нещо? Как да го направим?" Да ви дам един пример как да го направите. Както и да ти разправя цигуларят и ти да го гледаш, ти, като вземеш цигулката, не можеш да го направиш. Нещата не могат да се направят. С уста не могат да се изговорят. Има нещо, което трябва да го учиш, след като го чуеш.

Казвам: Същественото, то е път за постижение на всичко онова, което желаеш не само за един момент. Аз съм казвал: за днес съществената мисъл, за даден момент, във всеки даден момент да имаш това, което искаш. Защото в един момент може само едно да искаш. Същественото в живота се разбира. Само едно нещо можеш да искаш в даден момент. За най-малката част от времето, която за нас е достъпна за нашето

съзнание, в този момент трябва нещо съществено. Следния момент се изменя. Във втория, в третия, безброй са тия, във всеки даден момент да има онова, което е съществено за тебе. Същественото е онова, което ще внесе задоволство, че доволен да бъдеш. Следния момент първото доволство ще мине, ще дойде второ, трето, четвърто, пето. Та, същественото е само това, което задоволява всички копнежи на човека, не изведнъж, последователно.

Сега, да ми попеете, кое е същественото. Изпейте: "Аз смея да кажа". */Всички изпяхме песента./* - Т.Р.Ц. - Песента изисква, първо, да топите, второ, да растете и трето, да цъфтите. После ще си вдигнете завивките и на работа ще отидете. Качеството на пеенето е да се стопиш. Аз не виждам никакво топене. Пък като пееш, трябва да растеш, да цъфтиш - разцъфтяване, връзване, плод - те спадат към разцвета. Щом се топиш, то е яйцето, имате основния тон ДО. Топенето е ДО. Турил си яйцето под кокошката да се мъти. То най-първо се разваля, но от това, разваленото яйце, ще излезе пиле. Най-първо вие трябва да се размътите. Вие съвсем други понятия имате. Трябва да се разцъфтите. Казва: "Размъти се". Аз се радвам, когато срещна хора, на които умът се е размътил. Сърцето като се размъти, радвайте се, че сърцето се размътило. Ще се излюпи яйцето. Та вие не сте свободни. Ако извадя някого да пее, вие се смутите. Не се топите. Когото и да изкарам, казва: "Не мога". Значи, не си стопен, не можеш да вървиш вече. Кой от вас ще стане да пее доброволно? Кой е най-разтопеният? Сега, ако сте някой друг, ще каже: "Че [той] е много горделив". Кой е най-разтопен сега? После ще видим кой расте. Някой може да е разтопен, пък да не расте. Ще преведа песента: "Аз смея да кажа". То е една форма. Аз смея да кажа, че мога да свиря. Това кой може да го отрече? Аз смея да кажа, че слънцето е светло. Слънцето като грее, то чувствува ли, че грее? То само изгрява; ние чувствуваме. Че то е светло, дали слънцето чувствува? Може би съществата, които са на слънцето, да чувствуват. Каруцата, която вози учените хора, знае ли, че са учени хора?

Някой път и да знае, без разлика ѝ е. И конят може да знае, но без разлика [му] е, но в дадения случай ние съзнаваме. Как трябва да започне най-първо една песен? За да започнете една песен, вие не трябва да чувствувате мъчнотия при пеенето. Ако станеш да пееш, и основният тон не иде на песента, ти не си готов за пеене. Основния тон трябва да вземеш. Сега вие ако започнете, един ще вземе по-високо, други по-ниско, всички няма да вземете верния тон. Когато пееш, не трябва да чувствуваш никаква спънка, свободен трябва да се чувствуваш, една голяма самоувереност да имаш. Не самоувереност, която да няма място, но човек, който е самоуверен и знае. Аз смея да кажа, че слънцето е светло, нищо повече. Ако аз мисля, това не е атрибут само на мене. Аз мисля, понеже самата природа е разумна, аз съм отзвук, проявявам една нейна мисъл. Следователно, тя мисли повече, аз мисля върху нея. Аз се радвам, че мисля вече, като я съзнавам. Че когато аз стана добър, то е атрибут на Бога, на природата. Аз трябва да чувствувам, трябва да се радвам. Някой казва: "Аз съм добър човек". То е съвсем материалистическо схващане. Ти всеки момент можеш да бъдеш добър. Никой няма да ти препятствува да бъдеш добър. След години искате да станете добри. Оставете тия празни работи.

Сега, аз този музикант го похвалявам в едно отношение. Той е паметлив, той запомнил всичко наизуст. Мислеше ли той къде, кой пръст да тури? Много добре изпълни цялата програма, там имаше два концерта. После, знае кога да започне - голяма самоувереност. Сега, би било интересно, ако десет души музиканти свирят, [в]се най-способни, и тогава да направиш разлика. Аз бих желал на един концерт да излязат не един, а няколко, трима, четирима, петима, ако дойдат десет души изведнъж, ще бъде още по-хубаво, тогава да се види, кой е пръв. По-интересно ще бъде тогава.

Вие трябва да се освободите. Имате едно състояние, което е наследено, чакате нешо отвън да дойде. Чакате благоприятни условия да дойдат. То е хубаво, но туй състояние, което вие чакате, то съществува в природата;

че вие го нямате, то е друг въпрос. Да имаш условия, то е един резултат, да имаш една топла стая. Ти в даден случай можеш да нямаш пари, но ако си умен човек, ти всякога можеш да стоплиш стаята си зимно време. Няма голямо препятствие да стоплиш стаята си.

В пеенето трябва да се учите да пеете. Пеенето е идеал. Вие свирите, приготвяте начин за пеенето. Според мене, трябва да пееш и да свириш, не само да свириш, но да свириш и да пееш едновременно. Ако свирите и пеете, ще си помогнете много по-добре на себе си. Всеки ден, като станете, ако не можете да свирите, поне попейте си. Да не бъдете като безгласни риби. Някои казват, че не могли да пеят. Аз виждам, от вас най-способните не пеят, а пеят тези, които са последни. Мнозина има способни, не пеят. Някой, който не е способен, не е даровит, той пее. Казват: "Той роден да пее". Онзи, роденият два пъти по-добре да пее, не пее. Пеенето е на третия свят. Пеенето във физическото поле е движение, пеенето в духовния свят е чувствувание, а в Божествения свят, то е мисъл. Да мислиш, то е пеене.

Вземете в български думата "Аз". Англичанинът, който е по-практичен, казва: "ай". Англичанинът казва "ай" - турчинът разбира "месечина", а англичанинът разбира "аз" - човекът, който мисля. Българинът някой път във възклицанието казва "ай". Как ще смените "з"-то? Пеенето, то е за вас. То е съзнанието в музиката. Имате и подсъзнание. Подсъзнанието включва минералите, включва и растенията. И в животните, и в човека има подсъзнание. Подсъзнанието в нас са онези преживелици, ония черти, които сме онаследили. Подсъзнанието е завършените неща, които ги имаме, в себе си ги носим. Съзнанието е в животните, то включва радости и скърби, удоволствия и неудоволствия. Съзнанието, то е у човека, то е представата у човека, а самосъзнанието е понятие вече. Представете си сега свръхсъзнанието. То е идеалният живот. То са идеалите вече. Подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание, през всичките тях трябва да е минал един музикант. За да може да даде израз, той трябва да повика всички ония опитности, набрани от

безброй векове. Той трябва да има външна представа за конкретното, обективното, да го почувствува и след туй да дойде понятието на човека за неговата мисъл. Най-после в него трябва да се събуди Божественото. Тогава може да пее и да свири. Ти тогава трябва да се научиш да мислиш. Вие седите и казвате: "Аз смея да кажа". Какво ще пееш: "Аз смея да кажа". Че като мислиш за слънцето, ще помислиш за всички ония, които живеят на слънцето, те изпращат светлина. Аз смея да кажа, че те живеят, от всички тях може да се уча. Туй кой може да го отрече? Никой не може да го отрече. Кои хора могат да кажат: "Аз мога да го отрека". Ако и ние сме на едно и също място 20-30 души на един хубав обяд, кой ще каже, че обядът не е хубав? Всички сме нахранени, усещаме се добре. Кой ще каже, че обядът не е хубав? Никой не може да каже. Онзи, който не е бил там, ще каже: "Аз смея да кажа". Следователно, когато ние отказваме нещата в света, ние [не] сме [ги] вкусили, нищо повече. Туй, което човек [е] вкусил, не може да го отрече. Ако го отрече, то не е същественото. Същественото никой не може да го отрече. Съществените неща не се отричат, несъществените неща ние отричаме. Всяко нещо, което се отрича, то не е съществено. Сега, същественото във вас кое е? Колко пари вас ви трябват? [На] вас не ви трябват милиони. Аз бих ви привел едно доказателство. Трябва да ви го приведа, да се съгласите и да го знаете. Ако обичаш златото, ти си богат; ако си сиромах, ти не го обичаш. Затова си сиромах. Сега вие вярвате, че обичате някого, той не ви обича. Вие на земята имате една опитност и казвате: "Аз го обичам, но той не ме обича". Ако ти обичаш и не те обичат, или ти не обичаш, или онзи, когото обичаш, не знае какво нещо е любов. Тогава, защо ще обичаш онзи, който не може да те обича? Какво ви заставлява да обичате този, който не знае да ви обича? Златото, това е едно условие. То се туря като емблема на живота. Онзи начин, по който [човек] може да се развива нормално, то е злато. Ако ти имаш това качество, златото ще дойде при тебе. Всички хора, отдето минеш, ще имат

разположение към тебе, ти няма да бъдеш сиромах. При сегашното положение на живота, понеже нямате туй съзнание, намирате се в трудно положение. Вие съзнавате, че сте сиромах, съзнавате, че сте роден сиромах. Роден сте да бъдете сиромах, за какво? На български нали имате така: "Си" и "Бо". Имате "Бо" и "Си", какво става - "Сибо". Русите казват: "Спасибо". Благодаря. [Какво е] в дадения случай "Б"-то? В еврейския език, с "Б"-то е създаден светът. Нещата от "Б"-то започнали да растат. Ако искаш да растеш, богат трябва да бъдеш. "О"-то - имаш условия, по които животът да се развива. Ако искаш да намериш пътя на живота, да намериш истината, там ти трябва сиромашия. "С"-то е месечината, която приема светлина и изпраща. Ти, ако искаш да намериш истината, ако искаш да намериш доброто, трябва да идеш на месечината. Тя гледа земята никак да не дойде между нея и слънцето, тя знае, като види слънцето, тя приема светлина. После, светлината не е нейна - колкото приеме; задържа ли излишната светлина в себе си? Туй, което не трябва на нея, тя го изпраща на земята. Следователно, сиромашията е път, по който да възприемем светлината, и туй, което не ни трябва, да го препратим на другите. Де е сега лошавината в сиромашията? Няма никаква лошавина. То са ваши разсъждения. Ти ще кажеш: "Така се говори, но животът е груб". В какво седи грубият живот? Например, ако тук вие не можете да направите българската атмосфера по-мека, тогава какви българи сте вие? "Да съм един англичанин". Англичаните са направили атмосферата по-мека. Вие направете на Изгрева атмосферата по-мека. Вие седите тук и не е толкова меко. Някои търсите меката атмосфера в света. Нямам нищо против. Светът пък търси меката атмосфера при нас, вие търсите в света. Вие мислите като че сте разбрали живота. Песента трябва да започне от СОЛ. После, "А"-то е важно. Туй е заченато[то]. Има нещо, което заченато. То е СОЛ, което помага за реализирането на човешките идеи. Щом си бременен с една идея, трябва да пееш "А"-то е бременно, натоварена камила е то. [Казваш:] "Аз". Ако вземете в английски, там имате другояче -

"I" /"АЙ"/. То е десетата буква в еврейския език, тя е י*. Една малка наша запетая. "Вав"** у тях е запетая, която показва творческите сили, с които Бог създал света. Йехова, имате йот хей, вав хей.*** Хей е подобна на българската буква "П". Само че има едно отвърстие от лявата страна ה. То е сиромашко, принципът, който възприема. Животът е положителен принцип. Пък "Вав" е закон, който означава равновесие. Та ще започнете със СОЛ. Щом пееш една песен, тя да ти допринесе сила и онова, което си заченал [да расте], защото всеки един от вас е бременен. Криво ще ме разберете. Бременни, обременени - имаш нещо в сърцето, в ума нещо носиш. Носи човек в ума си един идеал, или едно чувство да се развие. Ти [като] започнеш [да пееш] туй, което си заченал, да може да се развива, да расте. Тогава, ако кажа някому да пее и е раздвоен, нека не пее. Ако е напълно свободен, да пее. Ако не си разположен да пееш, ще кажеш: "Мене ли намери да пея, да ме изложи". Ако изпееш хубаво, ще кажеш: "Добре", но ако не изпееш хубаво, другите могат да кажат, че "повече очаквахме от него". Критиката ще дойде. Нека изпее този, който минава за неспособен, понеже всички ще му се смеят, поне да има защо. Може да изпееш песента от ДО, но тогава вече не се мъти, то вече е измътено. Аз една песен никога не мога да пея по един и същ начин. Не съм научил някои правила на пеенето. Някой път правя погрешки против музикалните правила. Хайде сега да изпеем десет пъти само тази част от песента: "Аз смея да кажа, че слънцето е светло". /*Изпяхме пет пъти и после Учителят го пя сам.*/ Може различно да го изпеем. Може да го изпеем като представление. В представлението има нещо натрапено, нещата не са организирани. Целият свят минава по органическия път на музиката. Има музика на представи и музика на понятия. Там трябва да влезеш и да мислиш. Като пееш, ти го свързваш нещо.

---

* י - Y - Yōdh

** ו - W - Waw

*** YHWH

Ти като пееш така, трябва да се забравиш, не да се забравиш, съвсем ще забравиш окръжаващата среда, ще считаш, че тази работа е разрешена. Сега, в представлението всякога има [нещо] двояко. Когато някой оратор говори, казва: "Господа! Народ!" */Драматично го изговори./* Няма нищо свързано с това говорене. "Трябва да помогнем, господа, на страдущия народ!" */Пак драматично/*. Как ще помогне на народа? Това е представление. Той трябваше да каже: "Днес, братя, дойдох между вас, ние сме богати хора, натоварени сме много, да се поразтоварим от нашите богатства, за да стане животът ни малко по-сносен". */Учителя изговори това с много естествен тон./* Днес сиромаси хора няма, богати сме. В Бога вярвате, имате по-изобилно отколкото ви трябва. Вие казвате: "Кажи нещо, ти вече имаш нещата, ти трябва да знаеш. В растежа, в растенията има разбиране. [С] понятието вече влизаме в Божествения свят. В Божествения свят човек вече е готов да служи на един Божествен идеал.

Казвам: По някой път, когато сте неразположени, за един месец опитайте да пеете песента "Аз смея да кажа" веднъж, два пъти. Ако изчезне тъгата, която имаш, ти си изпял правилно. Изпей я десет пъти и щом я изпееш десет пъти, остави. Два-три пъти я пей, за да видиш може ли да се измени твоето състояние. Ако в туй състояние тази песен предаде нещо, показва, че ти добре пееш. Пеенето е метод за свързване. Пеенето е връзка между разумните същества. Вие сега, като отивате някъде, хлопате. Ти сега, като идеш някъде, няма да хлопаш, но ще кажеш: "Аз смея да кажа, че вратата сега ще се отвори." Или: "Аз смея да кажа, че слънцето ще отвори вратата, за да влезе светлината вътре". Ще отворят или няма да отворят. Да кажем, ако ви се даде известна задача, като идете някъде, да не хлопате на вратата, но да изпеете: "Аз смея да кажа, че слънцето е светло. Щом слънцето е светло, трябва да се отвори вратата, да се влиза и излиза навън". Щом имаш това състояние, ще минеш в духовния свят, тия възвишени чувства, тогава, ще минеш в умствения свят. [След] пеенето на движение съществува пеенето в човешката

мисъл. Тогава ще влезеш в Божественото. Трябва да пееш, за да влезеш в тия три свята. Най-първо, ще създадеш импулс за движение, за работа. После, създаваш в себе си [импулс] да чувстваш, след туй - да започнеш да мислиш. След пеенето ще дойдеш до онова, Божественото разбиране. Трябва човек да пее. Тия, класическите песни, духовните песни, тия мантри, които индусите имат, еврейските псалми, те са връзки за минаване от един свят в друг - физическия, духовния и умствения свят. Те трябва да се употребяват. Сегашните хора са станали материалисти, имат много ограничени [разбирания]. Казва: "Това са детински работи, какво ще пея?" Ти, като пееш десет години, ще се подмладиш. Ако пееш два пъти, два пъти ще се подмладиш, три пъти ще се подмладиш, ако пееш. Ако си на 60 години и пееш, на 30 години ще станеш. Ако си болен, ще оздравееш. Някой може да пее, някой не може. Който не може да пее, не може да се подмлади. Тогава, трябва да знаеш да пееш, да дойдеш до Божествената интуиция. Ако можеш да привлечеш вниманието на ангелите, че ангелите да дойдат, тогава веднага ще се подмладиш. Щом ангелите обръщат внимание - пей. Щом те обърнат внимание, на място е пеенето. Та, или трябва да пееш, или трябва да слушаш. Когато някой пее хубаво, научете се да слушате или пък вие пейте. Я изпейте още веднъж "Аз смея да кажа". Съществената мисъл, която трябва да остане у вас, е следната: Ако сте певец или цигулар, не мислете, че тези хора, на които пеете, са първокласни певци. Ще бъдеш свободен, ще кажеш: "Какво ли разбират от тия работи". Ще можеш да свириш тогава. Ако мислиш, че те знаят, ако преценяваш, че те много знаят, ти ще мислиш, че те разбират, мислиш, че пееш на хора, които разбират пеенето. Те са на същия уровен на развитие, имат същия устрем като тебе. Когато пеете, във вас съзнанието да не е раздвоено. Ти казваш: "Кой ще ме разбере". И после мислиш, че ще те критикуват. Когато някой иска да пее или свири, не трябва да бъде раздвоено съзнанието му. Затова някои избягват да свирят, защото го критикуват. Той трябва да свири за себе си. Някой пее,

ще го критикуват. То е лошо. Човек да свири на себе си, няма кой да го критикува. Когато свирите или пеете, не се учете да критикувате.

Гледах тоз Камбуров, който се върнал от Англия, той има чисто английски маниери, ръкува се така, като англичанин. След месец като седи, пак ще стане българин. Англичаните са много оригинални. Те са много практични, те няма да те критикуват. Той ще ти покаже как, той ще го направи.

Гледайте сега да се различавате в пеенето. То е метод, то е хубаво да може човек да пее. Някои от вас, които сте даровити, да дадете подтик, светлина и другите да пеят. Гледам, толкова години, няма прогрес. Някой път го отдавам на тия диригенти при пеенето. Диригент в свиренето може да има, както и да е, но не и в пеенето. Певците трябва да бъдат съвършено свободни, певецът не трябва да бъде стеснен. Щом ти кажат де да издигнеш и снемеш гласа, ти не можеш да пееш. Той само трябва да даде направление. Вие сега как дирижирате, как свирите? С крак вие тропате, то е диригент. Първо, [при] пеенето [в] съзнанието трябва да има единство, в чувствата трябва да има единство, в мислите трябва да има единство. В чувствуването [и мисленето] - навсякъде трябва да има единство.

Същественото е това, което отваря път. Това, което отваря път за всички възможни постижения в света. То е същественото. Това, което отваря пътя ти за всички възможности, то е същественото, към него трябва да се стреми[ш]. Ако в Бога вярваш и приемаш силата Му, то е същественото. Ако ти вярваш в природата - пак същият закон. Единство съществува там. В този смисъл, хората са израз, едно проявление на Бога. Всеки от вас е проявление на Бога. Че Бог иска вие всички да пеете добре. Ако вие не пеете, няма да се развивате. Нали знаете, една цигулка, като се свири, тя се развива, като свири някой, тя придобива нещо. Ако имате една цигулка, на която триста години са свирили и друга, която така стои, след като е направена, тя пак ще придобие нещо, [ще] поизсъхне, но тя няма да има тази мекота на тоновете. Ако вие не пеете, пак ще

придобиете нещо, ако пеете, ако свирите, ако мислите, ако чувствувате, ако постъпвате в тази разнообразна деятелност, която показва [развитие], ако превъзмогвате мъчнотиите, ще придобиете [съществено то], както цигулкатата, която придобива цена. Сега ви пожелавам да бъдете родени богати, да бъдете родени сиромаси, да бъдете родени цигулари, родени певци, родени да мислите, родени изпълнители, родени, родени. Казвам ви, че всички сте родени, не се заблуждавайте в другото.

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

11. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 6.XII.1935 год., петък, 5 ч. с., София - Изгрев

НЕРАЗБРАНОТО

"Отче наш"
Имате ли някаква тема? - /"Нямаме"./
Пишете тогава: „Причините на еднообразието".
Да се възпитаваме малко.

Сега, какво разбирате под реален и нереален свят? Кое е реалното, същественото? Има съществени и несъществени неща. Казват: "Този предмет е съществен, пък онзи е несъществен". Или, по какво се отличава един учен човек от един неучен? Кои са признаците на учеността? Казват за някой: "Много учен човек е". Представете си, че казвате, че някой е много добър, но при това този, добрият, не е търпелив. Много умен е, пък е нетърпелив. Пък някой е търпелив, казват: "Лош човек е, но е търпелив". Може ли човек да бъде много лош и да бъде търпелив? Какво разбирате под думата "търпение"? Много относително понятие е търпението. Каква е мярката на търпението? Например, каква е мярката, че ДО е правилно? По какво сега ще определите, че тонът ДО сега е правилен? Взимате една мярка - камертона. На каква основа вземате камертона? Има една мярка, която вземате. Има няколко камертона. Можем да кажем, че в природата съществува една мярка. Коя е мярката? Тия тонове не са според тоновете на природата. Представете си, че един цигулар свири много хубаво. Но гласът на цигулката, когато времето е сухо и когато времето е влажно, не е един и същ. Много хубава е цигулката, но мени се цигулката. Или един лък - и той при хубавото и при лошото време - и той се мени. Следователно, тонът от цигулката има нещо, което нашето ухо не може да схване, не е правилно.

Или, да допуснем, че вие сте добър човек. Някой път сте неразположен. Казвате: "Не съм добър". В какво седи, че не сте добър? Казвате, че не сте

добър, но какво е доброто? Знаете, че не ви е добре, но кои са причините, че не ви е добре, не го знаете. Не можете да го видите. Всеки може да ви извади из релсите само с една дума. Една дума е в състояние да ви извади из обикновенните релси. Казва: "Излезе из релсите". Има ли такива релси, по които да пътува човек? Фигуративна работа. Трен ли имате? Или казвате, че излязъл из пътя? Човек по път ли трябва да върви? Например, вървиш по полето. Казва: "Излез[е] из пътя си навън". Той е добър човек. Защо? Защото раздавал пари. Че хубаво, добрината седи ли в даването на пари? Или, че той е умен. Относителни са тия неща. На какво е равно цялото число? - На себе си. Туй равенство е относително. В сегашната математика - относителна математика я наричам, всяко число е равно на себе си. В количествените числа, в един свят, който ние сме построили, е така. Но щом излезем от този изкуствен [свят], който ние сме построили, работата съвсем се изменя. "Две яйца, равни на трето, са равни помежду си". Нали математиците така казват, имат една такава максима. Две величини, равни на трета, са равни помежду си, но то [е] само един момент на равенството. Вие измътвате яйцата, тогава равни ли са? Равенството се изменя. 24 яйца са равни на едно камилско яйце - тъй е горе-долу. Но ако измътите камилското яйце и измътите кокошите яйца, ще бъдат ли равни? Тъй щото, в живота ние се натъкваме на известни максими, на известни истини, които при известни условия са верни, а при други не са така. И моралът е относителен. Докато яйцата не са излюпени, има морал, щом се излюпят яйцата, няма морал. Яйцата, докато са в кошницата, са морални - никое яйце не прави зло. Имате кокоши яйца, змийски яйца, после - на някой орел. Но щом ги излюпите, тия яйца изгубват своя морал. Тогава казвате: "Как се изменят яйцата?" Зависи от условията на живота. Изменили са се условията на живота. Така ще кажат материалистите. Някой път казвате: "Той е материалист, той е идеалист". Какво разбирате под

думата "материалист"? - /"Неопределено"./ Казвате: "Материалист". Казвате: "Материалистите са безверници, пък идеалистите са вярващи". На какво се обуславя безверието на материалистите? Ама представете си - един човек изважда една максима, казва: "Всичко зависи от тялото на човека". То не е така. Ако имаш едно човешко тяло, ще бъдеш човек, ако имаш едно магарешко тяло, ще бъдеш магаре, ако имаш едно конско тяло, ще бъдеш кон. Ако имаш тяло на круша, ще мязаш на круша. Човешко тяло трябва да имаш. Тогава възразяват: "Не е тялото, но е духът". Ти духа виждал ли си? Казваш: "Този дух живее в тялото". Щом духът живее в тялото, то е съвсем материалистическо схващане. Щом живее в тялото, завзема място, пространство. А всички неща, които са пространствени, нямат никакъв дух. И те спорят сега. Може ли туй, което не завзема пространство и място, да живее някъде? Това са разсъждения. Ако вие не можете да имате правилно разрешение в света, в даден случай изменяте понятие, как ще го оправите? Да кажем, че в тялото - а ние туй тяло много малко го разбираме, какво нещо е тялото. Материалистите казват, че тялото е всичко. Приемам с тях, така е. За мене е безразлично. Аз бих ви казал така. Ето как примирявам нещата: материята е майка, духът - баща. Тогава де е противоречието? Защо човек, който вярва в материята, е безверник, а който вярва в духа, е вярващ? То са две неща. В какво седи различието? Майката е крайно аристократична, тя седи, не се движи никъде, баща[та] ще ѝ донесе автомобил, ще се качи. Тя е аристократка, не се помръдва. Той дойде, сложи я на едно място, на което място я сложи, на стола, там седи. Когато вие в света не искате да се движите, искате на едно място да седите и вие имате характера на майката. Пък когато не ви свърта никъде, имате характера на бащата. Дето не го търсиш, там ще го намериш. Не можеш да го намериш никъде. Навсякъде е и никъде не е. Сега, някой се напил, казва: "Без ума си бях". Като се напил човекът, умът го няма. Като изтрезнее,

умът е на място. Питам сега: като се напие, къде отишъл умът? То е едно положение. Има една практическа страна. Представете си, че вие имате едно разположение на духа, вие сте радостен, весел, чувствуваш едно хубаво разположение. [В] този един момент изгубиш тази радост, измени се състоянието; радостта се изгуби, дойде едно скръбно състояние, песимистично, обезсмисли се животът, не искаш да живееш, искаш да се самоубиеш, какво ли не искаш да направиш. Питам сега: Откъде дойде скръбта? Не знаете. И къде отиде радостта? И това не знаете. Казвате: "Изгубих радостта". Откъде дойде скръбта? Щом си изгубил нещо, то [в]се таки е останало някъде, на някое място [е] паднало. Казва: "Изгубих мира, радостта изгубих, щастието изгубих". Неща, които се губят, те са материални, не знаеш на кое място са изгубени. Материалните неща по земята се губят, по земята някъде е паднало. Питам сега: Как станало, че си изгубил щастието? Представете си, че имаш пари в банката - сто хиляди лева. Казват, че еди-коя банка фалирала. В ума ви иде идеята, че парите, на които вие уповавате, всичко това е изгубено, веднага се измени състоянието ви. Вие сте студент, мислите с тези пари да свършите или пък искате да купите къща. Питам сега: Каква връзка има между стоте хиляди и вашето щастие? Парите имат ли някакъв живот? С тях говорил ли си? Неми са тия пари, но дето ги покажеш, хората разбират от езика им. Ти - парата, която не знае да говори никакъв език, ни френски, ни английски, ни български, но като покажеш на един българин една английска лира или един български наполеон, целия ден ще работи човекът. Ако ти му говориш за Господа, за Любовта, казва: "За любов, за Господа не искам да работя". Защо [тебе], който говориш с думи, кажеш: "Учи, работи заради мене", не те слуша, а пък като му покажеш златна монета, веднага работи? Как ще си обясните? Ако можете [това] да обясните, ще обясните противоречията, които седят във вашия живот. Например, вие мислите, че като свършите университет,

ще станете щастливи хора. Или, ако свършите някое изкуство, ще бъдете щастливи. [Не] е тъй. Ако свършите училище, страданията ще се увеличат. Щом човек свърши университет, ще се увеличат страданията. Ако кажеш на един вол: "Ти си говедо", ще се обиди ли? Но ако на един учен, който свършил четири факултета ти кажеш: "Ти си говедо", какво ще каже? Какво разбирате под думата ["говедо"]? Че той нищо не знае? Сега, по какво се отличава един човек от говедото? Едно говедо по какво се отличава? Дарвин в своята теория за видоизменение на видовете твърди, че един вид произлязъл от друг. Ако поддържаш еволюционната теория, ти имаш нещо конско в себе си. Според теорията е право, но човек минал ли е през формата на кон? Минал ли е човек през формата на животно? Или другояче казано, ако вие вземете духа за нещо съществено, човешкият дух, който - така се говори в обикновения език - живее и се проявява в тялото, физически се проявява. Другите казват, че живее. В един[ия] случай вземаме думите в обикновения смисъл. Да кажем, духът бил ли е във формата? Защото всичките неща стават постепенно. Духът бил ли е по-рано в ръката, че после минал в тялото. Допуснете, че аз ви пиша. Какво да ви напиша сега? ЗНАНИЕТО Е СИЛА. Аз, който съм писал, в писаното ли съм? Като напиша "Знанието е сила", съм ли в туй, написаното? Нали аз го написах? Нали казваме, че Бог направи света, в света ли е? Е ли Бог в това, което [е] направил? Ти напишеш едно любовно писмо, в писмото ли си вътре? Нали пишете по някой път любовни писма на някой ваш приятел, в писмото ли сте вътре? Какво влагате в туй писмо? - /"Чувства"./ - Чувства могат ли да се влагат в туй писмо? В писмото не можеш нищо да вложиш, никакви чувства. Какви чувства ще вложиш в едно писмо? Кое е онова, което радва човека в едно писмо? Това аз искам да зная от вас. То е ваша работа, вие да ми кажете. - /"Някаква идея е включена в писмото"./ - Никаква идея не можеш да включиш в писмото. Дотогава, докато мислите, че в едно писмо можеш

да включиш някаква идея или ваши чувства, вие градите живота си върху пясък. То са самозаблуждения. Щом в едно писмо включите чувства, разгневи се вашата възлюбена, тури писмото в печката, какво става с вашите чувства? - /"Те не изгарят"./ Ама ти изгаряш. Аз говоря на ваш език. Вие казвате: "Изгори ме".

Казваме, че нещата са реални и нереални. Разбираме, нереалните неща са относителни, реалните неща са постоянни. Има постоянни величини. Та нито един от вас не борави с постоянни величини. С постоянни величини работите, които вие считате за реални. Представете си, че зимно време някой от вас може с кънки по водата да ходи. Някой казва : "Христос по водата ходи". И аз мога по водата да ходя зимно време. Кога? - Зимно време. Аз, като Христа, по водата ходя, никак не потъвам. Не е ли право? Но зимно време ходя. Щом се стопи ледът, по водата вече не мога да ходя. Следователно, при известни условия вие извършвате известни неща, а при известни условия - не. Зимно време по водата можете да ходите, но лятно време - не. Лятно време плувате по водата; туй, което можете да направите през зимата, през лятото не можете да го направите и което можете да направите през лятото, през зимата не можете да го направите.

Вие сега казвате: "Аз съм вярващ в Бога". Питам сега: Каква е разликата? С тези неопределени работи - "вярващ" и "невярващ" за вас са неопределени работи - какво ще направите? Един мисли, че е вярващ и като умре, ще иде в рая; друг мисли, че като умре, няма да иде в рая. Вие създавате вече един изкуствен свят. Вие в рая не сте били. Ти, който вярваш, и другият, който не вярва, твърдите различни неща: единият отрича, другият твърди. И двамата спорите [за] нещо, което не знаете. Нито ти знаеш, нито той знае. Той е невярващ, ти си вярващ. Как ще докажете, че има рай?

Вземете, в музиката има степени. Някой е добър певец, но слухът му не е развит. Каква ще бъде критиката [му] върху музиката? - /"Неправилна"./

Каква е нормата за правилната критика? Ако вземете, един свири на пиано. Онези, които разбират музиката, които знаят, разбират от ноти като него, те ще разберат едно, а онези, които не разбират, чувстват нещо. Например, ти, който разбираш от музика, той като минава от една гама в друга гама, ти като слушаш, знаеш де е минал, де е вложил нещо свое, какво е сменил. Допуснете - в музиката един тъжен пасаж имате. Кои са тъжните пасажи? Кои са тъжните ноти, я ми кажете? Ако изпеете ДО, МИ, СОЛ, ДО, /*Учителят го изпя*/, ако вземете СИ, тъжно ли е? Защото, като наредите тези ноти, които нямат никаква тъга, искате да ме убедите, че има тъга, като ги наредите. Имате при СИ и МИ полутон, искате да ме убедите, че е тъжен полутон. То е една врата, през която ти влизаш. Де е тъгата тогава? - /"Ако вратата е тясна"./ Един човек, който иска да влезе през една врата, той всякога трябва да е по-малък от вратата. Щом не е по-малък от вратата, въпросът не се отнася до него. Под думата "врата" се разбира място, през което можеш да минеш. Имате между МИ и ФА полутон, къде е тъгата? Или да кажем понижавате РЕ с бемол, има ли някаква тъга? Обаче, музикантите в музиката може да турят нещо, което не съществува. Аз мога да направя известни ноти тъжни, но то е магия в мене. Самата [нота] никаква тъга не съдържа. В музиката никаква скръб няма. Те, музикантите правят тия работи.

Вземете думата "скръб". Имате буквите С, К, Ъ, Р, Б и после Ъ [разменяме с Р] става скръб. Де е скръбта сега? С-то означава гърбица, то е символ, една гърбица на една камила. К-то означава една лодка, която плава по морето. Р-то означава ръка, която [е] хванала нещо. Де е скръбта, какво е скръбта? Значи, човек, който съединява тези букви, туря нещо вътре. Дълго време може да ти вземе, докато ти разбереш, че има известна скръб. Но то е твое понятие. Например, ти си изгубил парите, скърбиш. Но твоята скръб е равна на радостта на друг, който [е] взел парите - той пък се радва. Следователно,

твоята скръб е равна на какво? На радостта на онзи, който взел парите. Неговата радост е равна на твоята скръб, която усещаш. Но парите равни ли са на вашата радост и на вашата скръб? Не са равни. Да кажем, вие сте учени хора, всички сте учени. Скръбният, като пее ДО, внася скръбта си в ДО; радостният, като пее, внася радостта си в ДО. Всеки артист може да вземе най-хубава мелодия и да внесе един тънък оттенък в мелодията като свири на пианото. В тона внася известна енергия, музикални трептения, които се отличават. Вие ще кажете сега: "Вярно ли е туй?" Вие музиката я чувате. Музикантите внасят известни скръбни течения, известна енергия, която като се докосне до вашите уши, тя произвежда особено впечатление. Известен човек, като умре, вие скърбите за него. Някой ваш роднина може да е. Но представете си, че този ваш роднина ви е оставил 500 хиляди [лева] като умре; като умре вие ни най-малко не скърбите; вие се радвате, че умрял. Защото, ако не беше умрял, 500-те хиляди лева не щеше да ги остави. Скърбите - защо? Понеже той ви обещал да ви даде 500 хиляди лева, а е умрял, че не могъл да ви ги даде. Вие скърбите не че е умрял, но че не е могъл да ви даде 500 хиляди лева. Вие скърбите за един ваш приятел - не че ви е оставил, ами вие очаквате нещо от него. Ако вашият приятел може да ви даде това, което искате, ако ви даде, вие не скърбите, ако не ви даде, вие скърбите. Но за него, че е заминал, ни пет пари не давате. Вие скърбите за онова, което обещал да ви даде. Например, често вие скърбите, че някой не ви обича, нали така? Че отде знаете, че той не ви обича? - /"От неговите отношения"./ Те са големи заблуждения. Той е един изкуствен свят създаден. Ние всеки ден създаваме един изкуствен свят, от който страдаме. Страданието е един изкуствен свят. Ние го създаваме и ние можем да го отмахнем. Ти дадеш пари някому, той не ти ги връща, стане ти неприятен. Не че човекът е неприятен. Ти на човека си дал хиляда лева, не ти ги връща, веднага се образува в тебе неразположение.

Казвате: "Не е честен този човек". Е, допуснете, че имате един певец, очаквате той да ви пее. Но той не иска да ви пее. Вас ви стане неприятно. Ако пее, вие сте доволен, че ви пял сега. Един певец ви пял, вие сте радостен; че не ви пял - вие сте неразположен. В какво седи радостта на певеца? Да кажем, един певец изпее българското "Цвете мило, цвете красно", вие ще бъдете доволен. Но представете си, че го изпее един обикновен певец, каква е разликата между едното пеене и другото пеене? Представете си, че този артист певец, който изпял "Цвете мило, цвете красно" и вие сте доволен, [но] баща ви умре. Представете си, че един обикновен певец изпее песента, вие не сте доволен, махате с ръка, но на другия ден баща ви оздравее. Ще кажете: "Снощи пя един "Цвете мило, цвете красно", късметлия човек, баща ми оздравя. Онзи като пя, баща ми умря". Такива съчетания стават в света. Вие трябва да имате едно верую, което да не се разклаща от никакви бури. Никога не защитавайте вашето верую. Истинското верую не се нуждае от никаква защита. Ама ти вярваш ли? Във всичко, което е, вярвам. Във всичко което не е, не вярвам. Туй, което не е, какво ще вярвам? Можеш ли да вярваш в един човек, който не се е родил? Който е сега в живота, в него можеш да вярваш. Казва: "Ти в Бога вярваш ли, в някой идеал?" Какъв идеал? Вярвам във всички идеи, не идеали[те], които сега са. Има ли бъдещи идеали? Тогава, ако има бъдещи идеали, има и минали идеали. Значи, миналите умряха, остават бъдещите да живеят. Ами сега, настоящите идеали? Какви са настоящите идеали? Вашият идеал е да станете учен. Идеал е това, съгласен съм с вас. Аз вярвам в сегашните ваши идеали. Казвам: Ако сега можеш да пееш и за бъдеще можеш да пееш; ако сега не можеш да пееш и за бъдеще не можеш да пееш. Изпейте ми една песен сега, не какво ще пеете утре. Какво ще ми пеете за бъдеще, ако вие станете един певец, как ще пеете например? Сега коя песен ще изпеете, как ще я изпеете? Имате една песен "Тъги, скърби". /*Учителят*

пее "Тъги, скърби" по народен мотив, тъжно, провлачено, после изпя нашата песен "Тъги, скърби"./ Каква е разликата? То е идеята вътре. Каква е тъгата ви? Например, вие не сте получили нещо. Там е заблуждението ви. Вие всички мислите, че нищо нямате, там е заблуждението ви. Вие всичко имате, вие мязате на земята, която скърби, че няма нито едно дете. Де е радостта ѝ? Да се радва на тези деца, които са по гърба ѝ, отгоре ходят, играят. Сега вие мислите, че ако земята рече да роди, какво ще бъде детето ѝ? Тя вече има едно дете около себе си. Учените хора не са съгласни, че месечината е нейно дете. Тогава, как е възможно туй дете да не мяза на майка си? То е безлюдно, съвсем бамбашка*. Майката става зелена, става млада, а туй дете, което е родено от тази майка, на туй дете нищо не расте. Сега ние влизаме в една област, дето съвсем ще се объркаме. То не е критика. Аз не критикувам нещата. Аз ги поставям вие да разсъждавате. Защото под думата "месечина", под думата "слънце" в старо време са разбирали идеи. Всеки си имал по една месечина. Месечината е потребна за вечер, денем месечината не е потребна. Вечерно време, като няма какво да правиш, може да се грееш на месечината. Ами ти, когато разчиташ на хората, ти се грееш на месечината.

Ти уповаваш на баща си да ти остави нещо, на чичо ти да ти остави - ти не се ли грееш на месечината? Дотогава, докогато човек разчита на хората, той не се ли грее на месечината? Туй го помнете като правило. Дотогава, докогато ти разчиташ на онова, което природата е вложила в тебе, докато разчиташ на своя ум, разчиташ на своето сърце, разчиташ на своята душа, разчиташ на своя дух, ти си на правата посока. Щом чувствуваш скръб, сърце имаш; щом мислиш, ум имаш; щом работиш, воля имаш. Не е лошо, от тебе зависи. Ако си много скърбен, претоварил си се, повече имаш, отколкото ти трябва. Та казвам: Когато дойдете в живота и

---

* бамбашка (тур.) - съвсем особен, необикновен

имате страдания, поразмърдайте [се]. Вземете, поразговорете се със страданието. Страданието има език, поразговорете се с него. На страданието кажи: "Защо си толкова скръбно?" Попитай страданието в себе си, защо е толкова скръбно. Кои са причините? Понеже ти, скръбният човек, преди една минута не беше скръбен. Ти не си човекът, който скърби. Нещо у тебе има, което скърби. Попитай го, защо скърби. Следователно и вие, както актьори, които играят на сцената - не е вашата задача да умрете, но вие искате да представите един автор, който писал една драма или една трагедия, че накарал своите деца да умират, неговите деца вие ги наричате действуващи лица. Но този автор [му] дошло на ума и - иска не иска някой да умре, той като иска да представи тази драма, ще се мъчиш да умираш. Ти умираш, след пет минути пак станеш на сцената, след като умреш. Как умряхте? Много хубаво умряхте. Умира, без да е умрял. И така, всеки един човек, който скърби, е един актьор. Щом скърбиш, значи играеш роля. Някой написал тази драма, ти играеш. Казваш, че скърбиш на света. Каква е мярката, когато човек скърби правилно? Ама те са отвлечени работи. Няма никаква мярка. Докато се радваш на радостта и скърбиш на скръбта, ти си актьор. Когато започнеш да се радваш на скръбта и да се радваш на радостта, ти вече не си актьор. Вие имате критерий за радостта и за скръбта. Скръбта е нещо относително. Туй, което причинява скръб на тебе, причинява радост на другите хора. - /"Например, да се отнеме въздуха"./ - Че има същества, които живеят и без въздух. Така е за целия органически свят, философия е това. Този човек може да се научи и без въздух. Рибите, например, нали като оттеглиш водата, ще умрат. Но като оттеглиш водата, ще дойдат хората. Значи, там, дето рибите живеят, човек не трябва да припарва. А пък в света има същества, които като оттеглиш въздуха, ще дойдат по-умните хора. Ние сме нещастни, защото живеем във въздуха. С тази философия човек не може нищо да постигне. Помнете, ти ставаш артист, свършваш

училище, утре умреш, питам: Каква философия има в това разбиране? Няма никаква философия. То е залъгалка. Или влюбил си се в някого, или в някой предмет. То е забавление, но не е наука. Но казвам: Ако ти искаш да разрешиш един съществен въпрос - философията на живота е да можеш да превърнеш своята скръб в радост. Аз нямам нищо против туй. Аз не защищавам никаква теза. Някой казва: "Що скърбиш?" Всичките скърби на хората на какво се дължат? Казват, че някой умрял, защото нямал въздух. Хората от безвъздушие не умират. Преял много, умрял от ядене. Ударил го някой в главата, умрял. Но казвам: Няма нито една машина, която може да изтегли всичкия въздух из пространството. Ако ти, като умен човек, разбираш законите на природата, ти в туй безвъздушно пространство ще намериш достатъчно въздух да живееш. Относителен живот сега живеете. Този живот е изкуствено създаден от нас. Ние имаме един изкуствен живот. Кракът ти е откъснат, имаш изкуствен крак, като ходиш, хлопа. Но казвам: По-хубаво е да имаш един естествен, същински крак. Тия дървени философи, които имаме, трябва да се освободим от тях. Ако морската звезда може да си създаде своите крака, ти, умният човек, една ръка не можеш да създадеш, къде ти е умът? Ти, който минаваш за умен човек, не можеш да създадеш един крак. Морската звезда може да създаде. Тогава, кой е по-умен? Ти ще изучиш законите на тази звезда, да можеш и ти да си създадеш една ръка. Аз нямам нищо против всичките ръце и крака. Но дървеният крак не го чувствуваш. То е само едно удобство. Има идеи временни, които помагат на човека. Човек си счупи дървения крак, като имаш пари, ще ти направят друг крак. Та казвам: Човек да се освободи от неща, които не са реални. Има неща в света, които не са реални. В какво седи нереалното? Материалистите мислят, че всичко в света могат да придобият. Там е тяхното заблуждение. Онези, идеалистите, мислят, че всичко в идеята могат да постигнат. Там е тяхното заблуждение. Колкото са

криви материалистите, толкова са криви и идеалистите. Ако вярваш в Бога, [както сега вярваш], е заблуждение. Ако вярваш в Бога, какво ще допринесеш? [Какво] основно нещо [ще допринесе] вярата в Бога? Тъй, както в религията се проявява, вашата вяра нищо не допринася. Има качества във вярата, които хората не са приложили в материята или в духа. Вярата в дадения случай е непреривен процес, доброволна работа се изисква. Ако ти не вършиш волята Божия, какво ще те ползува? Силата във вярата в Бога е като вършиш Неговата воля. Как ще вършиш Неговата воля? Ти можеш да вършиш волята на баща си, като го слушаш. Ако го слушаш, има смисъл. Ако не вършиш волята на баща си и кажеш, че вярваш в чужд баща, нищо не значи. Башата счита, че [той] не е от разумните синове. Най-първо трябва да се завземете да измените вашите възгледи. Казвам, че светът е училище. Трябва да се проповядва, че светът е едно училище и се изисква дълго време, докато дойдете и разберете. Вие всички имате едно престараване в себе си. Всички вярвате в някаква фаталност. Всички очаквате някакво бъдеще да дойде. Донякъде то е вярно, ако вие очаквате на бъдещето. В астрологията има известни съчетания там турени, има съчетания на планетите. В човека има нещо вложено, той трябва да развива вложеното. Има един друг живот, който е реален. Този живот, който имате, не е реален. Това, което имате в себе си, не е реално. Тъй както ледът е реален зимно време, лятно време ще се измени, ще се стопи. Следователно, вие трябва да разбирате това състояние, което имате. Тъй както се виждате, ще се измените един ден. Един ден, като стигнете 120 години - крайния предел, какво ще правите? Да се подмладите - не можете, на хората не сте потребен. Казват ти: "Хайде, задигай се от тук, върви си". Какво ще правиш? Ще се зароди едно желание в тебе да умреш. Що е умирането? Да си заминеш от този свят. Къде? Да влезеш в онзи свят, дето старите хора се подмладяват. Всеки, който умира, има желание да се подмлади,

затова умира. Ако не вярва в подмладяването, не иска да умре. Че вярва, че ще се подмлади, затова дава дух на Бога. Даването на дух значи минаване от ограничения свят, от временния живот във вечно състояние. От този живот минаваме в реалния живот. Реалният живот е онзи, в който чувствата не се изменят, мислите не се изменят. В реалния живот няма тия промени, които сега имаме. Дадена дума, тя е дадена; направено нещо, то не се изменя в целокупността.

Има трудни въпроси, големите математици като мислят, там човек може да полудее. Аз не искам да ви накарам да мислите за неща, които внасят смърт.

Онези, които се занимават с математика, казват, че линията е направена от точки. А в математиката се казва, че точката не завзема никакво пространство. Значи, една права линия завзема безброй точки. Тогава в относителната математика имате правата A_1 ———— B_1 A ——— B Линията A_1B_1 е два пъти по-голяма от AB; AB е два пъти по-малка от A_1B_1. В другата математика казват, че двете линии са равни. И двете линии съдържат безброй число точки. Как е възможно точките, които не завземат никакво пространство, да образуват линия, която има пространство? Как ще обясните? - /"Движение има на точката"./ - Туй, което не завзема никакво пространство, как може да се движи? Движението е в пространството вече. Движението е известно отношение. Математиката казва: "Отношение". Но математиката, за да се осмисли отношението, дава подтик. Движението съществува, не че не съществува пространство, но нямаме ясна представа за пространството. Пространството не е една линия, едно измерение, две измерения, три измерения - пространството е от безброй измерения. Вие мислите, какво нещо е третото измерение. Съществува ли триизмерен свят? - /"В него живеем"./ - Ни най-малко не живеем в триизмерен свят, ние живеем в един свят, който не познаваме. Триизмерният свят е фикция на нашия ум. Че ти вярваш в Бога - това триизмерно състояние ли е? Ти вярваш в бъдещето

- това триизмерно състояние ли е? Ти обичаш някого - това триизмерно състояние ли е? Ти скърбиш - това триизмерно състояние ли е, кажете ми. Щом е триизмерно, аз мога да го оспорвам. Триизмерният свят е проекция на четириизмерния свят. Следователно, вие в триизмерния свят ще изучавате законите на четириизмерния свят. Триизмерният свят е поле, дето се проектира четириизмерният свят. Какво представлява плоскостта? Що е плоскост? - /"Проекция на триизмерния свят"./ - Триизмерния свят може да го видим в проекция. Този триизмерен свят тогава не можем да го видим, но на тази плоскост, както е даден в тази плоскост, [можем]. Тогава двете измерения на плоскостта ще бъдат реални за тебе. Двете измерения, по които ти ходиш, ще бъдат реални, а третото измерение ще бъде във времето и пространството. Третото измерение ще бъде във времето. Ако си във плоскостта, третото измерение ще бъде извън тебе. Реално ще бъде онова, на което стъпваш, на което ходиш, ходиш в една посока, в друга посока - две измерения. Третото ще бъде идеал, нещо във времето и пространството ще бъде третото измерение. То ще бъде като един идеал, че някой ден ще влезеш в него като в рай. Тогава, този рай в плоскостта може ли да бъде в двете измерения? Сега раят не е на земята. Той е горе в четириизмерния свят. По какво се отличава четириизмерният свят? В четириизмерния свят сиромах не можеш да бъдеш, болен не можеш да бъдеш, не можеш да умреш. Ако искаш да умреш в четириизмерния свят, не можеш да умреш. Ако искаш да паднеш, не можеш да паднеш, не можеш да се препънеш, не можеш да си пукнеш главата. В четириизмерния свят като си представиш, че свириш, ще свириш изведнъж. Като си представиш, че не свириш, не свириш. Каквото кажеш, става. Там не се изисква четири-пет години да свършиш университет. Изведнъж, като постъпиш, знаеш всичко. Там пък време взема, докато се убедиш, че можеш да станеш. Ще седиш и ще мислиш. Като кажеш, че ще станеш учен, ставаш. Времето минава само докато

измътиш, докато се убедиш, че си учен. Сега, турците имат една дума: "И така да е, пак не вярвай!" То е така. Туй, което ви казвам, то е вярно. В четириизмерния свят, щом започнеш да мислиш, нещата стават много по-лесно, отколкото на земята. В триизмерния свят човек е ограничен, мъчно стават работите. Трябва ти цял живот, за да постигнеш едно малко постижение. Някой учен по астрономия, за да добие известни сведения, трябва 40, 50, 60 години да работи.

На вас казвам: Вие си дръжте старото, вашето. Вие за новите идеи не оставяйте вашите, старите идеи. Вие сте в черупката дотогава, докато се измените. Сега, както и да представям онзи свят, външно колкото и да е красив, не се измамвайте да излезете вън от себе си. Все-таки трябва да има една квачка и тя мяза на вас, тази квачка. Дълго време трябва да седите при квачката, тя е професор, ще учите. След като се научите в яйцето, тогава разчупете черупката, излезте навън. За човека е същият закон. Казват: "Аз вече в този закон не вярвам". Когато се убедиш в другия живот и излезеш да живееш в него, той ще бъде по-реален, отколкото сегашния. Няма да има тия ограничения, няма да има тази свобода. Ако туй, което ви се проповядва, не придобиете в себе си, не напушайте старото. Ако ви даде по-голяма възможност, по-голяма свобода, не предполагаема възможност, но реална, [напуснете старото]. Та сега вие ще си послужите със закона. Този, идеалният свят работи. Практически в този живот никога не влагай в ума си мисъл, че това не можеш да го направиш. Не влагай в ума си мисълта "Аз не съм даровит". Ти можеш да кажеш "Аз не мога да свиря". Тогава тури идеята: този човек, който свири, той е посветил 20 години. 20 години той свирил по 5-6-7-8-10 часа на ден, има техника човекът. Толкоз години свирил. Значи, ако ти посветиш същите години, ще имаш същото. Тури туй, възможното. Сега ще туриш мисълта, дали ще имаш условия. Онова, към което имаш желание - [ще] имаш условия. Условията ти не ги създаваш

изкуствено, вие сами не си създавате пътищата. Природата, като турила нещата, има за всяко нещо пътища. Не създавайте изкуствено път в себе си. Вие всичките страдате от изкуствени пътища, които вие си създавате. Тия изкуствени пътища са хубави. В един град можеш да създадеш изкуствени железници, пътища. Ако тръгнеш със своя аероплан, не съществува този път. Казвате: "Пътища ни трябват". Съгласен съм, че ни трябват пътища, ако пътуваш със железница, трябват изкуствени пътища. Ако пътуваш с аероплан, какви пътища ти трябват? Като тръгнеш по морето, пътища ще създаваш ли? Там са създадени, там трябва да знаеш накъде да вървиш. Този път няма да бъде по права линия. Можеш да правиш завои, кривини нагоре, надолу, може да се качваш, да слизаш без разлика. Нещата не стават тъй, както вие искате. Значи, че си закъснял с една година, две, десет години, няма нищо. Ами сега, де е злото? - "Днес притупало". - Ти днес ще идеш да свириш, днес като начало. След десет години ще бъдеш [музикант]. - "Тогава няма да бъда млад". - Каква е разликата. че си млад или стар? То е философска идея. Ти си всякога млад. Онези, които остаряват, се чувствували [стари]. Ти мислиш, че си сиромах, затова си сиромах. Ти мислиш, че си болен, затова си болен. Нищо повече.

Да ви определя как си създавате препятствия. Представете си: аз съм пътник, нося камък, оставя го на пътя. Цяла година пренасям камъни на пътя. Когато ще мина [някога], ще намеря натрупана преграда. Като дойда там, при преградата, кой е причината? После пак може да премахна тия камъни. Премахна едни, втори, трети. Всеки един от вас може да очисти пътя си. Ти казваш: "Аз не мога да направя това нещо. На втория ден пак казваш: "Не мога, не мога" и най-после достигаш до крайния предел, казваш: "Не мога". Сега, вие практически постоянно туй го правите. Вие всички сте кандидати за велики хора. Всеки един от вас ще тури някаква идея за някакво величие. Понеже не е станало, което

той предполагал, той е нещастен. Оставете вашите въображаеми величия. Ти си величие с това, което си. Сега, има нещо вложено в тебе. Сили се да постигнеш това, което можеш. Представете си: вие сте беден, искате да вървите в училище. Другият е богат и той иска да ходи. Но той ходи с такси, с файтон, а ти ходиш пеш. Той отива по-рано, понеже отива с такси, та не се изморява, удобно му е. Но представете си: онзи, който отива с такси, не може да учи. Другият, който ходи без такси, учи. Единият има удобства при отиването, но няма удобства в училището. Питам тогава: Кое е за предпочитане, с такси ли да ходиш в училището или да учиш по-хубаво? Да получиш ли едно щастие или да го изгубиш; или, като придобиеш едно щастие, да не го изгубиш? Кое е по-хубаво? Второто положение. Кое е по-хубаво - по-напред да дойде щастието и после скръбта или първо да дойде скръбта и после щастието? Второто положение. Защото скръбта винаги подразбира липса на нещо. Скръбта не е нищо друго в света, освен липса на някаква реалност. Ти си скърбен, липсва ти реалното. Когато липсва реалното, туй, което дава живот, тогава иде скръбта. Следователно, скръбта показва отсъствие на онова, което дава подтик. Щом ние си затворим пътя към реалното, скърбим. Стремежът е към един свят, който можем да постигнем извън този. Туй го наричаме идеал. Щом затвориш пътя към реалното, заражда се скръб, че пътят е затворен. Щом се отвори тази врата, веднага се движиш [към] реалното, което можеш да постигнеш. Не е въпрос дали ще го постигнеш. Онова, към което пътят е отворен, всякога можеш да постигнеш. Щом имаш скръб, това показва, че пътят е затворен. Дали хората го затворили или ти си го затворил - две причини има. Пътят можеш сам да си го затвориш или окръжаващите може да ти го затворят. Има и друго едно положение. Тогава има една друга възможност на природата. Пътувам, природата е затворена. Ти [си] одарен, не ударен, но одарен, имаш дарба за музика. Имаш желание да свириш,

нямаш условия отвън. Щом имаш тази дарба, музикант можеш да станеш. Музиката е изкуство за трансформиране на жизнената енергия в човека. Ако не може да трансформира тези енергии, той музикант не може да бъде или той не разбира изкуството. Някой казва: "Мене музика не ми трябва". Тебе ти трябва музика, да трансформираш енергиите. Ако можеш повече да даваш, по-добре. Ако можеш да трансформираш енергиите в тебе, това е равнодействаща сила в тебе. Човек се отличава от животните и по това, че той има тази равнодействаща сила, има възможност. Без музика не можеш да учиш. Музика и поезия така вървят. Музика и поезия - тези са най-хубавите неща, които въодушевяват човека. То е отворен път за постижение на съвършенството. Защото идеалът на човека е съвършенството.

Основната мисъл, коя остана във вас? Сега какво разбрахте? Онова, което сте разбрали, за него ще ми платите, а онова, което не сте разбрали, за него няма какво да плащате. Сега каквото разбрахте, ще плащате. Какво разбрахте? Кое беше най-важното?

Туй, което виждаш, реално ли е? Нещата временно съществуват и изчезват. Явява се художествена картина на екрана, тя е реална, докато е на екрана. Реална от наше гледище. Един човек като умира, къде отива? Материята, тя не се губи. Нали нищо в природата нито се създава, нито се губи? Та казвам сега: То е идея. Светлината е нещо, което е реално. Туй, което е извън времето и пространството, то е реално, защото тази светлина, тя е във всички измерения. Тя като елемент съществува, туй, което не завзема никакво пространство, Всякога, когато издигнете перпендикуляр, вие във що вдигате перпендикуляр? Да кажем, вдигате перпендикуляр върху правата линия, в плоскостта вдигате перпендикуляр. В куба може ли да вдигнете перпендикуляр? Имате вече четвъртото измерение. Ние не знаем направлението на този перпендикуляр. Перпендикулярът към една плоскост знаем какъв е, а перпендикуляра на четвъртото измерение не знаем. Трите перпендикуляра ги знаем, можем да ги турим

на плоскостта, но четвъртия не можем.

Туй, което не разбрахте, за него няма да плащате. Ще се спрем друг път върху туй, което не разбрахте. В мисловния свят може да станат такива промени, които не могат да се обяснят. Ако се отворят всичките прозорци на този салон, да изстине салона, ще се измени вашето разположение. На какво се дължи, коя е причината? На изгубването на външната и вътрешната топлина, веднага се изменя вашето разположение. Вие ще се свиете и тогава, каквото и да ви се говори, студът, който ще влезе, ще занимава вашия ум повече. Сега топлината ви разполага да слушате. Топлината - значи знанието се предава през топлината повече, отколкото през студа.

Има една практическа страна. Дълго време човек като гледа картината, какво се добива? - Добива навик да гледа картини. Ако се турят някои основни черти, ще има ли някаква дълбочина? Той нахвърлил сенки. Сенките дават дълбочина, да има контраст. Светлите и тъмните места в картината дават проекция. Тъмните неща дават фон, дълбочина. Светлините какво дават? Изпъкналите неща са светли, вглъбнатите са тъмни. Значи на какво се дължи, защо изпъкналите неща са по-светли, а вглъбнатите - по-тъмни? Не става пречупване във вглъбнатините, отражението не става еднакво. Всичкия този външен свят трябва да го преведем в мисловния свят. Трябва да имаме начин за превеждане. Нали превеждате от френски, нали трябва да знаеш начина, по който да превеждаш? Много пъти в живота трябва да правим преводи от туй, което виждаме. Ние виждаме човека в черно, трябва да правим превод. Правиш превод от неговото лице, веждите, устата, очите му, по тях правиш превод за неговото вътрешно състояние. Може донякъде да са верни, пък някъде ни най-малко не са верни. Казвам: Върху тия, неразбраните работи вие ще мислите. Да изпълниш волята Божия, трябва да бъдеш в съприкосновение с Бога, да разбираш езика Му. Трябва да знаеш онзи език, на който Той говори, да Го слушаш, другояче не можеш да изпълниш Неговата

воля. За да можеш да слушаш един професор, трябва да разбираш неговия език, термините, с които той си служи, трябва да разбираш предмета. Щом не знаете неговия език, знанието ще бъде неизвестно за вас - терра инкогнита.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА. В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ.

12. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 13.XII.1935 год., петък, 5 ч. с., София - Изгрев

РАЗНООБРАЗИЕТО

"Отче наш"
Чете се темата: "Причини на еднообразието."

Кога се готви супа, трябва да се знае, какво се туря в супата. Колко елемента се турят? - Вода, сол, зарзават. В една първокласна супа какво се туря?

Сега в геометрията да обясним еднообразието и разнообразието. Имате линията АВ. Ако вие се движите по линията АВ, има ли разнообразие? Движите се от А към В и от В към А. Значи, това е свят на еднообразие. Първообраз на еднообразието. Сега искате да направите живота разнообразен. Движите се по една линия, какво трябва да направите, за да го направите разнообразен? Как ще го разширите? - /Да се разшири в в плоскост./

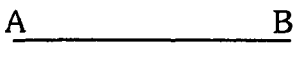

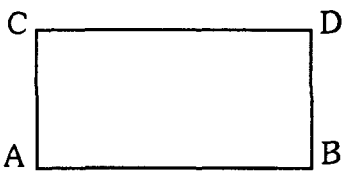

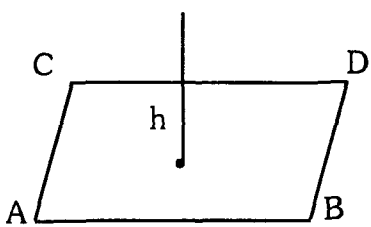

Какво нещо е плоскост? Колко възможности има плоскостта? Колко основни точки има в една плоскост? Имате две успоредни линии, пресечени с други две успоредни линии, те образуват плоскост [ABCD.] Този свят, плоскостта, в сравнение с АВ, е разнообразен. В какво седи разнообразието? То седи в туй, че съществото, което живее в АВ, имаше възможност да се движи само напред и назад, без да има възможност даже да се обърне. Туй същество, което се движи напред и назад, с гърба си върви, казва: "Дотегна ми този живот напред и назад". Туй същество ще се подвижи под прав ъгъл. Имате вече две посоки: посока на АВ и BD.

Един ден и този свят му дотегне, да се движи само в две посоки, и то се подвижва в посоката на третия перпендикуляр [h]. Туй същество влиза в друг свят - свят на разнообразие. Имате AB, то е едноизмерен свят; AC - второто измерение, имате посоката AC. Сегашното положение, в което вие се намирате [е третото измерение]. Един ден, ако вас ви дотегне да се движите в третото измерение, в каква посока [ще] се подвижите? Туй положение, в което се намирате, животът е еднообразен, накъде ще се движите? Движихте се по права линия, казвате: "Дотегна ми". Подвижихте се по плоскост - "дотегна ми". Подвижихте се по височина - "дотегна ми". Как ще се подвижите? По права линия, по плоскост, по височина? То и животът му стана тесен, накъде трябва да се движи? Какво представлява плоскостта? Плоскостта е същината на едноизмерния свят. Какво представлява плоскостта за триизмерния свят? Тя е място, дето може да се проектира триизмерният свят. Кубът е триизмерно пространство, което може да се проектира върху двуизмерно пространство. Двуизмерното пространство е екран, върху който се проектира триизмерното. То е сянката на триизмерното пространство. Какво е отношението на триизмерното пространство и четириизмерното? Както триизмерното пространство се проектира върху двуизмерното, така и четириизмерното се проектира върху триизмерното. Четириизмерното пространство се проектира като сянка.

Имате едно същество. Бубулечиците са двуизмерни. Идеята за третото измерение нямат. От животните млекопитаещите и те са двуизмерни. Те нямат това понятие, което човек има. Двуизмерни са, понеже ходят хоризонтално, в плоскост. Някой път у тях се поражда желание да се подигнат, да идат в триизмерно пространство. Един охлюв е двуизмерен, а при това се движи в триизмерното пространство. Знае ли той законите на триизмерното пространство? Кое наричаме знание сега? И техникът какво знае за триизмерното пространство? Вие, като ходите, по някой път се движите в четириизмерното пространство. Този охлюв, като се движи в триизмерното пространство, мисли, че се движи по една плоскост. За

него триизмерното пространство е една плоскост. Качва се по едно дърво, той го вижда плоскост, той не вижда, че е триизмерно пространство. Той се качва и слиза, и вижда, че това е двуизмерно пространство, а за тебе е триизмерно. Някой път вие се движите в четириизмерното пространство и като охлюва мислите, че е триизмерно. Представете си, един човек от земята се дигне горе във въздуха. Ако се дигне нагоре, по коя посока вие считате, че се подвижил? - /"Пак в трето измерение"./ Представете си, че наливате вода в един съд, в едно шише. Значи, като напълните шишето, водата се дига едновременно по коя посока? По права, по плоскост, после се подига нагоре, перпендикулярно. Напълни се шишето, престане движението. Но представете си, тази вода е [в] тенджера. Турите я на огъня, без да наливате друга вода. Тази вода започва да отива нагоре сама по себе си. Кои са причините сега? По коя координата сега се движи водата? Движи се по третата координата. В широчина има движение. Кои са причините сега. Причината не е външна. Причината е вътрешна. Имате вече топлина. Може да кажем, че туй положение, разпространението на парата, вече е четвърто измерение. Причината е отвътре. Привидно се движи перпендикулярно нагоре. Допуснете, че дойде до едно място и после започва да се движи хоризонтално, няма никаква плоскост. Ако вие се движите, няма топлина. Но ако вие във въздуха се подвижите с парата? Ако вие се движите в третото измерение, то е вече във време и пространство. Извън вас е туй, [подвижването с парата]. Туй сега е четвъртото измерение. Туй, как ще го представите на плоскостта? Имате една плоскост, имате перпендикуляр на плоскостта, но ако се движите перпендикулярно на куба, как ще го представите? Страните на куба, ако се движат перпендикулярно на себе си, туй положение е четвъртото измерение. Извън плоскостта, извън третото измерение. Имате една планинска стена - отвесна, не може да се качите нагоре. Но ако ви закача с кука, и с въжето може да ви дигна нагоре перпендикулярно. При дадена система вече имаме изкуствен свят. Този куб е определен свят. Всичките неща в куба стават по определени закони на куба. Но извън куба нещата стават по други

закони. Не че по други закони, но законите се разширяват. Няма никакво оспорване на закона. Законът е закон. Ако подвижим този куб перпендикулярно на себе си, от всяка страна ще се образува един куб, ще има шест куба. Те са видими. Шестте куба са страни на тесеракта. Имаме нова фигура. Имаме друг един куб, който съставлява основата на куба. Извън пространството е този куб. Какво ще стане? Този куб ще стане по-голям. /Пак ще се получи триизмерна фигура./ Когато проектирате едно триизмерно тяло върху плоскост, какво му липсва? - Дебелина. Дебелината е сянката на четириизмерното. Но основно качество на четвърто[то] измерение нямаме.

Сега основното беше разнообразието. Ние сме в един триизмерен свят, но още нямаме разнообразие. В четвъртото измерение ти трябва да добиеш един голям обем. Ако добиеш един голям обем, ти можеш да се подвижиш във въздуха, да намалиш своята тежест. Вземете едно изяснение: ако имате един тежък предмет, турите го във водата, той потъва. Но ако увеличите неговия обем, какво ще стане? Той ще плава отгоре, на самата повърхност. Ако човек в това състояние увеличи своя обем, той ще се повдигне във въздуха. То е, значи, законът на четвъртото измерение. Туй, което не е възможно за плоскостта, е възможно за куба. Туй, което е невъзможно за куба, е възможно за тесеракта. Ние говорим за съзнателния живот. Сега, едно същество от четвъртото измерение, ако го запалим и го турим на нашия огън, то няма да гори. Тогава ще изваДя едно правило: Всички тела, които не горят, са от четвъртото измерение. Не може да го запалиш, не гори. Може ли да изгори златото? - /"Не може"./ Желязото може ли да изгори? - /"Може"./ Желязото гори, то не е от четириизмерното пространство. Ако ти не можеш да осиромашееш, ти си човек от четириизмерното пространство; щом осиромашаваш, ти си от триизмерното пространство. Щом грешиш, от триизмерното си. Щом не грешиш, от четириизмерното си. Щом мислиш, от четириизмерното си. Щом не мислиш, [ти си] от триизмерното пространство. Когато вие се безпокоите, [вие сте] от триизмерното пространство. Някой казва: "Какво да правя, искам да стана богат". Казвам: Стани

четириизмерен. Ако турите една жица да прекарате слаб електрически ток, пуснете да мине един охлюв на тела. Той ще се опари и ще има понятие, че телът пари. Кои са причините, няма да знае. Вие сега имате известни опитности. Да кажем, сиромашия имате, вие не сте изучили четириизмерното пространство. Вие сте невежа, вие сте сиромах, защото не сте изучили законите на четириизмерното пространство. Вие сте слаби, защото не сте изучили законите на четириизмерното пространство. Когато мислите, че не ви обичат, от кое пространство сте? - От триизмерното. Ако мислите, че ви обичат, от кое пространство сте? Кажеш: "Това нещо не е възможно." - То е триизмерно. "Аз не виждам изходен път, невъзможно е". - Триизмерен си. [За] едно същество от едноизмерното пространство спасителното положение е плоскостта. Ако му кажеш, че от туй положение има една точка, от която като се подвижи има изходен път, то е спасителното положение. За едно същество от двуизмерния свят казва: "Невъзможно е това нещо". Щом му покажеш третата посока, то е спасително положение. То е третото измерение. Спасението на сегашните хора в триизмерното пространство е да им покажеш онова положение, от което може да излезат. Казва: "Не може да стане това, невъзможно е". Да им покажеш, че може да стане. Някои сега възразяват: "Може ли да накараш магарето да хвърка?" Сега е необходимо и магарето да хвърка. Ама кое магаре? Човек, който не разбира, е едно магаре. Човек е магаре, което хвърка във въздуха. Под думата "магаре", какво разбираш? Един човек своенравен, упорит, който не мисли, това е магаре. Казва: "Магарешка работа, един магарешки характер. Той, - казва, - е едно магаре." Каква е разликата между магарешкия характер и магарето? Вие по някой път се докачате да ви кажат, че сте магаре. Вие се докачате някой път да ви кажат, че сте кон. Питам: Човек може ли да бъде магаре? Че той няма ли магарешко в себе си? Магарето яде и ти ядеш. Магарето пие вода и ти пиеш вода. Магарето диша и ти дишаш. Магарето рита и ти риташ. Магарето реве и ти ревеш. Казвате, че не сте магаре, а много магарешки работи имате. Те са общи положения, не са свойствени само на магарето, те

са свойствени на много неща.

Какво разбрахте? Разбрахте или работите се уплетоха. Ако се уплетоха, ти си в разбирането. Ако мислиш, че си го разбрал [ти не си в разбирането]. Слушайте да ви кажа: Когато не разбирате [нещата], не ги виждате, те са реални. Иска един човек да ти помогне. Ако той ти вземе товара от гърба, не го виждаш. Ти носиш товара на гърба си. Допусн[и], че той казва да не се обръщаш, "аз ще ти помогна". По какво ще познаеш, че той ти помогнал? Като ти олекне на гърба. В първия случай трябва да докажеш, че раницата е скрита. Във втория случай имаш съчувствие, олекне на гърба ти, казваш: "Къде е раницата мене не ме интересува. Аз зная, че моята раница е снета от гърба [ми] от този човек". Сега, ако претегля този човек тежи повече, ако го претегля без раницата, тежи по-леко. Следователно, щом ти се разболееш и олекнеш 20 килограма, ти си четириизмерен. Щом олекнеш, дойдеш до едно място, че станеш жител на оня свят. Ама представете си, че вие сте радостни. По някой път вие си въобразявате. Четете някой роман. Къде е четириизмерното пространство? Четеш някой роман, ти си представяш това къде е станало в Париж. Този автор описва къщата, улицата, ти си въобразяваш. Ако отидеш в Париж, няма това, което ти си си въобразил. Ако го сравниш с действителността, туй, което ти си представяш, ни помен няма от него. Къде са тия улици? Тия къщи, улици живеят в ума ти, хората се движат. В Париж ги няма, ти не си ходил в Париж.Там някой булевард, някоя църква, ти си ги създаваш в ума си. Тия неща триизмерни ли са или четириизмерни? Всичките въображаеми работи, туй, което си въобразявате, то е сянката на невидимия свят. Или, психологически казано, вашето съзнание се разширява, [става] разширение на пространството. Имаме едноизмерно разширение, двуизмерно разширение, триизмерно разширение, четириизмерно разширение в съзнанието.Ти това съзнаваш. Туй, което ние схващаме, то е реалното. Да кажем, ние ходим. Туй, което ние виждаме, което съзнаваме за очите, то е ограниченото пространство. Туй, към което се движим, туй, което е по-реално, то е извън времето и пространството.Да кажем,

ти туриш [в ума си идеята, че] след 20 години, ти ще бъдеш министър в България. Отде го знаеш? То не съществува, нали така? Тия условия не съществуват. Те съществуват само в ума ти. Ти създаваш в ума си една такава идея и казваш: "След 20 години аз ще бъда богат, след 20 години, аз ще бъда министър на България". След 20 години станеш богат, станеш министър. Туй, което едно време било мисъл, сега стане реалност.

Сега, ако влезете в четвъртото измерение, в четириизмерното пространство, какво различие ще намерите? Каквато ще бъде разликата между едно триизмерно същество и едно двуизмерно. Сега, ако говоря, отвън не се чува моят глас. През стената не се чува, колкото и да кряскаш, затворено е херметически. Представете си: в един палат имаш радио, затворен си в този палат, някой в Англия говори, ти чуваш гласа. [От]къде влезе този глас вътре? Нали [е] минал през гъстата материя? Тая материя е шуплеста. Тия вълни са минали през стените. Говори се за Англия, Франция, тук се чува. Нали това е материалният свят, как се предава? Значи тази материя има отворени дупки, през които може да се провре. Материята не е така плътна, както вие мислите. Трябва научно да се изследва, да се направят някои научни изследвания. Вземете 428 билиона трептения на червения цвят или имате [на] оранжевия - 540. По какъв начин са дошли учените хора до тези трептения? То е в областта на параматематиката. Има неща отвлечени, които не могат да се разберат. Вие не се плашете от неразбраните работи. Не се плаши, че не виждаш нещата. Да кажем, ти виждаш хоризонта. Ако идеш по-нататък, ще видиш друга линия на хоризонта и т.н. Туй показва ограничението на нашето пространство. Ако твоето съзнание би се разширило, ти ще виждаш отношенията. Ако се разшири съзнанието, ти ще виждаш вечерно време слънцето като денем. Защото в слънцето има лъчи, които проникват гъстата материя. Ако се усили нашето зрение, във всяко положение ще схващаме тия, новите лъчи. Те не са нови. Но едно същество, което живее на земята като вас, за него може слънцето никога да не залязва. Представете си, че едно зърно израсте само с корени. Корените ще схващат светлината, само

когато светлината пада перпендикулярно, тогава те я виждат. Щом светлината не е перпендикулярна към плоскостта, те вече имат залез. Обаче, другата част от растението, която [е] израсл[а] на повърхността, тя отгоре дълго време гледа слънцето. Корените не виждат слънцето, щом се изгуби този перпендикуляр. Горната част на растението вижда слънцето по-дълго време. Едно четириизмерно същество вижда повече, отколкото едно триизмерно същество. То вижда зад хоризонта, то вижда зад стените, то вижда отзад, отпред. Този човек, който има четириизмерно съзнание, той вижда и отзад, и отпред. През гърба си вижда, както през лицето. В туй, четириизмерното пространство, съзнанието е друго. Много работи, които са мъчни за триизмерното пространство, за четириизмерното са лесни. Има неща, които по законите на триизмерното пространство не могат да се постигнат. Ти, за да бъдеш учен, богат човек, в триизмерното пространство не можеш да станеш. Най-първо, знанието в тебе [не] е във времето и пространството. Знанието е извън тебе. То от другаде иде.

Хората от триизмерния свят имат стълкновения, пресичат се. В четириизмерния свят няма да бъдат в стълкновение. Обезсърчението към кой свят спада? - Триизмерния.- Насърчението? - Четириизмерния. Всяко нещо, което може да стане, вече спада към друг свят. Нещата, които не съществуват, пак могат да станат. Аз съм учен човек, то е четвъртото измерение. Има някои работи, които не са от третото измерение. Те принадлежат на четириизмерния свят. Ние живеем в четириизмерния свят. Туй го наричам мечтателност. Казва: "Мечтателен човек". Мечтателността е работа. Реално е онова, което схващаш в съзнанието си. Не онова, което имаш. Да кажем, ти можеш да имаш милиони, не ги съзнаваш, не можеш да ги употребиш, богатството е безпредметно. Онова, което съзнаваш, то е съществеността. Една идея, която разбираш, тя е силна. Можеш да имаш много идеи, които не си разбрал. Една идея, разбрана, струва повече, отколкото десет неразбрани идеи, които можеш да имаш. Една добродетел, разбрана, струва повече, отколкото десет неразбрани добродетели. Когато човек се убеди, че може да нямаш две мнения за нещо, то вече е нещо положително. Казвате: "Не ми

говори празни работи, пари ми дай". Добре, аз да направя едно сравнение. Срещна едного, казва: "Не ме забавлявай". Казвам: "Вземи това житно зърно и след десет години ще бъдеш богат". Човекът казва: "Не ме забавлявай". Едно житено зърно съставлява една шестнадесетхилядна част от килограма. Казва: "Не ме занимавай с тия играчки, аз не съм толкова будала". Изваждам една английска стерлинга, казва: "Туй го разбирам". Кой е по-умен: който взема житено[то] зърно или който взема парите? Фактически, в дадения случай, кой е по-умен? Този, който взема житеното зърно, може да ги направи хиляди - това разбирам. Но онзи, който взема парите, може да има хиляди, но ще остане сиромах. Този, който знае да използува житеното зърно, той ще бъде по-богат. Единият е триизмерен, другият е четириизмерен. Единият има съзнание за триизмерно същество, другият има съзнание за четириизмерно същество. Той разбира законите, които са вън. Вие казвате: "Това са закони". Законите на нашия свят едни и същи ли са с тия на другия? - Не са. Следователно, не можем да кажем, че този свят е създаден по нашите закони. Нашият свят е създаден по други закони. Казваме: "Това е закон". Какво подразбирате под думата "закон"? Я ми кажете, кои закони са най-устойчиви? Вие казвате, че едно тяло е твърдо. Кои тела наричате твърди? Ако вие изменяте една [в]аша идея, тя твърда ли е? В какво състояние е? Ако вашите идеи са неизменни, в какво състояние са? Ако имате съзнание на четириизмерно същество, по никой начин не могат да ви изменят. Това са били мъчениците, умрели на кръста: късат го човека, той пет пари не дава, седи. Другият, който не е дошъл до четвъртото измерение, четириизмерното пространство, като го подложат на страдания, казва: "Отказвам се, за да живея на земята". Онзи го режат парче по парче, той гледа, как ще си го обясните вие? Едно същество от четириизмерното пространство може да суспендира своите страдания. За него няма страдания. Когато вие страдате, вие сте в третото измерение. Пък се учете на закона, как да суспендирате страданието. Представете си човек, който ви набил, нали така? Четох следния пример за един доктор. Ако не се лъжа, бил унгарец. Влиза един апаш с

парабел в ръка и иска на доктора пари, казва: "Скоро парите!" Той имал 50 хиляди лева. Взема парите, взема и един златен часовник, казва му: "Няма да дигаш шум, утрепвам те". Докторът пил една студена вода за парите и часовника. Не се минава 7-8 години, получава едно писмо, пише му: "Господине, взех 50 000 лева в заем, вложил съм ги в банката в Ню Йорк с лихва и часовника, колкото струва; внесъл съм парите на ваше име, може да си ги изтеглите, когато искате". Той мисли, че е лъжа. Но като запитал банката има ли такава сума вложена, видял, че действително 50 000 лева имало вложени и един златен часовник. Нарича го "честния крадец". Казва: "Аз взех назаем от вас". Значи, имате един опит от четириизмерния свят. На триизмерния свят - "Скоро парите!". Той ви взема парите по триизмерния свят, а ги връща по четириизмерния.

Щом се обезсърчи[те], трябва да знаете, че сте триизмерни. Щом се разгневите, триизмерни сте. Щом се обидите - триизмерни сте. Щом имате ревматизъм, главоболие - триизмерни сте. Щом започнете да оздравявате - четириизмер[ни] сте. Нищо повече. Вие не знаете [как], но оздравявате. Казва: "Оздравях, болката мина". Възможността за лекуването става по законите на четириизмерното пространство. Някой път се набрала венозна кръв, не се движи, застой има на кръвта. Следствие на тази застояла кръв се образуват условия за болка. Четириизмерното пространство е: да пратиш своята кръв да измести застоялата кръв, ще се махне болестта. Там, дето има застой на кръвта, се раждат болестите. Там, дето има застой на човешките чувства, се раждат болестите. Там, дето има застой на мислите, се раждат болестите. Всякога застой на мислите, чувствата, на кръвта ще образува болестите. Подвижи го. Боли те ръката, подвижи я. Може да направите опит. Подвижи ръката си. Като концентрираш мисълта, ще кажеш: "Болката да се премахне". Мисълта ще подействува, ръката ще се отпусне. [Колко] пъти като концентрираш ума си, ще имаш един опит от четвъртото измерение, от онзи свят на възможности. Там лекуването зависи от един закон. При болестта на човека липсва нещо или имаш повече, отколкото ти трябва. Аз

имах в България само един пример. Шангов ми разправяше, казва: "Това е вярно, в нашия род става натрупване в главата на кръв. Че всякога, за да се лекуваме - всеки две години ни хваща лудостта и ще направим някаква пакост - за да не става тази пакост, трябва да си пуснем кръв". Значи, изобилието на кръв причинява страдание. Пускат кръв, за да не направят някоя лудория. Казва: "Аз две години не бях си пускал кръв. Издавах вестник и написах такава статия, обидил съм някого. Една вечер ме посрещат на улицата, двама-трима души, с бастуните ме набиха и ми пукнаха главата. Като вървях [към] дома, усещах, кръвта [ми] тече, но аз се усещах радостен, весел. Пращаха ми съчувствени телеграми за станалото, съжаляват [ме], но аз се радвам, че ми пуснаха кръв. Друг път плащах да ми пуснат кръв, сега ми пуснаха кръв даром". Та по този начин могат да се обяснят всички случайности, които стават. Неразположени сте, бръкнал някой, взел ти парите. Ти бутнеш, няма парите, неразположен си. Става трансформиране. Като започнеш да мислиш, най-първо гневен си, уплашиш се, вече гневът изчезва. Започнеш да разсъждаваш. Винаги човек трябва да се застави да мисли. Гневът е състояние на натрупване на известна енергия. Гневът не е нищо друго, освен натрупване на излишна енергия, на която ти не знаеш [да покажеш] пътя да си върви. Гневът не е нищо друго освен тая енергия. Този гняв ще пробие една дупка, през която енергията да мине. Ако разбираш закона, ще бутнеш на това място едно бутонче, ще дадеш път да си върви събраната енергия нанякъде. Обезсърчението показва същото нещо. Обезсърчението, подозрението, всички тия отрицателни неща са набраната енергия, на която ти не знаеш пътя. Щом знаеш в каква посока да се подвижи, [ти ще и посочиш] пътя. Щом знаеш в каква посока да се подвижи енергията, ти ще бъдеш добродетелен. За да бъдеш добродетелен, значи на всяка сила да знаеш да и дадеш път. Всяка сила, на която ти не знаеш да и дадеш път, тя е външна. То е само едно обяснение. Дадеш път, щом се намериш натясно. Щом знаеш да дадеш път на всяка сила, то вече е добродетел. Що е знанието? Да знаеш пътя, по който [силата] да върви, да знаеш онзи естествен

път, по който енергиите вървят, а не неестествения път.

Та сега да кажем, вие учите един човек да бъде добър. Как го учите? Аз, когато искам един човек да науча да бъде добър, той ми казва: "Сега я ми покажи как да бъда добър". Ето аз какво правя. Казвам: "Философски въпрос е това." Казвам: " Ела с мене. Ще те заведа на гостилницата, аз ще те нагостя и после ще ти говоря за философията на живота". Заведа го на гостилницата, кажа му: "Вземете си каквото обичате". Той се нахрани хубаво. Казва: "Кажи ми нещо". Казвам: "Иди направи това, което аз направих на тебе". Аз плащам заради него. Той се наяде, после едно сладко винце, баничка, каквото има, всичко му дам. Казва: "Какво да правя?" Казвам: "Иди и прави това, което аз ти направих на тебе. Утре покани един свой приятел, нагости го на гостилницата, нищо повече". То е най-хубавият цяр, че доброто е това. Онова, хубавото ядене, е доброто. Хубавата вода, която пиеш, е доброто. Доброто са обущата, които можеш да туриш. Доброто е палтото, което можеш да туриш. Доброто е хубавата книга, която можеш да четеш. Доброто е хубавият сън, хубавото легло, хубавият юрган, това е все доброто. Дали ще спиш, дали ще се обуваш, каквото и да правиш, ако то подобрява нещата, то е добро.[Доброто] не е нещо отвлечено, което няма отношение. В нашия свят то е конкретно. Никога не проповядвай едно добро, което няма едно малко приложение. Да не кажеш: "Какво да правя с него". Казвам: "И ти прави така". Един турчин лятно време имал две стомни, напълни ги с най-хубавата вода и към обед той раздавал на жадните. Човек[ът], като бил богат турчин, остави си богатството, два часа ходи да раздава вода на хората. След това си взема занаята. Прави му удоволствие да раздава по една чаша вода, на някой жаден да даде. Че то е добро. Той образува свои приятели. Най-после практично е: всичките хора, на които той раздавал вода, идвали при него да си купуват обуща. Така че в интереса му било.

Вие искате такава някаква отвлечена идея да бъдем добри. Хубаво [е] всичко, каквото мислите, но има нещо, което сега може да приложите. Например, какво може да

приложите? Кое е същественото за вас? Ако някой ви попита вас, ще кажете, че сте неразположени. Някой от вас ще кажат, че са неразположени, други ще кажат, че са малокръвни. Най-малко вие имате около сто неразположения. То, причините за неразположението са няколко. Малокръвни сте, защо? Някои от вас нямат хубава стая, нямат хубава соба, някои нямат въглища, някои нямат хубава шапка. Някой като погледне шапката се извинява. Някой от вас е неразположен като погледне палтото, някой е неразположен, че няма обуща. Ха сега, какво трябва да направим? С вехтата шапка, какво трябва да направите? Щом имаш вехта шапка, считай шапката причина за своето нещастие, хвърли шапката, ходи гологлав. Щом считаш, че твоите обуща са причина за твоето нещастие, хвърли ги. Ако мислиш, че като носиш високи токове, ще ти бъде по-добре, носи ги. Това е само за изяснение. Ако носиш обуща с високи токове, че не ти върви, хвърли високите токове, тури ниски. Ако имаш ниски токове и не ти върви, тури високи. Аз имам такъв един пример. Ще ви приведа примера, за да изясня идеята. Една мома, доста висока сама по себе си, пък турила шест пръста ток. Нейният възлюблен бил по-нисък и тя, за да се хареса, хвърлила високите токове, турила ниски, за да дойде наравно с него. Един друг пример: тя била ниска, пък нейният възлюблен бил висок и тя турила висок ток. Той като я вижда с високите токове, казва и: "Като те виждам с високите токове много те харесвам, висока си станала". Тъй щото, в живота някъде ти трябват високи токове, тури ги. Някъде ти трябват ниски токове, хвърли високите. Пък ако са нужни, тури ги. Ако са високи, нищо не значи. Не да си буквояд. Като се види човек малко по-висок, той се понасърчи. Пък ако ядеш само сух хляб, в ума си ще кажеш: "Така не става тази работа. Съвсем я загазихме". Един ден се наяж царски, обаче да се насърчиш. В неделя е позволено само един хубав обед. Но хубавите идеи сега спадат към четвърто[то] измерение. Не се щадете да внесете една нова идея в ума си. Какво [ти] казва един ден да кажеш: "Аз вече ще разбера четвъртото измерение". Не само по форма. Трябва да разбираш неговото съдържание. Едното се нарича битие.

Да разбираш битието на четвъртото измерение. Да разбираш качеството на триизмерното съдържание в качествено отношение. Според вас сега каква идея трябва да внесем от четвъртото измерение? Каква нова идея, която не сте имали? Ново е туй, което не е било. Старо е туй, което е било. Ново е туй, което не е било, а сега е.

Представете си, че тия трите координати отгоре се спуснат, какво може да се образува, какво тяло може да се образува? Много тела може да се образуват. Според вас, как може да се внесе една нова идея? Да кажем, създавате си един образ. Да кажем, сега някои от вас искат във вас да внесат оптимизъм. Представете си, че някои от вас искате да внесете една оптимистическа идея, как ще я внесете? Представете си: един човек го намерите, където и да е, той при всичките условия е тих и спокоен. Трябва да си представите един образец, за да се насърчите. Представете си сега, комуто от вас кажа нещо и то стане. Каквото кажа, може да го направите след един час, след два часа. Каквото кажа на вас, може да го направите да стане. Да кажем, кажа на някого, че след половин час ще чете хубава книга. На един казвам: "След един час ще имаш хубаво палто". Някому казвам: "Сто и петдесет лева ще ти донесат". - "Не може да бъде". - "Може. Как не!" Някому казвам: "Ще имаш хубава цигулка", другиму - "След един час ще имаш гребенче". На други кажа: "Ще имаш хубаво перо за писане". Де е сега невъзможността? Когато говорите за неща, говорете за онова, което ние можем да направим, не онова, което хората могат да направят. Не се старайте да привеждате примери, кой какво направил. То е хубаво. Всякога искайте онова, което може вие да направите. След един ден ето какво ще имаш. Един милионер всякога може да изпълни волята Божия. Казва: "След една седмица ще имаш хиляда лева" и той ги изпраща по пощата. Казва: "Каквото кажа, става". Той ти казва, че след пет месеца ти ще идеш в странство. Ти трябва да използуваш парите. Казва: "Господине, изпращам тия пари да учиш в странство". Тогава говорете за неща, които вие да направите, каквото желаете за себе си. Това, което желаете за себе си, желайте го и за другите. Старата

система е: вие искате светът да стане добър, без да станете добри. Светът никога не може да стане добър, той е резултат. Резултатът може да се измени от причината. Ние, живите хора, сме причината, светът е един резултат. Земята, както ние я схващаме, е един резултат. Има една земя, която е причина [за] този резултат. Тя е живата земя. Някой от вас казва, че светия ще стане, друг казва, че светия не иска да стане. Вие имате едно криво разбиране. По-хубаво нещо от светията няма. Но вие имате едно криво разбиране за светията. "Той е - казва, - отшелник, деца няма, жена няма, семейство няма, пари няма, на театър не ходи, на концерти, светията никъде го няма". Вие имате за светията едно криво понятие. Светията е човек, който всичко има. Той има всичко, каквото *пожелае. Което той пожелае, него употребява. Той има* всичко на разположение, [но] доброволно се отказва. Той иска да иде на театър, но се отказва - друг някой да отиде на негово място. Някой път иска хубав обед, той ще го даде на друг. Обаче във вашия ум казвате: "Аз не искам да бъда светия". Какво искаш да бъдеш, правоверен ли? Аз бих желал всички да бъдете светии, да бъдете гениални. Че кой човек е гениален? Понеже [гениален] човек е онзи, който използува най-малкото условие. Гениалният човек, като види житното зърно, взема го и го слага в джоба. Простият го взема, казва: "Да има цял един чувал". Гениалният едно зърно ще вземе, простият иска цял чувал. Казва: "Едно зрънце не ми трябва". Когато желаете много, вие сте прости хора. Когато желаете малко, вие сте гениални. Гениалността се отличава по това, че човек желае малко, много изкарва. Негениалните хора желаят много, изкарват малко. А гениалните малко искат, много изкарват. Те са гениалните сега. То е право. Всеки човек, който желае малко, а изкарва много, той е гениален. Всеки, който желае много, а изкарва малко, той е обикновен човек. Съгласни ли сте? Няма противоречие. Ако турите тези определения в живота, те работят. Вие не се спъвайте. Вие не се спъвайте, гледате някой човек финансист, списател, вие не се спъвайте от това. Ако гледате автоматически, вие ще се спънете. Намирате един, който едва сега започва, от него ще се

насърчите повече, отколкото от онзи. Вие питате някой даровит списател, той използувал [ли е] малките условия. Ти, като вземеш да пишеш, ти изведнъж не можеш да опишеш всичко. Че то някой път, за да напишеш една теза, ти трябва ден, два, три, цяла седмица, месец, три, четири и тогава ще имаш написана една теза от 200, 300 страници. Написани буква по буква, да знаеш как да ги редиш, като малките деца. Буквите, те са зрънца, ако не знаеш как да ги редиш, ти гениален човек не можеш да бъдеш. Малките неща в живота са важни при дадени случаи.

Какво нещо е четвъртото измерение? Ако много желаеш, ти винаги като жаба ще бъдеш. Ако се откажеш от всичко, ако с много малко се задоволиш, то е четвъртото измерение. Да желаеш малко, да вършиш много, то е посоката на четвъртото измерение. Да желаеш много и да вършиш малко, то е посоката на третото измерение. Ако ти, който си натрупан, искаш да минеш през малката дупка, [как ще стане?] Казано е едно време, че по-лесно ще мине камила през иглени уши, отколкото богат да влезе в Царството Божие. Какви са били тия иглени уши? Понеже са затворени вратите на градовете, [имало е] малки такива мазгали*, през които пътниците да минат без товар. Така ще минеш през иглените уши. Ще оставиш всичко и тогава ще минеш през иглените уши. Да прекараш своята камила, значи да я разтовариш. Значи камилите ти трябва да се разтоварят, да минат през иглени уши. Богатият човек, за да влезе в Царството Божие, понеже врата[та] е затворена, той трябва да се разтовари от всичко[то] богатство, че да остане както майка го [е] родила, дето всички излишни мисли, желания, много неща не струва да имаш. Само житено зърно в джоба и като влезеш в четвъртото измерение, според новите условия, при които влизате, то е четвъртото измерение. Новата идея, то е четвъртото измерение. Едно ново чувство, то е четвъртото измерение, една нова постъпка, която имаш в дадения случай, тя е четвъртото измерение. Една нова идея да ви дам да мислите. Може да ви дам научна

* мазгал (тур.) - отвор в крепостна стена

работа. Технически е така. Гледаш този куб накъде се движи. Механически се движи някъде. Аз го зная накъде се движи, не може да го обясня. И да ви го обясня, не може да го разберете. Ако се подигнете в другия свят, той е близо в съзнанието. То е четвъртото измерение. Веднага ще се спрете. Там има осем точки, а тук има четири точки, четири посоки. В четвъртото измерение имате осем точки, осем положения, осем посоки имате, за да бъдат предметите ясни за вас. Изтокът на четириизмерното пространство, то не съвпада с нашия изток. Това е само за обяснение. Изтокът на четвъртото измерение е точно перпендикулярен на нашия изток. Изтокът на четвъртото измерение е горе; туй, което е зенит за нас, оттам е изгревът. Тогава най-високата точка за нас е изток, а хоризонтът тук е изток. Следователно, ти ще се намериш в трудност да обясняваш този свят и онзи свят. Нашият обед е техният изгрев. Нашият изгрев какво е на тях?

Това е една гимнастика на ума. Не искам да разбирате тия неща. Ако ги разбирате, по-лесно ще определите, ако не ги разбирате, по-свободни ще бъдете. Един музикант, който свири класическо парче, нали гледа нотите; като ги остави нотите, те са в ума [му] написани. Един музикант, за да бъде добър свирец, трябва да трансформира музикалните гами в четвъртото измерение, да ги напише в ума си някъде. Ако един музикант не може да напише своите ноти, туй, което свири, в четвъртото измерение той никога не може да бъде един първокласен виртуоз. Ония музиканти, които свирят, трябва да имат всичко в ума си. Той е свободен, той е [в] четвъртото измерение. Някой, например, ще изследва дали той е разбрал нещо. Ще погледне по главата, по краката. Казвам: Както и да ме гледаш, [едва ли ще ме разбереш напълно].

Научете се да носите реалността в умовете си. То е реалното, туй, което умът носи. Не вярва[й]те в онова, което е вън. Онова, което носите в ума си, то е реалното. Тази вътрешна реалност има някаква сянка отвън. И другото е право. Ти може да вярваш в сенките, но по-добре вярвай на същината и после на сенките, то е четвъртото измерение, отколкото да вярваш първо на

сенките и после на реалността. Реален е онзи свят, за който ние мислим в даден случай.

Какво разбрахте сега? Много разбрахте. Не бъдете триизмерни същества. Еднообразието е триизмерно, разнообразието е четириизмерно. Еднообразието е едноизмерно, разнообразието е двуизмерно. Еднообразието е двуизмерно, разнообразието е триизмерно. Еднообразието е триизмерно, разнообразието е четириизмерно. Ха сега, там ще спрем. Не бъдете едноизмерни, двуизмерни, триизмерни, но бъдете четириизмерни и в мислите, и в чувствата!

БОЖИЯТ ДУХ НОСИ ВСИЧКИТЕ БЛАГА НА ЖИВОТА.

13. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 20.XII.1935 год., петък, 5 ч.с., София - Изгрев

СЪЗНАТЕЛНО ГОВОРЕНЕ

"Отче наш"
Каква беше основната мисъл на миналата лекция?
Имате ли зададена тема? - /"Не"./

В какво седи силата на човека? Казвате: "Пари". Някой път англичаните казват "мъни", египтяните казват "филюш мафис" /"няма пари"/. Казваме: "няма пари" или "има пари". В какво седи силата на парите? "Парите са сила" - много добре, съгласен съм. В какво седи силата на парите? Казва: "Изкуството е сила". В какво седи силата на изкуството? "Няма вяра, да вярваме". В какво седи силата на вярата? Защото в дадения случай [вярата] е пробният камък. Ако в тебе нямаш съзнание, тази дума е безсилна. Трябва да съзнаваш нещата. Но какво разбирате под думата "съзнание"? Не само да се прави различие. Допуснете, че аз ви казвам: "Ще падне върху гърба ви една прашинка". Колко тежи една прашинка? Казва: "Той е една прашинка". Определена идея ли е прашинката? Тя е определена идея, но в обикновения ум на хората прашинката не е определена. Колко тежи една прашинка? Не само вие, но и учените хора не знаят, колко тежи една прашинка. Но казвам: "Ще падне цял един тон". Вие сега знаете колко тежи. Той като удари, произвежда известен ефект. Следователно, музикантите говорят не за същинските тонове, а за ефекти. Този тон, като удари, той после разсъждава, то е тонът. Тонът, като удари, има известен резултат и за резултата говорим. Казваме: "Ще спусна един тон". Тогава, какво ще стане със съзнанието ни? Ти широко казваш: "Няма нищо", но при тона смущение ще дойде.

Добре, вие изучавали ли сте силата на думите? Казвате: "Трябва да се говори красиво". Имате един копринен конец, ако той се опъне, прекара се в силно движение, може пръста ви да хвръкне. Значи, предметите имат свое движение. С една ваша дума, с едно ваше чувство и с една ваша мисъл вие може да си напакостите. Защото и мислите се движат, и чувствата се движат, и постъпките се движат, и вие само може да си

произведете едно голямо нещастие. На себе си може да си произведете нещастие. Или пък може от незнание да си произведете нещастие. Много от сегашните ваши нещастия, които ви срещат, се дължат на безразборното говорене в миналото. Много от вашите нещастия се дължат на безразборните постъпки в миналото. В сегашната война германците на едно място пуснали задушливи газове, като мислили, че вятърът ще духа към неприятеля. Щом пуснали газа, [вятърът] започнал да духа от позицията към тях и трябвало сами германците да бягат от тия газове. Ти по някой път предполагаш, че като хвърлиш бомба някъде, там ще експлодира, но има нещо, което изменя твоята мисъл. Казваш: "Как може да се измени мисълта?", разсъждаваш, че като хвърлиш бомбата, ще експлодира на местопредназначението. Нас не ни интересува, че са излезли хората, той е безпредмет[ен], въпросът за задушливите газове, но само изясняваме един факт. Ти мислиш, че като хвърлиш бомба, ще постигнеш целта. Но действието на тия газове ще се върне към тебе. Какво ще правиш? Ще държиш газа затворен в бомбата. Щом вятърът духа, хич не се опитвай да го пущаш при сегашните условия. Представи си, че ти имаш един неприятел, който е силен. Някой път искаш да го сплашиш, да му хвърлиш една бомба. Всеки ден, често вие хвърляте такива бомби. Вие обичате и често хвърляте такива бомби. Той е сила, ти мислиш - като кажеш една обидна дума, то ще се стресне. Случва се, вятърът иде от него, този задушлив газ ще дойде към тебе и като изкажеш тази дума, ще се търкулиш на земята. Отиде бомбата! Хубаво, след като се търкулиш на земята, какво трябва да правиш? Най-първо хвърлиш бомбата, не си пресметнал добре и тази бомба се връща, ти паднеш на земята. След като си паднал на земята, какво трябва да правиш? Трябва да станеш и да удариш на бяг. Защото, ако седиш при задушливите газове, ще бъдеш задушен и ще бягаш сам. След туй как ще изясниш факта? След като си казал една обидна дума, той те повали на земята, като ти удари една плесница. Ти, за да избегнеш, трябва да бягаш. Ще скочиш, да те няма. Представи си, че този човек ти удари една плесница, то е още [и] благородство, защото, като удари, от себе си дава. Боят е благословение. Като те плесне, то е благословение. Но този човек не иска да те благослови с ръка, ами изважда своя нож, да го забие върху ти. Ако ти не бягаш, ще усетиш други

последствия. Вие сега седите и казвате: "Това са глупави работи в света". Кои работи са умни в света? Кои работи са умни и кои са добри от вашето гледище, не от гледището на философите? - /"Които имат придобивки. Които имат добри постижения"./ - Които нямат добри придобивки? - /"Лоши са"./ - Вие знаете ли цената на думите? Някой казва: "Човекът е много добър, той влада френски, английски език". Кога се влада един език добре? Обикновено[то] схващане е: който има добро произношение. Ако един българин произнася френски или английски, кога ще намериш едно различие в езика? Ако един англичанин говори български, така петляе си езика, когато говори. Сега, в какво седи владането на един език? Обикновено, както и да говорим, ние не владаме езика. Например, може да знаеш много добре английски, но искаш пари назаем от един англичанин, той не ти дава. Какво владане на езика е това? Отива един българин, който не знае английски и казва на български на един англичанин: "Моля, дайте ми сто лева назаем". Англичанинът казва: "Кажи ми какво искаш, не разбирам. Кажи ми по английски". Казваме: "Понеже не знае английски език, не му дава сто лева". Но идва втори, който знае английски език, казва на английски: "Дайте ми сто лева назаем". Англичанинът казва: "Не мога". Питам сега: Единият не знае, не знае езика, нищо не му дава. Другият знае езика и [англичанинът] пак не му дава. Питам: Каква полза има, че знаеш езика? Ти ще кажеш на себе си: "Ако знаех езика, сега не мога да кажа коя е причината". Ако ти знаеше езика, човекът щеше да ти даде. Казваш: "Трябваше да зная английски език". Но другият, който знае езика, и нему не дават, тогава къде е погрешката? Защо не му дава англичанинът сто лева? Де седи сега философията? Ако ти си, който говориш на английски, и не ти дават, как ще го обясниш? Ще кажеш: "Много студени хора са тия англичани". Ами, ако си говорил на български и не ти дават, тогава ще помислиш: "толкова прости хора, да не разбират език[а]". Всеки един като говори, за да те разбере англичанинът, на английски трябва да говориш. Според мене, в моя ум седи така, че културен човек е този, който разбира всичките езици на хората. Който не ги разбира, той не е културен. Сега, вашата култура седи [в това], че знаете български. Някои знаете френски, някои - немски, английски, най-после няколко турски думи. И това е култура,

но не знаете китайски, не знаете японски, не знаете индуски, италиански. Някои от вас сте доста културни, знаете френски, немски, италиански, но това още не е култура. -/"Ясновидците са културни"./ - Ясновидците и те не знаят. Вие по някой път мислите, че всичко знаят ясновидците. Мислиш ли, че като идеш в Англия и видиш английската природа, ще знаеш английски? Идеш във Франция и видиш френски къщи, ще знаеш ли френски? Ясновидецът влезе в оня свят, нищо не знае, той тълкува. Аз съм виждал тия ясновидци, като влезат в оня свят, са профани. Някои казват: "Ходил в оня свят". Какъвто си отишъл, такъв и се връщаш. Ходил си в оня свят, а какъв е езикът на оня свят? Ти си профан, видял си къщите, улицата, професорите, зданията, ама нищо не разбираш. Казваш: "Чудна работа, всичко чудесно, но има нещо, [което] не разбирам".

Аз снощи бях на концерт, на "Месия" от Хендел. Общо хорът ми хареса, а пък четирима[та] солисти, които пяха квартет - слабо. Сопранът пее, ама Господ да му е на помощ. Хорът имаше хубав ансамбъл, не може да им ям хака. Тези, които пяха, пяха хубаво, сопранът беше най-слаб. Аз зная къде беше спънката - тази певица, главата ѝ спъваше тона. Главата ѝ тъй направена, че резонанс няма. Нали [в] някои салони като говорят, имат резонанс. Главата на певицата нямаше акустика. Тя, и да пее, акустика няма. Сега аз ви навеждам това и не искам да обсъждам солистите. Казвам: Целият наш живот седи от неща непроверени. Казва: "Той знае това, той знае онова". Колко малко знаем всъщност? Аз наричам знание - да знаеш [музикално] езика. Каквото кажеш, [да стане], то е знание. Ако аз отивам, нямаше да кажа: "Господине, дай ми сто лева!", но веднага ще застана, ще изсвиря една песен. Като изсвиря, веднага човекът ще ми даде. Аз зная къде е слабата страна - музикално трябва да говориш на англичанина. Ако на англичанина можеш да изпееш или като му изсвириш [нещо], англичанинът ще ти даде не сто и двеста лева. Може да говориш: "Дай ми сто лева!", така не се говори, високо - тъпан е това. Я сега някой да изпее една песен, ще му дадете сто лева. Ако някой иска от мене сто лева назаем, [ще ми пее]. То не е [за] смях, но да направим един научен опит.

Трябва да се изучава езика. Силата, мощта седи в неговата музикалност, в онова съзнание. Да кажем, ти, като

говориш, трябва да съзнаваш. Вие, като си говорите, не се разбирате. За да познаеш, дали можеш да разбираш този език, [направи опит]. Някой път имате някоя болка, боли ви нещо, например, кракът ви боли. Ти ще започнеш да говориш на болния крак, докато кракът разбере думите ти. Ако престане да ви боли кракът, вие говорите умно, езикът ви има сила. Казваш: "Ще оздравее!", казваш ден, два, три, още, не може да оздравее. Може да кажеш само веднъж "да оздравее" и оздравее, думите имат сила. Сега, всяка една дума да е една форма на една мисъл, на едно чувствувание, което човек има. Зависи каква форма ти ще избереш. Казва: "Човек сега да бъде учен". В какво седи учеността на човека? Знаете ли в какво седи учеността на един маг? Ако той каже на желязото да стане злато, и като каже своята магическа дума, може да го превърне. Аз не казвам, че вие може да го направите. То е само за изяснение. За да се превърне желязото в злато, какво се изисква? Какво сте чели по този въпрос за превръщането на елементите? Електроните имат свое движение. Значи, природата сама по себе си е жива, тя твори. По какво се отличава една памучна нишка от една копринена нишка? Копринената нишка е направена от едно същество органическо, пеперудата работила и едно растение работило. Човекът е извадил тия нишки. Питам: Когато тази буба правеше своята нишка, имаше ли тя знание за причинността на тази нишка? Разбира се, в едно съзнание, в света, в който живее, не в един отвлечен свят, от качеството на тази нишка зависи този пашкул. Цял един процес е, тя работила, химически процеси има. Ако тези нишки не са така хубаво направени, ако целият пашкул не е така хубаво направен, никога не може да извади пеперудата своите крила. Тя турила най-добрия материал, понеже се върши един отличен процес вътре. Ние още нямаме представа как е създадено златото. Златото е създадено заради нещо. Всичките тия елементи, както сега съществуват, те са създадени, имат свое предназначение. Не това предназначение, за което ние ги употребяваме. Когато направят тия пашкули бубите, веднага ние ги туряме в котела, не ги оставяме да развият своя процес, каквото те [са] мислили. Ние ги чакаме, ние сме по-хитри, щом направят пашкулите, "хайде в котела" и започваме да отвиваме тази нишка. И си направим копринена дреха. Питам: "Какво постигате с копринената дреха?" Най-първо забелязваме, че коприната е

лош проводник на топлината. Една копринена дреха топли по-хубаво, защото копринатa не е добър проводник на топлината, а памукът не топли така. Пък памучното и копринено не топли така, както вълненото. Сега повърхностно някой ще каже, че копринатa е лош проводник на топлината. Ако искаме добър проводник, ще турим памучното; ако искаме лош проводник - копринатa.

Тогава, от морално гледище, казват: "Той е лош проводник", а в друг случай - "Добър проводник". Но зимно време нас ни най-малко не ни са приятни добрите проводници. Лошите проводници са по-добри. Разсъждение трябва. Някой път кажеш лоша дума. Някой път лошата дума е [по] на място, отколкото добрата. Кажеш лоша дума, че какво има, като кажеш лоша дума? Ти кажеш някому: "Ти си голям невежа". Той отговаря: "Ти си втори". Дойде трети - "Ти си трети". Всички тия капацитети, всички те са добри. Гледам, някой път цигулари се нареждат, всеки вземе цигулката си, свири. Свири, ама не прави никаква промяна, не става. Хората минават, никаква промяна не става. Майстор цигулар е този, който като засвири, той направи някакъв преврат. По някой път аз може да свиря на пианото и цяла една буря ще се спре. Може да свиря и пак да произведа буря. То са сега твърдения, но може и на опит да докажа. Някой се моли. Когато човек има знание, много е лесно. Когато иде някоя градушка, нали хвърлят известни бомби в пространството и градушката се отклонява от това място. Един човек може да концентрира своята мисъл и да хвърли мисловни бомби, и градушката пак ще се отклони. Онзи с едно пушкало ще хвърли няколко бомби горе и те като се пукат, отклоняват [градушката]. Ум е то. Ти нямаш никакво пушкало, какво ще правиш? Ако не знаеш как да му говориш, ще те очука хубаво. Нали си спомняте, веднъж слизахме от Витоша, всички горе ни чука град. Тогава на града можеше да му се каже и да престане. Ако не знаеш езика на природата, ще те чука. Не само туй, но всички нещастия и неприятности в живота, които имате, се дължат на вашето незнание. Слаб език имате вие. Вие сте като ония деца, които имат високо мнение за себе си. Минават за даровити деца в училището, майката ги хвали [толкова], че стават своенравни. Какво знаят? - "Много способно дете, всичко запомнило". Всичко помни, ама нищо не знае. Че какво мислите, че е паметта? От

гледището, от което аз я разглеждам, паметта е един чувал, ще го вземеш на гърба си, ще го носиш. Туй знание трябва да се тури в действие. Ти знаеш нещо, може да кажеш, кога е създаден светът. "Помниш ли?" - "Помня, датира от осем хиляди години. После, помня датите на новите изследвания, какви са изчисленията на математиците, какво е разстоянието от тук до Сатурн, до Юпитер или, какви са новите теории по химия, физика". Тия неща са хубави, но в сравнение с онова, което ни е потребно в живота, туй знание още не ни ползува.

Ще ви дам един анекдот. В старо време, в християнската епоха, на един събор присъствувал и един светия, който казал, че нищо не знае, не разбира, а знае само едно нещо. Там спорели за св. Троица. Той казва, че нищо друго не разбира, освен едно нещо знае, но го знае добре. Той взема една тухла, стиска я, отгоре излиза огън, а отдолу вода, а в ръцете останал огън. Питам, от всичките философи, които говорили, и този, който стискал тухлата, кой има знание сега? Всичките просветени хора могат ли да запалят огън като този светия? Сега ще ви наведа на следното: всичките стъпки в живота произтичат от факта, че ние не разбираме стойността на думите, които говорим. Един цигулар в една година може да стане талантлив, не ти трябвата 15, 20 години да търкаш по десет часа на ден. То е хубаво, отлично, но ти този труд може да го съкратиш в една година отгоре, но трябва да знаеш как. Сега, не искам да ви направя за една година талантливи, [да ви кажа] как може да стане, но за едно поощрение - да се събуди във вас желание да изучавате новия език или смисъла на думите. Когато говориш, никога не оставяй в ума си една дума да има две значения. Казваш: "Ще се науча да пея", но в ума си държиш мисълта: "Я се науча, я не". Казваш: "Ще се науча да свиря", но в ума си държиш мисълта: "Я се науча, я не". Казваш: "Ще стана талантлив", но мислиш: "Я стана, я не". "Ама ще забогатея", мислиш: "Я стана, я не". После казваш: "Както Господ даде". То е двусмислен език. Искай малко, но да имат едно значение думите. Кажи: "Ще стана утре в четири часа". Като дойде времето, не закъснявай нито секунда. Като дойде часът, веднага хвърли юргана и стани. Сега, събудиш се, почесваш се за врата, за тила, смешна работа. Като дойде мисълта за ставане, хвърли юргана и стани, облечи се. Отвън студено - всичко туй да не те смущава. Че юрганът тънък, че

студът е неприятен, нищо да не те смущава, стани в четири часа точно. Разбиране трябва. Какво ще стане, че настроение нямаш? Природата обича точност. Там, дето няма точност, нищо не става. Точност до секунда, до половин секунда, една десета, една хилядна, една милионна от секундата, една стомилионна - вече много мъчно се долавят тия сили. Светлината за една секунда изминава 300 хиляди километра; един човек, за колко време ще изходи туй, което светлината изминава за една секунда? Ако той пътува по 60 километра на ден, колко дни ще му вземе да измине това разстояние? Колко години му трябват, за да изходи 300 хиляди километра? Какъв интензивен живот, какво разбиране на светлината! Зад светлината съществата какво съзнание имат, за да се движат с такава бързина! Казвам: Не само това, ти можеш да направиш опит. Ще кажеш: "Днес ми трябват сто лева и трябва да ги имам до десет часа, и ще ги имам". Като кажеш, точно в десет часа ще имаш сто лева. Но ще ми ги дадат в десет часа и пет минути и десет секунди. [Ако не се съмняваш], парите ще дойдат. Парите ще дойдат! Сега вие искате да знаете по кой начин ще дойдат? То не е ваша работа. Ти ще бутнеш онзи бутон. Как палите вашите лампи - натиснеш бутона и светва. Как става, то не [е] ваша работа. Ти ще бутнеш и ще потече. Жаден си, бутнеш го, та стане. Сто, двеста, четиристотин [лева], то ще свърши работа. Туй, което искаш, става. Всеки, който бута, става; всеки, който не бута, не става. Ще бутнеш, и като бутнеш, ще стане. Всяка дума в съзнанието - то е като бутон; всяка дума трябва да знаеш как да бутнеш. Ако знаеш как да бутнеш, ще имаш един резултат завършен; ако не знаеш как да буташ, ще имаш един незавършен резултат. Засега всинца какви резултати имате? Вие мислите, че имате какви ли не знания, от какво аристократическо произхождение сте, че Господ ви [е] направил, че това, че онова. Че ако Господ ви [е] направил, за какво ви [е] направил? Говедата направил да помагат на хората. Питам сега: Кой е по-умен, говедото или човекът? - /"Човек, който впряга, е по-умен, говедата са по-глупави, затова служат"./ - Съгласен съм. Ще ви приведа един пример. Вие сте свършили два факултета, вземат ви войник, военна служба изпълнявате. Един взводен има, който никак не е свършил училище и ви командува: "наляво, надясно", вие се обръщате. Питам: Кой е по-умен - който заповядва, или вие, който изпълнявате неговата

воля? Кой е по-умен? Ефрейторът или вие? В дадения случай ще си призная, че не съм толкова учен, по-учен е от мене, макар че аз съм свършил университет. Ние казваме, че сме по-умни. В някои случаи тия животни, които впрягат и товарят, са по-умни. По-умни са, понеже имат по-голяма сила. По-умни и по-благородни, понеже казват: "Ще услужим на тебе безплатно". Умът му стига, казва: "Няма какво да се спорим". То е достатъчно силно. Някои мислят, че тези животни са глупави. Тия животни, които на вас служат, в туй състояние на земята са така, но от своя свят, от който слизат, те седят много по-високо, интелигентни са. Те имат знание като на ангелите. Че му заповядвал един ефрейтор, нищо не значи.

Ще ви приведа друг пример, то е до схващането. Има два примера в американската история за благородство. Мисля, единият се случил в Бостон. Един голям богаташ си купил един голям куркой* за един празник, събират се да ядат. Богатият купил куркоя и търси някой да му го занесе вкъщи. Минава президентът, ако не се лъжа, Линколн, и го пита какво има. "Търся някой да ми носи куркоя". Президентът взема куркоя, онзи тръгва напред, президентът отпудире, донася го до къщата. Богатият иска да му плати и му дава половин долар: "Да не би да искаш повече?" Той си изважда картичката и му я подава. Казва: "Нямам нужда от пари, приятелю, запознахме се". Вторият пример е пак с президент, той бил Вашингтон, главнокомандващият на армията. Един ден минава и вижда един взводен, и 39 души войници носят една греда. "Защо, - казва, - не помогнете?" "Аз съм [в]зводен, аз съм турен само да заповядам". Вашингтон отива, туря рамото си под гредата и помага да я [в]дигнат. Той пак изважда картичката си и му казва, че той е главнокомандващият. Той можа да си тури рамото, [в]зводният не може. Всинца вие сте [в]зводни, аз да кажа. Бих желал да имате характера на Линколн и характера на Вашингтон, не характера на този богаташ, който търси някой да му носи куркоя и [на] [в]зводния, който не иска да си тури рамото под гредата и да помогне. Докато имате тия идеи, все на това положение ще бъдете и няма да имате постижения.

Казвам сега: Езикът е мъчна работа, тя не е лесна

* куркой (рум.) - пуяк

работа. За да произнесеш една дума, се изисква голямо вътрешно спокойствие на духа. Онова, което произнасяш, не трябва да произведе смущение. Та казваш: "Тогава, хиляда лева. Ами ако не дойдат?" Не трябва да разваляш, тогава ти не живееш в един разумен свят. Казвам: Ако вие сте цар сега и турите подписа си, от банката хиляда лева няма ли да ви дадат? И десет хиляди, и един милион няма ли да ви дадат? Ако вие в дадения случай живеете в един разумен свят, казвате, че сте създадени от Бога - от Бога сте създадени, и ако вие действувате съобразно с Божия закон, няма ли да ви дадат, ако вие поискате хиляда лева? Ще ви дадат, щом като живеете в един разумен свят. Ще искате разумно. Ни най-малко няма да злоупотребите и да излезете из разумния порядък на нещата. Казвам: Щом сте в един порядък на хората, всяка една дума си има вътрешен смисъл. Ако няма раздвоение на вашето съзнание, много от вашите нещастия, които имате, ще изчезнат. Може в един ден, в една седмица, в една година, две, три, четири да изчезнат. Вие седите и казвате: "Какво ще бъде нашето бъдеще?" - Каквото мислите, каквото чувствувате, както постъпвате, такова ще бъде и вашето бъдеще. Сега, може да кажете, че човек може да бъде много учен. Не, той трябва да има самосъзнание, най-първо да направи онова, което е възможно. Да направи най-малката възможност. Сега, според вас, коя е най-малката възможност? От кое трябва да започнете? Един музикант откъде трябва да започне? Какъв е законът за поставянето на струните на цигулката? Те са нагласени на квинти. Има три тона. Числото четири е разликата. Сега, какви са били съображенията на онези, които [са] направили цигулката, защо турили на квинти. Съвременните философи имат известни съображения. В съвременната наука има една изкуствена страна, когато ни представят тоновете, влизаме в един ограничен свят. Изучават само количествено трептенията на тоновете, още не ги изучават органически, [а също и] силите, които съдържат вътре. Количествено схващат правилния тон. Я ми дайте тона ДО. Всеки човек има по един камертон. Вземи тона, нищо не значи, че си го взел половин тон по-ниско или по-високо. */Учителят изпя СОЛ, ЛА, СИ, ДО./* Вземете сега ФА диез.

[В] езика, с който хората си служат, са определени думите. Сега изучават количествено езика, те не изучават качествено думите. Никой не държи сметка за онези думи, които

казва. Христос казва: "За всяка празна дума ще дадете ответ в съдния ден". Нямате право да свирите, каквото искате; нямате право да говорите, каквото искате; нямате право да постъпвате, както искате. Всяко нещо трябва да бъде разумно. Свободен си, можеш да кажеш каквото искаш, можеш да кажеш хиляда думи, но ще носиш лошите последствия. Много цигулари, като свирят, те си създават своето нещастие. Те свирят шлагери. Нямат право да свирят шлагери. Никакви шлагери, защото природата не търпи шлагери. Тя има толкоз дисонанси, трябва да ги поправя. Ти дисонансите ще трябва да ги поправяш.

Сега, аз искам да ви наведа на свободна мисъл, ни най-малко не искам да кажа, че това е криво, онова е криво. Този живот е добър. От този живот по-добър няма. Този живот го наричам неразбран живот. Ние сме в неразбрания живот на природата. Все търсим причините вън от нас. Всеки казва: "Лош е светът. Не свирят хубаво". То е така, че е лош светът, лош е. В какво седи лошавината? Живеем в един неразбран свят, вземаме повече, даваме по-малко. - Няма правилна обмяна. Не трябва да сме скържави, свири ти човекът, плати му. Плати толкова, колкото струва пеенето. Ако на мене добре [ми] свирят, оценявам сто лева. Ако са двама, трима, четирима, петима, десет души - тогава хиляда лева. Колкото повече души са, повече струва. Като мине някой [и пее], казвам: "Сто лева, толкова оценявам твоето пеене". Музикантите, като свирят количествено, колкото схващам, толкова плащам. Той иска да му платя за цялата музика. Ако са сто души, по сто лева, десет хиляди лева. Ако дойдат 20 души, тогава - две хиляди лева. Колкото повече хора, толкова повече се плаща. Музиката не е ограничена, тя много струва, но всеки колкото я оценява, толкова да плати. Аз нямам право да свиря някому, че той да ми даде две хиляди лева, десет хиляди лева. Той ще ми плати толкова, за колкото [е] разбрал. Той не може да не ми плати. Ако идете при един, който е болен, има ревматизъм, като му свирите [и оздравее], веднага човекът ще ви даде 50-60 лева. Ако свиреха двама или трима музиканти, като свирят, ще даде 150 лева. Вие седите всички и сте недоволни от този живот, който имате. Какъв е изходният път? Казваш: "Лош е този свят". Тогава, всички хора, между които живеете, и те не разбират живота, и ти не разбираш, и всички минавате за учени. Казвате: "Човек така не трябва да мисли". Как трябва

да мисли? "Така не трябва да постъпва!" Как трябва да постъпва? "Ние трябва да свирим". Как трябва да свирим? Онзи, който разбира, ще свири по един начин, който не разбира, ще свири по друг начин. Може да свириш. Казва: "Млъкни, стига си търкал тази цигулка". Някой [свири] на пианото; [другият казва:] "тан - тун".

Ще ви приведа един анекдот за един българин в Русия. Един български студент учи за изпит. Та, в къщата, в която живее, има ученичка от консерватория и цял ден свири, че студентът не може да се занимава. Чуди се какво да прави. Мисля, че това станало в Киев. Друг един българин казва: "Тя е лесна работа". Един ден идва той с гайдата, че като надува гайдата, свири. Хазайката му казва: "Излезте от къщата ми, не ви искам парите".

Тази певица сноши, и тя пя според нейното разбиране. Аз ако имам нейното разбиране, не бих пял по-хубаво. Тя взема количествено тоновете, но този тон няма мекота. Някой, като свири, като вземе цигулката, колебае се, страх го е. Обикновено [насаме] някои свирят по-хубаво, [от другите се смущават] ще те критикуват малко, че не можеш да свириш. Ами че говорът, това е пеене. Ако ти не можеш да говориш така хубаво, мислено трябва да се говори. Или, всяка една работа, която започваш, трябва да бъде направена мислено. Сега и аз ще ви свиря. Някой път музиката, има [схващане], че е забавление. Класическата музика е забавление. Знае[те] какво значи забавление. В най-добрата смисъл - забавляваш някого. Забавление е, [но идейното свирене е друго], защото, след като изсвириш класическата музика, би произвел ефект. Аз, като излеза, съвсем другояче ще мисля. Мен ми разправяше един познат, като свирила Камила Русо, ученичка на Паганини, свирила "Сънят на живота". Той казва: "Този момент, когато свиреше, бях готов да се примиря с целия свят". И пак: "Такова настроение създаде!" Някои свирят - никакво настроение, никакво решение не създават. Пееш, пееш - пак [си] на същото място. То е обикновеният живот; говорим, то е обикновеният живот. "Това да направим, онова да направим", всичко какво Бог [иска], не виждат. "Ама да се обичаме" - и остават пак същите. На другия ден пак: "Да се обичаме". Някои хора, събират се, и гледам, хората от толкоз години не са прогресирали - нещо извратено, нещо стеснено [има]. Няма така свободно да

попеят. Да чукаш пипер в чутурата, значи, всичките хора да кихат наоколо. Не искам да критикувам, защото всинца ще кихате. Не искам пипер в чутурата, защото всинца ще кихате. Целта ми е да се обясни схващането на музиката. Всеки от вас има дарби. В музикално отношение няма двама души, които да имат еднакви схващания за музиката, които да имат еднакви дарби. Няма двама души да живеят еднакво. Всеки човек ще свири и ще пее, тъй както може да приложи. Радвай се на другите хора, както пеят. Може да се намират при неблагоприятни условия. Когато сте при благоприятни условия, пеете хубаво, когато сте при неблагоприятни условия, не пеете хубаво. Някой път има депресия. На другите не можеш да свириш, тогава мускулите се свиват, пръстите не вземат [тоновете], не мислиш. Депресия на мислите има. Или, някой път си направил някоя постъпка, тя препятствува. Дай свобода на мислите. Чисти мисли, чисти желания, чисти постъпки. Дай свобода! Да няма нищо да те смущава. /*Учителят пее СОЛ.*/ Сега казвате: "Той взема криво тона". Може да направите един опит със себе си. Не вземаш тона, но като ти покажат една английска лира, как ще го вземеш; ако ти дадат 4, 5, 10 английски лири, все ще има известно трептение вече. Като гледа [човек] тия английски [лири], започва сърцето да трепери. Хайде един да изпее тона, ще му дам десет английски. Сега вие не можете да го изпеете, понеже не вярвате в туй, което казвам. Казвате: "Учителят сега ме изпитва" и не може да го изпеете. Аз, преди да кажа на едного от вас, зная какво мисли. Щом кажа, ти да повярваш. Природата и тя казва, но щом ти не повярваш, и тя се оттегля, нищо не дава. Казвам: "Ще ти дам десет английски". Той се колебае, нищо не давам. Човек да повярва в онова, което кажеш. Щом не повярваш, свършено е вече. Природата казва: "Десет английски". Ти се колебаеш. Тя веднага отменя. Следният път - друго. Като отмени, много време се минава. След като отмени, може да мине една минута, час, два, три. Тогава законът е: [При] всяко побуждение, което имате, не се колебайте. Някой път вие имате известни побуждения да направите нещо, вие отлагате, казвате: "Няма да го направя". Щом ти се вдъхновиш от нещо, направи го, за предпочитане е да го направиш, отколкото да го отложиш. Сега, вие все отлагате, отлагате. И сега има безброй неща, които вие сте отложили. Като погледнеш - това си отложил,

онова си отложил, мислиш, че някога ще имаш благоприятни условия. От тези по-благоприятни условия не могат да се дадат на човека. Ако ви дадат бъдещите условия, какво ще направите? Да кажем, ако сега ви дадат най-хубавата цигулка, какво ще направите с нея? Имате най-хубавата цигулка, която има [цена] десет милиона [или] двайсет милиона. Един гениален музикант с една обикновена цигулка ще изкара 20 пъти повече. Онези, които не са се упражнявали, и най-хубавото да им дадеш, не могат да го използват.

Парите ходят само при онези, които мислят, имат едно сърце, в което ангелите живеят. Казва: "Нас не ни трябват богатства". Христос казва: "Събирайте богатства, които нито крадец може да ги вземе, нито молец може да ги разяде". Не събирайте тук, дето могат да ви оберат. Казвате: "Обраха ме, всичко отиде". Тури богатството там, дето не могат да те оберат. Човек трябва да има злато. И богатството зависи от златото, което е в неговата мисъл, от златото в неговите чувства, от златото в неговия организъм. От там зависи богатството. Ако вътре няма злато, законът е същият. Тая храна ползува, от която можеш да извадиш потребната сила - тя е полезна. Може да имаш пълен хамбар, ако имаш развален стомах, какво те ползува?

Тогава да вземем два тона: ДО, МИ и СИ, РЕ. /*Всички пяхме ДО, МИ, СИ, РЕ, после СОЛ и т.н./ Учителят свири и пее: "Добре мисли"./* Тук има един дисонанс. Какво трябва да турим вместо "добре мисли?" - /"Право мисли"./ - "Добре" е качество. "Мисли, право мисли!"

Ставай рано, когато зората се пуква! Ставай рано, когато зората идва и слънцето изгрява. На кревата да не те завари, под юргана. Защото всичките нещастия в света стават под юргана. Падне някой камък на гърба, под юргана си. Стане някоя работа неуместна, под юргана си. Затиснат си. Природата те туря на кревата да учиш изкуството как да преодоляваш мъчнотиите, да се завиваш с него и да знаеш как да манипулираш. Всичките мъчнотии да ти бъдат като юрган, да се завиваш. Затова имаш юрган. Ангелите нямат юрган. Ще бъде смешно един ангел да спи под юрган, да се завива. Ама вие дотогава, докато сте под юрган, то е наука. Щом свършите това учение, няма да има юрган. Казва: "Моят юрган се е протрил, овехтял". Бих желал да имате нови юргани, копринени. Но трябва да

научите урока да манипулирате с юргана. /*Учителят пее:* "Ставай рано, когато слънцето изгрява. Не чакай слънцето да ти се заканва. Не чакай слънцето да те вдига. Не чакай слънцето да ти се заканва. То няма такъв обичай, да се заканва". *Учителят пее:* "Ставай рано, не се потривай. Ставай рано, шапката си добре отривай. Ставай рано, уроците си добре учи". / Тук има един дисонанс. / *Учителят пее*: "Ставай рано, уроците си добре учи". / Ха, тук има погрешка, как да я изправим? /*Учителят пее:* "Ставай рано, уроците си добре учи"./ Сега сме по-близо до правилното пеене. Има един, на когото трябва да му пеем. Той е аристократ. Като пееш, той разбира. Че ще му кажеш така: /*Учителят пее*/ "О, господарю, на който толкова години съм добре служил, днес ти ще ме чуеш и ти ще ме разбереш. Искам с тебе да си поговоря. Думите ми трябва да разбереш, да не би да стане някоя случка, криво да ме разбереш". Като станеш, да пееш вътрешно. Ако той не разбира, ти нему ще пееш. Щом пеете, всичко върви. Той, като разбира, всичко върви. Щом не пеете, недоволен си, болен си, какво не става. Щом се примириш с него, всичко става. Сега ще живееш, ще пееш, както разбираш. /Учителят пее: "О, господарю!"/ Ако ти имаш един господар, когото обичаш, как ще му изпееш? Господар е женска форма в природата. Тази е от женските форми. Това [не] е мъжка форма. Г-то е майката, Бог е силен. Той, Който носи товара на света. При Г-то товарът е турен отпред, да мислиш как да го носиш. Това са знаци.

Силата на един музикант в какво седи? Някой път ние засягаме силата на знанието. Умът ни може да се подобри само при едно добро разположение. Всякога трябва да имаме светли мисли. Тия думи, които употребяваме, трябва да са еднозначущи, да вярваме в тях. Във всяка една дума [да има] онова, което искаш да постигнеш; трябва да избираш думи, в които да вярваш. После, никога не предприемай нещо, в което можеш да се съблазниш, сам да се обезсърчиш. Избирай нещата, които можеш да постигнеш. След като [ги] постигнеш, може да се роди обратна реакция в тебе. Пееш, не си доволен. Бъди доволен от онова, което в даден случай правиш. Не съжалявай, че си направил една постъпка; не съжалявай, че правиш нещо. В

следния момент ще направиш по-хубаво. В дадения момент имай предвид следния момент, гледай да е по-хубаво. Аз съм пял вътрешно. Направеното е направено. Следния момент имай всякога пред вид да се направи по-хубаво.

Сега, как беше песента? "Приятен е животът със светлината". Изпейте я. /*Всички изпяхме тази песен няколко пъти.*/ Всичката мъчнотия на тази песен е на "-ната". Всичките онези области в пеенето, те са съединителни. [При] всяко противоречие, щом имате завършена форма, нищо не можете да направите. В музиката, ако имате завършени форми, нищо не можете да направите. На земята една форма, за да прогресира, не трябва да бъде завършена.

Снощи на концерта имаше един пасаж, също като на една от нашите песни. Мотивът го има, но няма разрешение. Не всеки мотив в съвременната и в класическата музика има разрешение. В сегашната музика няма завършени форми. Запример, вие считате, че трябва да се завърши там, отдето е започнала. Ни най-малко не трябва да се завърши на същото място. Защото, ако се качваме нагоре - оттам, отдето сме започнали - ще завършим малко по-нагоре. Но ако слизаме надолу - оттам, отдето сме започнали - ще свършим по-долу. По-горе и по-долу - то е посока на музиката, във възходяща или в низходяща степен. Но всякога един пасаж в музиката трябва да дава място на следния пасаж, който следва. Пасажът, който снощи приличаше на нашата песен, е от песента "При всичките условия на живота". Там имаше един пасаж, който мяза на него. Те го повтаряха няколко пъти.

А пък в живота не само трябва да почнеш добре, но трябва да завършиш някъде. Да кажем, ти произнасяш думата "обичам ви". Музикално как ще го кажете, как ще го изпеете? Не лично, но в безлична форма. Няма безлична форма, но форма, в която да няма две мнения. "Аз, - казва, - обичам себе си. Обичам мене си. Има някого, когото обичам. Понеже се проектира на екрана, мене си обичам; понеже го виждам отвън, и него обичам". То е закон. Ако така разбираш, то е право. Ако мислиш, че обичаш някой човек, то е неразбрана работа. Как ще го обичаш? Какво ще му обичаш? Очите може ли да се обичат? Как ще се обича лицето? Не може да се обича. В какво седи обичта? В даден случай обичта в какво седи? В закона на обичта дава ли се или се взема? -/"И дава, и взема,

обмяна има"./ Обмяната е правилна. "Обичам те" - да те виждам всякога в мене и вън от мене. Сега на вас аз бих изпял така. */Учителят пее: "Обичам те"./* Малко църковно, нали? Как ще бъде нецърковно? "Обичам те". Как ще бъде нецърковно "обичам те"?

Всяка дума трябва да има съдържание. Обръщайте внимание на съдържанието на думите. Не се заблуждавайте с онова, което имате. Дотогава, докогато ти си недоволен в себе си, ти не разбираш съдържанието на думите. Недоволен си, защото ти е криво разбирането на живота. Нито един от вас не е изпълнил онова, което природата иска от него. От какво ще бъдеш доволен? Можеш да бъдеш доволен от онова, което си направил. Ако аз мога да помогна на целия свят, ще бъда ли недоволен от себе си? Аз много работи искам от света. Кое е прочутото дело, което сте направили досега? Какво сте направили? Един ангел, като слезе на земята за един ден отгоре, най-малко на един милион ще помогне. Вие на колко хора може да помогнете? Един ангел, след като направи доброто на един милион хора, той счита, че е направил едно малко добро, че е дал стотина лева назаем някъде. Например, вие имате доста дарби. Може да се спрете някъде, да изпеете една песен. Дали ще се спрат хората да ви слушат? Спрете се и само за опит изпейте някои [песни], и вижте колко души ще се спрат да ви слушат. Спрете се на три-четири места и пейте - да видите колко хора ще се спрат да ви слушат. После ще имате ясна представа, доколко вие [сте даровити]. Казва: "Какво си се спрял да кряскаш?" Щом пееш [хубаво], после ти кажат, че си доста даровит, да идеш в музикално училище, глас имаш, хората разбират, талант имаш.

Казвам: Най-първо трябва да имате ясна представа за силата на думите и не употребявайте думи, които не са на място. Вие сега искате да ми кажете, че ме обичате. Ако искате сега да ми покажете, че ме обичате, свършена работа е. Казва: "Аз го обичам". Че смисълът на живота е в обичта. Ти обичаш - живееш; не обичаш - умираш. Казва: "Аз не искам да обичам". Ще умреш. "Искам да обичам". Ще живееш. Тогава, какво искаш повече? Щом искаш повече, то е от лукаваго. Щом обичаш, равноценното на обичта го имаш. Повече е от лукаваго. Казвате: "Аз го обичам". Че ти, щом го обичаш, вършиш волята Божия; щом не го обичаш, ти не вършиш волята Божия. Радвай се, че вършиш волята Божия, на Него ще служиш. Ти се

радвай, че вършиш волята Божия, обичай го, нищо повече! Защо го обичаш? Да вършиш волята Божия, то е правото разбиране. Вие разбирате това, което не е . Не само вие, но навсякъде, където и да идете днес в света - и в Америка, и в Англия, - навсякъде хората търсят да ги обичат. После търсят една заплата от хиляди. Пък ти, като обичаш, ще имаш. Другите неща са лихва, отпосле ще дойдат. Човек, който обича, след време ще дойде тринайста заплата. После у вас се заражда ревност. Какво е ревността? Едно състезание между хората. Големите цигулари може да се ревнуват, че единият свири похубаво. Двама учени може да се ревнуват, две майки може да се ревнуват, навсякъде има ревност. Оставям ви сега да разсъждавате върху думите "обичам ви". Да видим какво ще разберете. Постоянно повтаряте ["обичам ви"]. Най-после не знаете кого да обичате. Всички търсите да обичате някого в света. Ако досега не сте обичали, че от сега нататък. Ако досега не сте го намерили, - не че не сте го намерили, но вие се съмнявате. Всичкото седи във вашето съмнение вътре. Вие не сте доволни, погрешката е там. Нито един от вас не е доволен от онзи живот, който сега имате, нито един не е доволен от ума, който има, от сърцето, което има. От нищо не сте доволни, което имате сега. Какво очаквате за себе си? Вие имате чужда представа. Виждате някой човек, казвате: "Той е щастлив човек". Той ни най-малко не е щастлив. Той е като вас. Онова, което имате, обичайте, за в бъдеще ще ви се даде нещо повече. Ако вие не можете да обичате Бога за онова, което сега ви е дал, как ще Го обичате за бъдеще. Когато ще ви даде повече, тогава ли ще Го обичате? Сега ви е дал повече, отколкото вие заслужавате. Вие се извинявате, че не сте достатъчно силни, че не сте умни, не сте добри. Те са посторонни работи, те са човешки работи. Много погрешна идея е това. Да обичам Бога. След като отворя очите, гледам онова, което Той [е] направил. Аз сега Го обичам. След като отворя ушите си, чувам новите работи, аз Го обичам. Като тръгна по земята и се радвам, че мога да ходя, аз го обичам. Като започна да работя и се радвам на работата, аз Го обичам. Дали работя, дали ходя, дали слушам, дали гледам, аз Го обичам. И като ям сладко, пак Го обичам. Щом съм доволен от яденето, обичам Го. Щом не съм доволен от яденето, не Го обичам. То е вътрешно разбиране на живота: да бъде човек доволен. Казва: "Как мога да бъда

доволен?" Да кажем, ти си направил като този президент, носиш куркоя на един богат човек, даде ти 12 лева. Вие ще ги хвърлите на земята. Занесете му го, дайте картичката си, тогава ще кажеш: "То е в мене една черта: аз нося и без пари, и съм доволен". Защото, ако нищо не ви плати, ще бъдете доволни, но ето какво е, аз ще му кажа така: "Ще ми платиш толкова, колкото струва куркоя, толкова за носенето ще ми платиш. Един куркой колко струва?" - "150 лева". - "150 лева и за носенето". Десет лева струва - десет лева за носенето. Един лев струва - един лев за носенето. Според мене, нося ти един нотен лист, той струва три лева и за носенето три лева ще искам. Ако пренеса един нотен лист, няма да искам повече от три лева. Ако каже: "Много", тогава - даром. Или толкова, колкото струва, или даром. Нищо повече. Даром да нося, и три лева да взема, за мене [е] все едно и също нещо. Една мярка е. Никога не искай един човек да ти плати повече, отколкото предметът струва. Щом не иска да ти плати, тогава от тебе - даром. Свириш някому или пееш, колко трябва да ти плати? Колко струва едно пеене? Някой ме кара да му пея, той ме кара да му нося коркоя. Представете си, че пее една първокласна певица, колко трябва да ѝ се заплати? Не се пазари, тя дойде при мене и започна да пее. Кажете ми, колко трябва да ѝ платя? Колко трябва да ѝ платя в дадения случай, та да бъде доволна тя? Ако пътува от странство, ще ѝ кажа: "Колко ти струва билета за идване и връщане?" За хотел колко ѝ трябват, после - джоб параса да имаш. Колко трябва да ѝ платя? Ако иде от Париж, пътува в първа класа, колко струва един билет първа класа от Париж дотук? - Пет хиляди лева. И пет хиляди лева за връщане - десет, за хотел - две хиляди и джоб параса - осем хиляди. Всичко - двадесет хиляди. То е вече за една първокласна певица. Ако един от вас пее, колко трябва да му се плати? В природата има един правилен начин за плащане. За бъдеще трябва да го изучавате. Мислите, че ако дам 20 хиляди, е много. Не е много. То е едно угощение на един американски богаташ. Американците, които имат много пари, 20 хиляди за един обед дават. Че съм дал на една певица 20 хиляди, то е един обед американски, един обед на един милионер. Че сега милионерите толкоз плащат за един обед, повече от 20 хиляди не плащат. Но да оставим.

Всякога преценявайте думите. Вярвай[те] в туй, което

говорите. Научете се да вярвате. Коригирайте вашата вяра. Всяко нещо, което кажете и не вярвате, то е едно прегрешение.

Сега, ако кажа на едного от вас да изпее една песен за 20 хиляди лева, може ли да изпее? Не вземайте в буквален смисъл. Ако вие идете някъде с това убеждение, 20 хиляди ще ги имате. Дали този, на когото пеете, ще ви ги даде, или друг, но него ден вие ще имате 20 хиляди лева. Нищо повече.

Тайна молитва

14. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 27.XII.1935 год., петък, 5 ч. с., София - Изгрев.

ДВАТА ВИДА ПЕЕНЕ

"Отче наш"
Каква беше основната мисъл на миналата лекция?

Човек по някой път е занят с малките работи, които препятстват да научи големите работи. Малките по някой път препятстват да види големите. [Един] прост пример: Може някой път [нещо] да е толкова близо до очите ви, че да не виждате нищо пред себе си. Да кажем, може да се запитате: Как е възможно едно ваше желание - нещо конкретно, материални са желанията на човека, може толкова близо да е в съзнанието на човека, че той да не вижда надалече. Виждаш предмета, но над предмета не виждаш какво има. По някой път вие трябва да се наблюдавате, да видите колко човек е особен. Като психическо същество е много особен. Вие по някой път сте двойнствени и тройнствени в своите прояви. Едно същество има във вас, което се гневи, иска да ви направи пакост, иска да счупи нещо, да запали света. Да покаже на всичките хора, да ги изпоплаши. Друго същество във вас казва: "Недей, чакай, не бързай да правиш това нещо". Борят се вътре. Някой път казва: "Знаеш ли аз какво мога да направя?" Човек може много работи да направи. Човек може да запали цялата земя. Възможно ли е? Не е мъчно да запалиш цялата земя, да я изгориш. Ако цялата земя беше направена от сухи дърва, като запалиш една кибритена клечка и можеш да запалиш цялата земя. Отиде, ще запалиш света. Като запалиш, хич няма да мислиш за последствията. Казва: "Каквото ще". После той може да бяга, но казва: "Да става каквото ще". Той не мисли, той прави изключение за себе си, другите хора туря вън, а за себе си прави изключение. Казва: "Мене не ме засяга". Пък него ще засегне най-първо. Или някой път иска да даде голяма тежест на себе си вътре - удари върху масата с ръката, че го заболи ръката. Той мисли като удари: "Знаеш какво може да направя?" Като удари, рече: "Ех, много боли". Защото всяка мисъл, която може да се проектира във вас,

[ще ви засегне]. Проявите на психическия свят са малко особени.

Вие имате понятие за количествените числа. Едно психическо число има малко по-други свойства. Ако направиш капан с едно психическо число, ти сам ще паднеш в капана. Пръв ти ще отидеш в капана, който си го турил. Казвате: "Как може тъй?"

Мисля, в Казанлъшко, явила се мечка. Един направил мечи капан, казва: "Ще хвана тази мечка, дето яде; телета, волове тя ми откраднa". Турил капана дето мечката минава. На другия ден неговото магаре се хванало в капана. Той иде отдалеч и казва: "Хванала се мечката, сега ще ѝ кажа". Отива, неговото магаре се хванало.

Във всичките работи вие виждате лошите последствия. Тях ги наричате наследствени черти. Всяко нещо, което направиш - и зло, и добро - се връща при тебе. То е много хубаво. Всяко нещо, което направиш, ти си първият, който ще опиташ плода. И доброто, и злото ще опиташ сега. Няма какво да ви се доказва. Има неща, които и да ви се доказват, остават неразбрани. Какво ще доказваш на един сляп човек, който не вижда, какво е светлината? Ти може теоретически да доказваш трептенията, но той ще каже: "Не разбирам тия работи". Той трябва да е виждал тялото, да има едно малко понятие [за него], тогава можеш да доказваш. Известни духовни неща не можете да ги разберете, ако нямате опитност. Онова, което ще ви разправям, трябва да сте опитали, да имате едно малко понятие, микроскопическо понятие. Ако нямате, то е привидно, хич не го бутайте. Ако го буташ, опасна работа е. Духовния свят, ако го буташ, ще си намериш цяла бела. Всяко място, дето бутнеш - взрив; взрив - като някои химически вещества - като бутнеш, отиде. Там като отидеш, навсякъде е написано: "Не бутай! Не бутай! Не бутай!" Казва: "Учи! Учи! Учи!" - Не бутай, нищо повече. - "Защо да не го бутам?" - Не го бутай! Казва: "Учи! Не бутай!" Сега, от гледището на земния живот, казвате: "Защо да не бутам?" Нали знаете, малки деца като бутат бомби, остават без ръце, без крака. Някое дете намери някоя бомба, човърка и отиде. Има малки капсули - като бутне, като се запали динамитът, отиват ръцете, откъсват се. Навеждам

тия примери, искам да ви покажа: Вие някой път сте изложени на опасности. Не е хубаво да ви разправям тия опасни работи. Тогава ще започнете да се боите от себе си, да се безпокоите. Най-първо, духовния свят трябва да се проучи много добре. Трябва да се запознаете със законите. Има много неща, които са от другия свят. Вие не може да търпите. Ще търпиш, не бутай, не си туряй крака напред и назад. В този свят имаш право да си туряш крака напред и да го вземеш назад. Там казват: "Не си туряй крака напред! Защото, като го туриш напред, назад не можеш да го вземеш". Затуй ще си установен - като туриш веднъж крака, отиде. - "Ама ще се върна назад". - Мъчна работа е да се върнеш назад. Затуй ще мислиш като вземеш първата крачка, защото връщане няма назад. Казваш: "Да се върна назад". Тук, на земята можеш да се върнеш, там не можеш да бягаш. Напред има огън и назад има огън. Сто пушки има отпред, а отзад има двеста. Ти ще се намериш в един свят, дето отпред ще те стрелят сто пушки, а отзад двеста. Следователно, ти ще вървиш напред. По-голяма възможност имаш да останеш жив, ако вървиш напред, отколкото, ако вървиш назад. Назад куршуми има. Всички все се окайват, казват: "Направих лоша погрешка, защото връщане назад няма". Сега, вас ви трябва учение. Трябва да изучавате силите на духовния свят. Те носят едно голямо благословение. И онези, които не знаят, [като отидат там], много малко ще научат; които не знаят, може много да пострадат. Трябва да се познават силите на духовния свят. Опити там няма. Всеки опит трябва да даде своя резултат. Всяко нещо трябва да е добре обмислено. Не можеш да правиш, каквото искаш. - "Аз съм свободен да правя каквото искам". Като правиш каквото искаш, ще се намериш отвън. Вие се чудите. Едно същество като Адама, което Бог направи, Той го нарича "чадо Божие". Адам каза: "Може да направя това". Направи, яде от плода. Много малка погрешка направиха и двамата [с Ева], откъснаха една ябълка от дървото, и хайде, вън от училището, вън от рая. Турят на вратата един ангел да пази, да не ги пуща. Казват им: "Навън!" И досега вие седите и плачете навън. Всички сте от изпъдените. Вие не сте изпъдени. Но вашият баща - за една погрешка. Вие,

като правите добро, ще можете да влезете в рая. Вие искате да бъдете щастливи. Как ще бъдете щастливи? Баща ви, който ви е родил, не е щастлив, вие сега, синовете искате да бъдете щастливи. Баща ви и майка ви болни, вие искате да бъдете здрави. То е невъзможно. Виждам всички ония хора, които на земята искат да оправят своя живот по своему. Виждам всичките опити на земята, отваряни са войни да се биете за свободата. С хиляди войни са водени с идеята да се освободи човек. Коя война е донесла свобода? Евреите воюваха с онези народи в Ханаанската земя, но те само станаха роби. Ханаанската земя стана обещана заради тях. Като влязоха в тази Ханаанска земя, евреите имаха най-големите беди постоянно. Като влязоха в Ханаанската земя, един цар ги плени, хайде, във Вавилон ги закара. Персите, римляните ги разпръснаха по целия свят и ги задигнаха от Палестина. Казват: "Нали Господ ни обеща тази земя?" Те не разбраха какво нещо е обещание, какво нещо е обетована земя. Обетованата земя е в човешкия ум. Трябва да знаеш да живееш с ума си. Човешката мисъл е обетованата земя. Всичко ясно трябва да бъде. Казва: "Не зная. Че знае ли човек в даден случай?" - А не знае ли законите? Няма прегрешение, което човек да не знае. Простият пример: ти бутнеш киселината. Можеш да кажеш: "Аз го опитах, не го знаех". Още с обоняението можеш да познаеш, оцетът има киселини. Всяка храна има свой дъх. Казваш: "Няма нищо", ти усещаш този дъх тежък. Казваш: "Чакай да опитам". Като бутнеш малко с езика, показва какво е. Като ядеш малко от единия край, казва: "Не бутай тази храна!" Нищо повече. Нито мирисът е мирис, нито вкусът е вкус, нито последствията. Най-после казваш: "Що ми трябваше?" Ял си вече, свършено е. Казва: "Сега какво?" Тогава в духовния свят дават рициново масло. Там ще ти го дадат, че нищо няма да остане от това, което си ял, всичко ще се изхвърли навън. След туй, като изхвърлиш, ще те накарат да го очистиш. Голямо противоречие в живота [е], някой път дето сте недоволни. Аз като виждам хората, те сега не са доволни от живота, казват: "Мене ми вече дотегна". За да се освободиш от тези нечистотии, трябва да вземеш рициново масло. Там, като вземеш, може с години да

повръщаш - десет, петнадесет, двадесет години. Таман повърнеш, пак чистиш, пак повърнеш, пак чистиш. Казваш: "Дотегна ми този живот". Сега пък дошъл, не мисли нищо. Той си намислил да кръшне някъде, да се освободи. Самоубийството, например, е един начин да излезеш от затвора. Понеже тялото е затвор. Казва: "Да пробия дупка отнякъде, да изляза из тая дупка навън". Пък в този духовен затвор и капани има. През която и дупка да излезеш, в някой капан ще влезеш. Там е по-лошо, отколкото в затвора. Отдето можеш да пробиеш дупка, се един капан е турен. Излезеш от затвора, влезеш в десет пъти по-лошо място, отколкото в затвора. Затуй пише: "Не излизай от затвора". Защото, ако излезете, десет пъти по-лошо ще бъде. "Не излизай из затвора". - "Какво да правя?" - Докато не те пуснат, стой в затвора. Ако ти разбере главата - [добре], ако не - ще учиш урока си. Ако не учиш, ще те учи животът. Та тия, големите противоречия, които изяснявам, то е като на децата. Научно като разберете, ще видите, колко трезво човек трябва да живее. Отличен свят е [духовният]. Има един сят, в който лесно стават работите.

Ти направиш някое петно някъде. И в духовния свят има киселини, които чистят тия петна, но се продават само на една аптека. На едно място има една аптека и трябва да платиш много скъпо за тази киселина. Ще дадеш всичкото си имане, каквото имаш, че да останеш без нищо. Този цяр ще очисти всичко, но всичко трябва да дадеш. Не като теб, да вземеш за малко. Като отидеш там, в аптеката, скъпо е лекарството. Затуй човек трябва да бъде много внимателен, защото има лекарство, което само веднъж можеш да вземеш. Туй, което наричат в духовния свят разкаяние, то е купуване на този цяр. Сега някой път хората отиват, но не им дават цяр. Каквато е цената, такова е лекарството. Ако дадеш всичкото си имане и останеш без пари, лекарството е на място. Или казано другояче: Докато ти не се откажеш, [не се] отречеш да правиш погрешки, ти не можеш да бъдеш свободен от погрешките. Докато не се откажеш от погрешките, не можеш да бъдеш свободен. Докато не се решиш да правиш добро, не можеш да го придобиеш. Докато не се решиш, ако не се колебаеш, не можеш да придобиеш доброто. Без

никакво колебание когато си, доброто ще дойде. Ако решиш, но същевременно има едно малко колебание или раздвояване на съзнанието, не можеш да поправиш погрешките, с тебе ще вървят всякога. Нали вие искате да бъдете адепти на новото учение? Казвате: "Аз светия няма да бъда". Всички мислят, че като станат светии, е голямо нещастие. По-голямо нещастие за хората няма от това положение, в което са сега. За хората по-голямо нещастие от сегашното няма. [И то] благодарение [на това], че хората правят много работи и не мислят. Отъпяло е в тях духовното обоняние. После, духовният вкус в тях е отъпял. Гледам, престъплението се увеличило, обонянието се намалило, вкусът се намалил, чувствителността за последствията се увеличила. Сега обратният процес трябва: трябва да се увеличи обонянието, да стане десет пъти по-силно. Вкусът, и той трябва да стане по-силен, тогава да се намали чувствителността за последствията. Или другояче казано: Човек трябва да бъде крайно разумен. Под думата "разумност" ние разбираме всички ония чувства, с които може за опитаме една противоположност в света, силите, които имаме. Да бъдем така чувствителни, че отдалеч да знаем, какви ще бъдат последствията. Казва: "Това нещо не е за мене".

В България само веднъж ми се даде един случай. Минавам покрай едно място, няколко деца играят, разиграват един голям паток. Като мечка го разиграват. Нанизали на един конец царевични зърна. Този паток нагълтал зърната и конеца с тях. Децата хванали конеца, той се изправил горкият, изпъкнали [му] очите, отворил уста. Децата се смеят наоколо, той седи така. Минавам аз и казвам на децата: "Какво правите? Учите този паток? Кога ви [е] станал ученик? Колко пари ще вземете за него да го пуснете?" Казват: "Да му дойде умът, още веднъж да не гълта". Той седи горкият. Де е знаел той. Той не вижда, че зърната имат нещо, което ги е скачило, че всяко нещо не е отделно. Тогава да може да се справи някак, [но сега] не знае. Той не може да си представи, как е възможно тия зрънца [така] да са скачени, че да не може да ги отдели. Той мисли, че като ги нагълта, ще може да ги отдели. Той не знае как са свързани. Хората, като

направят погрешка, то е житно зрънце, първо, второ, не виждат, че има нещо помежду им, което ги свързва. Като направиш десет [погрешки], ти си в положението на този паток, ти не можеш да бъдеш свободен, държи те дяволът. Ти съжаляваш, че си гълтал. Желанието да вкусиш не е лошо, но де е сега погрешката? - Незнанието за последствията на нещата. Сега, вие ако сте на мястото на този паток, какво ще направите? Ако на земята има един живот без съблазни, тъй както живеят хората, какви ще бъдат резултатите? Какъв ще бъде животът без никакви съблазни?

Представете си сега - едноизмерно същество живее над моя молив. Туй същество в този свят ще има едно понятие, че съществува само една права линия - има едно измерение. Туй същество ще подразбира, че може да се движи напред и назад. Други посоки - вляво, [вдясно], надолу, нагоре, за него не съществуват -- такива идеи то няма. Казва: "Тук е един строго определен свят, има две посоки на движение, напред и назад". Представете си, че аз съм един маг на този свят. Ако този молив го направя по-дебел, разстоянието на това същество ще се намали. Ако направя молива два пъти по-дебел, понеже неговият свят влиза вътре, нали разстоянието ще се намали? Ако молива го направя два пъти по-дебел, колко ще се скъси дължината? - /"Два пъти"./ - Туй същество ще забележи, че се явява някакво препятствие - светът се е скъсил, условията са се изменили, не са така благоприятни. Скъсило се е това пространство. Представете си, че молива го правя два-три пъти по-тънък, продължава се, нали разстоянието се увеличава? Най-после, ако този молив го направя като конец, той ще стане много дълъг - единият и другият край ще бъдат далеч един от друг. Как ще си обясни това същество, че неговият свят се е продължил? Неговият свят, сам по себе си, може ли да се продължи? Правата линия, този неизменен свят, има ли в себе си възможност сам по себе си да се продължи? - Няма. Защото на другите измерения, на измеренията на широчината, на неговата дебелина като тяло от този материал, се дължи разширението на този свят. Това същество мисли, че разширението на света, продължението на този конец зависи от самия конец, когато в самия конец няма тази

възможност. Как мислите, може ли вие да продължите една права линия? Не може, не може по никой начин да [я] продължите. Тя е установена. Ако може да я продължите, вие сте в друг свят. То е по закона на второто измерение; по закона на третото измерение - може да го продължите. Правата линия има друга възможност. Има възможност, но не в едноизмерния свят. Вие мислите, че отсечката е част от правата линия. Във физическия свят може да направите каквато отсечка искате, но в същината на правата линия никаква отсечка не може да направите. Защото самата права линия е отсечка.Сега оставям неразбраните работи. Има неща, които са неразбрани.

Сега, представете си, че в първата октава вземете един тон, запример ДО. След всеки седем тона вие пак имате ДО. Да допуснем - първата октава, втората, третата, четвъртата октава вземете, дойдете до петата - не можете да вземете ДО. Понеже този тон не можете да го вземете, той не съществува ли? В едно пиано този тон съществува, слушате го, но не можете да го вземете. Дойдете до крайния предел на пианото и оттам казвате: "Вече не може". Мислите ли, че повече тонове не съществуват, отколкото са тези в пианото? Представете си, че зная една клавиатура, която има 25 хиляди тона. Един орган или едно пиано с 25 хиляди клавиши. Колко октави ще бъдат? Значи, над 3 хиляди октави ще има. Ако можете да вземете всичките тия тонове, тогава може и на слънцето да ви слушат като пеете тук, на земята. Защото ще имате тия, късите вълни. В човешкия мозък, като изчисляват, има един орган, има една клавиатура с 25 хиляди клавиши. Сега в музиката има разработени около осем октави. И следователно, до де се чува гласът? Една певица като пее, се чува едва на 2-3 километра. Хайде, осем октави да кажем, се чуват на осем километра. Ако можете да ги изпеете тези осем октави, ще може да се чува гласът ви на осем километра и повече.

Сега вие не знаете какво нещо е мисълта. Когато мислиш върху един предмет и не можеш да го направиш, това не е мисъл. Аз как определям основния тон, аз, който съм се занимавал с философията на музиката. За да вземеш основния тон, ти трябва последователно да вземеш

тоновете, които съществуват на тази гама. То не са един, два, това са хиляди. Значи, последователно да можеш да вземеш всичките. Не можеш да вземеш основния тон, ако не можеш да вземеш правилно останалите тонове. Той е относителен тон. Сега няма да се спра върху числото 25 защо го вземам. То е число, което подхожда да обясня известна идея, вътрешния [и] смисъл. Казва: "Аз [вземам] един тон правилно". Ти постепенно можеш да вземеш и другите. Ако можеш да вземеш осем октави, ти на ангелите концерт можеш да дадеш. И ангелите ще те слушат. Сега във вас се заражда желанието. Каква сила ще бъде това в човека. Пеенето е само метод в човешката мисъл. То е един от методите, за да мислиш правилно. Музиката е външната страна на човешката мисъл. Ти искаш да направиш нещо. Най-първо ще се опиташ можеш ли да пееш. Да кажем, ти искаш да станеш богат човек или учен човек, или архитект, или химик, или астроном, или някой гадател. Всяко изкуство, което завземаш да вършиш, то има особена песен. Ако можеш да пееш тази песен, ще можеш да постигнеш [успех]. Ако не можеш да пееш, тази врата ще остане затворена за тебе. И в духовния свят ако искаш да отидеш, ще научиш песента. Ако можеш да изпееш песента, ще влезеш; ако не можеш, ще кажеш: "Това не е за мене. Като изпея една песен, ще знаят какво изкуство може да изуча". Това го давам само за изяснение. Вие ще кажете: "Много ограничен свят". Не, определен е. Може да пееш - може да го научиш. Не можеш да пееш - не може да го научиш. Тогава ще кажеш: "Не е за сега". Сега на земята, всичко става човек. И всичко става, и нищо не става. Колко гениални музиканти имате? Имате доста гениални музиканти. Но музиката е един начин, с който може да си послужите в живота. Индусите, които са проучили този закон, те имат известни мантри, известни малки пасажи, в които влиза една група от тонове, особена група от тонове. Той започва да пее, и докато пее, може да мине през най-опасните зверове с тази музика. Нито един звяр не се опитва да му направи нещо. Ако този адепт престане да пее, той веднага ще хвръкне. Тия животни, като слушат песента, приятно им е. Минат и заминат. Ако той престане за половин секунда [да пее], в тях се явява онова, зверското,

и отиде. Сега, не само тази музика съществува. И на дявола като пееш, в света има една музика, и той става кротък, и той слуша. Дяволът, като пееш, нищо не може да ти направи; като престанеш да пееш, тогава ще [те] изкушава. Той, като пееш, не те изкушава. Щом престанеш да пееш, тогава ще ти тури примка. Ти пееш и той слуша, безопасно е. Пей и не бой се. Питам сега, каква песен трябва да пеете там, дето всичките дяволи минават? Като минаваш там, дето мечките минават, ще пееш мечата песен: "Ой, мечки, мечки, който през вашето царство минава, всичко научава". За всичките животни има песни. В човешкия свят те не могат да говорят, защото има други трептения, но животните в техния свят имат много елементарен език. Ако на техния език можеш да пееш, разбират, но трябва голямо слизане. По някой път, опитвали ли сте, в животните много рядко ще се пробуди трепет, може би половин секунда или четвърт от секундата, ще се събуди това, човешкото съзнание, и после пак заспиват, не могат да издържат. Едно животно да мисли, както човек мисли, то ще се пръсне. Животните съвсем елементарни работи мислят. Животното, като види човека, казва: "Едно по-голямо животно, и то като мене". Спиш ли, мърдаш ли, то казва: "И той като мене", мисли, че и човекът е като него. Гледа го, казва: "Мяза на мене". То забелязва, че има разлика, но мисли, че е външно нещо. Различието е вътре, в строежа на човека. Туй, което човек мисли, на животното и на ум не му е идвало, на сън не му е идвало. И хиляди години да живеят животните, едва ли ще могат да разберат [човека].

Сега, да се повърнем към съществените работи. Казвате: "Знаете ли какво нещо е хубавото? Знаете ли колко неща хубави има?" Се таки трябва да имате туй понятие за хубавото. Казвате: "Той е ангел, светло е лицето му. Дрехата е бяла като сняг. Трябва да има някаква идея". Ама хубостта на един ангел не седи само в мощната светлина и във външната страна, в бялата дреха. Красотата на един ангел не седи в бялата дреха и светлината. В ангела има нещо по-дълбоко от светлината - то е онова [свещено] знание. Един ангел може да пее. Всички са много добри певци.

Вие сега очаквате да станете здрави и тогава да пеете. Знаете, че здравето почива върху музиката. Дотогава, докато ти си здрав, ти си музикален. Щом престанеш да пееш в съзнанието, болестта вече иде. Всичките болезнени състояния са дисонанси в музиката. Дали органически - вашето тяло, или вашите чувства страдат, то е дисонанс. Пеете правилно или мислите правилно - законът е се същ[ият]. Сега, като ви говоря, опасността е, че мъчно може да се направи опит. Да кажем, дайте един тон от 19-та октава. Как ще го дадете? Може да ми направите изчисления, да кажете колко трептения има, но трептението не е тон. В този тон има вече друга сила. Ако ти можеш да вземеш в 19-та октава този тон, ти можеш да направиш и много [други] работи. Даже на пианото ако може да го вземете, [пак е хубаво]. Тъй, както е построено, за бъдеще ще се увеличат тоновете на пианото, понеже в него се подобряват и неговите апарати, ще направят пиана с повече тонове. Ако вие можете да вземете тоновете, които имате в сегашното пиано, ако можете осем октави да вземете, вие преспокойно може да минете в гората и никакъв вълк, и никаква мечка нищо няма да ви кажат. Защото в музиката щом пееш осем октави, тия трептения вълкът не може да ги издържи. Тия трептения, с късите вълни, месоядните животни не могат да издържат. Има известни звукове, щом издадеш известен звук, те започват да квичат. Като чуе да засвириш нещо, то не може да издържа. Аз съм правил опити. Свирих веднъж на един [вол] и той казва: "Не мога да издържам". Той беше волски темперамент, казва: "Повече от туй не мога. Туй нещо носи смърт със себе си". Каза, че то носи смърт, че той не може да издържа на тези трептения. Не само туй, но като [му] затули[х] ушите, пак не може. Има нещо, което прониква - и да затуляш ушите, пак не може да търпиш, има нещо, което прониква в тебе. Или, някой път вие се намирате подпушени, мъчи ви нещо, отде иде, не знаете. То са музикални звукове. Казвате: "Ще се пукна, не мога да издържа". Това са звукове, които идат в тебе. Ще ви приведа още един пример, с един евангелски проповедник в Бургас. Молил се той Христос да го посети с Духа, да покаже нещо, молил се, молил се. "Един ден,

- казва, - дойде нещо много хубаво, паднах по корем и почнах да ритам, и казвам: "Господи, стига, стига!" Така не [мога да] вървя, толкова [е] приятно, че ще се разтопя, не мога да ходя така". Не могъл да слуша, легнал по корем, че рита. Не може да седи на крака, ляга, започва да рита и казва "Стига!". Някой път радостта е толкова голяма, че не може да се издържи. И в романите [е същото], те са музикални работи. Като им запеят новата музика, героинята припада. Това не е слабост, но така се разхлабват всичките части у човека, казва: "Това е животът" и пада. Той забравя всичката обстановка, взема друго направление. Нас ни се вижда смешно. Не е смешно, от музикално гледище е така. От музикално гледище, то е хубава обхода. Смешно е във физическото наше разбиране. Като гледате, съвсем загази този човек, в него няма воля. Той не знае, че волята на човека е съвсем относителна работа.

Сега, в музиката искат да покажат, какви са резултатите. Ако човек правилно мисли, той няма да има противоречия. Правата мисъл е тази, в която няма противоречия, няма сянка. Защото, щом кажеш така: "Аз зная всичко, няма какво повече да уча", това не е една права мисъл. Ти нищо не си придобил. Казва: "Ще стана богат, после какво?" - Ти стани богат първо. - "Да стана учен, че после, какво?" - Ти първо стани учен, че тогава ще видиш. - "Ако придобия всичката сила, че после, какво?" - Ама ти не си придобил силата.

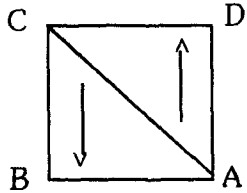

Туй какво представлява? Представлява два конуса. Каква фигура се [е] образувала? **Квадрат.** Диагоналът е възможността в този конус. Звуковете започват от А и отиват към СД. Туй наричат духовната музика, която отива нагоре, а пък земната музика отива надолу. Две противоположни движения, които вървят паралелно. Разликата между едната и другата музика е тази, че музиката в АСД разширява материята, а в другата имате СВА - тя сгъстява. Да кажем, на физическото поле, когато нещата се разширяват, какво става? - /"Много пара става"./ - Ако сгъстявате водата, какво става? - /"Лед

става"./

Сега, на земята, каква песен трябва да пеете? На земята, ако пеете, туй, което имате, ще го изгубите. Често пеете криви парчета и вследствие на това, изпарява се животът. Пеете една песен, изгубва се нещо. Ако вземете песента, която е на тази гама СВА, веднага предметът ще дойде. Няма какво да ходиш на врачка, ще седнеш, ще изпееш и след 24 часа вече предметът ще дойде, изгубеният предмет ще дойде на мястото. Пък [ако] искаш да изпратиш някой подарък някъде, тогава ще изпееш АСД, веднага като го изпееш, подаръкът ще иде на мястото. Ако можеш да изпееш АСД, ще кажеш на един приятел: "Изпращам подарък един часовник" и един ден ще имаш часовник, поставен на масата. Тия, спиритистите, са правили опити. Искат портокал от топлите места и след около един час, на масата - един хубав тропически портокал. Искат да имат смокини - [същото]. Как ще го обясните? Има хора са правили тия опити. Като пееш, идва. Като не пееш, нищо не идва. Това са магически работи, това е наука. Не може да се разкрие, защото ще направите много престъпления. [Сега] тия неща, с които ние си служим, са много такива - кьопави, хромави. Ще дойде един ден, ще изпееш една песен и то ще стане. Направиш една погрешка, изпееш една песен, погрешката ще се поправи. Туй недоволство, което имате, по някой път се дължи на един дисонанс, на неразбирането на нещата. Вие имате желание в света другите хора да постъпват добре. Преди всичко вие трябва да постъпвате добре. Когато се научите вие да постъпвате добре, тогава ще знаете дали другите хора постъпват добре или зле. Вие сами не постъпвате добре, а искате другите хора да постъпват добре. Как ще постъпват? Тогава, щом дойдеш до този живот, ще знаеш добре да пееш. Туй подразбира, че щом ти живееш добре, всичките хора ще ги заразиш. Нали сега се заразяват - чумавите хора се заразяват, от холера се заразяват. От доброто хората по същия начин могат да се заразят. Хората си мязат. Пияницата, като вдигне чашата, вижда: "Туй, червеното вино започна да пее". Другите, като гледат, казват: "Дайте [и] на мене". Всичките пияници имат песни. Чували ли сте песента на пияницата? На пияницата, ако изпееш песента на

трезвеността, казва: "Няма да пия вече". В него се заражда желание да не пие. Като му изпееш песента, вече му дойде на ум, че вода трябва да пие. Излее виното, казва: "Вода ми дай!" Започва да усеща една жажда, казва: "Дълго време не съм пил вода".

Сега, това е за онези от вас, които разбират. Коя е правата мисъл? Правата мисъл е неразбрана мисъл. Права мисъл без музика не може да има в света. Тя не може да се прояви. Пък то е един временен път, трябва да пеете. Казва: "Пейте и възпявайте Господа в душата си". Трябва да пеете и възпявате Господа, защото Той е най-хубавият и най-красивият език, с който човек може да говори. Там са отмерени всичките неща. Когато човек пее, той има най-хубаво желание да работи. [С] разположението, което човек има [при] неволите, той казва: "Няма нищо, всичко ще се уреди". Той, като има туй състояние, каквито препятствия и да има, виждат му се "такива бръмбарчета". Като бутне тъмнината и пее, тъмнината ще се разпръсне. И във всичките религии пеят. Има пеене, което внася тъмнина. В музиката има едно пеене, което сгъстява. Ходили ли сте на кабарета? Тия неща, тия оргии, шлагерите са нищо. Трябва да сте ходили в тия кабарета долу, за да разберете музиката на тъмнината.

Ще ви дам една идея, която трябва да я държите в ума си. Дали ще [я] постигнете или не, то е друг въпрос. Една идея трябва да държите в ума си. Музиката е свят, през който трябва да минеш и ще се отворят всичките възможности за тебе. Ти ще влезеш в този свят на възможностите. Има разни пътища. Ти в този свят изведнъж няма да влезеш, да се запознаеш. Ти си свободен да вземеш който и да е път да проучаваш света. Аз говоря за наука на съзнанието, не за препитание, както е сега на земята. Ти свириш на някой инструмент хубаво, разсъждаваш. Аз наричам хубава музика тази - когато един човек те обиди, ти кажеш: "Не мога да му простя", изпея ти една песен и ти си готов да му простиш веднага. Значи, ако ти не можеш да простиш, ти не разбираш. Казваш: "Не мога да му простя". Че защо да не можеш да простиш? В какво седи силата на човека - да прощава или да не прощава? Силата на човека седи в прощаването, слабостта седи в

непрощаването. Щом можеш да простиш, силен човек си. Щом не можеш да простиш, слаб човек си. Кой е силен? Който може да плати дълга си. Кой е слаб? Който не може да плаща. Който е силен, може да плати 4-5-10 хиляди. Който е слаб, казва: "Аз нищо не мога да платя". Питам: Кого ще изберете, който може да плаща, или който не може да плаща? Кого ще изберете, който може да прощава, или който не може да прощава? Кого ще изберете, който люби, или който не може да люби? Казва: "Аз не искам да любя". Ти не си човек. Любовта не е слабост. Любовта е възможност. Ти от любовта няма какво да печелиш, ти всичко имаш, ти от преизобилието ще дадеш. Казва: "Ще осиромашея тогава". Ти не разбираш живота. Онзи, който люби, забогатява. Онзи, който не люби, осиромашава. Който люби, знаменит става. Който люби, учен става, силен става, ангел става. Който не люби, дявол става. Това е истината. Който люби, всичко става.

Казва: "Изгоря [ми] сърцето". Няма никакво горене. Има горене, но няма изгаряне. То е криво разбиране, че изгоряло сърцето. Той да не си туря ръката много близо. За мене тази печка е приятна. Когато една мома я обичам, макар да е черноока, арапкиня, но ако дойда до самата нея, лоша [е] работата. Не я бутай, много лошо пари! Огънят казва: "Не ме бутай, много близо не идвай, понеже ще те опаря. Ти не можеш да издържиш". Срещнеш един човек, който ти направил една пакост. Не ти направил този човек пакост, някой друг направил в него огън. Има един свещен огън в света, който отдалеч го гледай, не го бутай. Той не обича да го буташ. Ако го буташ с дилаф, ще се стопи. Ако е с ръка, ще изгори. Тук, на земята, огъня можеш да го буташ с маша. Но онзи, Божествения огън, запален в тебе, не позволявай никой да дойде да бута с ръце да го усили. Някой казва: "Да поусиля малко огъня". - Не се позволява. За свещения огън дилаф няма, бутане няма. Той гори без дим и никаква пепел не оставя - напълно идеално горене.

Сега, това са отвлечени работи. Отвлечените ваши работи кои са? Вие сте натоварени, на гърба си носите 70-80 килограма, едва пристъпяте казвате: "Какво ми говориш за един идеен свят, не знаеш каква тъга, каква скръб

имам. Тежък е животът". - Много си се натоварил и не знаеш как да се разтовариш. Един дядо, който много се натоварил, изглежда много умен, казвам му: "Хайде да те поразтоварим малко, да те подмладим". - "Може ли синко?" - "Сега, срещнеш една мома на 21 години". - Казва: "Хе, синко". - И той забрави всичко, смени се неговото състояние. Може да се подмлади човек. Господ направил света. Тия състояния, които имаме, може да ги сменим. Започне той да разсъждава: "Тежък е животът". Аз му казвам: "Който знае, може да се подмлади". Казвам му: "Ти довечера можеш да се подмладиш". Казва: "Право ли говориш?" - Като кажа, че може, той се зарадва. Сега, учените хора казват, че всичко могат да направят.

Казвам: Не туряйте излишни желания в себе си. Не дръжте дълго време в ума си вашите погрешки. Направиш една погрешка, поправи я. Не дръж в ума си една [своя] погрешка, не дръж погрешките на другите хора в ума си. Цялата философия е в това. Нито своите, нито чуждите погрешки дръж в съзнанието си. Те те спъват. Направиш погрешка, тури я настрана. Бутнеш чужда погрешка, пак я тури настрана. Не я дръж дълго време в съзнанието си, понеже е губене на време. Научно е това. Всичката опасност е, че вие постоянно държите погрешките. Казвате. "Той не постъпва добре". - Пък как трябва да постъпва? Казвате: "Ама той не пее". - Как трябва да се пее? Не дръж чуждите погрешки дълго в себе си, понеже ще се заразиш от същите погрешки. Ти като [ги] държиш дълго време, ще се явят отпечатъци в твоето съзнание. Губене на време е то. Що са отпечатъците? Веднъж туриш и фотографираш, и целия ден ходиш и държиш чуждите и своите погрешки - 40-50 филма, защо ти са? Започваш да ги разправяш: "Такива погрешки съществуват". - То е безпредметно. В изкуството вие трябва да рисувате. Не можеш да изправиш една погрешка, ако не знаеш да рисуваш. Не можеш да се примириш с един човек, ако не знаеш как да подадеш ръка. Казваш: "Хайде да се примирим" и подаваш ръката си хлабаво. Това не е начин за примирение. "Хайде да си кажем по една сладка дума". По този начин не се примирява. Новата философия е неприложима, защото там трябва пеене. Много работа трябва. Ако отхвърлите

старото и не знаете новото, вие ще се намерите в един безизходен път. Не е [въпросът] да се хвърли старото. Казвате: "Прощавайте!" - Трябва да знаете как да простите. Няма какво да простиш, с думи не става. То е изкуство. Трябва да знаеш как да прощаваш. Я ми кажете, вие как разбирате, как прощавате? Да кажем, някой ви е обидил, вие как прощавате? Обидил те някой - да простиш [така], че да забравиш тази обида. То е една наука, която не се раздава. Вие казвате: "Като простиш.да забравиш обидата". Че как ще го забравиш? Че то не се забравя. Не можеш да простиш, не можеш да забравиш, ако не знаеш какво да направиш, как да забравиш. Ако знаеш как да забравиш, лесно.

Представете си, че един човек ви взел един килограм злато. Казвате: "Един килограм злато ми взе, мразя го". Върне ти два килограма, може ли да го мразите? Взел ти един, върне ти два. Взел ти два, върне ти четири, взел ти четири, върне ти осем. Като му върнат двойно, човек се радва на направената лоша постъпка. Взел едно, но връщат две. Лошите, отрицателни работи дават една положителна постъпка. Две лоши работи раждат едно добро. Ти чувствуваш, че едно кило си загубил, но то е заблуждение. Туй злато, като го дадеш, то не е твое. Защо да не употребите чуждото злато, за да се примирите? Христос даде онзи пример за настойника. Господарят му казва: "Дай сметка, тук не можеш да бъдеш настойник". Казва си настойникът: "Толкова години го слушах, работих". Вика длъжниците на господаря, казва: "Колко имаш да дължиш?" - "Сто". Пише 80. На другия: "Колко ти дължиш?" - Толкова. Пише наполовина. Господарят, като се научил, похвалил този неправеден слуга, че умно постъпил. Те го считали за изедник, но той с чуждото богатство се примирил [с тях]. Като излезе, да има приятели навън. Щом господарят го изпъди, той иска да има приятели отвън, да има някои познати приятели, на които да е направил добро. Казва: "Чуждо е, на господаря е", не е негово богатство. Направи добро с чуждото богатство.

Сега вие сте се свързали с обикновените разбирания. Един морал: Не кради! Не лъжи! и т.н. Ами че минете малко в друга област. Онзи живот, който Бог е дал, не

злоупотребявайте с него. Една мисъл, която Бог ти [е] дал, не злоупотребявай с нея. Едно чувство, което Бог ти е дал, не злоупотребявай с него. Как ще злоупотребиш? Не мисли само за себе си. Доброто е добро за всички. Не е само за тебе. Щом ти правиш едно добро само за себе си, ти правиш едно престъпление. Примера за блудния син: той, бащата, го лекува и знаеше как да го лекува. Като се върна, големият му син се разсърди, но баща му казва: "Всичко, каквото аз имам, е твое". Той чакаше, досега баща му не беше казвал, че "всичко, каквото аз имам, е твое, за тебе е". Той си каза: "Баща ми всичко даде на този ми брат, той [го] изяде; аз да му работя, на мене нищо не е дал". Затова се разсърдил. Бащата му казва: "Не се сърди, този ти брат мъртъв беше и оживя, така трябваше да направя. Всичкото, каквото аз имам, е твое". Той казва: "Така ли?" И се усмихна, отиде при брата си, и казва: "Моето братче!" На човека, като му дадеш - мазна Гана става. Бащата му казва: "Всичко, каквото имам, е на тебе". Другият, [по-малкият] казва: "Не искам да бъда като твой син, но като един от слугите ти, само при тебе да бъда, не искам повече". Онзи аристократ искаше всичко. Сега, [с притчата] Христос дал една мистична идея, която трябва да преведете в сегашния живот. Тя е разгадка в самите вас. Всеки от вас има тази загадка. Ако вие разрешите едно противоречие, явява се друго. Вие вземате някой път ролята на бащата. Един ден синът се разсърди, какво ще правиш? Ще му дадеш всичко. В живота ти не можеш да задоволиш само себе си - ума и чувствата, трябва да бъдеш така умен, [че] да задоволиш и сина, който се върнал, да задоволиш и другия син, пък [да] задоволиш и всичките гости, които дойдоха. За тях угощение [да] направиш. Казва: "Дайте тук телето, да ядеш и се веселиш". Всички бяха весели. Това е умен баща. Като дойде синът сърдит, сърдит, бащата му казва: "Всичко, каквото имам, е за тебе". И той тогава отиде и казва: "Моето братче, радвам се, че се върна". Вижда, че бащата със своето благоволение всичко му дава.

Сега вие искате да бъдете добри. Вие се отделяте от целия свят и искате да бъдете някакви специфични животни. Казва: "Аз съм човек". Казва: "Аз съм въшка". Питам сега:

Какво очакваме от въшката? Ако ти имаш характера на една въшка, какво те очаква? Как са [про]излезли думите "бъл[ха]" и "въш[ка]"? Ако вземете първите срички "бъл-" и "въш-", [те] не са музикални. Има дисхармония. Като тонове, "бъл-" и "въш-" имат нещо немузикално. Хората са нагодени [към тях]. Въшката е въшка, защото забърква каша дето не трябва и тя се качва да работи там, дето не трябва. Тя казва:

"Този философ не знае как да мисли" и като дойде, чопли: "Започни да мислиш по-добре". Тя, като чопли, той си пипне главата. Не се кара така човек да мисли. Човек трябва да се отличава с една свободна мисъл. Казвате: "Ограничен съм". Но то са ограничени вашите възгледи. Вие искате да постъпите по един начин. Например, царят е ограничен. Той не е свободен, той иска само да подписва, да дава заповеди, но това не е цар. Че един философ, само със своите индукции, дедукции, философски заключения, [не е] само да философствува. Това не е философия. Или, един поет само със своите куплети, които пише, [не е поет]. Не, не, има нещо вътре. В какво седи [то]? Поетът е човек, който хвърка из пространството, посещава звездите, слънцата. Който не е ходил до слънцето, той не е поет. Поетът, религиозният трябва да имат широка душа, да включват благото на всичките хора. Защото неговото добро се поддържа от доброто на другите хора. И здрави когато искате да бъдете, не искайте само вие да бъдете здрави, но дружете със всички здрави хора, дръжте ги в ума си и ще бъдете здрави. Хигиенично е да държиш в ума си всичките здрави хора. Нека всеки здрав човек бъде като отворен лист. Всякога мисли за здравите хора, ако искаш да бъдеш здрав. Всякога мисли за умните хора, ако искаш да бъдеш умен. Всякога мисли за богатите хора, ако искаш да бъдеш богат. Мисли за светите хора, ако искаш да бъдеш свят. Мисли за музикантите, мисли за всичко онова, което е хубаво. За онова, което [всички те] вършат, мисли. За певците, които пеят, мисли, желай да ги подражаваш. Бъдете подражатели на всичко [красиво]. Потананикай си малко. Вие казвате: "Туй не е за мене. Сега ние още не сме на тази степен". Казвате: "За бъдеще". То за бъдеще има много работи, но за сега тия работи са належащи,

мисли за тях. Ти си неразположен духом, какво има да се безпокоиш? Ти живееш в един Божествен свят, Бог е едно Същество на хармония, Който всякога е благ. Какво при Него да седиш и да се сърдиш. Нещо ти липсва. Дойде Господ, казва: "Каквото имам, за тебе е". Господ ще ти каже: "Каквото имам, за тебе е". Ти искай. Сега аз може да ви подаря звездите, месечината. Кажете, с кой трен ще се пренесете? Ако ви подаря месечината, с кой трен ще се пренесете да идете там? Ще кажете: "Туй лесно се подарява". Има един начин, по който може да се подари месечината. Ако не можеш да снемеш месечината, да я издоиш, малкото можеш да раздадеш. За да можеш да снемеш месечината, трябва да си [на]божен, религиозен, да е отворен духът [ти], на всички да помагаш, тогава можеш да подариш месечината. Сега остава една мисъл: "То лесно се говори, но мъчно се прави". Стара ваша поговорка, "Лесно се говори, мъчно се прави". Защо? Мъчно говори, лесно прави. Аз обръщам. Вие, понеже лесно говорите, мъчно вършите. Аз казвам: Какво трябва да се прави? Мъчно говори, лесно прави! Мъчно говори - ти, като дойде нещо да обещаеш, попънкай се; като дойде [да] направи[ш] нещо, изведнъж го направи. Иска ти някой пари, бръкни в джоба, дай! Колко? - "Хиляда". Казва ти: "Я обещай нещо". - Мисли! Каже ти: "Дай 1000, 2000, 10 000". - Дай! Мъчно обещавай! Кажи: "Давам хиляда", пък като дойде да обещаеш, кажи: "Чакай". Мъчно говори, лесно прави! Нищо повече.

И в музиката е така. Някои сега говорят: "Като теглиш ръка - мошно [с лъка]", но като дойде за концерт да свири, започва да го е страх. Казва: "Мога да свиря, какво има [да ме е страх] от тях, те не знаят повече от мене; от всички, които свирят, аз зная повече". Един цигулар, 20 години свирил, страх го е от критика. Няма техника, няма музика, "какво ще кажат хората". Те лесно говорят, мъчно правят. Сега гледам във всинца ви има същото. "Какво ще каже светът за нас?" Пет пари не давай за света! Свири! "Ще свиря и оттатък ще мина". Какво ще каже светът? Кой свят? Какво нещо е светът, я ми кажете? Яде ли се, пие ли се? То са хора като вас, животни, волове събрани - мучат, всичко туй. "Какво ще

каже светът?" Какво ще направя аз в дадения случай, не какво ще каже светът, какво ще кажа аз, какво ще направя аз - то е важно в дадения случай. Какво ще каже светът, то е второстепенно. Когато каже нещо светът, ще слушам; но когато аз кажа, ще го направя. Когато може да направи светът нещо, казвам: "Прави са хората - погрешката седи в мене, много говорих, малко направих". Като му свиря една песен, като излезе вън, ще разправя навсякъде, ще каже: "Много хубаво свири човекът. Аз досега нищо не съм давал". Свири човекът, никакви правила няма, но свири хубаво, отваря му се сърцето. Много хубаво свири, но еди в коя гама, някой бемол, някой диез, някой динамичен знак не изпълнил. Какъв динамичен знак? Тури динамически знак - един, и два, и три на умрелия - не става. Но като засвиря на умрелия, става човекът. Това са динамически знаци - знаковете, в които нещата стават. То е динамика. Туй, с което нещата може да се реализират, то е динамика. То е, което дава сила и мощ на човека, чистота на неговите мисли, здраве и живот. То е динамика, другото е сянка. Не че без правила [може], но ония неща, по които нещата стават правилно, те са динамични неща. Може хората да не ги знаят, но туй, което прави нещата, то е динамика.

Казвам: Освободете се сега от ограниченията. Казвате: "Смирение". Искате да бъдете смирени, но във вашето смирение е скрита гордостта. В смирението сте горделиви, да не би понятието за вас, чистотата, светостта [ви] да се наруши, да кажат [нещо] хората. Оставете тази външна дреха. Туй, същественото, е вътре. В какво седи чистотата на човека? Като го калят, човек да не се каля. Какво нещо е чистотата? Казвам: Като го калят, да не се каля, то е чистият човек. Колкото [и да те] калят, като турят всичко [върху тебе], ти чист да останеш. Като те калят, да не се каляш, това е правилото. В чистия човек никаква кал не може да се задържи. Казваш: "Как е възможно това?" Питам сега: Ако по една гладка повърхност, [по която] няма никакви грапавини, пуснеш силна струя нечиста вода и поливаш, нали тече водата по гладката повърхност, може ли да се оцапа? Тази гладка повърхност може ли да оцапате? Не може. В чистия човек има нещо, което тече,

не можеш да го окаляш, не можеш да го оцапаш. То е динамика. Туй, което се цапа, е мъртво. Само мъртвите хора се цапат. Живите - никога. Щом умреш, ще се оцапаш. Щом си жив, не можеш да се оцапаш. Животът не цапа, смъртта цапа. Доброто не цапа, грехът е, който цапа. Грехът ражда смърт. Щом си се оцапал, ти си мъртъв. И какво трябва да направиш? Стани жив! Живият човек не може да се цапа. Чистият човек не може да се цапа. Тия нови идеи трябва да ги имате, [за] да не се мъчите. Тече водата, колкото и кал да хвърлаш, водата я премахва. Вие сега искате една застояла чистота. Казвате: "Оцапахме се". Мъртви сте. Всякога считайте, че сте живи. Божественият живот, който тече във вас - вярвайте в този живот. Докато Божественото тече във вас, никой не може да ви оцапа. Докато Божественото във вас тече, докато Бог мисли за вас, никой не може да ви направи зло. Каквото и да ви се случи, така седи въпросът. Тия правила трябва да ги имате написани.

Казват: "Да ни се открие на нас окултното познание". Окултното познание може да се открие, както насън сънуваш, че си богат човек. На съня си богат, събудиш се, няма го [богатството]. Имате числото ЕДНО и числото ДВЕ. В количествените числа законът другояче седи. То, ЕДНО, е живо същество и ДВЕ е живо същество. Числото ЕДНО е човек, числото ДВЕ е животно. Числото ЕДНО е човек, числото ДВЕ е кон. Какви ще бъдат отношенията на числата ЕДНО и ДВЕ? Човекът ще седне на гърба на коня. ТРИ-то е неговото туловище. Седнал на гърба на коня. Значи, ЕДНО ще седне на ДВЕ. Тогава ДВЕ ще тръгне да го носи. Който разбира. Какви ще бъдат отношенията на ЕДНО и ДВЕ? - ТРИ. То е съвпадение. ДВЕ-те е животно, ЕДНО-то е човек. Следователно, ти ще се качиш на това животно отгоре. Ще туриш гема, ще го ръководиш, то не може да мисли като тебе. Ти, значи, ще го ръководиш. Ти, значи, ще бъдеш господар на себе си. Човек трябва да бъде господар на ДВЕ. Когато ДВЕ-те стане господар, какво ще бъде положението? Конят ще бяга, числото ЕДНО се влече отподире. Ако конят бяга и ти се влечеш, какво ще стане с тебе? Ти ще паднеш от гърба на животното, ще се влечеш. Този кон, като бяга, не

знае, че е свързан с едно въже и не знае, че може да ти направи една пакост. Той те влече и не знае, че е свързан с тебе. То са всичките противоречия, които сега разрешавате. Случи ви се едно зло, вие не знаете причините, откъде произхожда [злото]? - Качил си се на коня, паднал си от коня, конят те влече. Защо? Погрешката е в тебе. Ти си заспал горе на коня. Когато се качиш горе на коня, не спи! Всякога хората падат от коня, когато заспиват, изгубват равновесието, изгубват съзнание. Всякога, когато се раздвоява човешкото съзнание, ще паднете от ония сили, които ви носят, вие ще се катурнете. Нали казвате: "Паднах". Значи, не си върху числото ДВЕ, отношенията не са прави. Има

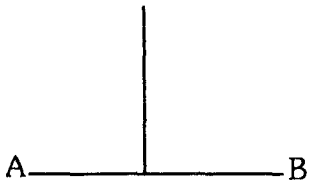

отношения на числата ЕДНО и ДВЕ, [които са прави]. ЕДНО-то трябва да бъде отвесно на гърба на числото ДВЕ. Тогава казваме тъй: ДВЕ е основа. ЕДНО-то какво е? АВ е ДВЕ. ЕДНО-то е перпендикуляр, който се повдига, нали върху него се поставя платно, което е двигателна сила? Вятърът повее, потегли лодката и разумното същество седи [в нея]. Същият закон е проектиран. Силата е в ЕДНО-то, възможността за движение е в числото ДВЕ. Следователно, една отлична философия трябва да имате. То са разсъждения за вас, не е за света да разправяте. Ако тази основа е малко слаба, този перпендикуляр, който се поставя върху тази плош, няма да може да издържи. Да кажем, този стълб, туй дърво може да падне вътре във водата, няма да може да продължи това движение. Значи, числото ДВЕ в дадения случай трябва да бъде издържливо. Значи, основата трябва да бъде здрава. Числото ДВЕ трябва да бъде устойчиво, да издържа. Тогава числото ДВЕ ще даде двигателна сила. Едновременно, в някои отношения вие трябва да се проявите. Кой трябва да се прояви във вас и кой трябва да отстъпи? Кое трябва да остане за основа и кое трябва да се смири? То е числото ДВЕ, то е животинското състояние на човека. Числото ДВЕ трябва да се подчини на разумното, да стане основа, върху която трябва да се гради разумното. Да се подчинява на ония закони, които разумният човек ще

прекара. Сега разбрахте ли? В геометрията дигате един перпендикуляр върху плоскост. Перпендикулярът, това е основата, върху която трябва да се гради. Онзи, който гради, трябва да бъде разумен. Ако имаш основа и не знаеш как да градиш, то безполезна е тази основа. Имаш едно разбиране, не знаеш да го приложиш, безпредметно е [то]. Едно учение - не можеш да го приложиш - и то е безпредметно.

Например, вие казвате: "Вие там на Изгрева сте заблудени хора". Изтълкувайте сега това "Вие там на Изгрева сте заблудени хора". Изтълкувайте тия думи. Какво мислят за нас? Изтълкувайте правилно сега, какво искат да кажат. "Вие там, хората на Изгрева, всичко[то] онова знание, което ви е дадено, не знаете как да го прилагате, как да служите. Вие всички, там горе на Изгрева, туй знание не знаете как да го прилагате". "Та невежи ли сме ние, прости ли сме?" - Като изтълкуваш, ще кажеш: "Прави са хората като казват, че "вие там горе, на Изгрева, сте заблудени хора". Това е отривиста реч: "Вие там сте много заблудени хора". Ще кажеш: "Добре". Тогава, един, който казва така, повикайте го, че му дайте угощение на Изгрева. Кажете: "Нас ни е много приятно да говорим с просветен човек, че има такова понятие за нас, че ние можем да бъдем "тъй замаени". Елате ни на гости, ще ни направите голямо удоволствие. Кажете така един начин". Той като ви каже, ще кажете: "Как да се прилага по нов начин? Кой е новият начин, как трябва да се прилага учението?"

Сега вие казвате: "След като умрем, за друго някое прераждане, някое възвишено същество трябва да дойде да влезе в нас". Съгласен [съм] с всичко туй, те са прави неща. Но в дадения случай всяка една мисъл е жива, има свое приложение. Направете един малък опит. Бог изисква във всеки случай да направите един малък опит. Говорим за [малки] неща, да направим един малък опит. То остава. Аз сега ви го казвам: Никога не отлагайте да направите един микроскопически опит. Говоря за пеенето, но вие не сте в състояние всеки един от вас да вземе три октави и половина. Всинца, които сте тук, до три октави - [опитайте], няма който може да взема три октави и половина, но до

три, аз подписвам с две ръце, всички може да пеете. Зарадва се въпросът, като пеем до три октави, какво се постига? Ще се качиш на коня, ще го възседнеш. Като пееш три октави, ти ще се научиш как да възсядаш коня. Като пееш четири октави, ще знаеш как да го караш и докъде. Като пееш четири октави, ще знаеш в един ограничен район да го накараш навсякъде през пътищата, по които той може да мине. Като пееш пет октави, ще минеш по някой път, дето не сте минали. При шестата октава ще слезеш от коня, ще вървиш малко. При седмата октава вие с коня ще вървите. Като дойдеш на осмата октава, ще се качиш на гърба [му], той ще каже: "Не върви" - Ти отгоре [седи]. Той хвърка. То са неща, които стават, че нали хората хвърчат? Казва: "Хвърка ли човек?" Може да хвъркаш, ако знаеш как да яздиш коня. В умствено отношение хората са дошли до осмата октава. Като дойде деветата октава, тогава светът ще се уреди. Сега сме в границата на деветата октава, ще имаме известни норми на движение в света. Че то е пеене. Как пее аеропланът? Може ли да ми кажете музиката на един аероплан, как пее? Пее той. /*Учителят имитира бръмчането на аероплана.*/ Сега как бихте представили движението на един влак на цигулката? /*Учителят имитира движението на влака.*/ Я ми изпейте машината как пее? Да кажем, разумното говори. /*Учителят свири.*/ Казвате: "Виж как може да се поправят работите. Разумното няма изменение". /*Учителят свири.*/ "Лесно се говори, мъчно се прави". /*Учителят свири.*/ "Дотегна ми вече да живея". /*Учителят свири.*/ "Чакай, -казва, - не се обезсърчавам". /*Свири.*/ "Ще те послушам, ще се постарая и аз да живея като тебе". /*Свири.*/

Ти попей на себе си, пей на противоречието, не се обезсърчавай! Казвам: Музиката трябва да изрази живота - каквото мисли човек и чувствува. Упражненията са хубави, най-първо живот трябва да има. На едно живо тяло всичките дрехи са красиви, но на умрелия и най-хубавите дрехи не мязат. Най-първо, животът е временен, всички други неща са на място. Ние искаме най-хубавите облекла за живите хора. В нас няма по-скромно. Най-хубавите, най-скъпите можеш да туриш, каквото ти дойде на ума, но стига да си жив. Вижте как Господ облякъл райската птица. Може ли

да облече така един вол? Много скъпо ще бъде. Една райска птица може да се облече, но един вол не може да се облече. Защото е голям. Каква ще бъде модата, [ако е] като на райската птица? Коя дама е облечена тъй, както райската птица? Ние сега искаме простичко, понеже бедните хора просто се обличат. Богатите - хубаво. Не да ходим като бедните хора, но да накараме бедните хора и те да живеят като нас. И те като нас да се обличат, не ние да слизаме до тяхното положение. Като слезем ние до тяхното положение, те да дойдат до нашето положение. Не само да слизаме, но като слизаме, да накараме и другите хора да се качат на нашето положение. Казва: "Я да слезем в света, да накараме светът да мисли като нас. Докато ние не слезем долу да ги научим, те няма да се научат". Ако вие знаете да пеете хубаво и ако знаете да свирите хубаво, няма ли да ви слушат? Свири на свят и той има пасан*. Я му посвири, я му попей. Те не са такива в света. Как ще изтълкувате вие, че светът има нещо. Много неща има светът. Светът е много добър, но попаднал на лош господар. Лошият господар е причината, че светът е такъв.

Сега каква е основната идея? Какво трябва да остане в ума ви, каква идея да остане? Ако някоя от вас, сестрите, направим царица, как би оправила света? Ако аз исках да оправя света, щях да направя прозорците да бъдат по-големи от боя на човек, че да може свбодно да минава през прозорците. Вратата бих направил толкова широка, че кола да може да минава през къщната врата. После, в реформирането бих изхвърлил тия печки, да няма кадеж, да има горене без дим, огънят без дим да бъде. После, не бих оставил хората да влизат обути, обущата бих ги накарал вън да си ги оставят. Знаете ли, защо вървят сега с обуща? - За да им върви напред. Съвсем са загазили, много прах носят в къщи. Ако този прах могат да го превърнат в злато, съгласен съм да го внасят, но ако този прах не се превръща в злато? В този салон колко кал внасяте на едно събрание? По едно кило на събрание се събира. Ако можехте да го превръщате в

* пасан от (фр.) пасаван - в смисъл "минава напред"

злато, на седмицата има четири събрания, по 80 хиляди лева килограмът, 360 хиляди лева на седмицата. Ами за един месец, ами за една година? Ако знаехте този прах, който внасяте по домовете си, да го превръщате в злато, икономически щяхте да бъдете осигурени. Превърнете сега всички ония лоши мисли, които влизат във вас. Ако тях може да превърнете, там е сега [тайната]. В новото разбиране на живота, всяка лоша мисъл като влезе, не я пъди, обърни я, тури я на работа. Всяка лоша мисъл носи в себе си скрита енергия, не я пъди, тури я на работа. Ако я пъдиш, докато я пъдиш, ще иждивиш два пъти повече енергия. Не я пъди, впрегни я на работа, нека плати разноските.

Сега от цялата лекция, коя е основната мисъл според вас? По два начина ще пеете: нагоре и надолу. Като пеете, да знаете да разредявате материята и като пеете, да я сгъстявате. Тогава, да знаете да я моделирате. Нали, качване и слизане на високите и ниските тонове, то е моделиране, магическият закон.

Стремете се тогава, онова, което Бог е вложил във вас, да го развиете. Най-първо, Бог е вложил толкова живот във вас и очаква част от този живот да го развиете. Не мислете, че нямате нищо. Мислете, че имате. Вас ви е страх, понеже, ако го признаете, че имате, и не го развиете, ще бъдете отговорни. Политика имате, затова отричате, че имате. То е [за] да се освободите от отговорност. Но то не е право, не е справедливо. Туй, което имате, е едно благо, признайте го, кажете: "Даровит съм, имам всичко. Има неща неправилни, трябва да се уча. Никой не може да каже, че аз нямам нищо". Всеки от вас има повече, отколкото му трябва. Да приложим малкото, не много. По възможност най-малкото, не многото. Не се изисква много, по възможност най-малкото. Някой седи и казва: "Кой ще се занимава с малки работи, да направим нещо голямо". Това е погрешка. По възможност, всеки ден от онова, което е вложено във вас, направете малкото. Може да не излезе сполучливо, но всеки опит допринася нещо. Имате някакво неразположение, направете един опит. Казват ви: "Там, на Изгрева сте заблудени хора". Направете хубав превод. Казва: "Ти си голям

бездарник". Направете превод: Ти си човек, който имаш много, но нищо не даряваш. Ти си човек, който всичко имаш, но нищо не даряваш. Ти си човек, който много имаш, но малко даряваш. Дарявай! Че то е законът: Даром сте взели, даром давайте! Най-малкото давайте, да започне да тече. Да започне да тече! Казвате: ["Нямаме".] Ако сега нямате, кога ще имате? Толкова ще имате и след хиляда и след десет хиляди години, колкото сега имате. Може след десет години да имате един плюс от работата, която е приложена. Съзнанието, че прилагате, то е една придобивка. Несметни са богатствата, които имате. Те са вложени вътре във вас. Всички сте свързани, всички имате диханието на Бога в себе си. Онова, което вършите, се разработва, то е придобивката. След десет години - пак същият въпрос. Ще работиш. Какво ще правиш? Ще учиш. "Какво ще правя?" - Ще ядеш, ще пиеш вода, ще лягаш, ще ставаш, ще те болят краката. - "Какво да правя?" - Ще пееш. Противоречия ще имаш, трябва да ги разрешаваш.

Засега ви трябват най-малките опити по възможност и второ, калта да превръщате в злато. И трето, да се научите да превеждате правилно.

Срещат се двама души. Казва единият: "Как си, дядо?" - "На пазар ходих". - "Какво правиш?" - "Купих си нов калпак". - "Какъв ти е халът?" - "Хубав, лош, купих го". Единият едно приказва, другият друго отговаря. Те са несъвместими работи.

Мисля, че когато природата ни говори, ние не даваме правилни отговори. "Какъв ти е халът?" - Той отговаря друго.

"Добрата молитва"

15. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 3.I.1936 год., петък, 5 ч. с., София - Изгрев

* кадеж (диал.) - дим, пушек

РЕАЛИЗИРАНАТА МИСЪЛ

"Отче наш"

Съществената мисъл на миналата лекция коя беше?

В къщи като идете, си прочетете 28 глава от Притчи[те]. Обръщам ви внимание върху 13 стих: "Който крие престъпленията си, няма да успее; а който ги изповядва или оставя, ще бъде помилван". Сега, ако вас бих ви попитал, ако бих ви задал въпроса: Какъв е смисълът на живота, каква [е] реалността или в какво вярвате, вие ще дадете разни отговори. Ще кажете: "Аз вярвам в Бога". Но самата идея Бог във вас е съвсем неопределена. Някой ще каже: "Аз вярвам в реалното". Някой ще каже: "Аз вярвам в духовното". Друг ще каже: "Аз вярвам в науката". Какви ли не определения може да дадете. Всяка една идея, всяко едно определение [е] в съзнанието. Измервате някой предмет, все трябва да има една мярка. Кое е сега реалното в света? Хиляд[и] години хората са мислили и са дошли до известни положения да определят донякъде кое е реалното. Сега туй, в което вие вярвате, няма да бъде едно верую на целия свят. Вие искате туй да стане вярване на целия свят, че най-после да стане вярване [и] на вас. Хубаво, ако стане вярване на целия свят, колко хиляди години вие трябва да чакате, че тогава да стане верую за вас? Че какво [е] приложение? Вие чакате да опитате нещата дали са верни, всичките хора да ги възприемат, че вие да бъдете последни. Колко години се изисква вие да бъдете последни в някое верую, колко хиляди години се изисква? За да станете християни, взело ви е две хиляди години. [На] някои е взело близо 1900, на някои - хиляда, на някои - 500 години. Вие, ако дойдете да проб[в]ате едно ваше верую, трябва да го поставите на един съзнателен изпит.

Значи [за нас е важно] твърдението: Реалността, всичко в живота е умът. Духът или умът? Всичко е умът. Умът, то е същественото. Туй, което ти мислиш, то е

същественото. Туй, което мислиш в даден случай, е реалността. За каквото мислиш, то е реално. Кое е

черт. 1

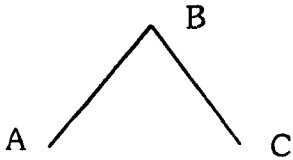

черт. 2

реално? Туй, което създава нещата. Или създадените неща са реални. [*Учителят чертае наклонена линия - чертеж 1*] Туй реално ли е? Линия е това. Туй може да го махнем, може да изчезне. [*Учителят чертае геометрична фигура - чертеж 2*]. Туй реално ли е? Проявление е. Но между едно проявление и друго проявление, каква е разликата? Ако проявлението е в същата посока, ако втората линия [се допира] с AB, проявлението е BC. Тогава второто проявление ще бъде ли създадено, може ли да си го представим? Значи, две проявления не могат да бъдат едни и същи. Не можете да имате едни и същи чувствувания. Вие всякога искате да имате едни и същи чувствувания, да бъдете винаги разположени. Но то, каква е философията? Туй не е философията на съзнанието ви. Разбирането ви, философията ви не е права. Ти не можеш да имаш всякога едно и също разположение. Не е необходимо да имаш едно и също разположение. Че ако ти рисуваш един човек, някъде линиите ще бъдат късички, малко кривички, искаш всичките тия линии да ти са приятни. Всичките линии, с които рисуваш един човек, могат ли да бъдат приятни? Например, някъде туриш сенки, приятни ли са те? Един художник, като рисува хубавите работи, ще се оцапа. Нали едно свещено лице е човекът? Рисуваш едно свещено лице, туй свещено лице ще ти оцапа ръцете. Как тогава, как ще определите? Едно свещено лице като рисуваш, ще ти оцапа ръцете. Казваш: "Черни са ръцете". Свещените ръце с черно си нацапал. Вземеш идеята, че черните работи представляват злото, белите представляват доброто. С черни работи рисуваш човека и го считаш за свещено. Каква е идеята във вас? Рисуваш човек, защо го рисуваш? - От немай къде. И с бяло

можеш да го нарисуваш, но тогава на какво ще го нарисуваш? Защо го рисувате с черно? Защото, ако го рисуваш с бяло, тогава фона или площта, на която го рисуваш, трябва да бъде черна. За предпочитане [е] на бяла площ с черно, отколкото на черна площ с бяло да рисуваш. Защо да не можеш да рисуваш бяло на бяло? Може. Едното бяло ще бъде малко по-черно. Психологически трябва да разбирате. Казвате: "Научни работи". Научната работа е едно вътрешно различие. Науката се стреми да определи явленията, да ги тури в известен ред: че известни явления се случват по един начин, по друг начин и [за] тия пътища, по които се случват, казват: "Това са закони". Има закони. Но някъде се турят известни закони, дето няма закони. Много закони имат изключения. Щом законите имат много изключения, те спадат към друга категория.

Но казвам: Всичко е умът. Туй, което мислиш, то е реалното. Казваш: "Аз го чувствувам". Но ти мислиш, ти схващаш едно положение в себе си. Когато ти е приятно, най-малката приятност или най-малката неприятност още не е мисъл. Ти чувствуваш, че нещата са приятни и неприятни. То е чувствувание. Но [когато] имаш най-малката представа, започнеш да разбираш, какво нещо е приятното и какво неприятното. То е мисъл. Като започнеш да мислиш, и приятното ти е приятно, и неприятното ти е приятно. То е вече мисъл. Ти мислиш и ги считаш еднакви. Ти като чувствуваш, имаш вече различие. Различието е в чувствуванието. А в мисълта няма никакво различие. При чувствуванието казваш: "Аз това не го искам". Неприятно ти е. А пък приятното го държиш, ти него искаш, понеже ти е приятно. Какво разбирате под думите "приятно" и "неприятно"? Най-първо се вижда лесна работа. Приятното е топлина, която зимно време ти трябва, а топлината лятно време ще ти бъде неприятна. Зимно време ти ще бъдеш близо до топлината, приятно ти е, но лятно време, когато отвън има 30-35 градуса топлина, таз[и] топлина ти е неприятна, казваш: "Колко[то] се може по-далеч да бъда". Това са относителни понятия в света. Някои хора ти са приятни, някои - неприятни. В даден случай са приятни, в друг - неприятни. Даже майка ви, която в ранна възраст ви е приятна, когато израстете,

ви е неприятна. Докато сте били деца, тя ви е управлявала, ту на една, ту на друга страна, тя била като закон за вас. Тия постъпки на майката - да ви направлява [в] друго направление - стават неприятни. Защо ви стават неприятни? Или в младини сте обичали да играете на хорото, остареете, казвате: "Не си струва да се играе". Защо? Никой не може да даде [отговор] сега. Какво ще дадете? Ще му кажете тъй: "Това е в реда на нещата. Младият човек трябва да играе, а старият трябва да мисли". То е крива философия. Младият трябва да мисли като умен. Ако той играе без да мисли, той е на кривата страна. Той трябва да мисли и тогава да играе. Аз бих турил така: Младият да играе и да мисли, а старият да мисли и да играе. Следствие на това и на младия трябва мисъл. Той след като играе, започва да мисли защо играе. И какъв е отговорът на младия? Какъв отговор ще даде младият? Кои са подбудителните причини за играта? За младия вие ще вземете [нещо] специфично. Имате две деца, играят: две момчета и две момичета играят на пътя. Сега, защо си играят? - За да се запознаят. Ако не биха играли, не щяха да се запознаят. Следователно, играят, за да се запознаят. След като се запознаят, има ли нужда да играят? Двете момичета си играят, проявяват се, изявяват си куклите; двете момчета развеждат си кончетата. Дават конете назаем, закачат ги, играят по пътя, за да се запознаят. Туй е едно вътрешно побуждение. В какво седи реалността? Реалността седи в това, че реалното иска да се прояви. Онова, което тебе те заставлява да играеш, то е твоята мисъл. Всяка мисъл трябва да се изрази. Щом дойде да мислиш, ти ще играеш, ще плачеш и ще се радваш, и ще скърбиш, и ще се отчайваш, и ще искаш да се самоубиеш, и да се жениш, и да се разженваш, и да раждаш деца. Всичко туй искаш. То са искания сега. Вие, които желаете специфични понятия, казвате: "Родило се едно дете". Какво разбирате под думите "родило се едно дете"? Родила се една мисъл. Реалното се родило по един или друг начин. Ако аз направя едно дете, раждам ли го? Ако един скулптор вземе, че от камък направи едно дете, ражда ли го той? Детето подразбира, че си му дал живот. Ни най-малко това не са повърхностни

идеи. Ти, като мислиш, като страдаш, се проявяваш. Туй е животът. Ако ти не страдаш, [не се проявяваш], не мисли, че страданието е едно нещастие. В страданието се проявява твоята мисъл. В тебе вече умът действува. Твоята мисъл се проявява. То е първият принцип на проявлението. Ти започваш да правиш едно различие. Съответствие има. Има едно съответствие между скръбта и радостта. Те са съответствия. Първият принцип: Ти, за да се проявиш, трябва да започнеш да мислиш. Всичко е мисълта в света. Реалното е умът. Ти, като мислиш, то е реалното. Какво нещо е реалното? - Че аз мисля. Какво мислиш? - Всичко мисля. Няма нищо, за което да не мисля. Казва: "Разбираш ли всичко сега?" Сега второто положение. Какво подразбира то? - Всички неща, с които аз ида в съприкосновение, аз ги разбирам. Онези, с които не съм в съприкосновение, не ги разбирам. Има неща, които не разбирам, защото не съм в съприкосновение. Щом като туриш ръката на огъня, няма ли да разбираш, че гори? Или, ако си туриш ръката на студа, няма ли да разбираш? Каква философия искате? Вземете ръката на малкото дете, турете я на студа, оттегля я. Вземете и я турете на топлината, пак я оттегля. В какво седи научното разбиране? И учените хора, които разбират, техните работи са неразбрани. Колко билиона трептения има светлината? Туй разбират ли учените? Ученото съзнание може ли да си представи: в една секунда светлината минава 300 хиляди километра. Може ли да си представите тия 300 хиляди километра да ги изминава светлината в едно мръдване на окото? Като мигнеш с очите, и светлината изминала това пространство. Да го кажеш е лесно, но да го съзнаваш вътре. Може да го съзнаваш, защото вашата мисъл се движи по-бързо от светлината. Движението на светлината при движението на мисълта е като някоя биволска кола. Когато турим движението на светлината при това на мисълта, става смешно. Тя едва се клати като някой стар дядо. Че какво ще разберете, когато онази реалност, която наричат Бог - Той едновременно се движи толкова бързо, че едновременно е във всичките точки на битието. С каква бързина се движи Той? Туй, което за светлината изисква 100, 200, 500, 1000, 100000,

1 000 000 000 години, Бог е моментално там. Как ще си представиш, каква е тази бързина на реалността? За Него сто милиона години на светлина[та] даже не представлява[т] една секунда. И ако се направи сравнение, ако се погледне от реалността, ще се види, че светлината седи на едно място. Върху светлината в туй отношение ти можеш да ореш, да сееш, да жънеш. Ще минат хиляди години според съзнанието ти, докато се премест[иш] от едно място на друго. Сега тия работи са малко шеметни работи, неразбиране, запетляване. Те не са запетляни. Представете си едно същество, вие имате една височина от един метър, за вас тази височина е малка. Но представете си едно същество, на което големината е една хилядна от милиметъра. Представете си каква голяма дълбочина ще бъде за него един метър. Ако пада, за него това ще бъде голяма дълбочина. За мене това е една играчка. Но представете си това същество, което е една хилядна част от милиметъра и той [метърът] го измерва със своята величина, то казва: "Ако падне човек, нищо няма да остане от него". Защото туй, което за мене е играчка, за него, малкото същество, което е една милионна част от метъра, това е шеметна дълбочина. Ония идеи, които ние смятаме грамадни, грамадна дълбочина, за някои същества те са едва до колене. Туй, което за нас е шеметно, те ходят, казват: "Много плитко". За тях едва до колената идва. За вас има някои въпроси много трудни, то е непонятно нещо, за други същества това е една играчка. За вас, вие не може да си представите, как е възможно един човек да страда, че няма никой да го съжалява. Че първият си ти, съжаляваш се ти. Тебе ти е жалко, че се съжаляваш. Щом страдаш, ти сам съжаляваш себе си. Като се радваш, ти си първият, който съзнаваш, че се радваш. Значи радваш се на какво? Ти се радваш, че мислиш. Ти скърбиш, че мислиш. Какво значи скръб? Скръбта е преповторение на какво? Сега [едно] разсъждение. Ти скърбиш, понеже искаш да повториш приятното, и понеже не можеш да го повториш, скърбиш. Когато имаш приятна мисъл, следната ще бъде скръб. Ти ще скърбиш за какво? Ще скърбиш за радостта, че не можеш да я повториш. Скръбта, това е новата радост с новата дреха,

която ти не разбираш. Какво разбирате? Разбирате нещо. Скръбта е едно неприятно чувство във вас, което вече дава подкладка, основа на една нова мисъл. Понеже след всяко страдание казваш: "Разбрах една нова мисъл". След всяко страдание иде една нова мисъл. Ако туй страдание не дойде, нова мисъл няма да имате. Казва: "Много пострадахме". В пострадването имате една нова мисъл, схващате една нова мисъл, която е дошла. Казвам: Всички в света мислите. - Тогава нас какво ще ни интересува тази философия? - Ще ни интересува. Ако разбираш тази философия, ти можеш да се освободиш от твоите страдания. Ако не я разбираш, като някой вол цял ден ще ореш на нивата и вратът [ти] ще хване слин*. Казваш: "Трябва да се страда". Защо трябва да страдаш? Защото не мислиш. Щом мислиш, ще ореш само за една минута. Щом мислиш, само за една минута ще те впрегнат, за да научиш. Щом [не] мислиш, не разбираш тази реалност, целият ден ще ореш на нивата. Кое е по-хубаво, цял ден да ореш или една минута? Една минута, донякъде е приятно, една смяна. Щом страдаш, ореш на нивата. Какво е страданието? Някой те е впрегнал на работа. Какво значи неприятно? Понеже не разбираш тази работа. Всяко нещо, което не разбираш, е [не]приятно. Що е скръб? Неразбиране. Що е радостта? Разбиране. Щом разбираш нещо, ти се радваш, щом не разбираш нещо, ти не се радваш. Има степени на скръбта. Колкото повече не разбираш, толкова скръбта е по-голяма. Колкото по̀-разбираш, скръбта е по-малко. Като дойдеш до първото разбиране, това е радостта. Най-малката радост е най-малкото разбиране. Дотогава, докато скърбиш, работите са неясни. Като дойдеш до онова нормално разбиране, нещата вземат друг вид.

Представете си, че имате един хирург, който е разбойник, като ви срещне, дигне ножа, казва: "Скоро давай парите, сега те убивам". Казва: "Опасни са тези разбойници". Тия разбойници, които едно време посрещаха в гората хората и ги плашеха, сега същите разбойници с ножове, хирурзи на операционната маса, ти искаш да те оперират. Те турили асистентите, имат цяла банда. И ти

* слин (нар.) - надебелена и втвърдена кожа, мазол

ще платиш 4-5 хиляди лева. По-напред в гората като те обираха, ти казваше: "Обраха ме тия разбойници, няма какво да правя". Сега тия разбойници, като [те] оберат на операционната маса, казват: "Направихме една хубава операция, дадоха малко пари". Но слава Богу, че тези разбойници бяха там, но вече не са разбойници, но изучени хирурзи, нож имат, много хубаво режат. Представете си един одумник, който ви одумва. Един ден се качи на амвона, стане проповедник. Туй го прилага. Старите разбойници и новите хирурзи, и те са една и съща категория. Нали и тогава с нож работили, и никой не ги държи отговорни. Един хирург може да направи каквато и да е операция, закон не го хваща. Онзи в гората и законът го преследва, и той е без диплом. Значи онези разбойници в гората, той дома като няма какво да прави човекът, като не може да намери работа, той току отиде в гората изведнъж без диплом. Другите преследват тези разбойници, че той е разбойник. Онзи, другият, ще следва четири години [в] отделенията, три години - прогимназията, пет години - гимназия, пет години - университет, после - специализация. Всичко стават 20 години. Той вече се е научил на изкуството да разбойничествува, да направи разбойничеството приятно на хората. Като отиваш при хирурга, мислиш, че е място на спасение. В първото положение той е невежа. Излиза от къщи с нож. Разбойникът не е свършил. Този хирург, като следвал 20 години, специализирал е, той има нож и хубаво прави операциите. Една операция 20-30 хиляди лева. На сиромасите малко по-евтино. Сега тези неща са само за изяснение.

Казвам: Скръбта е това, което човек не е разбрал. Туй, което е разбрал, е радост. Другояче казано: Туй, за което ще започнеш да мислиш, то е радост Туй, за което не мислиш, то е скръб. Всяко нещо, за което човек мисли, е радост. Туй за вас да остане, тия пояснения. Защото скръбта казва: "Не мислиш!" - "Какво трябва да правя?" - "Мисли!" Философия вече е туй. То е наука. Казвам: Ти скърбиш. Не мислиш. Защо скърбиш? Не мислиш. "Искам да се освободя". - Мисли! Започни да мислиш и ще дойде радостта. Престани да мислиш и ще дойде скръбта. Тогава скръбта е първият по[д]тик да се

прояви мисълта. Що е радост? Проявена мисъл. Следователно, при радостта ще се радваш, понеже мисълта е започнала да действува. При скръбта ще знаеш, че нейният подтик следваш, и на нея ще започнеш да се радваш. Радвай се на скръбта. Тя е причина да се прояви реалността. Щом се прояви реалността, да знаеш, че всичко имаш в света. Ти имаш болести. Защо страдаш? Защото не разбираш. Боли те кракът. Защо? Защото не разбираш. Щом започнеш да разбираш, няма да те боли кракът. Вие не можете да схванете причината сега. Ти ще накараш крака ти да мисли. Кракът страда, защото не мисли. Щом накараш крака си да мисли, болестта ще изчезне. Че нали този крак е направен от живи клетки? Всяко същество, което е живо, има малко ум. Ако този живот може да се застави да мисли, колкото и да е малък, веднага болката [ще] изчезне. Следователно, ще започнеш да учиш крака си да мисли. Ще кажеш: "Няма я тази болест". После ще кажеш: "Отиде си болестта, отиде си болестта". И кракът ще оздравее. Или да ви обясня малко другояче. Имате малко кир, нали така? Измиете се веднъж, кирта не [се] маха, измиете се два, три, десет, двадесет пъти, измиете се със сапун, всичката кир изчезне, изчисти се. Всяка болест е кир. Казваш: "Отива си, отива си". Най-после си отива болестта. Или другояче: накарай крака си да мисли. Щом те боли кракът, кракът ти не мисли. Значи, той няма твоето верую. Ще кажеш: "Ще вярваш, както аз вярвам, ще започнеш да мислиш като мен". Мнозина от вас ви боли коремът. Коремът не мисли като вас. Той е сектант. Ще го направиш правоверен. Аз сега представям едно учение в много достъпна форма. Ако накараш стомаха да мисли, болестта ще се премахне. Или този стомах да дойде в съзнанието на целия организъм. Понеже ти си господар, човек е господар, понеже мисли. Що е господар? Всеки човек, който мисли, е господар. Всеки човек, който не мисли, е роб. Що е робството? Не мислиш. Аз искам да се освободите, да започнете да мислите. "Искам да стана добър". - Започни да мислиш. "Искам да стана учен". - Започни да мислиш, мисли! Ти казваш: "Ще стане ли, то е въпрос". Ти започни да мислиш, то ще стане. Един човек, като стане ученик, какво става от него? Ти

като станеш, ще видиш. Ти като започнеш да мислиш, то е реалността вече. Че аз мисля, че разбирам, то е радостта. Казвам: Що е скръбта? Не мислиш. Що е радостта? Мислиш. Боли те коремът. Не мислиш. Или другояче казано: стомахът е сектант, ти не си господар. Ти ще кажеш на стомаха: "Слушай, ти трябва да мислиш, както аз мисля, твоите работи не вървят, вашата фирма ще фалира. После, вашата фирма е свързана с нашата, ще изгубим и ние от капитала, затова, за ваше добро, трябва да мислиш, както и ние". Стомахът е една голяма фирма, която ще кредитираш. Вие сега, след като сте учили, свършили сте гимназия, университет, седите като малките деца, казвате: "Боли ме главата, не искам да живея". Значи, не искаш да мислиш. Какво ще правиш? Животът седи в мисълта. Да живееш, значи да мислиш. Какво е реалността? Да мислиш. Казваш, ще умреш. То не е разбиране. Какво нещо е умирането? Като умреш, ще започнеш да мислиш. Като започнеш да умираш, ще започнеш да мислиш за онзи свят. Като не си умирал, за онзи свят не си мисли. Като започнеш да мислиш, казваш: "Има друг свят". Като започнеш да мислиш, казваш, [че] ще възкръснеш. Във възкресението е правата мисъл. Аз разбирам реалността. Възкресението е правата мисъл в света. Възкресението на християнството, то няма никакъв смисъл.

Във вас всичките неща са разхвърляни. Радостта е разхвърляна, скръбта е разхвърляна, животът е разхвърлян. Всичките кости разхвърлени. А всичко туй е цялостно. Възкресението, то е правата мисъл. В съзнанието ще държиш, че не можеш да умреш. Не мисли, че ще умреш, ще изгниеш. Щом не мислиш, ще умреш и ще изгниеш. Щом започнеш да мислиш, ще възкръснеш. Нищо повече. Сега туй ще стане. Всичко в света е мисъл. Всичко в света е ум. То е реалността, дето е всичко ум. Там е всичко мисъл вече. Второто проявление, съответствие има. Съответствието е, че земният живот е скърбен, небесният е радостен. Следователно, на земята се учим да започнем да мислим, [в] небесния живот - вече сме се научили. В небето вече няма скръб, защо? Защото мислят, те разбират. На земята хората не мислят и следствие на

това скърбят. Сега някой може да се почеше по врата и да каже: "Тази работа ми се вижда малко неразбрана". Щом се чешеш по врата, не мислиш. Най-първо, погледът не е ясен. Може да направите един опит. Ти скърбиш за какво? За някакви кукли, скърбиш за шапки, скърбиш, че не приемаш 500 лева като чиновник, скърбиш, че дрехите ти са червени, или другояче си закъсал, цървулите ти прости, ти скърбиш, че прозорецът на къщата малък, или че не е затворен. За много неща скърбиш. То са дребните работи, за които човек скърби. Не че тия неща не са важни, важни са.

Ако се обърна към дъската и не виждам нищо, къде седи причината? Представете си, че аз искам да мина пред дъската, напред не може да мина, ще се обърна в обратна посока. Ако не може натам, ще се обърна надясно, ще се обърна наляво; ако не може наляво, ще ида нагоре. В мисълта има хиляди врати, през които можеш да минеш, навсякъде можеш да излезеш от мъчнотиите. Щом ти се смущаваш, казваш: "Аз не мога да мисля". Щом мислиш, че не можеш да мислиш, коя е причината? Казва: "Аз не мога да мисля". Значи ти не вярваш в реалността. Ще повярваш, че можеш да мислиш. Като пострадаш, порадвай се. Защо да не се порадваш на скръбта? Тя е осъзнаване вече. Ти скърбиш. Как определяме ние скръбта? Скръбта е първото побуждение да мислиш. Има една реалност, в която трябва да влезеш. Туй, което те хване и те раздруса от леглото, казва: "Ставай от леглото". Скръбта е майката, която казва: "Ставай, вземи юргана". Тебе ти е неприятно, искаш да поспиш, раздруса те, навън да излезеш. Мисълта не е много ясна. Най-малкото раздрусване е, да започнеш да мислиш. Та сега страданията ви така се явяват. В какво седи тъмнотата? Сега се явява едно психическо състояние, казвате: "Тъмно ми е". Ако много предмети са дошли в твоя ум, които ти не можеш да си представиш, тия предмети в тебе образуват тъмнина. Всичко е разбъркано. Ако започнеш да нареждаш тия предмети, всеки предмет на място, веднага тъмнината ще се махне. Или, казано другояче, законът седи тъй: За да се избави човек от всичките неприятности в живота, той трябва да мисли.

Мисъл има ли, там е реалността. Единственото нещо: и ние да бъдем като този хирург. По-напред този разбойник в гората, невеж разбойник бил. Сега, хирургът не е като този разбойник. Онзи разбойник взема парите, той не мисли. Разбойникът няма мисъл. Хирургът вече мисли. В него има желание да ти помогне. Някакъв тумор имаш, той иска да извади тумора, иска да ти направи нещо [за добро]. Той ще те обере, но мисли да направи нещо за твоето добро. Не можем да кажем, че хирургът е разбойник. Разбойникът, той взема парите, казва: "Върви си по пътя". Не мисли за тебе. Хирургът вече се отличава, че той мисли вече за твоето добро. Онзи, вещият хирург, е благороден разбойник. След като те обере, оставя те да живееш. То е само за изяснение на нещата. Аз намирам пълна връзка между разбойниците и хирурзите и ги примирявам. Разбойникът е неук, не разбира, няма диплом. Хирургът е учен разбойник, който съзнава, казва: "Няма защо да обирам хората, може да ги обирам по един законен начин, да им правя добро". Но сега всичко седи в мисълта. Аз искам да ви наведа вас, не да се спрете върху хирурга и да кажете: "Гледайте каква била работата, между разбойниците и хирурзите имало връзка". Има връзка.

Ти страдаш, защото не мислиш. Радваш се, защото мислиш. Добър си, защото мислиш. Лош си, защото не мислиш. Невежа си, защото не мислиш. Учен си, защото мислиш. Тези са положения, които трябва да ги имате предвид. Защо страдаш? Защото не мислиш. Защо се радваш? Защото мислиш. Лош човек си, защото не мислиш. Учен човек си, защото мислиш. Невежа си, защото не мислиш. Невежеството е признак, че не мислиш. Всичко зависи от мисълта. Мисълта е реалност. Ние всички се стремим към реалността. Тя е, която осмисля живота. Да живееш, значи да мислиш. Щом не можеш да имаш живот, значи не мислиш. Щом животът няма смисъл, животът е неприятен. Щом животът има смисъл, животът е приятен. Ти искаш да бъдеш богат. Богат си, защото мислиш. Сиромах си, защото не мислиш. Защо си сиромах? Защото не мислиш. Казва: "Пука ми се главата от голяма мисъл". Никога не се пука главата от мисъл. Той казва,

че от голяма мисъл му се пука главата, [но] не мисли. Пука се главата, когато не мисли. Онези глави, които мислят, те са здрави, те не се пукат. Що е грозота? Не мислиш. Красиви са хората, когато мислят. Грозен е човек, когато не мисли. Можеш да носиш красива дреха, но онзи човек, който направил красивата дреха, е мислил. Дали ти мислиш, то е друг въпрос. Ти, който носиш красивата дреха, може да си невежа. Ако съзнаваш своята красота, ти мислиш. Ако не съзнаваш своята красота, ти не мислиш. Може една дреха, едно добро да го носиш по наследство. Тогава то не е твое. Туй добро, то е свързано с мисъл. Човек трябва да съзнава, че е добър, тогава той мисли. Всеки един от вас трябва да съзнава, че мисли. Ти си недоволен - не мислиш. [На] тебе хората ти са неприятни - не мислиш. Когато хората започнат да ти стават приятни, ти мислиш вече. Ако любите хората, това е мисъл. Ако мразиш хората, това не е и мисъл. Какъв е изходният път? Изходният път в живота е да мислиш. Мислиш ли, всичко можеш да постигнеш. Не мислиш ли, нищо не можеш да постигнеш. Какъв е крайният смисъл на живота? Да мислиш. Ясно ли е? Вие казвате, че е мъчно приложимо, защото не мислите. Мъчно е - не мислиш, лесно е - мислиш. Мъчно е, докато не мислиш. Щом започнеш да мислиш, нещата стават лесни. Вие мислите, че лошите хора мислят. Лошите хора не мислят. Разсъждението, то е анализ. Ти разглобяваш. Онзи, който анализира нещата, той е като един съдия. Дадат ти един часовник, разглобиш го на неговите части, това е разсъждение. Мисълта е повече от разсъждението. Мисълта е реалното нещо. Разсъждението, то е разглобяване, гледаш нещата как са поставени. Мисълта, то е същественото, то е реалното в света, то е неизменното. Като имаш мисъл, ти си силен човек. Ще разсъждаваш, ще разглобяваш, ще гледаш, ще обмисляш всичко, това са термини. То вече не са мисъл. Една мисъл е да разбираш, трябва да разсъждаваш. Вие мислите, [че] един мошеник [е] невежа. Той не мисли, че утре ще влезе в затвора десет години. Той хич не мисли заради него. Вие най-първо схванете философията. Трябва да мисли човек. Вие оставяте и не мислите, и сте мошеници. За мене човек, който не мисли,

е мошеник и разбойник. Който не мисли, всичко е, дявол. Щом мисли човек, всичко е. Щом не мисли, нищо не е. Щом не мисли, всичко има, но нищо не е. Той всичко има, всички пороци може да направи, но те нищо няма да му допринесат. Що е порок? Да работиш без пари. То без пари е идеално. Разбираме тук "да работиш без пари" - да нямаш никаква придобивка. Що е порок? Да изгубиш всичко онова, което имаш. Човек губи само тогава, когато не мисли. То е заблуждението. Всички тия хора, които правят престъпление, те не мислят. Всички тия хора - невежи, които не разбират, те не мислят. Светът ще се оправи, когато всички те започнат да мислят. Сега не мислите. Кога човек не мисли? [Когато] той вижда нещата, както не са. Сега, умният човек ето кой е. Който знае. Той гледа едно шише и знае как да го отвори. Глупавият взема, че го пробива. Той носи чука, блъсне го. Казва: "Отиде шишето, не струва това шише". Ние чупим нещата. Дали ти едно тяло, казваш: "Защо ми е дадено това тяло?" Ти си глупав човек, казваш: "Защо ми е дадена тази малка глава?" Ти малката глава не знаеш как да управляваш, че искаш голяма. То е неразбиране. Умният човек всякога знае как да отвори и как да затвори шишето. Глупавият троши и го оставя настрана. Сега вие казвате: "Мъчна работа". - Не мислите. За мене, какво е вашето състояние, то е ваша работа. Но вашето състояние аз го зная какво е. Ясно е. Казва: "Какво да правя?" - Започни да мислиш. "Какво ще стане?" - Като започнеш да мислиш, всичко ще стане, ще се свърши работата правилно. Или другояче да го кажа. Сега ред обяснения трябват, трябват хиляди обяснения, за да се направи една идея ясна. Казваш: "Как човек да си оправи работата?" Може човек да мисли тъй, че да си оправи работата. Представете си, зимно време вие сте в една стая от четири метра, отвън 25-30 градуса студ. Вкочанясали ви ръцете, седите, неприятно ви е. Има една възможност да се смени това състояние. Дойде един човек, казва: "Запали собата". Казваш: "Като запаля собата, какво ще стане с мене?" - "Запали собата". - "Ама мене ръцете ми са вкочанясали". - "Запали собата, нищо повече". Туй, което трябва да направиш, ти имаш възможност. Колкото и да ти

са вкочанясали ръцете, ти имаш сила да драснеш кибритената клечка и запалиш печката. Стаята изведнъж няма да се стопли, но след половин час стаята ще бъде добре отоплена, ще усещаш топлината. Казваш: "Много хубаво направих, че запалих печката". И в живота можеш да се намериш в такива неблагоприятни условия. Казваш: "Не ми влиза в положението". Влез ти в своето положение, понеже си започнал да мислиш. Първият, който трябва да влезе в твоето положение, то си ти сам. Вие искате другите хора да влязат във вашето положение. Какво значи да влезеш в своето положение? Понеже Бог е Дух, влез в онова положение, да разбираш Бога в себе си. Започни да мислиш, както Бог мисли. Ама може ли тъй? Можеш, можеш да мислиш, тъй както Бог мисли. Сега, вие имате друго: "може ли аз да бъда всесилен?" Оставете това, то е друга област. Ти можеш да мислиш, както Бог мисли. Кое е първото положение на мисълта? Когато проповядвам любовта, разбирам: Любовта, това е първата мисъл. То е реалността - да мислиш. Да любиш, значи да мислиш. Туй, което разрешава всичките мъчнотии в живота, то е мисълта, то е любовта. Тъй, както разбирате любовта като чувствувание, то не е любов, която носи правата мисъл в себе си. Правата Божествена мисъл, която разрешава мъчнотиите, това е любовта. Аз наричам любов онази сила, която премахва всичките противоречия. Това, което премахва противоречията, е това, което има мисъл в тебе. Любов, в която няма мисъл, то не е любов. То е невежество, то е безлюбие. Тъй щото любовта, то е мярката на правата мисъл, която се прилага в живота, с която всичко може да направите. С любовта всичко може да направите. Тогава се поляризират: имате любов, имате и мисъл. То е: вече вашето съзнание се определя, вие сте двама вече, разговаряш се с някого. Ти със себе си не можеш да се разговаряш. Първото лице - това си ти. Кое е второто лице? Второто лице - това е любовта. Първото лице - това е мисълта. Аз, човекът, който мисля, съм първото лице. Ти, когото обичам, си второто лице. Аз съм, който мисля, ти си, когото обичам, те двамата всичко могат да направят. Те са едно и също нещо. Аз, който мисля, и ти, когото обичам, в когото моята мисъл може да се реализира.

Когато говорим за Божията любов да я възприемем, разбирам: Божествената любов в мене да се реализира. То е Божественото, което съм възприел. И когато моята мисъл трябва да се реализира, то е любовта към ближния. Що е Божията мисъл? - Любовта, която в мене се реализира. Когато моята мисъл се реализира в ближния, то е моята любов към ближния. Следователно, любовта към ближния разбира реализиране на моята любов. Моята любов трябва да се реализира и моята мисъл трябва да се реализира. А пък Божията любов и Божията мисъл в мене трябва да се реализират. Следователно, схванете връзката сега. Да стане ясно, какво нещо е любовта към Бога. Нашата любов е реализиране на Божията мисъл. Реализиране на нашата мисъл е любов към ближния. Те са два закона, разгледани от реалността. То е реалното, първо да се реализира като любов в нас. Нашата мисъл да се реализира като любов към нашите ближни. Те са две реалности. Ти съзнаваш, че този, когото ти обичаш, той мисли. Той съзнава, че онзи, когото обича, той мисли. Значи, ние като се обичаме, съзнаваме, че ти мислиш и аз мисля. Щом мислиш, то е реалността, то е животът. Двама души като съзнават, че мислят, те живеят. Онези, които живеят, любовта се проявява [в тях]. Съзнаваш, че двама души мислят. Той мисли и аз мисля. То е проявяване на любовта. Щом обичаме някого, то значи, че той мисли. Който не мисли, не можеш да го обичаш. Ако обичаш някого, трябва да мислиш заради него. Казва: "Пръсна ми се главата заради него". Щом мислиш, не трябва да ти се пука главата на тебе. Там е разрешението. Щом ти мислиш за него, [а] той не може да мисли за тебе, нищо не става. Бог мисли заради нас и се проявява. Когато ние не мислим заради Бога, всичката мъчнотия е там, че ние не мислим заради Бога. Ако хората мислят, ще се образува връзка. Щом се образува връзка, любовта е взела да действува. Цялата сегашна обстановка на живота ще се измени. Ще види, че всичката възможност, с която човек може да излезе от неприятностите, от всичките мъчнотии, е да мисли. Ти си съвсем загазил с паметта, нищо не помниш. Изисква се по един час или час и половина да се проясни паметта, да държиш изпит.

Представете си, че имате един суфльор зад гърба си, ти няма ли да издържиш изпита си? Мисълта, това е суфльорът. Като мислиш, казва: "Тъй е, тъй кажи". Щом го няма суфльорът, няма кой да ти казва, ти съвсем ще загазиш. Мисълта е това, което ти казва: "Така, така, така". Сега вие търсите реалността вън от човешката мисъл. Вън от Божията мисъл, вън от човешката мисъл, никаква реалност няма. Какво разбирате под думата "реалност"? Реално е туй, за което мислиш. Реално е туй, което обичаш. Но не можеш да обичаш туй, което не може да мисли. Можеш да обичаш само туй, което мисли. Любовта е непонятна вън от мисълта. Щом кажеш, че обичаш някого, показва, че туй същество има живот, мисли то. Може да е дребно, може да е много дребно същество, за мене е безразлично колко дребно е то, то мисли. Щом мисли, става обект за мене. Интересно е. Не важи за мене неговата форма. Може да е голямо, колкото слон, ако не мисли, не е реално, не важи за мене. Може да е микроба малка, но ако мисли, е реално за мене. Зимно време, отвън имате един голям камък, при вас има една кибритена клечка. При студа, кое [е] реалното: камъка или клечката? Реалността всякога помага. Туй, което помага, е реалното. Туй, което не помага, не е реалното. Ако нещо ви помага, е реално. Ходиш по планината, то е реално; можеш да ходиш по нея и то да не е реално за тебе. Това, което ти помага, то е реално, това, което не помага, не е реално. Мисълта, която помага, е реална. Щом си блъскаш главата, че имаш противоречия, нямаш мисъл. Мисъл, която разрешава всичките противоречия, тя е реална. Вие сега казвате: "Може ли да стане туй?" Вие криво разбирате. Ти не си започнал да мислиш. Искаш друг да мисли за тебе. Ти искаш един да донесе една торба пари и да ти даде сто килограма злато. Ако ти дам една торба от сто килограма злато, и [те] свържа, какво ще бъде твоето положение [ако си] във водата? Ще ти направя ли добро? Ще бъдеш долу, на дъното. Ако излезеш на суша, облечеш се и ти дам торбата [със] сто килограма злато [е добре]. Аз съм умен човек, ако ти дам торбата във водата, ти мисля злото. Във водата, когато си, златото не може да ти дам. Във водата ти се нуждаеш само от плаване. Като

излезеш на сушата, облечеш се, тогава се нуждаеш от пари. Сега ние се отдалечаваме от същественото с тия детински мисли. То е детинска мисъл. Малкото момиче трябва да има кукли, без кукли не може да играе. Момчето не може да няма кон. Без кон не може ли да израсне? Може, то не е толкова реално. То е само условие. Те са временни условия. Един ден ще дойдат други. Не са парите толкова съществени. Те са важни при дадени условия само.

Ако ти мислиш, то е пари, то е богатство. Като мислиш, това са пари. Всеки един наполеон като погледнеш, трябва да видиш цената. Ако не знаеш каква е цената, не мислиш. Ти можеш да намериш скъпоценен камък, който струва милиони, побутнеш [го] с крака си. Обаче, ако знаеш каква е цената, ще го вземеш. Онова, което ние знаем в даден случай в своята мисъл, то е реалното. Сега да дойдем до вашия закон. Да погледнем от наше гледище. Вие казвате: "Апаш". А паша. Или "мошеник". Какво значи "мошеник"? "Мошеник" значи човек, който слиза надълбоко в кладенци. "М" - значи изкопава кладенци. "О" - използува условията. "Ш" - човек, който не знае да лъже, той не обича да крие. "Е" - после, каквото вземе, той го разгласява и "Н" - примирява всички противоречия. Значи мошеникът ще открадне отнякъде и той отива и плаща там, където ял и пил. Та мошеникът е честен човек. Той е само безучастен за онзи, когото обрал. Кого обират мошениците? Мошеникът винаги обира най-добрите. Добрият е умен човек. Казва: "Може ли да направя една услуга, да науча нещо?" Онзи е по-голям мошеник. Законът в умствения свят [е]: в даден случай, ако един мошеник те обере, започни да мислиш. Ако бръкне в джоба [ти] започни да мислиш. Той ще пусне това, което [е] взел. Може да направиш един опит с кучетата, какво нещо е мисълта. Има много лоши кучета. Ако вървиш и не мислиш, може да тє ухапе. Ако мислиш и с мисълта назад като че ли го гледаш. Туй куче на десетина крачки чувствува твоята мисъл. Ако концентрираш своята мисъл заради него, то само ще ходи, не се приближава. Когато не мислиш, мошеникът взема си. Щом започнеш да мислиш, той ще те остави. Ако ти мислиш силно, то[й] ще бъде на

един километър разстояние, като започнеш да мислиш, той ще се върне, ще ти донесе парите. Един ден няма да има нужда от стражари. Един мошеник, като те обере, ще помислиш заради него, той ще ти донесе каквото [е] взел. Най-първо ще намериш стъпката, ще помиришеш, ще знаеш какъв е. Щом помислиш заради него, той ще дойде, ще кажете: "Трябва да му платя сега". Един мошеник, който ви е донесъл торбата с парите, какво трябва да направите с него? Вие сега постъпвате несправедливо. Ето къде е несправедливостта. Да кажем, този мошеник вие го давате под съд, по стария начин. Но тук трябва държавата да плаща за съдии. После детективите да го хванат, да го намерят. Да кажем, той ти взел 20 000 лева. Колко ще похарчиш? В Англия, когато стане обир, не го хваща държавата, но те имат детективи, държавата не може да го намери. И вие тук плащате, държавата плаща, но и вие плащате чрез данъците. Вие косвено плащате. Но все ще има разноски. Една трета от това, което взел. Питам: Този, който ви взел 20 000 лева и ви донесе парите, колко трябва да му дадете? Най-малко трябва да му дадете 1 000 лева. Ще извадиш, ще му дадеш хиляда лева. Тъй щото, ти ще бъдеш доволен и той ще бъде доволен. Сега приложете. Да кажем, някой човек ви направил пакост, обрал ви. Някой път, нали се обиждате, казвате: "Той ме обиди". Обидата седи, че той взел нещо от тебе. Вие започвате да мислите. Какво трябва да мислите? Че ви обидил. Как ще разрешите въпроса? В какво седи обидата? Каже: "Вие сте профан в тази работа. Вие нищо не разбирате". За тази дума вие му се сърдите една година. Какво трябва да направите? Според стария обичай пратиш някой при него да си признае погрешката. Погрешката е в тебе. Ти ще започнеш да мислиш. Ето как се разрешава въпроса. Той идва при мене и казва: "В моите очи ти си голям профан, голям невежа, много прост човек си, аз мислех, че си учен човек. Аз имам основание да мисля така. Ето, аз давам тия въглища, ако тия въглища можеш да ги превърнеш в диаманти, ще си изменя вече мнението. Ако не можеш да ги превърнеш, ще запазя своето мнение". Остави човекът цяла торба въглища, казва: "Ако не можеш да ги превърнеш,

ще запазя своето мнение. Ако можеш да ги превърнеш в диаманти, ще може да изменя мнението си за тебе". Казват: "Прав е. Той право говори". Вземам тия въглища в своята лаборатория и всичките превръщам в диаманти. Казвам: "Измени своето мнение за мене, че аз не съм профан и невежа, но ти си профан и невежа". Аз вземам друга торба с въглища и казвам: "Направи тия въглища на диаманти, ако не ги направиш, аз ще те считам невежа и профан; ако можеш, ще кажа:"Ела сега да се запознаем". Ако и той ги направи на диаманти, значи и двамата сме учени. Ще си помагаме. Така се изменя една обида. И вие да влезете във вашата лаборатория и въглищата, които са оставени, да ги превърнете в диаманти. Ще ги превърнете и вие ще му дадете друга торба с въглища. Ако той не може да превърне въглищата в диаманти, той е невежа и профан, ако ги направи, тогава ще си подадете ръка, ще кажете: "Ела с мене да се сдружим". Опресняване на хората ще стане. И за най-малките работи по закона на мисълта [в]се трябва да знаеш, как да мислиш. Сега вие искате да мислите, но все по тертип. Някои от вас сте следвали в едно училище, дето всичко било наредено, пък сега сте влезли в едно опитно училище, дето всичко не е наредено, сега трябва да го редите. Сега не можете да си представите как тия, умните хора, дето всичко беше наредено, как са ви турили в един свят, дето не е така наредено. Да допуснем, че не искате да го наредите. Но допуснете, че вие вървите по пътя и по пътя има камъни, не искате да отместите тия работи, значи, камъните, които са по пътя, не искат[е] да ги премахнете. - /"Може някой да се ползува от онова, което сме наредили"./ Сега да оставим това, това са лични работи. Но онова, което можем да приложим, [то е важно]. Онова, което можете да приложите, приложете го. Онези, които не можете да вървите по стария начин, прилагайте.

Реално е само това, което мислиш. Туй, което не мислиш, то не е реално. Когато ти не мислиш, ти не си в реалното, ти си в областта на илюзиите. Някой път мисълта ти е натрупана, разхвърляна, тъмнота има; тя не е права мисъл, има чувствувание вътре. То са побудителни

причини към мисъл. Не е започнал човек да мисли. Най-първо ще мислиш, че Бог е първото същество, Което започнало да мисли. Първото същество, Което започнало да мисли, то е Бог. Второто същество, което започнало да мисли, то е човекът. Тогава сегашното ваше нещастие на какво се дължи? Сегашното ваше нещастие седи в какво? Сегашното ваше нещастие в живота седи в онова състояние, когато вие не мислите. Сега страданията не са нищо друго, освен упражнение на онова време, когато не сте мислили. Сега започнете да оправяте миналото, когато не сте мислили. Започнете да мислите за вашите страдания. Защо страдаш? Защото не си мислил. Докога ще страдаш? Докато превърнеш всичко на мисъл. На първото, основното, сега ще се спрете. Всичките мъчнотии в света сега се разрешават с мисъл. То е положението, което трябва да държите. То не иска да доказваш, то е опит. В тази наука доказателството не е доказателство. Има едно уравнение. Дайте едно уравнение. Да кажем "А" е равно на "С". Какво приложение има като са равни тези величини? Колко букви има в българския език? - Тридесет и две. С тях всичките мъчнотии в българския език се разрешават. Колко има в латинската азбука? В говоримата реч има известни знаци. "А" има такова отношение: "А" е равно на "В". "А" се отнася към 32 как? Какво отношение можем да турим? [Както] 32 към "В". Защо "А" е отпред, "В" е отзад? Защо размениха местата? Сега, разбира се, имате ограничени отношения на числата. Например, вие от една ябълка извадите сто плода ябълки. Единият плод не е равен на сто плода по количество. Един плод след време може да произведе, да има по-голяма стойност, отколкото сто плода, да стане по-тежък. Едно семе, малкото семе, посято в земята, след пет, десет години, туй малко семе може да даде повече ябълки. Най-първо една ябълка не е по-голяма от сто ябълки. След време една ябълка може да стане по-голяма от сто ябълки. То вече влиза в друго разсъждение, в друга математика. В сегашната математика частта не може да бъде по-голяма от цялото. В параматематиката частта може да бъде по-голяма. Да ги оставим - това са парадокси. Парадокс се нарича всяко нещо, което няма приложение,

нищо не се изяснява, няма никакво приложение практическо. Значи 32 букви в една система имат отношения помежду си. "А" има отношение към 32 букви, "А" има отношение към "Б", "С", "Д" и т.н. Еднакви отношения има. "Б" има отношение към "О", "Г", "А", "Т". - Богат. Туй отношение се нарича "богат". Имаме добро. "Д" има отношение към "О", "Б", "Р", "О". - Добро. Това отношение се кръщава с думата "добро".

Кажете ми сега една ваша мъчнотия неразрешена. Кажете ми една обща мъчнотия, да я разрешим. Не въображаема мъчнотия, но мъчнотия физическа. Като спорим един с друг, тежест е за нас. Богатите хора спорят. Като нямаш с кого, ще спориш [ли?] Всеки, който спори, има да взема. Този, с когото спорят, от него имат да вземат. Човек, с когото не спорят, нищо няма да взема. /"НЕСЪГЛАСИЕ"./ - Какво е несъгласие? Несъгласието няма мисъл. "НЕ"-то ще изхвърлим и ще стане съгласие. Съгласие и мисъл. Щом двама души се съгласяват, те мислят. Щом не се съгласяват, те не мислят. Защо не се съгласяват? "Е"-то в дадения случай, [е] човек, който е крайно разточителен. "Н"-то е човек, който плете в девет плитки. Един скържав и един разточителен се събрали наедно. И двамата не мислят. Онзи, който харчи, не мисли. Скържавият, и той не мисли. Разточителният ще дойде отнякъде, без да мисли. Без да му мисли човек, много работи ще станат. И двамата са на крива посока. Разточителният не мисли и скържавият не мисли. Казва: "Не се знае какво ще дойде за в бъдеще. Трябва да бъда скържав". А пък онзи казва: "Ще се нареди тази работа", ама и той не мисли. "Н"-то е скържавият. "Е"-то е разточителният. Те образуват несъгласие. Като влезе съгласието, започва мисълта Вие не може да спорите. Че какво ще спориш? Да спориш, трябва да мислиш. Какво ще спориш с ония хора в света, които не мислят? Какво ще спориш с тях? Мълчи! Той дошъл, профан, казва: "Има ли Господ или не?" Какво означава "има ли Господ или не?" Аз му казвам: "Може ли Господ да съществува вън от тебе? Може ли Господ да съществува вън от човека?" Той, какво ще каже? - "Господ, това си ти". - "Щом аз съм Господ, защо съм нещастен?" Защото си

господ, който не мислиш. Господ, разбирам същество, което като мисли, всичко може да направи. Но сега да е силен, да управлява света. Същество, което като мисли, всичко може да направи в своя живот. Тъй е, както разбирам. Всичките мъчнотии, които съществуват в неговото съзнание, той може да се справи с тях. Какво ще се занимавате с другите хора да ги оправяте? Аз, като мо[га] да [о]правя [сво]ите мъчнотии, и другите хора, като се събуди мисълта у тях, и те са в състояние да изправят своите мъчнотии. Тогава ще оправят света. Каква философия има в това? "Да се оправи светът". Всеки трябва да знае да оправи себе си. Тогава да уреди[м] общите работи, които имаме. За да познаем общите работи, трябва да мислим. Ако не мислим, не можем да ги оправим. То е нешо, много сложна работа. Да има една философия на разбирането. Има много други въпроси. Първата философия е: мисли, за да се оправят работите! Мисълта е реалността. Имаш тъмнота в себе си, започни да мислиш! Имаш скръб, започни да мислиш! Беден си, започни да мислиш! Лош си, започни да мислиш! Каквото и да е, мисли, нищо повече! Не ти върви, започни да мислиш! Не можеш да учиш, започни да мислиш! Ама не мога да го направя? - Започни да мислиш! Хората са лоши, започни да мислиш! Студено е, започни да мислиш! Аз прилагам това и никога не съм имал студ. Хората, които мислят, не им е студено. Който не мисли, студено му е. Аз съм направил опити, аз съм прекарвал цяла зима с едно палто без хастар, тънко палто, без да ми е студено, защото мисля. Като започна да мисля, направя палтото дебело. Тънкото палто направя дебело и ми е топло като с дебело палто. Който не мисли, и дебело палто да има, нему му е студено. [За] човек, който мисли, нещата изменят своя обем. Имаш работа с месечината. Какво значи мисъл? Следователно, като ти е студено, ще изхвърлиш месечината, ще туриш слънцето на мястото [ù]. Като туриш слънцето на мястото на месечината, веднага ще ти стане топло. Когато ви е студено, представете си, че имаш хубаво кръвообращение, имаш 37 градуса топлина, имаш артериална кръв, която тече. Представи си, отвън е студено, представи си, че си в хубава стая, че слънцето грее, топло [е].

Разпусни се, повярвай в туй, което говориш. Кажи: "Колко е хубаво това!" Пък ти сам не вярваш в това, което говориш. Ако мене ми дадат едно българско десетаче от десет стотинки, искат да ме излъжат, казват, че това е златно. Ама то не е злато. Аз ще докажа, че е злато. Като мисля и си отворя ръката, медната пара в дадения случай ще се превърне в злато. Такава е силата на мисълта. Каквото кажеш, ще стане. Златото има 19 грама относително тегло, то е тежко. Ако аз мисля, ще превърна в злато десетачето. То е мисълта. Туй, което превръща десетачето в злато, то е мисълта, творческа мисъл. Сега това е един труден въпрос.

Всичко е мисълта, всичко е умът. Ти ще приемеш без никакво доказателство. Ти започни да мислиш. Защото, ако ти беше мислил, тази неприятност нямаше да дойде. Ти щеше да я предвидиш. Щом не си я предвидил, дошла отнякъде, ще приемеш нещата тъй, както са. Най-първо ще приемеш, че всичко е мисъл. С водата всичко става. Като имаш вода, всичко става, като нямаш вода, нищо не става. Мисълта е реалността в света, с която всичко можеш да направиш. Няма какво да доказваш, че водата съществува. Щом съм при нея, какво ще доказвам? Да дойдем до истинското положение. Ние се отдалечихме. Какво беше първото положение? - Всичко е мисъл, всичко е ум. В мисълта противоречие няма. Противоречията са извън ума, извън реалността. Значи, в ума, в реалността няма никакво противоречие. Противоречията са извън ума, извън реалността. Значи, в ума, в мисълта няма никакво противоречие. Противоречията са извън, там, дето няма ум, там дето няма мисъл, там са противоречията в живота.

Тъй както са наредени буквите в думата "богат", имат смисъл. Ако ги разредите, ако от тия букви направиш много пермутации, повече от 400 пермутации направиш, [но] само една [основна] пермутация има. Сега, когато аз мисля, бързо се движа. Мен като ми стане студено, ида на тропика. За мене не представлява мъчнотия да се пренеса на топло място. Щом ми стане студено, ида на топло, щом ми стане топло, ида на студено, дето е малка температурата. Понеже ти не можеш да се местиш, не си

мени температурата. "Моята температура се мени". - В движение сте. Ако така мислите, най-малко 25 от всичките мъчнотии ще разрешите. Накарай крака си да мисли. Накарай ръката да мисли! Да не мислиш нещо произволно. Някой път казваш на ръката да направи нещо разумно. Казваш: "Чакай да помисля". Като помислиш, направи го. Вземете един пианист, той разумно като си движи ръцете по клавишите, изважда звукове. Ти можеш да бъдеш пианист и като не мислиш, ти ще произведеш цяла бъркотия вътре. Мисълта е това, което прави едно движение да бъде правилно, да образува нещо разумно. Сега всичката мъчнотия е това, че вие се намирате между хора, които не мислят. Вие искате тия хора, които не мислят, искате да ги накарате да мислят заради вас. Той за себе си не мисли, че за вас ще мисли. Естественото положение на земята е: ако за себе си не мисли, за тебе никога не може да мисли. Казвам: Ние се намираме [в] обстановка на противоречия. Един порядък установен, който е образуван от безсмислие, хората воюват, защото не мислят. Хората се крадат, защото не мислят. Правят зло, защото не мислят. Имат затвори, защото не мислят. Закон има, всичко туй те не мислят. Тия закони не постигат целта си, защото не мислят. Имат един стремеж към мисълта. Но нямат правата мисъл. Казвам: Не че мисълта не е права - човек другояче мисли сега. Представете си сега, че аз съм съдия, довеждат един човек престъпник. Престъплението седи в това, че той откраднал една бутилка вода. Според закона - три години затвор. На този, който завежда делото, ще му кажа: "Ти ще прекратиш това дело! Ще ти дам две бутилки". Какво ще прави съдията? Този човек има ли някакво престъпление? Сега аз, умният човек, ако го съдя, ще изгубя повече време. А пък на този, когото съдят, ще кажа така: "Ти, когато имаш нужда от вода, всяко[га] можеш да идваш при мене и повече можеш да вземеш. Що ще ходиш да вземаш техните бутилки? Всякога можеш да идваш и да вземаш вода, колкото искаш". Това е въпросът. Този човек няма да има нужда да ходи да краде. Аз имам изобилие. И за мене ще бъде приятно, че взема. Аз имам изобилно, тази вода трябва да тече. В мисълта има едно вътрешно

изобилие. В нея не може да има противоречие. Всичко има в нея. Как ще [те] обер[ат]? Ти си щастлив човек, никой не може да [ти] взема. Може ли някой да те обере? Понякога аз казвам: Има едно положение, дето не могат да ни обидят. В мисълта съществува едно изобилие. Вие сте в едно противоречие с вашите стари възгледи. Вие държите една реалност. Вие сте в областта на илюзиите. Вярваш в Бога. Мисълта е реална. Бог е мисъл и в Неговото проявление Бог е Любов. Любовта, това е вече реализирана мисъл. Що е любовта? Реализирана[та] Божия мисъл е любов. Реализираната човешка мисъл е любов към ближния. Реализираната Божия любов и любов към ближния е любов към себе си.

Една формула: ПРАВАТА МИСЪЛ РАЗРЕШАВА ВСИЧКИТЕ ПРОТИВОРЕЧИЯ В ЖИВОТА.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ.

16. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 10.I.1936 год., петък, 5 ч. с., София - Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Господар и слуга
27 септември 1935 г. ..... стр. 5
2. Чувство на сигурност
2 октомври 1935 г. ..... стр. 21
3. Методи за самовъзпитание
18 октомври 1935 г. ..... стр. 39
4. Великите музиканти
18 октомври 1935 г. ..... стр. 52
5. Неизменното в човека
25 октомври 1935 г. ..... стр. 63
6. Знание и чувствителност
1 ноември 1935 г. ..... стр. 81
7. Божественият извор
18 ноември 1935 г. ..... стр. 100
8. Параметафизика
15 ноември 1935 г. ..... стр. 124
9. Подядане и ощетяване
22 ноември 1935 г. ..... стр. 145
10. Моралът
29 октомври 1935 г ..... стр. 165
11.Същественото
6 декември 1935 г. ..... стр. 184
12.Неразбраното
13 декември 1935 г. ..... стр. 204
13.Разнообразието
20 декември 1935 г.. ..... стр. 225
14.Съзнателно говорене
27 декември 1935 г. ..... стр. 243
15.Двата вида пеене
1 януари 1936 ..... стр. 263
16.Реализираната мисъл
10 януари 1936 г. ..... стр. 291